

การวิเคราะห์โครงสร้างนามวลี กริยาวลี: กรณีศึกษาความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนาม

ปริญญานิพนธ์
ของ
DAO THI LAN ANH

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย

มีนาคม 2560

การวิเคราะห์โครงสร้างนามวลี กริยาวลี: กรณีศึกษาความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนาม

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย

มีนาคม 2560

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การวิเคราะห์โครงสร้างนามวลี กริยาวลี: กรณีศึกษาความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนาม

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย
มีนาคม 2560

DAO THI LAN ANH (2560). การวิเคราะห์โครงสร้างนามวลี กริยาวลี: กรณีศึกษาความเรียงภาษาไทยของ นักศึกษาเวียดนาม. ปรินซ์นิพนธ์ ศศ.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาปรินซ์นิพนธ์: ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ภาณุพงศ์ อุดมศิลป์.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์โครงสร้างนามวลีและกริยาวลีในความเรียงภาษาไทย จำนวน 400 ชิ้นงาน ของนักศึกษาเวียดนามจำนวน 148 คน ในโครงการอบรมภาษาไทยระยะสั้นแบบเข้ม ซึ่งจัด โดยภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ตั้งแต่ พ.ศ. 2553 ถึง พ.ศ. 2557 ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมนามวลี กริยาวลีจากความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนามดังกล่าวและ ใช้ทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวิจินต์ ภาณุพงศ์ (2543) เป็นแนวคิดหลักในการวิเคราะห์โครงสร้างนามวลี กริยาวลี

ผลการวิจัยมีดังนี้ 1. ผู้วิจัยรวบรวมนามวลีได้จำนวนทั้งหมด 5,588 วลี และวิเคราะห์วลีจำนวนดังกล่าว ออกมาเป็นโครงสร้างต่างๆ ซึ่งจำแนกเป็นสองหมวดหมู่ใหญ่ได้แก่ โครงสร้างนามวลีตามแนวทฤษฎีไวยากรณ์ โครงสร้างของวิจินต์ ภาณุพงศ์ (2543) และโครงสร้างนามวลีที่ไม่ตามแนวทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวิจินต์ ภาณุพงศ์ (2543) โดยนามวลีที่มีลักษณะโครงสร้างที่ตามทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวิจินต์ ภาณุพงศ์ (2543) พบจำนวนทั้งหมด 4,676 วลี ซึ่งมีส่วนประกอบทั้งหมด 6 หน่วย จำแนกเป็นลักษณะโครงสร้าง 15 โครงสร้าง และทำหน้าที่เป็น หน่วยประธาน หน่วยกรรมตรงและหน่วยกรรมรองในประโยค ส่วนนามวลีที่มีลักษณะ โครงสร้างที่ไม่ตามแนวทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวิจินต์ ภาณุพงศ์ (2543) พบจำนวนทั้งหมด 912 วลี ซึ่งมี ส่วนประกอบทั้งหมด 5 หน่วย จำแนกเป็นลักษณะโครงสร้าง 11 โครงสร้าง ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานและ หน่วยกรรมตรงในประโยค 2. ผู้วิจัยรวบรวมกริยาวลีได้จำนวนทั้งหมด 6,027 วลี และวิเคราะห์วลีจำนวนดังกล่าว ออกมาเป็นโครงสร้างต่างๆ ซึ่งจำแนกเป็นสองหมวดหมู่ใหญ่ได้แก่ โครงสร้างกริยาวลีตามแนวทฤษฎีไวยากรณ์ โครงสร้างของวิจินต์ ภาณุพงศ์ (2543) และโครงสร้างกริยาวลีที่ไม่ตามแนวทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของ วิจินต์ ภาณุพงศ์ (2543) โดยกริยาวลีที่มีลักษณะโครงสร้างที่ตามแนวทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวิจินต์ ภาณุพงศ์ (2543) พบจำนวนทั้งหมด 6,025 วลี ซึ่งมีส่วนประกอบทั้งหมด 4 หน่วย จำแนกเป็นลักษณะโครงสร้าง 9 โครงสร้าง และทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรม หน่วยสกรรมและหน่วยทวิกรรมในประโยค ส่วนกริยาวลีที่มีลักษณะ โครงสร้างที่ไม่ตามแนวทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวิจินต์ ภาณุพงศ์ (2543) พบจำนวนทั้งหมด 2 วลี ซึ่งมี ส่วนประกอบทั้งหมด 2 หน่วย จำแนกเป็นลักษณะโครงสร้าง 2 โครงสร้าง และทำหน้าที่เป็นหน่วยสกรรมใน ประโยค 3. โครงสร้างนามวลีภาษาไทยและโครงสร้างนามวลีภาษาเวียดนามมีทั้งลักษณะความเหมือนและ ความต่าง โดยมีลักษณะ ความเหมือน 6 ลักษณะและลักษณะความแตกต่าง 6 ลักษณะ โครงสร้างกริยาวลี ภาษาไทยและโครงสร้างกริยาวลีภาษาเวียดนามมีทั้งลักษณะความเหมือนและความต่างเช่นกัน โดยมีลักษณะ ความเหมือน 6 ลักษณะและลักษณะความแตกต่าง 10 ลักษณะ

ANALYSIS OF THE STRUCTURE OF NOUN PHRASES AND VERB PHRASES: A CASE STUDY
OF THAI ESSAYS OF VIETNAMESE STUDENDS

AN ABTRACT
BY
DAO THI LAN ANH

Presented in Partial Fulfillment of the Repquirements for the
Master of Arts Degree in Thai Language
at Srinakharinwirot University
March 2017

Dao Thi Lan Anh. (2017). *Analysis of the Structure of Noun Phrases and Verb Phrases: A Case Study of Thai Essays by Vietnamese Students*. Master's Project, M.A. (Thai Language). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Project Advisor: Assist. Prof. Panupong Udomsilp.

This research aimed to analyse the structure of noun phrases and verb phrases collected from four hundred Thai essays written by one hundred and forty eight Vietnamese students who participated in a short-term and intensive Thai training course project run by the Department of Thai and Eastern Languages at the Faculty of Humanities, Srinakharinwirot University from B.E. 2553 to B.E. 2557. The noun phrases and verb phrases were derived from essays written by Vietnamese students were collected and structural grammar theory was applied to as the main analytical concept. After that, the structure of Thai noun phrases and Thai verb phrases were contrasted with the structure of Vietnamese noun phrases and Vietnamese verb phrases.

The results revealed the following: (1) there were a total of five thousand five hundred and eighty eight incidences of noun phrases with a Thai structure from four hundred Thai essays and were divided into two groups. The first was noun phrase structures and based on the structural grammar theory of Wijin Panupong (2543). One of the noun phrase structures was not included in the structural grammar theory of Wijin Panupong (2543). The noun phrase structures, in terms of the structural grammar theory of Wijin Panupong (2543), appeared four thousand six hundred and seventy six times and were divided into fifteen structures. Those noun phrases consist of six units and serve as subject, direct object and indirect object in sentences. The noun phrase structures that were not included in the structural grammar theory of Wijin Panupong (2543) and appeared nine hundred and twelve times and was divided into eleven structures. Those noun phrases consisted of five units and served as a subject and a direct object in the sentence. There were a total of six thousand and twenty seven verb phrases with Thai structure from four hundred of Thai essays, which were divided into two groups. One of the groups followed the idea that the verb phrase structures were part of the structural grammar theory of Wijin Panupong (2543). The other group followed the idea that verb phrase structures that were not included in the structural grammar theory of Wijin Panupong (2543). The verb phrase structures in the structural grammar theory of Wijin Panupong (2543), appeared six thousand and twenty five times and were divided into nine structures. Those verb phrases consist of four units and served as intransitive verbs, transitive verbs and ditransitive verbs in the sentence. The verb phrase structures that were not included in the structural grammar theory of Wijin Panupong (2543), appeared twice and were divided into two structures. Those verb phrases consist of two units and served only as a transitive verb and in the sentence; (2) The noun phrase structures in both Thai and Vietnamese have both similar and different characteristics, which can be divided into six similar characteristics and six different characteristics. The verb phrase structures in Thai and Vietnamese both had similar and dissimilar characteristics, including six similar characteristics and ten different characteristics.

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

การวิเคราะห์โครงสร้างนามวลี กริยาวลี: กรณีศึกษาความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนาม

ของ

Dao Thi Lan Anh

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย

ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ. 2560

อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

.....ที่ปรึกษา

.....ประธาน

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ภาณุพงศ์ อุดมศิลป์)

(อาจารย์ ดร. รชนีญา กลิ่นน้ำหอม)

.....กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ภาณุพงศ์ อุดมศิลป์)

.....กรรมการ

(อาจารย์ ดร. ไพทยา มีสัตย์)

ประกาศคุณูปการ

งานวิจัยครั้งนี้สำเร็จได้ด้วยดีโดยได้รับความอนุเคราะห์ และความกรุณาจากผู้ที่เกี่ยวข้องหลายท่าน ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ภาณุพงศ์ อุดมศิลป์ ที่กรุณาเสียสละเวลาตั้งแต่เริ่มงานวิจัยจนงานวิจัยสำเร็จ อาจารย์ได้ให้คำแนะนำ ข้อเสนอแนะต่างๆ และตรวจแก้ไขปริญญานิพนธ์อย่างมีความเมตตา

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ ดร. รัชนิยา กลิ่นน้ำหอม กรรมการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์ และอาจารย์ ดร. ไพทยา มีสัตย์ ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก อาจารย์ทั้งสองท่านได้ให้คำแนะนำเพื่อปรับปรุงแก้ไขปริญญานิพนธ์ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ทั้งยังให้ความรักความเมตตาแก่ผู้วิจัย

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณกรมความร่วมมือระหว่างประเทศ กระทรวงการต่างประเทศ ประเทศไทย ที่ได้มอบทุนการศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ทุกท่านในคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่ให้ทั้งความรู้ ความเมตตาและให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยตลอดระยะเวลาที่ผู้วิจัยศึกษาปริญญาโท ซึ่งจะเป็นแบบอย่างของความเป็นครูสำหรับผู้วิจัยต่อไป

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณเจ้าหน้าที่ฝ่ายวิเทศสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่ให้ความช่วยเหลือดูแล ให้กำลังใจผู้วิจัยตลอดระยะเวลาที่ผู้วิจัยศึกษาปริญญาโท ที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ท้ายที่สุดนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณคุณพ่อคุณแม่ที่ให้ทั้งความรักและความห่วงใยเสมอมา ขอบคุณพี่น้องและเพื่อนๆ ที่คอยช่วยเหลือและเป็นกำลังใจให้แก่ผู้วิจัยในครั้งนี้ด้วย

Dao Thi Lan Anh

งานวิจัยนี้ได้รับทุนสนับสนุนการวิจัย

จาก

กรมความร่วมมือระหว่างประเทศ กระทรวงการต่างประเทศ ประเทศไทย

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	5
ความสำคัญของการวิจัย	5
ขอบเขตของการวิจัย	6
วิธีการดำเนินการวิจัย	6
2 แนวคิดและการวิเคราะห์โครงสร้างนามวลี กริยาวลี	8
แนวคิดการวิเคราะห์เปรียบเทียบต่างทางภาษา	8
ความหมายและความสำคัญ	8
วิธีการเปรียบเทียบต่างภาษา	9
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	10
ลักษณะภาษาไทย	13
ระบบเสียงภาษาไทย	13
คำภาษาไทย	14
วลีภาษาไทย	15
ประโยคภาษาไทย	20
ลักษณะภาษาเวียดนาม	23
ระบบเสียงภาษาเวียดนาม	23
คำภาษาเวียดนาม	24
วลีภาษาเวียดนาม	24
ประโยคภาษาเวียดนาม	32
ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศไทยและประเทศเวียดนาม	32
3 การวิเคราะห์โครงสร้างนามวลี กริยาวลีในความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนาม	37
โครงสร้างนามวลี กริยาวลีตามแนวทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวິจินตัน ภาณุพงศ์	37

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3 (ต่อ)	
โครงสร้างนามวลี.....	37
โครงสร้างกริยาวลี	99
โครงสร้างนามวลี กริยาวลีที่ไม่ตามแนวทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวิจิตรน ภาณุพงศ์ (2543).....	133
โครงสร้างนามวลี.....	133
โครงสร้างกริยาวลี.....	159
4 การเปรียบเทียบโครงสร้างนามวลี กริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม.....	169
การเปรียบเทียบโครงสร้างนามวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม.....	169
ลักษณะความเหมือนของโครงสร้างนามวลีภาษาไทยกับภาษาเวียดนาม.....	170
ลักษณะความต่างของโครงสร้างนามวลีภาษาไทยกับภาษาเวียดนาม.....	178
การเปรียบเทียบโครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม	191
ลักษณะความเหมือนของโครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยกับภาษาเวียดนาม.....	191
ลักษณะความต่างของโครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยกับภาษาเวียดนาม.....	203
5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ.....	217
สรุปผลการวิจัย.....	218
อภิปรายผลการวิจัย.....	226
ข้อเสนอแนะ.....	233
บรรณานุกรม.....	235
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	240

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 องค์ประกอบของนามวลีภาษาไทย	17
2 องค์ประกอบของกริยาวลีภาษาไทย.....	19
3 องค์ประกอบของนามวลีภาษาเวียดนาม	25
4 ชนิดของคำนามในภาษาเวียดนาม.....	26
5 การเปรียบเทียบระหว่างคำลักษณนามพิเศษ “Cái” และคำลักษณนามทั่วไป “Cái”	27
6 ชนิดของคำบอกจำนวนในภาษาเวียดนาม	27
7 เนื้อหาอยู่ในตำแหน่ง (1) ในโครงสร้างนามวลีภาษาเวียดนาม.....	29
8 องค์ประกอบของกริยาวลีภาษาเวียดนาม	30
9 คำชนิดต่างๆ ที่สามารถอยู่ในหน่วยช่วยหน้าในโครงสร้างกริยาวลีภาษาเวียดนาม.....	30
10 คำชนิดต่างๆ ที่สามารถอยู่ในหน่วยช่วยหลังในโครงสร้างกริยาวลีภาษาเวียดนาม.....	31
11 หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นในโครงสร้างกริยาวลีในความเรียงภาษาไทยของนักศึกษา เวียดนาม	102
12 สรุปลักษณะโครงสร้างนามวลีที่นักศึกษาเวียดนามใช้ในงานเขียนความเรียงภาษาไทย.....	167
13 สรุปลักษณะโครงสร้างกริยาวลีที่นักศึกษาเวียดนามใช้ในงานเขียนความเรียงภาษาไทย.....	168
14 ลักษณะความเหมือนของโครงสร้างนามวลีภาษาไทยกับภาษาเวียดนาม.....	178
15 ลักษณะความต่างระหว่างโครงสร้างนามวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม.....	190
16 ลักษณะความเหมือนของโครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยกับภาษาเวียดนาม	203
17 ลักษณะความต่างระหว่างโครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม.....	214
18 ผลการเปรียบเทียบโครงสร้างนามวลี กริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม.....	216

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 ขั้นตอนการเปรียบเทียบภาษา	10
2 โครงสร้างนามวลีที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยคและตามทฤษฎีไวยากรณ์ โครงสร้างของวิจินต์ ภาณุพงศ์ (2543)	85
3 โครงสร้างนามวลีที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยคและตามทฤษฎีไวยากรณ์ โครงสร้างของวิจินต์ ภาณุพงศ์ (2543).....	90
4 โครงสร้างนามวลีที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมรองของประโยคและตามทฤษฎีไวยากรณ์ โครงสร้างของวิจินต์ ภาณุพงศ์ (2543)	96
5 โครงสร้างกริยาวลีที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมของประโยคและตามทฤษฎีไวยากรณ์ โครงสร้างของวิจินต์ ภาณุพงศ์ (2543)	124
6 โครงสร้างกริยาวลีที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมของประโยคและตามทฤษฎีไวยากรณ์ โครงสร้างของวิจินต์ ภาณุพงศ์ (2543)	128
7 โครงสร้างกริยาวลีที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมของประโยคและตามทฤษฎีไวยากรณ์ โครงสร้างของวิจินต์ ภาณุพงศ์ (2543)	131
8 โครงสร้างนามวลีที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยคและไม่ตามทฤษฎีไวยากรณ์ โครงสร้างของวิจินต์ ภาณุพงศ์ (2543).....	151
9 โครงสร้างนามวลีที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยคและไม่ตามทฤษฎีไวยากรณ์ โครงสร้างของวิจินต์ ภาณุพงศ์ (2543)	156
10 โครงสร้างกริยาวลีที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมของประโยคและไม่ตามทฤษฎีไวยากรณ์ โครงสร้างของวิจินต์ ภาณุพงศ์ (2543)	161

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาไทยและภาษาเวียดนามมาจากภาษาตระกูลภาษาต่างกัน ดังที่ อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2548: 31) ได้กล่าวไว้ว่า ภาษาไทยจัดอยู่ในภาษาตระกูลไท-กะได และโลโกนา ศรีจำปา (2545: 35) ได้กล่าวว่า ภาษาเวียดนามอยู่ในภาษาตระกูลออสโตรเอเชียติก ภาษาทั้งสองตระกูลนี้มีลักษณะสำคัญบางส่วนของที่คล้ายคลึงกัน เช่น ทั้งสองภาษาต่างเป็นภาษาคำโดด ระบบเสียงเป็นภาษาที่มีวรรณยุกต์ ระบบไวยากรณ์ ประโยคพื้นฐานมีการเรียงลำดับส่วนประโยคแบบประธาน-กริยา-กรรม กล่าวคือโครงสร้างประโยคพื้นฐานของทั้งสองภาษาเหมือนกัน ด้วยลักษณะที่คล้ายคลึงกันหลายประการระหว่างสองภาษาทำให้คนเวียดนามได้เปรียบในการเรียนภาษาไทย ดังที่ลาโด (Lado, 1957: 1-8) ได้กล่าวไว้ว่าในการเรียนภาษาต่างประเทศนั้นพบทั้งลักษณะยากและง่าย ส่วนที่ง่ายก็คือลักษณะที่มีความคล้ายคลึงกับภาษาแม่ของผู้เรียน แต่อย่างไรก็ตามในการเรียนภาษาไทยนักศึกษาเวียดนามยังมีข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยในหลายๆ ด้าน

ผู้วิจัยได้สำรวจการเขียนความเรียงภาษาไทยในหัวข้อ “สิ่งที่ฉันประทับใจที่เมืองไทย” ของนักศึกษาเวียดนามจำนวน 30 คน ซึ่งเป็นนักศึกษาเวียดนามที่ได้รับทุนจากกรมการพัฒนาความร่วมมือระหว่างประเทศ เข้ารับการอบรมในโครงการอบรมภาษาไทยระยะสั้นแบบเข้มให้แก่นักศึกษาเวียดนามในปีพ.ศ. 2556 จัดโดยภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออกคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ผลการวิเคราะห์พบว่ามีข้อบกพร่องด้านการใช้ภาษา 202 ครั้ง โดยมีข้อบกพร่องในเรื่องการใช้โครงสร้างนามวลี กริยาวลี 64 ครั้ง ซึ่งมีลักษณะข้อบกพร่องคือ การเรียงลำดับคำในนามวลีและกริยาวลีไม่ถูกต้อง 49 ข้อ การใช้คำผิด 5 ข้อ ใช้คำฟุ่มเฟือย 4 ข้อ และใช้คำไม่ครบตามบริบท 4 ข้อ ดังตัวอย่างต่างๆ ต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 1 นักศึกษาเวียดนามเขียนประโยค “ดิฉันได้กินสามไม้ลูกชิ้น” ซึ่งข้อความ “สามไม้ลูกชิ้น” เป็นการใช้ภาษาไทยผิดไวยากรณ์ ตามหลักภาษาไทยต้องเขียนว่า “ลูกชิ้นสามไม้”

ตัวอย่างที่ 2 นักศึกษาเวียดนามเขียนประโยค “หนูจะคิดถึงแน่นอนอาจารย์” ประโยคดังกล่าวผิดไวยากรณ์ภาษาไทยในส่วนที่เป็นกริยาที่ขีดเส้นใต้ ซึ่งตามหลักภาษาไทยต้องเขียนว่า “หนูจะคิดถึงอาจารย์แน่นอน”

ตัวอย่างที่ 1 แสดงให้เห็นความผิดพลาดในการเรียงลำดับคำของนามวลี ในขณะที่ตัวอย่างที่ 2 ผิดพลาดในการเรียงลำดับคำของกริยาวลี

ผู้วิจัยได้นำนามวลี กริยาวลีภาษาไทยที่เป็นข้อบกพร่องแปลกลับเป็นภาษาเวียดนามและเห็นว่า นามวลี กริยาวลีเหล่านั้นมีลักษณะโครงสร้างเป็นโครงสร้างภาษาเวียดนาม ผู้วิจัยจึงให้สันนิษฐานได้ว่า นักศึกษาเวียดนามได้นำโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาเวียดนามซึ่งเป็นภาษาแม่มาใช้ในการเขียนภาษาไทย กล่าวคือก่อนที่จะเขียนหรือพูดภาษาไทย นักศึกษาเวียดนามจะคิดเป็นภาษาเวียดนามก่อน แล้วแปลคำแต่ละคำจากภาษาเวียดนามมาเป็น

ภาษาไทยและเรียงคำที่แปลได้ตามโครงสร้างภาษาเวียดนาม โดยที่ไม่ทราบว่าการสร้างภาษาไทยกับภาษาเวียดนามมีความแตกต่างกันจึงทำให้นักศึกษาใช้ภาษาไทยไม่ถูกต้อง ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนามดังนี้

วิเคราะห์ตัวอย่างที่ 1

ภาษาเวียดนาม	Ba	xiên	thịt viên
ภาษาไทย	สาม	ไม้	ลูกชิ้น

วิเคราะห์ตัวอย่างที่ 2

ภาษาเวียดนาม	Em	Chắc chắn	sẽ nhớ	cô
ภาษาไทย	ฉัน	แน่นอน	จะคิดถึง	อาจารย์

นอกจากตัวอย่าง 2 ตัวอย่างข้างต้น ผู้วิจัยได้พิจารณาตัวอย่างข้อบกพร่องอื่นๆ ในเรื่องของนามวลีและกริยาวลี ผู้วิจัยได้เห็นว่า นักศึกษาเวียดนามยังใช้ภาษาไทยผิดไวยากรณ์เนื่องจากไม่เข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาไทย และไม่เห็นความแตกต่างระหว่างโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาไทยและภาษาเวียดนาม เมื่อใช้ภาษาไทยจึงนำโครงสร้างภาษาเวียดนามซึ่งเป็นภาษาแม่มาใช้ในภาษาไทย ซึ่งเมื่อโครงสร้างประโยคในสองภาษาต่างกันจะนำไปสู่การใช้ภาษาไทยผิด นอกจากนั้น ผู้วิจัยยังมีข้อสังเกตอีกประการหนึ่ง คือ ในกรณีที่ส่วนประกอบของประโยคเป็นแค่คำๆ เดียว กล่าวคือ เมื่อประธาน กริยาและกรรมเป็นคำๆ เดียว นักศึกษาเวียดนามจะใช้ภาษาไทยได้ถูกต้อง ส่วนใหญ่การใช้ผิดจะเกิดขึ้นเมื่อส่วนประกอบของประโยค ซึ่งได้แก่ ประธาน กริยา หรือกรรมมีมากกว่าหนึ่งคำหรือมีส่วนขยายจนมีโครงสร้างซับซ้อน

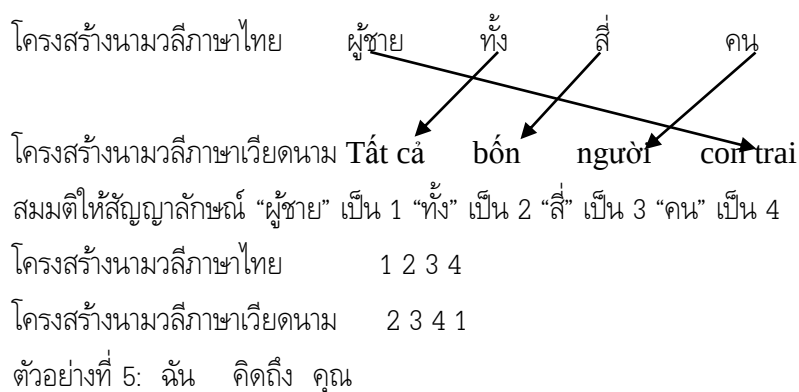
ตัวอย่างที่ 3: ผู้ชาย กิน ข้าว

ในตัวอย่างที่ 3 ประโยคจะมีส่วนประกอบที่เป็นเพียงแค่คำคำเดียว กล่าวคือ ประธานเป็นคำ “ผู้ชาย” กริยาเป็นคำ “กิน” และกรรมเป็นคำ “ข้าว” นักศึกษาจะใช้ภาษาไทยถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ไทย แต่เมื่อส่วนประกอบของประโยคมีมากกว่าหนึ่งคำ กล่าวคือเป็นกลุ่มคำหรือวลี นักศึกษาเวียดนามเริ่มประสบปัญหาในการใช้ภาษาไทย

ตัวอย่างที่ 4 เมื่อประธานเป็นนามวลี: ผู้ชายทั้งสี่คน กิน ข้าว

โครงสร้างประโยคภาษาไทย	ผู้ชายทั้งสี่คน	กิน	ข้าว
โครงสร้างประโยคภาษาเวียดนาม	<u>Tất cả bốn người con trai</u>	ăn	cơm

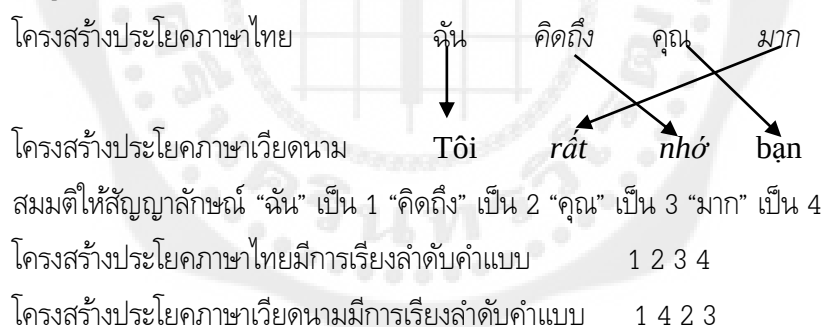
ในตัวอย่างที่ 4 โครงสร้างประโยคยังเป็นแบบ ประธาน - กริยา - กรรม เหมือนในตัวอย่างที่ 3 แต่ในตัวอย่างที่ 4 ประธานซึ่งเป็นนามวลีมีโครงสร้างซับซ้อนมากขึ้น และมักจะเป็นปัญหาสำหรับนักศึกษาเวียดนาม เนื่องจากโครงสร้างนามวลีตามไวยากรณ์ของภาษาไทยและภาษาเวียดนามต่างกัน ซึ่งสามารถแสดงลักษณะความต่างโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ในประโยคตัวอย่างที่ 5 ส่วนประกอบของประโยคได้แก่ ประธาน กริยา และกรรมเป็นเพียงแค่คำคำเดียว ลักษณะโครงสร้างนี้จะไม่ค่อยเป็นอุปสรรคสำหรับนักศึกษาเวียดนาม เนื่องจากว่าโครงสร้างประโยคของทั้ง 2 ภาษาเหมือนกัน

ตัวอย่างที่ 6 กริยาเป็นวลี: ฉัน คิดถึง คุณ มาก

นักศึกษาเวียดนามเริ่มเรียงลำดับคำในประโยคผิด เมื่อหน่วยกริยาไม่ใช่เป็นแค่คำว่า “คิดถึง” คำเดียวเหมือนในตัวอย่างที่ 5 แต่ยังมีส่วนขยายเพิ่มเติมคือคำกริยาวิเศษณ์ “มาก” ดังในตัวอย่างที่ 6 เมื่อมีคำว่า “มาก” เพิ่ม เพราะการที่กริยา “คิดถึง” มีส่วนขยายเพิ่มเติมนั้นทำให้การเรียงลำดับคำในประโยคมีโครงสร้างตามไวยากรณ์ภาษาไทยแตกต่างกับโครงสร้างตามไวยากรณ์ภาษาเวียดนาม ซึ่งสามารถแสดงลักษณะความแตกต่างโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

จากตัวอย่างข้างต้นเห็นว่า นักศึกษาเวียดนามมีปัญหาการใช้ภาษาไทยในเรื่องนามวลีและกริยาลักษณะโครงสร้างนามวลี กริยาลักษณะตามไวยากรณ์ภาษาไทยและไวยากรณ์ภาษาเวียดนามมีโครงสร้างซับซ้อนและแตกต่างกัน ทำให้นักศึกษาเวียดนามซึ่งยังไม่เข้าใจโครงสร้างภาษาทั้ง 2 อย่างชัดเจนจะเกิดความสับสนและใช้ผิด

ลักษณะข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนามสอดคล้องกับแนวคิดของลาโด (Lado, 1957: 1-8) กล่าวคือ การเรียนภาษาต่างประเทศซึ่งภาษาศาสตร์เรียกว่าภาษาเป้าหมาย ผู้เรียนจะพบลักษณะภาษานั้นมีทั้งส่วนที่ง่ายและยาก ส่วนที่ง่ายคือ ลักษณะภาษาเป้าหมายที่มีความคล้ายคลึงกับภาษาแม่ ส่วนที่ยากคือ ลักษณะที่แตกต่างออกไปจากภาษาแม่ ลาโด แนะนำว่า ถ้าผู้สอนรู้จักเปรียบเทียบภาษาสองภาษา

เพื่อหาความคล้ายคลึงและความแตกต่างระหว่างภาษาแม่และภาษาเป้าหมาย จะสามารถมองเห็นปัญหาที่จะเกิดขึ้นกับผู้เรียนและจะช่วยผู้เรียนแก้ปัญหาเหล่านั้นได้ดี

การศึกษาภาษาไทยตามแนวไวยากรณ์โครงสร้าง วิจินตน์ ภาณุพงศ์ (2543) กล่าวว่านามวลีเป็นส่วนประกอบของประโยค ซึ่งทำหน้าที่เป็นชนิดใดชนิดหนึ่งใน 4 ชนิดคือ หน่วยประธาน หน่วยกรรมตรง หน่วยกรรมรอง และหน่วยนามเดี่ยว ส่วนกริยาวลีเป็นส่วนประกอบของประโยค ซึ่งทำหน้าที่เป็นชนิดใดชนิดหนึ่งใน 3 ชนิดคือ หน่วยกรรม หน่วยสกรรม และหน่วยทวิกรรม เพราะฉะนั้น ประโยคมีนามวลีและกริยาวลีเป็นหลัก หรือ วิจินตน์ ภาณุพงศ์เรียกนามวลีและกริยาวลีเป็นส่วนมูลฐานของประโยค เพราะฉะนั้นผู้วิจัยเชื่อว่า เมื่อหากว่า นักศึกษามีความเข้าใจโครงสร้างของนามวลีและกริยาวลีภาษาไทยได้แล้ว นักศึกษาจะเห็นความแตกต่างระหว่าง นามวลี กริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม ซึ่งจะช่วยให้ นักศึกษาใช้ภาษาไทยได้ดียิ่งขึ้น

ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยพยายามจะอธิบายลักษณะโครงสร้างนามวลีกริยาวลีภาษาไทยให้แก่ นักศึกษา เวียดนามอย่างชัดเจน ทำให้นักศึกษาเวียดนามสามารถเข้าใจถึงลักษณะความเหมือนและความต่างระหว่าง โครงสร้างนามวลี กริยาวลีตามไวยากรณ์ภาษาไทยและไวยากรณ์ภาษาเวียดนาม ซึ่งจะช่วยให้ นักศึกษาเวียดนามใช้ ภาษาไทยได้อย่างถูกต้อง ผู้วิจัยจึงเลือกทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างเป็นแนวทางในการวิเคราะห์นามวลี กริยาวลี ภาษาไทยและภาษาเวียดนาม เพราะตามที่ วิจินตน์ ภาณุพงศ์ (2543: 111) ได้กล่าวไว้ว่า ไวยากรณ์โครงสร้างเป็น ไวยากรณ์ที่พยายามพิจารณาสิ่งที่สามารถสังเกตได้โดยตรง เช่น รูปลักษณะ ตำแหน่งและหน้าที่ของ คำ วลี และ ประโยคในภาษา ซึ่งลักษณะการวิเคราะห์ดังกล่าวของไวยากรณ์โครงสร้างทำให้นักศึกษาเข้าใจโครงสร้างภาษาได้ ย่างขึ้น

ไวยากรณ์โครงสร้างเป็นไวยากรณ์ที่วิเคราะห์ภาษาตามแนวภาษาศาสตร์โครงสร้าง (Structural Linguistic หรือ Structuralism) ผู้ที่ศึกษาภาษาแนวนี้เชื่อว่าภาษาต้องมีโครงสร้าง สิ่งที่อยู่ในภาษา เช่น เสียง คำ วลี เป็นส่วนประกอบของโครงสร้าง ในการวิเคราะห์ภาษาจึงควรพยายามหาความสัมพันธ์ของหน่วยต่างๆ อันเป็นส่วนประกอบของโครงสร้างเหล่านั้น การศึกษาภาษาตามแนวโครงสร้างเริ่มพร้อมๆ กันทั้งในยุโรปและอเมริกา ทางยุโรปเห็นได้ชัดว่าได้รับอิทธิพลความคิดของเดอโซซูร์ (Ferdinand De Saussure) (มหาวิทยาลัย สุโขทัยธรรมธิราช: 2547) สำหรับภาษาไทย วิจินตน์ ภาณุพงศ์ (2543) ได้วิเคราะห์ระบบภาษาไทยตามแนวคิด ไวยากรณ์โครงสร้าง ซึ่งเป็นผลงานที่ได้รับการยอมรับและได้ตีพิมพ์เป็นตำราเอกสารการสอนประกอบรายวิชา LI 332 The Structure of Thai: Grammatical System (โครงสร้างของภาษาไทย : ระบบไวยากรณ์) ใช้สอนที่ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ไวยากรณ์โครงสร้างเน้นการวิเคราะห์ภาษาอย่างเป็นวิทยาศาสตร์ เน้นภาษาพูด เน้นรูปของภาษา มากกว่าความหมาย สิ่งที่สำคัญที่สุดในไวยากรณ์โครงสร้างก็คือ โครงสร้าง ซึ่งหมายถึงวิธีที่ส่วนต่างๆ รวมกันเป็น หน่วยสร้างหรือการที่หน่วยเล็กรวมตัวกันเป็นหน่วยที่ใหญ่ขึ้น (อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์: 2546) ผู้เรียนชาว ต่างประเทศจะต้องเข้าใจโครงสร้างเหล่านี้เวลาสร้างประโยคหรือข้อความคำพูด จะเห็นว่วิธีการวิเคราะห์ภาษาตาม

แนวไวยากรณ์โครงสร้างช่วยให้ผู้เรียนสามารถมองเห็นรูปแบบ ลักษณะโครงสร้างของภาษาที่เรียน จากนั้นสามารถเรียบเรียงหน่วยต่างๆ ตามโครงสร้างที่ถูกและใช้ได้อย่างถูกต้อง

ไวยากรณ์โครงสร้างมีอิทธิพลต่อการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศอย่างมาก โดยจะเห็นจากการที่ไวยากรณ์โครงสร้างได้นำไปประยุกต์ใช้ในการสอนภาษาแบบต่างๆ เช่น การสอนแบบฝึกรูปแบบ (Pattern drill) และฝึกโดยใช้คำแทนที่ในรูปโครงสร้างแบบต่างๆ (Substitution drill) รวมถึงการฝึกการออกเสียงและการใช้ภาษาพูดแบบธรรมชาติ ซึ่งไม่ปรากฏในแนวการสอนตามไวยากรณ์ดั้งเดิม (อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. 2546: 157) วรรณกานต์ ลิขิตรัตน์พร (2548: 36-44) เขียนไว้ในบทความ “ภาษาศาสตร์ประยุกต์: ทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างกับการสอนภาษาต่างประเทศ” ว่า องค์ความรู้และหลักการทางภาษาศาสตร์ อันเป็นประโยชน์ต่อการศึกษากฎภาษาศาสตร์และการนำไปประยุกต์ใช้กับการสอนภาษาต่างประเทศ โดยยกตัวอย่างในเรื่องการออกเสียง วิชากลศาสตร์อันเป็นองค์ความรู้ของทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถออกเสียงภาษาเป้าหมาย ได้อย่างถูกต้อง ถึงแม้ว่าหน่วยเสียงนั้นไม่มีในระบบเสียงภาษาแม่ก็ตาม ส่วนเรื่องศาสตร์แห่งหน่วยคำ วลีและประโยคจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถรับรู้ถึงความแตกต่างขององค์ประกอบ การเรียงลำดับของโครงสร้างของหน่วยไวยากรณ์นั้น ซึ่งทำให้ผู้เรียนตระหนักถึงทั้งโครงสร้างภาษาแม่และภาษาเป้าหมายด้วย

อย่างไรก็ตามทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างมีประโยชน์อย่างมากต่อผู้เรียนภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะในระดับเบื้องต้น เพราะดังที่ อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2554) กล่าวว่าไวยากรณ์โครงสร้างเน้นโครงสร้างและความสัมพันธ์เชิงโครงสร้าง ลักษณะนี้จะเหมาะสำหรับการเรียนภาษาต่างประเทศในลำดับแรก ผู้เรียนต้องเรียนรู้โครงสร้างประโยคพื้นฐานก่อนที่จะสร้างประโยคที่มีโครงสร้างซับซ้อนยิ่งขึ้น ดังนั้นการใช้ทฤษฎีโครงสร้างมาวิเคราะห์ภาษาจะช่วยให้ทั้งผู้สอนและผู้เรียนเข้าใจโครงสร้างประโยคภาษาเป้าหมายอย่างชัดเจน ทำให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจและใช้ประโยคที่ซับซ้อนยิ่งขึ้นได้อย่างเป็นระบบ

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจวิเคราะห์โครงสร้างนามวลี กริยาวลีภาษาไทยในความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนาม โดยใช้ทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างเป็นแนวคิดหลักในการวิเคราะห์ภาษา เพื่อทำให้เข้าใจลักษณะความคล้ายคลึงและความแตกต่างในด้านโครงสร้างนามวลีและกริยาวลีของภาษาไทยกับภาษาเวียดนาม ผลของการวิเคราะห์สามารถช่วยให้อาจารย์ผู้สอนนำไปเป็นแนวทางในการแก้ไขข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยของผู้เรียนชาวเวียดนาม

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อวิเคราะห์โครงสร้างนามวลีและกริยาวลีในความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนาม

ความสำคัญของการวิจัย

การศึกษาวิเคราะห์นามวลีและกริยาวลีในความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนามจะทำให้เข้าใจความคล้ายคลึงและความแตกต่างในด้านโครงสร้างนามวลีและกริยาวลีของภาษาไทยกับภาษาเวียดนาม ผลของ

การวิเคราะห์สามารถช่วยให้อาจารย์ผู้สอนนำไปเป็นแนวทางในการแก้ไขข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยของผู้เรียนชาวเวียดนาม

ขอบเขตของการวิจัย

ผู้วิจัยได้รวบรวมความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนามในโครงการอบรมภาษาไทยระยะสั้นแบบเข้มให้แก่นักศึกษาเวียดนาม จัดโดยภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ตั้งแต่พ.ศ. 2553 ถึงพ.ศ. 2557 จำนวน 148 คน และได้เขียนความเรียงไว้ทั้งหมด จำนวน 400 ชิ้นงาน

วลีที่ผู้วิจัยจะรวบรวมและวิเคราะห์ในงานวิจัยครั้งนี้จะเป็นกลุ่มคำ ซึ่งประกอบด้วยสองคำขึ้นไป โดยคำหนึ่งเป็นหน่วยหลักสำหรับนามวลี หรือหน่วยแก่นสำหรับกริยวลี และส่วนที่เหลือเป็นหน่วยขยายของหน่วยหลัก หรือของหน่วยแก่น

วิธีการดำเนินการวิจัย

งานวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์โครงสร้างนามวลี กริยวลี: กรณีศึกษาความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนาม” ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องซึ่งได้แก่ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดการวิเคราะห์เปรียบเทียบทางภาษา ตำรา หนังสือไวยากรณ์ซึ่งได้แก่ ตำรา หนังสือไวยากรณ์ภาษาไทยและภาษาเวียดนามที่เขียนเกี่ยวกับลักษณะภาษาไทย โดยศึกษาหนังสือ “โครงสร้างของภาษาไทย: ระบบไวยากรณ์” ของ วิจิตร ภาณุพงศ์ (2543) เป็นหลัก ตำรา หนังสือไวยากรณ์ภาษาเวียดนามและภาษาไทยที่เขียนเกี่ยวกับลักษณะภาษาเวียดนามและโครงสร้างนามวลี กริยวลีภาษาเวียดนาม

2. อ่านความเรียงแต่ละชิ้นงาน กำหนดประโยคโดยใช้คำนิยามประโยคของวิจิตร ภาณุพงศ์ (2543) กล่าวคือ

ประโยคเป็นหน่วยที่สมบูรณ์ในทางไวยากรณ์ และอาจจะนำหน้าหรือตามหลังด้วยการหยุดโดยไม่มีการกำหนด (หรือพูดอีกอย่างหนึ่งว่า การเงิบ) และในการพูดจะมีลักษณะเฉพาะทางด้านเสียงคือ มีทำนองเสียง (Intonation) บ่งบอกให้รู้ในตอนก่อนจะหยุด แม้ว่าเมื่อเราจะพูดจริงๆ เป็นข้อความต่อเนื่องกันเราจะไม่มีการหยุดระหว่างประโยค แต่ถ้าเราต้องการจะหยุดก็หยุดได้ระหว่างประโยคเหล่านั้น เราจึงอาจจะกล่าวสั้นๆ ว่าประโยคคือถ้อยคำที่สมบูรณ์ ในเมื่อภาษามีความหมาย ประโยคหรือถ้อยคำที่สมบูรณ์ก็จะมี ความหมายในสถานการณ์ที่เราใช้ประโยคนั้นๆ ด้วย

วิจิตร ภาณุพงศ์ (2543: 115)

โดยจะจำแนกประโยคเป็นประโยคสามัญ ประโยคซับซ้อนและประโยคผสม

3. วิเคราะห์ส่วนประกอบของแต่ละประโยค ซึ่งได้แก่ หน่วยประธาน หน่วยกรรมตรง หน่วยกรรมรอง หน่วยอกรรม หน่วยสกรรม หรือหน่วยทวิกรรม

4. รวบรวมนามวลี โดยใช้คำนิยามของนามวลีตามทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวิจินต์ ภาณุพงศ์ (2543) ซึ่งนามวลีได้แก่หน่วยประธาน หน่วยกรรมตรง และหน่วยกรรมรอง รวบรวมกริยวลี โดยใช้คำนิยามกริยวลีตามทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวิจินต์ ภาณุพงศ์ (2543) ซึ่งกริยวลีได้แก่หน่วยกรรม หน่วยสกรรม และหน่วยทวิกรรม โดยมีวิธีการนับจำนวนนามวลี กริยวลีคือ แต่ละหน่วยได้แก่ หน่วยประธาน หน่วยกรรมตรง หน่วยกรรมรอง หน่วยกรรม หน่วยสกรรมหรือหน่วยทวิกรรมในแต่ละประโยคถ้ามีลักษณะเป็นกลุ่มคำ ตั้งแต่สองคำขึ้นไป จะนับเป็นวลีหนึ่งครั้ง นอกจากนั้นเนื่องจากว่านักศึกษาเวียดนามจะเขียนความเรียงในหัวข้อเหมือนกัน จึงบางครั้งอาจจะใช้ประโยคเหมือนกันที่มีนามวลี กริยวลีเหมือนกัน ผู้วิจัยยังนับนามวลี กริยวลีที่เหมือนกันนั้นเป็นอีกหนึ่งครั้งต่างหาก

5. วิเคราะห์นามวลี กริยวลีจำนวนทั้งหมดออกมาเป็นโครงสร้างต่างๆ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงส่วนประกอบและลำดับส่วนประกอบของแต่ละนามวลี กริยวลี

6. รวบรวมและจัดหมวดหมู่นามวลี กริยวลีที่มีโครงสร้างเหมือนกัน

7. นับความถี่ลักษณะโครงสร้างนามวลี กริยวลีที่นักศึกษาเวียดนามใช้ และนับความถี่จำนวนนามวลี กริยวลีที่นักศึกษาเวียดนามใช้ในแต่ละลักษณะโครงสร้าง สรุปลักษณะโครงสร้างนามวลี กริยวลีที่นักศึกษาเวียดนามใช้ในความเรียงภาษาไทย

8. เปรียบต่างโครงสร้างนามวลี กริยวลีภาษาไทยกับภาษาเวียดนาม วิเคราะห์ลักษณะความเหมือนและความต่างระหว่างโครงสร้างนามวลี กริยวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม

9. เสนอผลการวิจัยโดยวิธีพรรณนาวิเคราะห์

บทที่ 2

แนวคิดและการวิเคราะห์โครงสร้างนามวลี กริยาวลี

งานวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์โครงสร้างนามวลี กริยาวลี: กรณีศึกษาความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนาม” ผู้วิจัยจะวิเคราะห์นามวลี กริยาวลีที่นักศึกษาเวียดนามใช้ในงานเขียนความเรียงภาษาไทยเพื่อให้สามารถเห็นลักษณะโครงสร้างนามวลี กริยาวลี จากลักษณะโครงสร้างนามวลี กริยาวลีที่ได้วิเคราะห์มานั้น ผู้วิจัยจะเปรียบเทียบโครงสร้างนามวลี กริยาวลีภาษาไทยกับภาษาเวียดนามเพื่อช่วยทำให้เห็นถึงลักษณะความเหมือนและลักษณะความแตกต่างระหว่างโครงสร้างนามวลี กริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม ผู้วิจัยจึงได้ทบทวนแนวคิดเรื่องการวิเคราะห์เปรียบเทียบทางภาษา ลักษณะภาษาไทยและภาษาเวียดนามเพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินการวิจัยในขั้นตอนต่อไป นอกจากนั้นผู้วิจัยจะกล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างประเทศไทยและประเทศเวียดนาม: ความเป็นมาและความร่วมมือในด้านต่างๆ โดยเฉพาะในด้านการศึกษา ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาไทยในประเทศเวียดนาม เนื้อหาในบทที่ 2 นี้ ผู้วิจัยได้จำแนกตามหัวข้อดังนี้

- 2.1 แนวคิดการวิเคราะห์เปรียบเทียบทางภาษา
- 2.2 ลักษณะภาษาไทย
- 2.2 ลักษณะภาษาเวียดนาม
- 2.3 ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศไทยและประเทศเวียดนาม

2.1 แนวคิดการวิเคราะห์เปรียบเทียบทางภาษา

การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศให้ได้ดีมีประสิทธิภาพมีปัจจัยหลายอย่าง โดยมีปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งคือ ทั้งผู้สอนและผู้เรียนเข้าใจถึงโครงสร้างภาษาต่างประเทศที่เรียนและภาษาแม่ของผู้เรียน เห็นถึงความคล้ายคลึงและความแตกต่างระหว่างสองภาษา เมื่อผู้สอนและผู้เรียนเข้าใจสิ่งนี้ได้แล้ว จะช่วยให้การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศประสบความสำเร็จ กล่าวคืออาจารย์ผู้สอนสอนตรงความต้องการของผู้เรียน ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาที่เรียนนั้นได้อย่างถูกต้องในเวลาเรียนไม่นานมากนัก มีวิธีอย่างหนึ่งที่ช่วยให้เห็นถึงลักษณะความเหมือนและความต่างระหว่างภาษาคือ การวิเคราะห์เปรียบเทียบทางภาษา (Language Contrastive Analysis) ซึ่งเนื้อหารายละเอียดเกี่ยวกับแนวคิดการวิเคราะห์เปรียบเทียบทางภาษาผู้วิจัยได้สังเคราะห์มาดังต่อไปนี้

2.1.1 ความหมายและความสำคัญ

สุธีณี สุขตระกูล (2526: 1-8) กล่าวว่า การวิเคราะห์เปรียบเทียบภาษาหรือเรียกตามศัพท์บัญญัติใหม่คือ การวิเคราะห์เปรียบเทียบภาษา (Language Contrastive Analysis) เป็นการวิเคราะห์ภาษาเพื่อหาความแตกต่างระหว่างภาษา 2 ภาษาหรือมากกว่า จัดเป็นวิชาทางด้านภาษาศาสตร์ประยุกต์ (Applied Linguistics) ที่สำคัญในการนำมาประยุกต์กับการสอนภาษาทั้งในด้านการสร้างสื่อการสอนและวิธีการสอนโดยตรง

เฟอร์กูสัน (Ferguson. 1968: 102) ให้ข้อคิดเห็นว่า ข้อมูลต่างๆ ที่ได้จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบภาษาเป็นส่วนสำคัญที่จะช่วยทางด้านการสอนภาษา ทั้งนี้เพราะเนื้อหาวิชาการศึกษาวิเคราะห์เปรียบเทียบภาษาตรงตามจุดมุ่งหมายของวัตถุประสงค์ในการสอนภาษา

ลี (Lee, 1968: 186) แนะนำว่าการวิเคราะห์และเปรียบเทียบภาษาเป็นหนทางหนึ่งที่จะช่วยให้การสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพที่สุด

แกตฟอร์ด (Catford. 1968: 161) เชื่อมั่นว่าในการสอนภาษาที่สองนั้น ข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบ (Contrastive Analysis) จะมีคุณประโยชน์อย่างยิ่งต่อผู้เรียน ครูและผู้เขียนตำราเรียนภาษา การนำข้อมูลที่ได้จากการเปรียบเทียบไปเสนอแนะผู้เรียน สามารถช่วยให้เขาเข้าใจและเอาชนะอุปสรรคหรือปัญหาต่างๆ ในการเรียนภาษานั้นได้

สตอกเวลล์ (Stockwell. 1968: 25) เน้นย้ำว่า ผลของการวิเคราะห์เปรียบเทียบมีประโยชน์อย่างมาก โดยเฉพาะสำหรับครูที่ยังไม่เคยมีประสบการณ์ในการสอนภาษานั้นมาก่อน จำเป็นจะต้องใช้ข้อมูลจากผลของการเปรียบเทียบไปใช้เตรียมบทเรียนสำหรับการสอนภาษาใหม่นั้นๆ

สุธี สุขตระกูล (2526: 109 - 113) กล่าวถึงประโยชน์ของการวิเคราะห์เปรียบเทียบกับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศว่า ผลของการวิเคราะห์เปรียบเทียบภาษาตามรูปแบบองค์ประกอบของภาษาระดับต่างๆ จะเป็นแนวทางและเป็นเค้าโครงของการเขียนตำราเรียนภาษาต่างประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะจะมีการคำนึงถึงระดับความยากง่ายตามลำดับขั้นตอนและเน้นส่วนที่เป็นปัญหาสำหรับกลุ่มผู้เรียนรวมทั้งเนื้อหาที่บรรจุทั้งเสียง คำ โครงสร้าง และความหมาย เป็นต้น เพื่อให้ผู้สอนหาวิธีการสอนเพื่อแก้ปัญหาการเรียนรู้อุปสรรคของนักเรียนได้ถูกต้อง จะช่วยประหยัดเวลา และทุนทรัพย์ในการเรียนการสอนได้อย่างดี

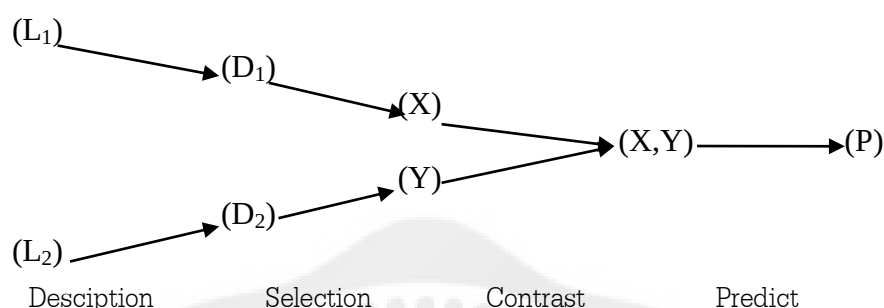
สรุปว่าการวิเคราะห์เปรียบเทียบภาษาเป็นการวิเคราะห์เพื่อหาลักษณะความเหมือนและลักษณะความแตกต่างระหว่างภาษาสองภาษาถ้าการวิเคราะห์เปรียบเทียบดำเนินได้ดี ผลการวิเคราะห์จะช่วยในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศอย่างมาก กล่าวคือจะช่วยให้ครูผู้สอนทราบถึงปัญหาที่จะเกิดขึ้น จะเป็นอุปสรรคต่อผู้เรียนจากนั้นหาวิธีการแก้ไขปัญหาก็แก่ผู้เรียน วางแผนการสอนตรงตามวัตถุประสงค์ของการเรียนการสอนได้ดี ช่วยในการจัดกิจกรรมที่สามารถช่วยให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ อนึ่งผลการวิเคราะห์ยังมีผลต่อผู้สร้างตำราในการเลือกและจัดวางเนื้อหาเหมาะสำหรับผู้เรียน นอกจากนั้นช่วยให้ผู้เรียนตระหนักถึงข้อควรระมัดระวังในการใช้ภาษาเป้าหมายได้ด้วย

2.1.2 วิธีการเปรียบเทียบภาษา

วิทแมน (ประพาศน์ พฤทธิประภา. 2521: 15 อ้างอิงจาก Whitman. 1970) ได้กล่าวถึงกระบวนการวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบภาษาตามขั้นตอนคือ ขั้นตอนที่ 1. อธิบายลักษณะทั้ง 2 ภาษาตามแบบแผน (Writing Formal Descriptions) ขั้นตอนที่ 2. เลือกรูปแบบต่างๆ เพื่อนำไปเปรียบเทียบ (Picking Forms from the Description for contrast) ขั้นตอนที่ 3. ลงมือเปรียบเทียบรูปแบบที่เลือกไว้ (Making a contrast of the

forms selected) ขั้นตอนที่ 4. วิเคราะห์ข้อยุ่งยากจากพื้นฐานของการเปรียบเทียบนั้นๆ (Making A prediction of Difficulty on the Basic of the Contrast)

สุธีณี สุขตระกูล (2526: 19-23) ได้เสนอวิธีการเปรียบเทียบภาษาที่คิดว่าดีที่สุด คือการนำวิธีของ แรนดัล วิทแมน (Randal L. Whitman. 1970) ผสมกับวิธีการของ ดีเพียโทร (Di Pietro. 1971) ซึ่งแบ่งขั้นตอนการเปรียบเทียบภาษาเป็น 4 ขั้นตอนดังนี้

ภาพประกอบ 1 ขั้นตอนการเปรียบเทียบภาษา

ขั้นตอนที่ 1: เลือกภาษาสองภาษาคือ L_1 และ L_2 โดยให้คำนึงถึงการเลือกภาษาที่นำมาวิเคราะห์ต้องเป็นภาษารวบรวมแทนด้วย D_1 และ D_2 ตามลำดับ กล่าวคือถ้าใช้ทฤษฎีไวยากรณ์แบบใดในการวิเคราะห์ภาษา L_1 ก็ต้องใช้ทฤษฎีไวยากรณ์แบบนั้นในการวิเคราะห์ภาษา L_2 เช่นกัน

ขั้นตอนที่ 2: เลือกโครงสร้างของภาษาสองภาษาเพื่อจะนำมาเปรียบเทียบกัน (X เป็นโครงสร้างของภาษา L_1 (L_1 แทนด้วย D_1) ส่วน Y เป็นโครงสร้างของภาษา L_2 (L_2 แทนด้วย D_2))

ขั้นตอนที่ 3: เปรียบเทียบสิ่งที่เลือกไว้ (X, Y)

ขั้นตอนที่ 4: เมื่อได้ผลจากการวิเคราะห์และเปรียบเทียบระหว่างภาษาสองภาษาแล้ว จะนำผลมาใช้ในการทำนายปัญหา (P) ที่อาจจะเกิดขึ้นได้ในการเรียนการสอนภาษา

2.1.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

คาร์ล เจมส์ (Carl James. 1983: 74-80) ได้กล่าวว่า การวิเคราะห์เปรียบเทียบมี 4 ระดับได้แก่ ระดับเสียง (Phonology) ระดับคำในแง่ของความหมาย (Lexis) ระดับคำในแง่ของการประกอบ (Morphology) และระดับไวยากรณ์ (Syntax)

ในระดับเสียง (Phonology) มีผู้วิจัย ฮวน วาน ฟุค (Huynh Van Phuc. 2546) ได้ทำวิจัยในหัวข้อ “การวิเคราะห์เปรียบเทียบระบบเสียงภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐานในเรื่องโครงสร้างพยางค์ หน่วยเสียงพยัญชนะ หน่วยเสียงสระและหน่วยเสียงวรรณยุกต์” เพื่อประโยชน์ต่อการแก้ไขข้อบกพร่องในการออกเสียงของชาวเวียดนามถิ่นใต้ที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ผู้วิจัยศึกษาระบบเสียงภาษาเวียดนามถิ่นใต้โดยเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนามจาก ผู้บอกภาษาเวียดนาม 4 คน แล้วนำมาวิเคราะห์เปรียบเทียบ

กับระบบเสียงภาษาไทยมาตรฐานจากผลการศึกษากาญจน นาตสกุล (2543) นอกจากนี้ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลทางกลศาสตร์จากผู้บอกภาษาชาวเวียดนามและชาวไทยภาษาละ 2 คนและได้วิเคราะห์ค่าระยะเวลาของเสียงสระและค่าความถี่มูลฐานของเสียงวรรณยุกต์ (Fundamental frequency) โดยใช้โปรแกรม Wincelcil V. 2.2 ผลการวิจัยปรากฏว่า มีทั้งลักษณะความเหมือนและแตกต่างระหว่างระบบเสียงภาษาเวียดนามถิ่นใต้และภาษาไทยมาตรฐานดังนี้

โครงสร้างพยางค์แบบ CV(V)(C)^T ปรากฏในทั้งสองภาษา ส่วนโครงสร้างพยางค์แบบ CCV(V)(C)^T ปรากฏเฉพาะในภาษาไทย หน่วยเสียงพยัญชนะต้นที่มีสัทลักษณะเหมือนกันมี 18 หน่วยเสียง หน่วยเสียงพยัญชนะต้นที่ปรากฏเฉพาะในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ 5 หน่วยเสียง ส่วนหน่วยเสียงพยัญชนะต้นที่ปรากฏเฉพาะในภาษาไทยมี 3 หน่วยเสียงได้แก่ หน่วยเสียงพยัญชนะควบกล้ำปรากฏเฉพาะในภาษาไทยมีจำนวน 11 หน่วยเสียง หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายที่เหมือนกันมี 8 หน่วยเสียง หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายที่ปรากฏเฉพาะในภาษาเวียดนามถิ่นใต้มี 2 หน่วยเสียง หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายที่ปรากฏเฉพาะในภาษาไทยมาตรฐานมี 1 หน่วยเสียง

หน่วยเสียงสระที่ปรากฏในทั้งสองภาษามีหน่วยเสียงสระเดี่ยวจำนวน 9 หน่วยเสียง หน่วยเสียงสระประสม 3 หน่วยเสียง หน่วยเสียงสระเดี่ยวที่ปรากฏเฉพาะในภาษาเวียดนามถิ่นใต้มี 1 หน่วยเสียง ผลการวิเคราะห์ทางกลศาสตร์พบว่า สระเสียงสั้นในทั้งสองภาษามีค่าระยะเวลาใกล้เคียงกัน ส่วนสระเสียงยาวในภาษาเวียดนามถิ่นใต้มีค่าระยะเวลาน้อยกว่าสระเสียงยาวในภาษาไทยมาตรฐาน

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ในทั้งสองภาษามี 5 หน่วยเสียงเท่ากัน ผลการวิเคราะห์โดยทางสัทศาสตร์และกลศาสตร์พบว่า หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /1/, หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/, หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /3/ และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้มีสัทลักษณะและรูปลักษณะเชิงกลคล้ายคลึงกับหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /1/, หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/, หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4/ และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /5/ ตามลำดับ ผลการวิเคราะห์ทางสัทศาสตร์พบว่า หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /5/ ในภาษาเวียดนามถิ่นใต้เมื่อปรากฏในพยางค์เป็นจะไม่ปรากฏในภาษาไทยมาตรฐาน แต่เมื่อเกิดในพยางค์ตายจะมีสัทลักษณะใกล้เคียงกับหน่วยเสียงวรรณยุกต์ /2/ ในภาษาไทยมาตรฐาน เมื่อวิเคราะห์โดยทางกลศาสตร์จะมีรูปลักษณะเชิงกลที่แตกต่างกัน หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /3/ ในภาษาไทยมาตรฐานไม่ปรากฏในภาษาเวียดนามถิ่นใต้

ในระดับคำในแง่ของความหมาย (Lexis) และระดับคำในแง่ของการประกอบ (Morphology) มีผู้วิจัยเหียน ถิ กิม เจา (Nguyen Thi Kim Chau. 2546) ได้ทำงานวิจัยในหัวข้อ “การวิเคราะห์เปรียบเทียบการสร้างคำในภาษาเวียดนามและภาษาไทย” จุดมุ่งหมายของงานวิจัยเพื่อศึกษาคำประสม คำซ้อน คำซ้ำในภาษาเวียดนามและภาษาไทย ว่ามีลักษณะเหมือนและต่างกันอย่างไร โดยพิจารณาในด้านหน้าที่ โครงสร้าง และความหมายของคำ ข้อมูลในภาษาเวียดนามและภาษาไทยนั้นเก็บรวบรวมจากภาษาพูดที่ใช้ในชีวิตประจำวัน พจนานุกรม ปริณิพนธ์ และจากหนังสือต่างๆ ที่เป็นภาษาเวียดนามและภาษาไทย ผลการวิจัยพบว่า

ในด้านหน้าที่และโครงสร้างของคำประสมในภาษาเวียดนามและภาษาไทยมีการสร้างคำประสม 5 ประเภทเหมือนกัน และคำประสมในทั้งสองภาษามีประเภทย่อย 2 ประเภท การสร้างคำประสมในทั้งสองภาษาใช้กลวิธีการสร้างคำด้วยการประกอบหน่วยคำตั้งแต่ 2 หน่วยคำถึง 5 หน่วยคำ จากคำในหมวดคำ 12 หมวด สำหรับภาษาเวียดนาม และจากคำในหมวดคำ 11 หมวด สำหรับภาษาไทย ส่วนในด้านความหมาย ทั้งคำประสมในภาษาเวียดนามและภาษาไทย เมื่อเป็นคำประสมแล้วจะมีความหมายใหม่ 4 ลักษณะเหมือนกัน

ในด้านหน้าที่และโครงสร้างของคำซ้อนภาษาเวียดนามมีการสร้างคำซ้อน 9 ประเภท ส่วนในภาษาไทยมี 6 ประเภท และคำซ้อนส่วนใหญ่ในทั้งสองภาษา โดยเฉพาะในภาษาไทย มีประเภทย่อยประเภทเดียว การสร้างคำซ้อนในทั้งสองภาษาใช้กลวิธีการสร้างคำด้วยการประกอบหน่วยคำตั้งแต่ 2 หน่วยคำถึง 4 หน่วยคำ จากคำในหมวดคำ 9 หมวด สำหรับภาษาเวียดนามและจากคำในหมวดคำ 6 หมวดสำหรับภาษาไทย คำที่นำมาประกอบขึ้นเป็นคำซ้อนนั้นในทั้งสองภาษา โดยเฉพาะในภาษาเวียดนาม มักจะเป็นคำในหมวดคำเดียวกัน ส่วนในด้านความหมาย คำซ้อนในภาษาเวียดนามมี 5 ลักษณะและภาษาไทยมี 4 ลักษณะ

ส่วนในด้านหน้าที่และโครงสร้างของคำซ้ำในภาษาเวียดนามมีการสร้างคำซ้ำ 15 ประเภท ส่วนในภาษาเวียดนามมี 16 ประเภท และคำซ้ำส่วนใหญ่ในทั้งสองภาษามีประเภทย่อยประเภทเดียว การสร้างคำซ้ำในภาษาเวียดนามใช้กลวิธีการสร้างคำด้วยการกล่าวซ้ำคำเดิมจากคำในหมวดคำ 15 หมวด ด้วยรูปแบบ 6 แบบ ส่วนในภาษาไทยใช้กลวิธีการสร้างคำด้วยการกล่าวซ้ำคำเดิมจากคำในหมวดคำ 16 หมวด ด้วยรูปแบบ 4 แบบ ส่วนในด้านความหมาย คำซ้ำในภาษาเวียดนามมี 9 ลักษณะและภาษาไทยมี 10 ลักษณะ

ระดับไวยากรณ์ (Syntax) — มีชีรวัฒน์ นิจนตร (2520) ได้ทำงานวิจัยในหัวข้อ “การวิเคราะห์เปรียบเทียบกริยาวลีในภาษาอังกฤษและภาษาไทย” เพื่อศึกษาเปรียบเทียบโครงสร้างทางไวยากรณ์ (Syntactic structures) ของกริยาวลี (Verb phrases) ในภาษาอังกฤษและภาษาไทย และเพื่อทำนายลักษณะของข้อผิดพลาด (Errors) ในเรื่องของกริยาวลีและอธิบายสาเหตุของข้อผิดพลาดนั้น วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า คือ ใช้วิธีการเปรียบเทียบของ วิทแมน (Randal L. Whitman. 1970: 191 - 197) โดยใช้ทฤษฎีไวยากรณ์ปริวรรตในการอธิบายลักษณะของภาษาอังกฤษและภาษาไทย และได้ดำเนินการวิจัยตาม 4 ขั้นตอนได้แก่ ขั้นที่ 1: อธิบายลักษณะของภาษาอังกฤษและภาษาไทย (Description) โดยใช้ทฤษฎีไวยากรณ์ที่เป็นแบบเดียวกันคือทฤษฎีไวยากรณ์ปริวรรต (Transformational generative grammar) ขั้นที่ 2: เลือกโครงสร้างที่จะนำมาเปรียบเทียบ ขั้นที่ 3: เปรียบเทียบโครงสร้างที่เลือกไว้แล้ว โดยดูความคล้ายคลึงและความต่างทั้งภายในภาษาอังกฤษเองและระหว่างภาษาอังกฤษกับภาษาไทย ขั้นที่ 4: ทำนายปัญหาและข้อผิดพลาดที่เกิดจากการแทรกแซงภาษาโดยเฉพาะข้อผิดพลาดที่เกิดจากความแตกต่างของโครงสร้างทางไวยากรณ์ระหว่างกริยาวลีในภาษาทั้งสอง

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบพบว่า โครงสร้างกริยาวลีภาษาอังกฤษและภาษาไทยที่คล้ายคลึงกันมี 3 โครงสร้าง ส่วนความแตกต่างทางภาษาศาสตร์ ระหว่างโครงสร้างผิวของกริยาวลีในภาษาทั้งสองมี อยู่ใน 3 แบบ ได้แก่ ลักษณะโครงสร้างบางอย่างของกริยาวลีมีอยู่ในทั้งสองภาษา อาจมีความหมายเหมือนกัน แต่แตกต่างกันในด้านรูปแบบ การกระจาย ลักษณะทางไวยากรณ์ และลักษณะของการปริวรรต โครงสร้างของกริยาวลีบาง

แบบมี หรือไม่มีโครงสร้างที่ตรงกันในภาษาอังกฤษ สำหรับลักษณะและสาเหตุของข้อผิดพลาดเกิดขึ้นได้ 2 ลักษณะคือ เกิดขึ้นเมื่อโครงสร้างกริยาวลีในภาษาอังกฤษและในภาษาไทยมีความหมายตรงกันแต่มีลักษณะปลีกย่อยอื่นๆ ต่างกัน โครงสร้างในภาษาไทยจะเข้าไปแทรกแซงโครงสร้างในภาษาอังกฤษ เรียกว่า เป็นการแทรกแซงระหว่างภาษา (Interference Between The Two Languages) และเกิดขึ้นเนื่องจากโครงสร้างกริยาวลีในภาษาอังกฤษไม่มีลักษณะที่ตรงกันในภาษาไทยและเกิดการแทรกแซงกันเองระหว่างโครงสร้างที่เคยเรียนรู้มาก่อนแล้วกับโครงสร้างที่เพิ่งจะเรียนใหม่ๆ (Interference Within The Target Language)

ระดับไวยากรณ์ (Syntax) ยังมีวาสนา นามพงศ์ (Wassana NamPhong. 2009) ได้เปรียบเทียบไวยากรณ์ภาษาไทยและภาษาเวียดนาม โดยมีวัตถุประสงค์คือ เพื่อหาลักษณะความแตกต่างและลักษณะความเหมือนระหว่างไวยากรณ์ภาษาไทยกับภาษาเวียดนามในด้านคำ (โครงสร้างและรูปแบบ) การจำแนกคำ วลี และประโยค Wassana NamPhong ใช้วิธีวิเคราะห์เปรียบเทียบ (Contrastive Analysis) ในการดำเนินงานวิจัย โดยใช้ภาษาไทยเป็นตัวตั้งและภาษาเวียดนามเป็นตัวเปรียบเทียบ ผลจากการวิจัยพบว่า ไวยากรณ์ภาษาไทยและภาษาเวียดนามมีทั้งลักษณะความเหมือนและลักษณะความแตกต่าง ลักษณะเหมือนคือ รูปคำไม่เปลี่ยนเมื่อเปลี่ยนตำแหน่ง หน้าที่ และแสดงความหมายของคำในประโยค ภาษาไทยและภาษาเวียดนามต่างมีโครงสร้างประโยคพื้นฐานแบบ ประธาน กริยา กรรม อีกข้อหนึ่งคือ ในประโยคที่คำกริยามีหน้าที่เป็นกรรม ในทั้งภาษาไทยและภาษาเวียดนามจะไม่มีคำว่า “เป็น” หรือ “คือ” (ภาษาเวียดนามเท่ากับคำว่า “là”) ซึ่งต่างจากภาษาอังกฤษ ลักษณะความแตกต่างอยู่ที่โครงสร้างนามวลีและกริยาวลี กล่าวคือโครงสร้างนามวลี กริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนามจะมีบางโครงสร้างที่แตกต่างกัน จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบระบบไวยากรณ์ภาษาไทยและภาษาเวียดนาม Wassana NamPhong สรุปว่า ลักษณะด้านไวยากรณ์ที่จะเป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนามที่เรียนภาษาไทยจะอยู่ที่โครงสร้างนามวลีและกริยาวลี

2.2 ลักษณะภาษาไทย

ภาษาไทยเป็นภาษาที่มีเสียงวรรณยุกต์เพราะฉะนั้นเมื่อศึกษาระบบภาษาไทยจะต้องศึกษาทั้งระบบไวยากรณ์และระบบเสียงด้วย ผู้วิจัยจึงศึกษาลักษณะภาษาไทยโดยจำแนกเนื้อหาเป็นสองประเด็นด้วยกัน ได้แก่ ลักษณะระบบเสียงภาษาไทยและระบบไวยากรณ์ภาษาไทยดังต่อไปนี้

2.2.1 ระบบเสียงภาษาไทย

บรรจบ พันธุเมธา (2555) ได้กล่าวว่าระบบเสียงของภาษาไทยประกอบด้วยเสียงสระ เสียงพยัญชนะและเสียงวรรณยุกต์

เสียงสระถ้านับทั้งเสียงสั้นและเสียงยาว สระภาษาไทยมี 28 เสียง ซึ่งได้แก่ อะ อา อิ อี อื อู อุ เอะ เอะ แอะ เออ โอะ โอ เอาะ ออ เอียะ เอีย อำวะ อัว เอา อาว ไอ์ อาย สระดังกล่าวมีทั้งสระเดี่ยวและสระผสม หากแยกออกจะเป็นสระเดี่ยวมี 18 เสียง ได้แก่ อะ อา อิ อี อื อู อุ เอะ เอะ แอะ เออ โอะ โอ เอาะ เอา สระผสมมี 10 เสียง ได้แก่ เอียะ เอีย เอื้อะ เอื้อ อำวะ อัว เอา อาว ไอ์ อาย อวัยวะที่เกี่ยวข้องกับการ

ออกเสียงสระ ได้แก่ ลั้นและริมฝีปาก ถ้าลั้นส่วนใดทำหน้าที่เพียงส่วนเดียว เสียงที่เกิดขึ้นก็จะมีเพียงเสียงเดียว เสียงเช่นนี้เรียกว่าสระเดี่ยว แต่ถ้าลั้นส่วนอื่นทำหน้าที่ร่วมด้วย เสียงนี้จะเรียกว่าสระผสม

เสียงพยัญชนะในภาษาไทยมีเสียงพยัญชนะ 21 เสียง (ทั้งที่มีรูป 44 รูป) พยัญชนะของไทยออกเสียงต่างกันเมื่ออยู่ต้นคำและอยู่ท้ายคำ จึงต้องแยกเป็น พยัญชนะต้น (ที่อยู่ต้นคำ) พยัญชนะตัวสะกด (ที่อยู่ท้ายคำ)

เสียงวรรณยุกต์ของภาษาไทย (ถือภาษากลางเป็นเกณฑ์) มี 5 เสียงด้วยกัน ซึ่งได้แก่ สามัญ เอก โท ตรี จัตวา เสียงสามัญเสียงเดียวที่ไม่มีรูป

2.2.2 คำภาษาไทย

ตาม บรรจบ พันธุเมธา (2555) คำภาษาไทยจะมีลักษณะได้แก่ คำแต่ละคำมีพยางค์เดียว และไม่มีเสียงควบกล้ำ คำแต่ละคำในภาษาไทย ถือเป็นคำสำเร็จรูป เพราะมีความหมายสมบูรณ์ สามารถประกอบเข้าเป็นประโยคได้ทันที โดยไม่ต้องมีการตกแต่งหรือเปลี่ยนแปลงส่วนใดๆ ของคำ เพื่อบอกความสัมพันธ์ระหว่างคำในประโยค ตัวอย่างคำว่า “กิน” เมื่อประกอบเข้าเป็นประโยค “ฉัน กิน ข้าว” ทำหน้าที่เป็นกริยาซึ่งมีรูปคำเช่นเดิมไม่มีการตกแต่งเพิ่มหรือลดส่วนใดๆ เลย คำคำเดียวกันอาจมีหลายความหมาย ใช้ได้หลายหน้าที่โดยไม่ต้องเปลี่ยนแปลงรูปคำเลย จะรู้ความหมายและหน้าที่ได้ก็ต้องดูตำแหน่งในประโยค ตัวอย่างคำว่า “ชั้น” ถ้าทำหน้าที่เป็นคำนามจะหมายถึงภาชนะสำหรับตักหรือใส่น้ำ เช่น ชั้นน้ำใบนี้สวยจัง ถ้าทำหน้าที่เป็นกริยาจะมีความหมายว่าอาการร้องอย่างหนึ่งของไก่หรือนกบางชนิดเฉพาะในตัวผู้ เช่น ไก่ ไก่ฟ้า นกเขา เช่น ไก่ตัวผู้กำลังขัน ถ้าทำหน้าที่เป็นคำกริยวิเศษณ์จะหมายถึง นำหัวเราะ ชวนหัวเราะ เช่น เขาเป็นคนอารมณ์ขัน ในภาษาไทยเมื่อจะสร้างคำใหม่หรือต้องการจะแสดงเพศ พจน์ ของคำนาม หรือ กาล มาลา ของคำกริยา อาจจะใช้วิธีเช่น ใช้คำมาประกอบกันเข้าข้างหน้า หรือข้างหลัง หรือประสมตามแบบคำประสม ภาษาไทยเป็นภาษามีคำลักษณะนาม ในกรณีที่นามวลีมีลักษณะนามกับคำขยายบอกจำนวนนับปรากฏพร้อมกัน คำขยายบอกจำนวนนับจะอยู่หลังคำนามหลัก คำลักษณะนามตามหลังคำขยายบอกจำนวนนับ เช่น แมว 3 ตัว (คำนาม คำบอกจำนวนนับ คำลักษณะนาม) ภาษาไทยมีการใช้ราชาศัพท์ และภาษาสุภาพตามฐานะของบุคคล

นอกจากลักษณะของเรื่องคำดังกล่าว เจนห์ตถการกิจ (2551) เพิ่มเติมว่า คำไทยแท้มีตัวสะกดตรงตามมาตราตัวสะกด เช่น แม่กก: “ศอก โขก” แม่กด: “กัด พัด” คำที่มีมาตราตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราส่วนใหญ่ มักจะเป็นคำที่มาจากภาษาอื่นเช่น คำว่า “วัสดุ” (วัด-สะ-ดู) เป็นคำมาจากภาษาบาลี คำขยายในภาษาไทยจะเรียงอยู่หลังคำที่ถูกขยายเสมอ ยกเว้นคำที่แสดงจำนวนหรือปริมาณอาจจะอยู่หน้าหรือหลังก็ได้ เช่น คำขยายอยู่หลังในตัวอย่าง “หมูดำตัวหนึ่งในเล้าสีขาว” (คำว่า “ดำ” จะอยู่หลังและขยายคำว่า “หมู” คำว่า “สีขาว” อยู่หลังและขยายคำว่า “เล้า”) คำขยายอยู่หน้าในตัวอย่าง “ในเล้าสีขาวมีหมูสองตัว” (คำว่า “สอง” จะอยู่หน้าและขยายคำว่า “ตัว”)

2.2.3 วลีภาษาไทย

2.2.3.1 คำจำกัดความและชนิดของวลี

พระยาอุปกิตศิลปสาร (2545) ใช้ทฤษฎีไวยากรณ์ดั้งเดิมในการวิเคราะห์ภาษาไทย ให้คำนิยามวลีว่า วลีเป็นกลุ่มคำ มีจำนวนคำตั้งแต่ 2 คำขึ้นไป และไม่มีความครบที่จะเป็นประโยคได้ จะขึ้นต้นด้วยคำชนิดใดก่อนก็ได้ และมีคำพ่วงทำยออกไปอีกคำหนึ่งหรือมากกว่าก็ได้เรียกว่าวลี วลีจำแนกเป็นนามวลี สรรพนามวลี กริยาวลี วิเศษณ์วลี บุพบทวลี สันธานวลี อุทานวลี ซึ่งการจำแนกชนิดของวลีจะดูว่าคำชนิดใดขึ้นต้นกลุ่มคำ กลุ่มคำนั้นจะเป็นวลีชนิดของคำชนิดนั้นๆ เช่น กลุ่มคำขึ้นต้นด้วยคำนามก็จะเป็นนามวลี

นworรณ พันธ์เมธา (2554) กล่าวว่าวลีเป็นกลุ่มคำ ซึ่งไม่ใช่ประโยคและมีคำหลักเป็นส่วนประกอบสำคัญ ในเมื่อคำหลักมีสองชนิด คือ คำนาม และคำกริยา วลีจึงมีสองชนิดเช่นเดียวกันคือ นามวลี และกริยาวลี ส่วนกลุ่มคำที่มีได้มีคำหลักเป็นส่วนประกอบสำคัญจะยังคงเรียกว่ากลุ่มคำ ไม่เรียกว่าวลี แสดงว่าวลีตาม นworรณ พันธ์เมธา มีแค่สองชนิดคือ นามวลีและกริยาวลี

วจินตน์ ภาณุพงศ์ (2543) ใช้แนวทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างในการวิเคราะห์ภาษาไทย โดยให้คำนิยามวลีว่า คำคำเดียวหรือคำคำเดียวกับส่วนขยาย ซึ่งทำหน้าที่เป็นส่วนของประโยค ชนิดใดชนิดหนึ่งใน 10 ชนิด ซึ่งได้แก่ หน่วยประธาน หน่วยกรรมตรง หน่วยกรรมรอง หน่วยนามเดี่ยว หน่วยกรรม หน่วยสกรรม หน่วยทวิกรรม หน่วยเสริมพิเศษ หน่วยเสริมบอกสถานที่ หน่วยเสริมบอกเวลา จะได้เรียกว่าวลี วลีอาจแบ่งออกได้เป็น 5 ชนิด ตามหน้าที่ซึ่งเป็นส่วนของประโยคได้แก่ นามวลี กริยาวลี พิเศษวลี สถานวลี กาลวลี โดยวลีแต่ละชนิดจะมีคำจำกัดความดังนี้

นามวลีหมายถึงคำนามคำเดียว คำสรรพนามคำเดียว คำนามกับคำขยายหรืออาจจะเป็นคำสรรพนามกับส่วนขยาย ซึ่งทำหน้าที่เป็นส่วนของประโยคชนิดใดชนิดหนึ่งใน 4 ชนิด ได้แก่ หน่วยประธาน หน่วยกรรมตรง หน่วยกรรมรอง และหน่วยนามเดี่ยว ตัวอย่างเช่น “รถใหญ่กินน้ำมัน” นามวลีในประโยคนี้คือ “รถใหญ่” ซึ่งประกอบด้วยคำนาม “รถ” และคำขยาย “ใหญ่” นามวลีดังกล่าวทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานในประโยค

กริยาวลีหมายถึงคำคำเดียวหรือคำกริยากับส่วนขยาย ซึ่งทำหน้าที่เป็นส่วนของประโยคชนิดใดชนิดหนึ่งใน 3 ชนิด ได้แก่ หน่วยกรรม หน่วยสกรรมและหน่วยทวิกรรม ตัวอย่างเช่น “ข้าว ยังไม่สุก” กริยาวลีในประโยคนี้คือ “ยังไม่สุก” ประกอบด้วยคำกริยา “สุก” และส่วนขยาย “ยังไม่” กริยาวลีดังกล่าวทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมในประโยค

พิเศษวลีหมายถึงคำพิเศษคำเดียวหรือคำพิเศษกับส่วนขยาย ซึ่งทำหน้าที่เป็นส่วนของประโยคชนิดหน่วยเสริมพิเศษ ตัวอย่างเช่น “ตามปกติฉันมักจะอยู่บ้าน” พิเศษวลีในประโยคนี้คือ “ตามปกติ” ซึ่งประกอบด้วยคำพิเศษ “ปกติ” และส่วนขยาย “ตาม” พิเศษวลีดังกล่าวทำหน้าที่เป็นหน่วยเสริมพิเศษในประโยค

สถานวลีเป็นวลีที่เริ่มต้นด้วยหน่วยบุพบทและประกอบกับนามวลี หรือคำบุพบทประกอบกับคำบุพบท ซึ่งทำหน้าที่เป็นส่วนของประโยคชนิดหน่วยเสริมบอกสถานที่ ตัวอย่างเช่น “ที่ห้องประชุมคน

เยอะมาก” สถานาวลีในประโยคนี้คือ “ที่ห้องประชุม” ประกอบด้วยหน่วยบุพบท “ที่” และนามวลี “ห้องประชุม” สถานาวลีดังกล่าวทำหน้าที่เป็นหน่วยเสริมบอกสถานที่ในประโยค

กาลวลีหมายถึงคำบอกเวลาคำเดียวหรือหลายคำ หรือคำบอกเวลากับส่วนขยาย ซึ่งทำหน้าที่เป็นส่วนของประโยคชนิดหน่วยเสริมบอกเวลา ตัวอย่างเช่น “เมื่อตะกี้นี้เธออยู่ไหน” กาลวลีในประโยคนี้คือ “เมื่อตะกี้นี้” ประกอบด้วยคำบอกเวลา “เมื่อตะกี้” และส่วนขยาย “นี้” ทำหน้าที่เป็นหน่วยเสริมบอกเวลาในประโยค

วิจินตน์ ภาณุพงศ์ (2543 : 82) ได้กล่าวไว้ว่า ในจำนวนวลี 5 ชนิดมี พิเศษวลี สถานาวลี และกาลวลีเป็นวลีที่มีองค์ประกอบที่ไม่สลับซับซ้อนนัก ในการวิเคราะห์วลีสามชนิดนี้อาจจะกำหนดเพียงขั้นเดียวว่าประกอบขึ้นด้วยคำในหมวดคำชนิดใดบ้าง ในขณะที่นามวลีและกริยาวลีมีองค์ประกอบซับซ้อนกว่า ซึ่งต้องกำหนด องค์ประกอบวลีสองชนิดนี้ ข้อคิดนี้สอดคล้องกับการสำรวจจากงานเขียนภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนามในบทที่ 1 ที่พบว่า ความซับซ้อนขององค์ประกอบของนามวลีและกริยาวลีทำให้เกิดปัญหาในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนาม

ในงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้ทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างเป็นแนวทางในการวิเคราะห์โครงสร้างนามวลีและกริยาวลี สาเหตุที่ผู้วิจัยเลือกใช้ทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างคือ ไวยากรณ์โครงสร้างเป็นทฤษฎีไวยากรณ์ที่พยายามพิจารณาสิ่งที่สามารถจะสังเกตโดยตรงได้เช่น รูปลักษณะ ตำแหน่งและหน้าที่ของคำ วลี และประโยค ทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างจะจำแนกภาษาเป็นหน่วยโครงสร้างต่างๆ ตั้งแต่เล็กสุดคือหน่วยคำ หน่วยใหญ่ขึ้น คือ คำ วลี อนุพยางค์ จนถึงหน่วยใหญ่สุดคือประโยค หน่วยเล็กจะเป็นส่วนประกอบของหน่วยใหญ่กว่า เพราะฉะนั้นถ้าใช้ทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างวิเคราะห์ภาษา ผู้เรียนสามารถเห็นอย่างชัดเจนว่า วลีจะประกอบด้วยส่วนอะไรบ้าง ส่วนประกอบเหล่านั้นประกอบกันเป็นโครงสร้างอย่างไร และหน่วยไหนอยู่หน้าหรือหลังหน่วยไหน นอกจากลักษณะสำคัญดังกล่าวของทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้าง จะเห็นว่าภาษาไทยและภาษาเวียดนามต่างเป็นภาษาตระกูลคำโดด ซึ่งมีลักษณะเด่นคือ ไม่เปลี่ยนรูปคำเมื่อเปลี่ยนตำแหน่งและหน้าที่ เพราะฉะนั้นการใช้ทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างจะเหมาะสมสำหรับสองภาษา เพราะทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างก็เน้นในเรื่องตำแหน่งและหน้าที่ของคำ วลี และประโยคเช่นกัน ผู้วิจัยจึงทบทวนเนื้อหาเกี่ยวกับโครงสร้างนามวลีและกริยาวลีภาษาไทยตามแนวโครงสร้างไวยากรณ์ของวิจินตน์ ภาณุพงศ์ (2543) ดังนี้

2.2.3.2 โครงสร้างนามวลี

นามวลีมีองค์ประกอบ 4 หน่วย ได้แก่ หน่วยหลัก หน่วยคุณศัพท์ หน่วยจำนวนและหน่วยกำหนด โดยสามารถแสดงตามโครงสร้างดังนี้

โครงสร้างนามวลี	หน่วยหลัก	หน่วยคุณศัพท์	หน่วยจำนวน	หน่วยกำหนด
ตัวอย่าง	น้ำ	เย็น	ขวด	นี้
	เด็ก	อ้วน	สองคน	นั้น

หน่วยหลัก (ล) คือ องค์ประกอบของนามวลี ซึ่งอาจจะประกอบด้วยคำ 3 ชนิด ได้แก่ คำนาม คำสรรพนาม และคำเชื่อมนาม เฉพาะคำนามหรือสรรพนามอาจจะปรากฏตามลำพังเพียงชนิดเดียวหรืออาจจะปรากฏร่วมกันก็ได้ แต่คำเชื่อมนามจะไม่ปรากฏตามลำพัง

หน่วยคุณศัพท์ (ค) คือ องค์ประกอบของนามวลี ประกอบด้วย คำ 2 ชนิด ได้แก่ คำคุณศัพท์ และคำลักษณนาม คำคุณศัพท์สามารถอยู่ตามลำพังได้ ส่วนคำลักษณนามไม่สามารถอยู่ลำพังได้ ต้องประกอบกับคำคุณศัพท์อย่างเดียว

หน่วยจำนวน (จ) คือ องค์ประกอบของนามวลี ประกอบด้วยคำ 5 ชนิด ได้แก่ คำลักษณนาม คำจำนวนนับ คำลำดับที่ คำหน้าจำนวนและคำหลังจำนวน

หน่วยกำหนด (ก) คือ องค์ประกอบของนามวลี ซึ่งประกอบด้วยคำ 3 ชนิด ได้แก่ คำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวา (ซึ่งรวมคำไม่บอกกำหนดด้วย) คำบอกกำหนดเสียงโท และคำลักษณนาม

ในองค์ประกอบของนามวลี 4 หน่วยดังกล่าว หน่วยหลักจำเป็นต้องปรากฏอยู่เสมอ ส่วนหน่วยคุณศัพท์ หน่วยจำนวนและหน่วยกำหนดอาจจะมีหรือไม่มีก็ได้ ผู้วิจัยจะสรุปองค์ประกอบของนามวลีตามตารางดังต่อไปนี้

ตาราง 1 องค์ประกอบของนามวลีภาษาไทย

หน่วยหลัก (ล)	หน่วยคุณศัพท์ (ค)	หน่วยจำนวน (จ)	หน่วยกำหนด (ก)
- คำนาม	- คำคุณศัพท์	- คำลักษณนาม	- คำบอกกำหนดเสียงตรีและ
- คำสรรพนาม	- คำลักษณนาม	- คำจำนวนนับ	จัตวา
- คำเชื่อมนาม		- คำลำดับที่	- คำไม่บอกกำหนด
		- คำหน้าจำนวน	- คำบอกกำหนดเสียงโท
		- คำหลังจำนวน	

เมื่อนำองค์ประกอบของนามวลี 4 ชนิด ดังกล่าวข้างต้นมาประกอบเข้าเป็นโครงสร้างของนามวลีภาษาไทยจะได้โครงสร้าง 12 แบบด้วยกันดังนี้

ล				เช่น	เลื้อ, ฉั่น, ร่มกะหมวก, บ้านคุณ
ล	ค			เช่น	เลื้อ / ใหม่, เลื้อ / ตัวใหม่
ล	จ			เช่น	เลื้อ / สองใบ, ผ้า / หลาเศษ
ล	ก			เช่น	เลื้อ / นี่, เลื้อ / นี่, เลื้อ / ตัวนี้
ล	ค	จ		เช่น	เลื้อ / ใหม่ / สองตัว
ล	จ	ค		เช่น	เนื้อ / สองชิ้น / ใหญ่
ล	ค	ก		เช่น	เลื้อ / ใหม่ / นี่
ล	จ	ก		เช่น	เลื้อ / สองตัว / นี่
ล	ก	จ		เช่น	กระเป๋าคือ / ไบโน้น / อีกใบหนึ่ง
ล	ค	จ	ก	เช่น	เลื้อ / ใหม่ / สองตัว / นี่
ล	ค	ก	จ	เช่น	เลื้อ / ใหม่ / ตัวนี้ / ตัวเดียว
ล	จ	ค	ก	เช่น	น้ำหอม/ สามขวด/ เล็กๆ / นี่

ยังมีองค์ประกอบของนามวลีอีกชนิดหนึ่งเรียกว่าหน่วยขยายเสริม (ขส) ซึ่งอาจจะประกอบด้วยวลีลดฐานะชนิดใดชนิดหนึ่งใน 3 ชนิดได้แก่พิเศวลีลดฐานะ สถานวลีลดฐานะ กาลวลีลดฐานะ โดยให้เข้าใจความหมายของ “วลีลดฐานะ” คือ โดยปกติวลีจะเป็นส่วนประกอบของประโยค แต่วลีลดฐานะจะเป็นวลีที่ทำหน้าเป็นส่วนหนึ่งขยายความหมายให้ส่วนประกอบของประโยค ซึ่งอาจจะเป็นส่วนหนึ่งขยายความหมายให้หน่วยประธาน หน่วยกรรมตรงหรือหน่วยกรรมรอง เป็นต้น ยกตัวอย่างเช่น พิเศวลีลดฐานะ “ส่วนมาก” ในตัวอย่างว่า “คน *ส่วนมาก*” สถานวลีลดฐานะ “ในครัว” ในตัวอย่างว่า “ไฟ *ในครัว*” กาลวลีลดฐานะ “วันนี้” ในตัวอย่างว่า “หนังสือพิมพ์ *วันนี้*”

หน่วยขยายเสริม (ขส) อาจนำมาประกอบเข้ากับองค์ประกอบชนิดอื่นเป็นโครงสร้างของนามวลีได้ 5 แบบด้วยกันดังนี้

ล	ขส			เช่น	หนังสือ/ ส่วนมาก
ล	ค	ขส		เช่น	รถ/ เล็ก/ ส่วนมาก
ล	ขส	จ		เช่น	นาฬิกา/ เรือนใหญ่/ ในห้องโถง
ล	ค	จ	ขส	เช่น	เก้าอี้/ ใหม่/ หลายตัว/ ที่หน้าห้อง
ล	จ	ค	ขส	เช่น	น้ำหอม/ สามขวด/ เล็ก/ ในกล่อง

2.2.3.3 โครงสร้างกริยาวลี

กริยาวลีมีองค์ประกอบ 4 หน่วย ได้แก่ หน่วยแก่น (ก) หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น (ข₁) หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น (ข₂) และหน่วยขยาย (ข)

หน่วยแก่น (ก) คือ องค์ประกอบของกริยาวลี ซึ่งอาจจะประกอบด้วยคำ 5 ชนิด ได้แก่ คำกริยากรรม คำกริยากรรม คำกริยาวิกรรม คำหน้ากริยา และคำหลังกริยา เฉพาะคำกริยากรรม สกรรม และวิกรรมสามารถปรากฏตามลำพังได้ ส่วนคำหน้ากริยาและคำหลังกริยาไม่สามารถปรากฏตามลำพังได้

หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น (ข₁) คือ องค์ประกอบของกริยาวลี ซึ่งอาจจะประกอบด้วยคำ 2 ชนิด ได้แก่ คำช่วยหน้ากริยาและคำปฏิเสธ “ไม่” คำแต่ละชนิดอาจจะปรากฏตามลำพังก็ได้ หรืออาจจะมีคำทั้ง 2 ชนิดปรากฏร่วมกันก็ได้

หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น (ข₂) คือองค์ประกอบของกริยาวลี ซึ่งอาจจะประกอบด้วยคำช่วยหลังกริยาเพียงชนิดเดียว กล่าวคืออาจจะเป็นคำว่า อยู่, แล้ว, อยู่แล้ว คำใดคำหนึ่งก็ได้

หน่วยขยาย (ข) คือองค์ประกอบของกริยาวลี ซึ่งอาจจะประกอบด้วยคำเพียงชนิดเดียว คือคำกริยาวิเศษณ์ (อาจจะมียาวกว่าหนึ่งคำ) หรือวลีวลิตฐานะชนิดใดชนิดหนึ่งในสองชนิดได้แก่ สถานวลีวลิตฐานะและการวลีวลิตฐานะโดยอาจจะปรากฏตามลำพังหรือร่วมกันก็ได้ สถานวลีวลิตฐานะคือ สถานวลีจากการทำหน้าที่เป็นส่วนขยายทั้งประโยค ลดฐานะมาทำหน้าที่เป็นส่วนขยายให้แก่กริยาหลักของประโยค ดังในตัวอย่าง “แดง กำลังนั่งอยู่ในบ้าน” คำว่า “ในบ้าน” เป็นสถานวลีวลิตฐานะ เนื่องจากว่าทำหน้าที่เป็นส่วนขยายของคำกริยาหลักของประโยค คือ “อยู่” การวลีวลิตฐานะคือ การวลีจากการทำหน้าที่เป็นส่วนขยายทั้งประโยคลดฐานะมาทำหน้าที่เป็นส่วนขยายกริยาหลักของประโยคดังในตัวอย่าง “เขาเพิ่งมาถึงเมื่อวานนี้” คำว่า “เมื่อวานนี้” เป็นการวลีวลิตฐานะ เพราะว่าทำหน้าที่เป็นส่วนขยายของคำกริยาหลักของประโยคคือ “มา”

ผู้วิจัยสรุปองค์ประกอบของกริยาวลีภาษาไทยตามทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของ วิจิตรนัฏพงศ์ (2543) ดังนี้

ตาราง 2 องค์ประกอบของกริยาวลีภาษาไทย

หน่วยช่วยกริยา หน้าหน่วยแก่น	หน่วยแก่น (คำกริยา)			หน่วยช่วยกริยา หลังหน่วยแก่น	หน่วยขยาย
-คำช่วยหน้ากริยา -คำปฏิเสธ	คำหน้ากริยา	-กรรม -สกรรม -วิกรรม	คำหลังกริยา	คำช่วยหลังกริยา	-คำกริยาวิเศษณ์ -สถานวลีวลิตฐานะ -การวลีวลิตฐานะ

เมื่อนำองค์ประกอบของกริยาวลี 4 ชนิดดังกล่าวข้างต้นมาประกอบเข้าเป็นโครงสร้างของกริยาวลีจะได้โครงสร้าง 10 แบบ ดังนี้

ก			เช่น	สวย	
ก	ช ₂		เช่น	นั่ง / อยู่	
ก	ข		เช่น	ชอบ / จัง, ทำงาน / นอกบ้าน	
ก	ช ₂	ข	เช่น	หัก / อยู่ / ก่อน	
ก	ข	ช ₂	เช่น	ปรึกษา / กัน / อยู่	
ช ₁	ก		เช่น	ไม่ / สวย	
ช ₁	ก	ช ₂	เช่น	กำลัง / นั่ง / อยู่	
ช ₁	ก	ข	เช่น	ไม่ยอม / ทำงาน / นอกบ้าน	
ช ₁	ก	ช ₂	ข	เช่น	กำลัง / เดือด / อยู่ / บนเตา
ช ₁	ก	ข	ช ₂	เช่น	ยัง / ปรึกษา / กัน / อยู่

จากการวิเคราะห์ส่วนประกอบและโครงสร้างของนามวลีและกริยาวลี เห็นว่าในแต่ละวลีอาจจะมีองค์ประกอบอยู่จำนวนต่ำสุด 1 ส่วน และมากที่สุด 4 ส่วน องค์ประกอบแต่ละชนิดของนามวลีที่ดี หรือของกริยาวลีที่ดี อาจประกอบด้วยคำคำเดียว หรือมากกว่า 1 คำก็ได้ แต่เราสามารถระบุได้ว่าที่อยู่ในองค์ประกอบแต่ละชนิดเป็นคำชนิดใดบ้าง เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ในด้านตำแหน่งและการปรากฏร่วมกันของส่วนมูลฐานชนิดต่างๆ ที่ปรากฏในโครงสร้างของประโยคเริ่มแล้ว จะเห็นว่านั่นก็คือความสัมพันธ์ระหว่างนามวลีและกริยาวลีในประโยค

2.2.4 ประโยคภาษาไทย

พระยาอุปกิตศิลปสาร (2545) ได้กล่าวไว้ว่า ความหมายที่ครบบริบูรณ์จะต้องพูดเป็นประโยค จำแนกประโยคเป็น 3 ชนิดได้แก่ เอกกรรพประโยค อเนกกรรพประโยค และสังกรประโยค

เอกกรรพประโยคหมายถึงประโยคเล็กๆ ที่มีความหมายอย่างเดียว

อเนกกรรพประโยคเป็นประโยคที่มีข้อความ เป็นเอกกรรพประโยคหลายประโยคเกี่ยวเนื่องรวมอยู่ด้วยกันเป็นประโยคเดียว

สังกรประโยคหมายความว่า เอกกรรพประโยคที่ใช้เอกกรรพประโยคด้วยกันทำหน้าที่เป็นส่วนใดส่วนหนึ่งของเอกกรรพประโยคหน้า หรือกล่าวอีกอย่างหนึ่ง เอกกรรพประโยคที่มีประโยคน้อยๆ เข้ามาแทรกอยู่ด้วยเป็นส่วนใดส่วนหนึ่งของประโยคเดิมจะเรียกว่าสังกรประโยค

นพวรรณ พันธุมธา (2558) ได้ให้คำจำกัดความของประโยคคือ กลุ่มคำที่สัมพันธ์กันแสดงเหตุการณ์หรือสภาพบางอย่าง ส่วนประกอบของประโยค ซึ่งเรียกว่าหน่วยประโยค ประกอบด้วยหน่วยนาม

หน่วยกริยา หน่วยเสริมและหน่วยเชื่อม นอกจากนั้นเสนอให้เห็นถึงประโยค 4 ชนิดได้แก่ ประโยคไกริยา ประโยคกริยาเดียว ประโยคไกริยาซับซ้อนและประโยคกริยาเดียวซับซ้อน

ประโยคไกริยาคือประโยคที่มีหน่วยนาม 2 หน่วยและอาจมีหน่วยเชื่อมหรือหน่วยเสริมอยู่ด้วยหรือไม่ก็ได้ เช่น น้องฉันซื้อสุก้า

ประโยคกริยาเดียวคือประโยคที่มีหน่วยกริยา 1 หน่วย มีหน่วยนาม 1 หน่วยหรือมากกว่านั้น และอาจมีหน่วยเสริมและ/หรือหน่วยเชื่อมอยู่ด้วยหรือไม่ก็ได้ เช่น ฝนตก เป็นต้น

ประโยคไกริยาซับซ้อนและประโยคกริยาเดียวซับซ้อนเป็นประโยคไกริยาและประโยคกริยาเดียวบางประโยคมีลักษณะซับซ้อน เป็นต้นว่า มีหน่วยนามเป็นประโยค ตัวอย่าง ฉันเห็นคุณพ่อออกจากบ้านไปแล้ว (เป็นประโยคกริยาเดียวซับซ้อน)

วิจิตร ภาณุพงศ์ (2543) ได้ให้คำจำกัดความของประโยคว่า ประโยคคือถ้อยคำที่สมบูรณ์ และได้จำแนกชนิดของประโยคไว้ตามสองวิธีได้แก่ วิธีที่ 1 ถ้าใช้เกณฑ์ความหมายของประโยคและสถานการณ์ที่ใช้ประโยคนั้นๆ เป็นหลัก ประโยคจะแบ่งเป็น 2 ชนิดได้แก่ ประโยคเริ่มและประโยคไม่เริ่ม ส่วนวิธีที่ 2 ถ้าใช้เกณฑ์ลักษณะโครงสร้างของประโยคเป็นหลักประโยคจะแบ่งเป็น 4 ชนิด คือประโยคสามัญ ประโยคซับซ้อน ประโยคผสมและประโยคเชื่อม โดยลักษณะของประโยคแต่ละชนิดมีดังนี้

ประโยคเริ่มหมายถึงประโยคที่เมื่อพูดแล้วผู้ฟังสามารถเข้าใจทันที ไม่ต้องอาศัยคำพูดที่มาก่อน ซึ่งโครงสร้างของประโยคจะประกอบครบหน่วยประธาน กริยา และกรรม เพราะฉะนั้นมักใช้เพื่อเริ่มบทสนทนา เช่น คุณเคยไปเวียดนามหรือยัง

ประโยคไม่เริ่มหมายถึงประโยคที่ไม่สามารถใช้เริ่มบทสนทนาได้ เนื่องจากว่าโครงสร้างของประโยคอาจจะละหน่วยประธานหรือกริยาหรือกรรม กล่าวอีกอย่างหนึ่งคือ เป็นประโยคที่ผู้ฟังไม่สามารถเข้าใจความหมายทันทีถ้าไม่มีสถานการณ์มาประกอบด้วย ในเมื่อมีสถานการณ์มาประกอบเพื่อขยายความหมายแล้วประโยคไม่เริ่มจึงสามารถเริ่มบทสนทนาได้ ประโยคไม่เริ่มมักจะตามหลังประโยคเริ่ม เช่น เคยไป

ประโยคสามัญอาจจะเป็นประโยคเริ่มหรือประโยคไม่เริ่มก็ได้ มีส่วนประกอบเพียงส่วนเดียวหรือหลายส่วนเรียงกัน ไม่มีส่วนใดเป็นอนุพากย์ ซึ่งโครงสร้างของประโยคสามัญอาจจะเป็นอย่างใดอย่างหนึ่งใน 20 แบบดังนี้

1. แบบ อกรรม
เช่น สายแล้ว
2. แบบ ประธาน อกรรม
เช่น ฝน ตก
3. แบบ อกรรม ประธาน
เช่น เหนื่อยไหม คุณ

4. แบบ สกรรม กรรมตรง
เช่น หิว น้ำ
5. แบบ ประธาน สกรรม กรรมตรง
เช่น คน เคาะ ประตุ
6. แบบ กรรมตรง ประธาน สกรรม
เช่น ยา นื่อง เพ็งทาน
7. แบบ ทวิกรรม กรรมตรง กรรมรอง
เช่น กำลังจะสอน หนังสือ เด็ก
8. แบบ ประธาน ทวิกรรม กรรมตรง กรรมรอง
เช่น พี่ ป้อน ข้าว นื่อง
9. แบบ กรรมตรง ประธาน ทวิกรรม กรรมรอง
เช่น ผลไม้ พี่ จะถวาย พระ
10. แบบ กรรมรอง ประธาน ทวิกรรม กรรมตรง
เช่น เด็กกลุ่มนี้ ครู ยังไม่ได้บอก คะแนน
11. แบบ นามเดี่ยว
เช่น แม่จำ
12. แบบ นามเดี่ยว นามเดี่ยว
เช่น เล็กนะ หลานเธอหรือ
13. แบบ สกรรม
เช่น ช่วยปอกด้วย
14. แบบ ประธาน สกรรม
เช่น ฉัน ยังไม่ได้อยากซื้อ
15. แบบ ทวิกรรม
เช่น ทวงแล้ว
16. แบบ ประธาน ทวิกรรม
เช่น ฉัน ทวงแล้ว
17. แบบ ทวิกรรม กรรมตรง
เช่น ไม่รู้จะให้ อะไร
18. แบบ ประธาน ทวิกรรม กรรมตรง
เช่น แม่ จะถวาย สบู่

19. แบบ ทวิกรรม กรรมรอง

เช่น ไม่อยากสอน ผู้ใหญ่

20. แบบ ประธาน ทวิกรรม กรรมรอง

เช่น เขา จะให้ แฟนเขา

ประโยคซับซ้อนเป็นประโยคเริ่มหรือไม่เริ่มก็ได้ ซึ่งประกอบด้วยอนุพากย์¹ ต่างชนิดกัน สองชนิดขึ้นไป จะมีโครงสร้างเหมือนกับโครงสร้างของประโยคสามัญ และยังมีอีกสามโครงสร้างที่แตกต่างออกไป ได้แก่

1. แบบ ทวิกรรม กรรมรอง กรรมตรง

เช่น ช่วยบอก แดง ด้วยว่า ฉันจะไปงานคืนนี้

2. แบบ ประธาน ทวิกรรม กรรมรอง กรรมตรง

เช่น ฉัน ถาม เขา แล้วว่า เขาจะมากอีกไหม

3. แบบ กรรมตรง กรรมรอง ประธาน ทวิกรรม

เช่น หนังสือพวกนี้ ใครสนใจภาษาอังกฤษจริงๆ ครู จะให้

ประโยคผสมหมายถึงประโยคที่ประกอบด้วยอนุพากย์หลักสองอนุพากย์ขึ้นไป อาจจะเป็นประโยคเริ่มหรือประโยคไม่เริ่มก็ได้

ประโยคเชื่อมหมายถึงประโยคสามัญชนิดประโยคไม่เริ่ม ซึ่งขึ้นต้นด้วยคำเชื่อม

2.3 ลักษณะภาษาเวียดนาม

ภาษาเวียดนามเป็นภาษาที่มีระบบเสียงวรรณยุกต์เช่นเดียวกับภาษาไทย เพราะฉะนั้นเมื่อศึกษาภาษาเวียดนามจะต้องศึกษาทั้งระบบเสียงและระบบไวยากรณ์ด้วยกัน จึงสามารถเข้าใจภาษาเวียดนามได้ ผู้วิจัยจึงทบทวนลักษณะภาษาเวียดนามโดยจำแนกเนื้อหาเป็นสองประเด็นได้แก่ลักษณะระบบเสียงและระบบไวยากรณ์รายละเอียดมีดังนี้

2.3.1 ระบบเสียงภาษาเวียดนาม

เหียบ กวาง บาน (Diệp Quang Ban. 2012) กล่าวว่าภาษาเวียดนามมีระบบเสียงได้แก่เสียงสระ เสียงพยัญชนะและเสียงวรรณยุกต์ เสียงสระมีทั้งหมด 14 เสียงประกอบด้วยเสียงสระเดี่ยว 11 เสียง เสียงสระคู่ 3 เสียง เสียงพยัญชนะมีทั้งหมด 22 เสียง และเสียงวรรณยุกต์ 6 เสียง (ซึ่งมีวรรณยุกต์ 5 รูป) ได้แก่เสียง ngang /งา/ เสียง huyền /เหวียน/ เสียง sắc /ซัก/ เสียง hỏi /หอย/ เสียง ngã /หงา/ เสียง nặng /หน่ง/ คำคำหนึ่งมีเสียงอย่างหนึ่งซึ่งมีความหมายอย่างหนึ่งถ้าหากเปลี่ยนเสียงความหมายจะเปลี่ยนไปด้วยแต่ละเสียงในภาษาเวียดนาม (ถ้าเทียบกับภาษาไทยจะเป็นหนึ่งพยางค์) เปล่งออกมาจะเขียนด้วยรูปคำคำหนึ่ง ซึ่ง

¹ อนุพากย์หมายถึงประโยคสามัญที่ลดฐานะลงเป็นเพียงส่วนหนึ่งของประโยคซับซ้อนหรือประโยคผสม อนุพากย์มีสี่ชนิด ได้แก่ อนุพากย์นาม อนุพากย์คุณศัพท์ อนุพากย์วิเศษณ์และอนุพากย์หลัก (ภาณุพงศ์ อุดมศิลป์. 2543: 97-99)

จะไม่เหมือนในภาษาไทย รูปคำคำหนึ่งอาจจะมีหลายพยางค์เช่น คำว่า “มหาวิทยาลัย” มีรูปคำคำเดียวแต่มี 6 พยางค์ สำหรับภาษาเวียดนามถ้ามี 6 พยางค์ จะมีรูปคำ 6 รูปแสดง 6 พยางค์ นี้

2.3.2 คำภาษาเวียดนาม

คำภาษาเวียดนามมีลักษณะคือ คำแต่ละคำในภาษาเวียดนามถือเป็นคำสำเร็จรูป เพราะมีความหมายสมบูรณ์ สามารถประกอบเข้าเป็นประโยคได้ทันที โดยไม่ต้องมีการตกแต่งหรือเปลี่ยนแปลงส่วนใดๆ ของคำ เพื่อบอกความสัมพันธ์ระหว่างคำในประโยค ตัวอย่างคำว่า “đi” (แปลว่า “ไป”) เมื่อประกอบเข้าเป็นประโยค “Tôi đã đi hàn quốc” (แปลว่า ฉัน ได้ไป เกาหลี) ทำหน้าที่เป็นกริยาซึ่งมีรูปคำเช่นเดิม จะไม่มีการตกแต่งเพิ่มหรือลดส่วนใดๆ คำในภาษาเวียดนามไม่เปลี่ยนรูปคำเมื่อเปลี่ยนตำแหน่งและหน้าที่ในประโยค ในภาษาเวียดนามเมื่อจะสร้างคำใหม่ หรือต้องการจะแสดงเพศ พจน์ ของคำนาม ซึ่งได้แก่กาล มาลาของคำกริยา อาจจะใช้วิธีใช้คำมาประกอบกันเข้าข้างหน้า หรือข้างหลัง หรือประสมตามแบบคำประสม (Diệp Quang Ban. 2012)

2.3.3 วลีภาษาเวียดนาม

2.3.3.1 ความหมายและชนิดของวลี

ในภาษาเวียดนาม นักไวยากรณ์ภาษาเวียดนามต่างๆ ได้แก่ เหียบบ กวาง บาน (Diệp Quang Ban. 2012) เหงียน เหียว กวิน (Nguyễn Hữu Quỳnh. 2007) กาว ชวน ฮ่าว (Cao Xuân Hạo. 1991) ได้ให้คำจำกัดความของวลีเหมือนกัน กล่าวคือ วลีเป็นกลุ่มคำ ประกอบด้วยตั้งแต่สองคำขึ้นไป มีความสัมพันธ์กันอาจจะเป็นแบบ หน่วยหลัก หน่วยขยาย หรือแบบเท่าเทียมกันไม่มีส่วนไหนเป็นหลักไม่มีส่วนไหนเป็นส่วนขยาย ได้จำแนกวลีออกเป็นวลีหลายชนิด เช่น นามวลี กริยาวลี กริยาวิเศษณ์วลี เป็นต้น และต่างก็เห็นด้วยกันว่านามวลีและกริยาวลีมีโครงสร้างซับซ้อน สมควรให้ความสำคัญในการศึกษามากที่สุด ต่อไปนี้ผู้วิจัยจะทบทวนเนื้อหาเกี่ยวกับโครงสร้างนามวลี กริยาวลีภาษาเวียดนาม ซึ่งจะเป็นประโยคต่องานวิจัยของตนดังต่อไปนี้

2.3.3.2 โครงสร้างนามวลี

นามวลีแปลเป็นภาษาเวียดนามว่า cụm danh từ โครงสร้างของนามวลีภาษาเวียดนามสามารถแสดงด้วยตารางดังนี้

ตาราง 3 องค์ประกอบของนามวลีภาษาเวียดนาม

ส่วนช่วยหน้า				ส่วน ศูนย์กลาง	ส่วนช่วยหลัง	
3	2	1	0+	0	-1	-2
คำบอก จำนวนที่มี ความหมาย ว่าทั้งหมด	คำบอก จำนวน	คำลักษณนาม พิเศษ	คำลักษณนาม ทั่วไป	คำนาม	คำคุณศัพท์	คำบอก กำหนด
Tất cả (ทั้งหมด)	Ba (สาม)	Cái (อัน)	Con (ตัว)	Mèo (แมว)	Đen (ดำ)	Ấy (นั่น)

โครงสร้างนามวลีภาษาเวียดนามจะประกอบด้วยสามส่วนหลัก ซึ่งได้แก่ ส่วนศูนย์กลาง ส่วนช่วยหน้า และส่วนช่วยหลัง ในแต่ละส่วนจะมีหน่วยโครงสร้างต่างๆ ซึ่งหน่วยโครงสร้างเหล่านี้จะมีการเรียงตามลำดับอย่างคงที่ อยู่หน้า อยู่หลัง อยู่ก่อนหรือหลังเมื่อเทียบกับหน่วยนามหลัก หน่วยโครงสร้างเหล่านี้ไม่สามารถเปลี่ยนตำแหน่งให้กันและกันได้ ตารางที่แสดงข้างบนแสดงโครงสร้างนามวลีที่มีครบทุกส่วน ครบทุกหน่วยโครงสร้าง แต่ที่จริงอาจจะขาดส่วนใดส่วนหนึ่งหรือหน่วยใดหน่วยหนึ่งก็ได้

สำหรับส่วนศูนย์กลางของนามวลีมีนักไวยากรณ์คนเวียดนามหลายคนยังมีข้อคิดเห็นต่างกัน และยังคงถกเถียงกันอยู่ว่า ส่วนศูนย์กลางจะประกอบด้วยหน่วยโครงสร้างอะไร ซึ่งหลักๆ จะจำแนกเป็นสามกรณีคือ 1. ตาม เหงียน ซวน ควา, โต่ ถิ กิม เลียน (Nguyễn xuân khoa, Đỗ Thị Kim Liên. 1999: 82) ส่วนศูนย์กลางประกอบด้วยคำนามอย่างเดียว 2. ตาม เหงียน ต่าย เก็น (Nguyễn Tài Cẩn. 1998) ส่วนศูนย์กลางประกอบด้วยคำลักษณนามเพียงอย่างเดียว 3. ตาม เหงียบ กวาง บาน (Diệp Quang Ban. 2012) ส่วนศูนย์กลางประกอบด้วยคำนามและคำลักษณนามพร้อมกัน การให้คำนิยามหรือจำแนกดังกล่าวของนักไวยากรณ์แต่ละคนจะขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของการศึกษาและให้คำอธิบายต่างกัน ในงานวิจัยชิ้นนี้ผู้วิจัยให้ส่วนศูนย์กลางมีคำนามอย่างเดียว เพื่อสะดวกในการเปรียบเทียบกับโครงสร้างนามวลีภาษาไทย ซึ่งจะช่วยให้เห็นลักษณะความแตกต่างได้อย่างง่ายดาย เพราะผู้วิจัยไม่ได้มุ่งในการวิเคราะห์ว่าหน่วยไหนอยู่ในส่วนหลัก ผู้วิจัยมุ่งเน้นศึกษาโครงสร้างของนามวลี ตำแหน่ง หน้าที่ ของแต่ละหน่วย เพื่อจะเปรียบเทียบกับนามวลีภาษาไทยเท่านั้น

หน่วยโครงสร้างที่อยู่ในตำแหน่ง (0) จะเป็นคำนามทำหน้าที่เป็นหน่วยหลักของนามวลี คำนามในที่นี้เป็นคำใช้เรียกคน สัตว์ สิ่งของอันเป็นรูปธรรม และความคิด คุณภาพ มโนทัศน์อันเป็นนามธรรม คำนามจะจำแนกเป็นคำชนิดต่างๆ ดังในตารางต่อไปนี้

ตาราง 4 ชนิดของคำนามในภาษาเวียดนาม

Danh từ (คำนาม)		
Danh từ riêng (คำวิสามานยนาม) ตัวอย่างเช่น Hồ Chí Minh, Hồng (ชื่อของคน), Việt Nam (ชื่อของประเทศ)	Danh từ chung (คำสามัญนาม) ตัวอย่างเช่น Nông dân (กรรมกร), Chó (หมา), gà (ไก่), Tình yêu (ความรัก)	Đại từ (คำสรรพนาม) ตัวอย่างเช่น Tôi (ดิฉัน /ผม), Bạn (คุณ), Anh (พี่)

หน่วยโครงสร้างที่อยู่ในตำแหน่ง (0+) คือคำลักษณนามเป็นคำบอกลักษณะของสามัญนาม ตัวอย่างเช่น Con (ตัว), Quê (เล่ม), Cái (อัน, ชิ้น), Chai (ขวด) เป็นต้น

หน่วยโครงสร้างที่อยู่ในตำแหน่ง (1) เป็นคำลักษณนามพิเศษ คำอยู่ในกลุ่มประเภทนี้จะมีประโยชน์คือ ใช้เพื่อเน้นย้ำและจำแนกสิ่งที่ได้พูดนั้นออกจากสิ่งต่างๆ ทำให้ทุกคนสังเกตถึงสิ่งนั้นมากกว่าสิ่งอื่นๆ คำที่ใช้กันทั่วไปคือคำว่า Cái (อัน) ซึ่งนักภาษาศาสตร์ เช่น โต่ ถิ กิม เลียน (Đỗ Thị Kim Liên. 1999), ดิง ช่อง หลาก, บุษ มิ้ง ตีวาน (Đinh Trọng Lạc, Bùi Minh Toán. 1998) จะพูดถึงคำว่า Cái เพียงคำเดียวเมื่อพูดถึงหน่วยคำลักษณนามพิเศษ จะมีกรณีต่างๆ ที่ใช้คำลักษณนามพิเศษ Cái (อัน) ได้แก่ 1. คำบอกลักษณะพิเศษ Cái (อัน) อยู่หน้าส่วนศูนย์กลางที่ต้องการชี้บอกพิเศษและมักจะเห็นมีคำ này (นี้), Kia (นั่น), Đó (โน้น), Ấy (นั่น) อยู่ข้างหลัง ตัวอย่างเช่น Cái cây tre này (อันต้นไม้ไผ่นี้), Cái con mèo này (อันตัวแมวนี้), Cái người thợ ấy (อันคนช่างนั้น) 2. คำชี้บอกพิเศษ Cái (อัน) อยู่หน้าส่วนศูนย์กลางโดยที่ส่วนศูนย์กลางไม่ต้องการมีคำลักษณนาม ส่วนศูนย์กลางนี้มักจะเป็นคำนามบอกวัตถุ วิธีใช้แบบนี้มักพบในภาษาพูด ตัวอย่างเช่น Cái thép này (อันเหล็กนี้), Cái đất này (อันดินนี้), Cái vải này (อันผ้านี้) 3. ใช้คำชี้บอกพิเศษ Cái (อัน) อยู่หน้าส่วนศูนย์กลางโดยที่ไม่ใช้หน่วยขยายตามหลัง วิธีใช้นี้มักใช้ในภาษาพูดแบบพูดทิ้งไว้ พูดไม่จบคำ มักจะใช้พูดกับคนมีอายุและฐานะเท่ากัน หรือกับคนต่ำกว่า ตัวอย่างเช่น Cái thằng, Cái con bé, Cái anh คำว่า Cái ที่เป็นคำลักษณนามพิเศษ จะมีรูปและการออกเสียงตรงกับคำว่า Cái ที่เป็นคำลักษณนามทั่วไป ซึ่งแปลเป็นไทยว่า “อัน” เมื่อข้างหน้าของหน่วยนามหลักมีคำลักษณนามทั่วไปว่า Cái แล้ว จะไม่สามารถใช้ซ้ำคำลักษณนามพิเศษ Cái อีกที่ได้ สามารถจำแนกระหว่างคำว่า Cái ที่ทำหน้าที่เป็นคำลักษณนามทั่วไปและคำลักษณนามพิเศษได้ดังนี้

ตาราง 5 การเปรียบเทียบระหว่างคำลักษณนามพิเศษ “Cái” และคำลักษณนามทั่วไป “Cái”

	คำว่า Cái ที่เป็นคำลักษณนามพิเศษ	คำว่า Cái ที่เป็นคำลักษณนามทั่วไป
ด้านความหมาย	เน้นย้ำที่สิ่งนั้น (คำนามหลัก) แยกสิ่งนั้นๆ ออกจากสิ่งอื่น ความหมายของคำนามหลัก อยู่หลังคำว่า Cái มีความหมายไปทางลบ หรือตำหนิ	แสดงความหมายส่วนตัว
ด้านความสามารถในการผสมกับหน่วยอื่น	อยู่หน้าคำลักษณนามทั่วไป (ตำแหน่ง (0+)) และคำนามหลัก (ตำแหน่ง (0)) ทุกประเภท	อยู่ในตำแหน่ง (0+) และอยู่หน้าคำนามหลักบางประเภทเท่านั้น เช่น คำนามบอกสิ่งของ Cái bàn (ตัวโต๊ะ), Cái ghé (ตัวเก้าอี้), Cái tivi (เครื่องทีวี)
ด้านการใช้	เมื่อมีคำว่า Cái ที่เป็นคำลักษณนามพิเศษ ข้างหลังคำนามหลักต้องมีคำคุณศัพท์ (-1) หรือคำบอกกำหนด (-2)	เมื่อมีคำว่า cái ที่เป็นคำลักษณนามทั่วไปจำเป็นต้องมีคำคุณศัพท์ (-1) หรือคำบอกกำหนด (-2) อยู่หลังคำนามหลัก

หน่วยโครงสร้างที่อยู่ในตำแหน่ง (2) เป็นคำบอกจำนวน โดยจะมีประเภทต่างๆ ซึ่งสามารถแสดงในตารางดังนี้

ตาราง 6 ชนิดของคำบอกจำนวนในภาษาเวียดนาม

คำบอก	คำบอกจำนวนที่นับได้ เช่น Một (หนึ่ง) Hai (สอง) Một trăm (หนึ่งร้อย) ฯลฯ
	คำบอกจำนวนโดยประมาณ เช่น Dăm, Dăm ba (สองสาม) Vài, Mấy (บาง)
จำนวน	คำบอกจำนวนที่มีความหมายของการกระจาย เช่น Mỗi, Từng (แต่ละ)
	คำบอกจำนวนที่มีความหมายพหุพจน์ เช่น Những (พวก) Các (บรรดา) Mọi (ทุก)

คำว่า Những (พวก) กับคำว่า Các (บรรดา) มีลักษณะความแตกต่างกันตรงที่ว่า คำว่า Những หมายถึงจำนวนของกลุ่มหนึ่งเท่านั้น แต่คำว่า Các ใช้เพื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มหนึ่งกับอีกกลุ่มหนึ่ง ดูตัวอย่าง “Các em đã làm bài tập về nhà chưa?” แปลว่าน้องๆ ได้ทำการบ้านหรือยัง คำว่า Các หมายถึงนักเรียนทุกคน ส่วน “Những em chưa làm bài tập thì ngồi lại làm” แปลว่าบรรดานักเรียนที่ยัง

ไม่ทำการบ้านก็ยิ่งทำ คำว่า **Những** ในที่นี้ใช้ระบุกลุ่มนักเรียนที่ยังไม่ทำการบ้านเพื่อจำแนกออกจากกลุ่มนักเรียนที่ทำการบ้านแล้ว

หน่วยโครงสร้างที่อยู่ในตำแหน่ง (3) เป็นคำบอกจำนวนที่มีความหมายว่าทั้งหมด ไม่ยกเว้นสิ่งใดหรือส่วนใดในกลุ่มนั้นๆ ซึ่งได้แก่พวกคำเช่น **Tất cả, Hết thảy, Tất thảy, Cả...** (แปลว่าทั้งหมด) ความหมาย “ทั้งหมด” มีสองกรณีได้แก่ ทั้งหมดสิ่งแยกกันมารวมกัน (คำแสดงพหุพจน์) และทั้งหมดขึ้นส่วนอยู่ในระบบเดียวกัน (คำจำนวนบอกสิ่งเดียว) คำบอกจำนวนทั้งหมดไม่สามารถปรากฏกับคำบอกจำนวนประมาณ (ตัวอย่าง **Dăm, Dăm ba** (สองสาม) เป็นต้น) แต่มักจะอยู่หน้า คำจำนวนนับได้เช่น **Một** (หนึ่ง), **Hai** (สอง), **Ba** (สาม), **Bốn** (สี่) คำนามที่เป็นกลุ่ม เช่น **Đàn / lũ** (ฝูง), **Bó** (ข้อ), **Bộ** (ชุด) และคำนามบอกสิ่งของทั่วไป เช่น **Quần áo** (เสื้อผ้า), **Binh lính** (ทหาร), **Xe cộ** (รถ), **Máy móc** (เครื่องจักร)

หน่วยโครงสร้างที่อยู่ในตำแหน่ง (-1) เป็นคำคุณศัพท์ ซึ่งมีหน้าที่บอกคุณสมบัติของคำนามหลัก หน่วยโครงสร้างในตำแหน่งนี้สามารถมีจำนวนไม่จำกัด หมายความว่าจำนวนหน่วยเล็กต่างๆ ที่อยู่ในตำแหน่งที่ (-1) ปรากฏในขณะเดียวกันไม่จำกัด แต่โดยปกติมักจะมีตั้งแต่หนึ่งถึงสาม สามารถพิจารณาหน่วยต่างๆ อยู่ในตำแหน่งที่ (-1) ของส่วนช่วยหลังนามวลีในด้านต่างๆ ได้แก่ด้านประเภทคำและด้านโครงสร้าง ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นตามตารางดังนี้

ตาราง 7 เนื้อหาอยู่ในตำแหน่ง (-1) ในโครงสร้างนามวลีภาษาเวียดนาม

ตำแหน่ง (-1) ในโครงสร้าง นามวลีภาษา เวียดนาม	พิจารณา ด้านประเภท คำ	อาจเป็นคำนามก็ได้ เช่น <u>Tạp chí</u> (นิตยสาร) ในตัวอย่าง <u>Phòng tạp chí</u> (ห้องนิตยสาร)
		อาจเป็นคำกริยาก็ได้ เช่น <u>Đọc</u> (อ่าน) ในตัวอย่าง <u>Phòng đọc</u> (ห้องอ่าน)
		อาจเป็นคำคุณศัพท์ก็ได้ เช่น <u>Hẹp</u> (แคบ) ในตัวอย่าง <u>Phòng hẹp</u> (ห้องแคบ)
		อาจเป็นคำจำนวนนับก็ได้ เช่น <u>Ba</u> (สาม) ในตัวอย่าง <u>(đi) Hàng ba</u> ((ไป) แถว สาม) ซึ่งเป็น การพรรณนาสรรพสิ่ง ไม่ใช่หมายถึงสิ่งนั้นจำนวนเท่าไร
		อาจเป็นคำลำดับที่ก็ได้ เช่น <u>Thứ mười bốn</u> (ที่สิบสี่) ในตัวอย่าง <u>Phòng Thứ mười bốn</u> (ห้อง ที่สิบสี่)
		อาจเป็นคำนามบอกสถานที่ก็ได้ เช่น <u>Ngoài</u> (นอก) ในตัวอย่าง <u>Phòng ngoài</u> (ห้องนอก)
		อาจเป็นคำนามบอกเวลาก็ได้ เช่น <u>Trước</u> (ก่อน) ในตัวอย่าง <u>chuyến trước</u> (เที่ยว ก่อน)
		อาจเป็นคำสรรพนามก็ได้ เช่น <u>Chúng tôi</u> (พวกเรา) ในตัวอย่าง <u>Phòng (của) chúng tôi</u> (ห้อง (ของ) พวกเรา)
	พิจารณา ด้าน โครงสร้าง	อาจเป็นวลีที่มีคำหลักและคำขยาย ตัวอย่างเช่น <u>Sách ngoại văn</u> (หนังสือ ภาษาต่างประเทศ) ในตัวอย่าง <u>Cửa hàng sách ngoại văn</u> (ร้านหนังสือ ภาษาต่างประเทศ)
		อาจเป็นวลีที่มีคำเท่าเทียมกันด้านไวยากรณ์ ตัวอย่างเช่น <u>Trong nước và ngoài nước</u> (ในประเทศและต่างประเทศ) ในตัวอย่าง <u>Sách báo trong nước và ngoài nước</u> (หนังสือในประเทศและต่างประเทศ)

หน่วยโครงสร้างที่อยู่ในตำแหน่งที่ (-2) คำที่อยู่ในตำแหน่ง (-2) เป็นคำบอกกำหนด ซึ่งได้แก่
 Đây (นี่), Kia (นั่น), Đó (โน้น), Đây (นั่น) เป็นสัญลักษณ์บอกจุดสิ้นสุดของนามวลี

2.3.3.3 โครงสร้างกริยาวิ

โครงสร้างของกริยาวิภาษาเวียดนามเหมือนกับโครงสร้างนามวลี ซึ่งต่างก็แบ่งได้เป็นสามส่วน คือส่วนช่วยหน้า ส่วนศูนย์กลาง ในงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจะใช้หน่วยช่วยหน้า หน่วยแก่น และหน่วยช่วยหลัง เพื่อจำแนกกับส่วนประกอบของนามวลี ผู้วิจัยจะสรุปโครงสร้างกริยาวิภาษาเวียดนามดังนี้

ตาราง 8 องค์ประกอบของกริยาวิภาษาเวียดนาม

หน่วยช่วยหน้า		หน่วยแก่น			หน่วยช่วยหลัง	
คำที่มี	คำที่มี	กริยากรรม	กริยากรรม	กริยาวิกรรม	คำที่มี	คำที่มี
ความหมาย	ความหมาย				ความหมาย	ความหมาย
ทาง	อยู่ในตัว				ทางไวยากรณ์	อยู่ในตัว
ไวยากรณ์						

หน่วยช่วยหน้าอาจจะเป็นคำที่มีความหมายทางไวยากรณ์หรือคำที่มีความหมายอยู่ในตัว โดยคำในแต่ละกลุ่มนี้อาจเป็นชนิดใดชนิดหนึ่ง ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นตามตารางดังนี้

ตาราง 9 คำชนิดต่างๆ ที่สามารถอยู่ในหน่วยช่วยหน้าในโครงสร้างกริยาวิภาษาเวียดนาม

หน่วยช่วยหน้า	คำที่มี ความหมาย ทาง ไวยากรณ์	คำบอกความปฏิเสธ และการยืนยัน เช่น <i>Không</i> , <i>Chẳng</i> , <i>Chả</i> , (ไม่, ไร) <i>Chưa</i> (ยังไม่), <i>Có</i> (มี) ในตัวอย่าง <i>không đi</i> (ไม่ไป) <i>chưa đi</i> (ยังไม่ไป) <i>có đi</i> (ไป)
		คำบอกกาลเวลา เช่น <i>Đã</i> (ได้), <i>Vừa</i> , <i>Mới</i> (เพิ่ง), <i>Đang</i> (กำลัง), <i>Sẽ</i> (จะ)
		คำบอกความถี่ เช่น <i>Luôn luôn</i> (เสมอ), <i>Thường</i> (มัก, ปกติ), <i>Hay</i> , <i>Năng</i> (บ่อย), <i>Ít khi</i> (บางที), <i>Hiếm khi</i> (น้อยครั้ง)
		คำบอกระดับความมากมาย เช่น <i>Rất</i> , <i>Quá</i> (มาก), <i>Hơi</i> , <i>Khí</i> , <i>Khá</i> (ค่อนข้าง)
		คำแสดงความหมายบอกให้ทำหรือสั่งให้ทำ เช่น <i>Hãy</i> (จง), <i>Đừng</i> , <i>Chớ</i> (อย่า)
		คำแสดงเหตุการณ์ยังคงดำเนินการอยู่ หรือทำไปแล้วและทำอีก เช่น <i>Còn</i> , <i>Vẫn</i> , <i>Vẫn còn</i> , <i>Còn vẫn</i> (ยัง), <i>Cứ</i> (ยังคง), <i>Lại</i> (อีก)
	คำที่มี ความหมาย อยู่ในตัว	คำแสดงความหมายการเลียนแบบเสียงหรือคำแสดงภาพพจน์ เช่น <i>Ào ào</i> , <i>Tí tách</i> , <i>Róc rách</i> , <i>Khe khẽ</i> , <i>Thong thả</i>
		คำกริยาวิเศษณ์บางคำที่มีหน้าที่ขยายความหมายให้คำกริยาหลัก เช่น <i>dễ</i> (ง่าย) , <i>khó</i> (ยาก), <i>nhẹ</i> (เบา) ในตัวอย่าง <i>dễ ăn</i> (ง่ายกิน ซึ่งความหมายในภาษาไทยคือ กินง่าย) <i>khó nhai</i> (ยากเคี้ยว ซึ่งความหมายในภาษาไทยคือ เคี้ยวยาก) <i>nhẹ bước</i> (เบาเดิน ซึ่งความหมายในภาษาไทยคือ เดินเบาๆ)

หน่วยแ่งจะเป็นคำกริยากรรม คำกริยากรรม คำกริยาวิกรรม คำๆ เดียวหรือตั้งแต่สอง คำมีความสัมพันธ์อย่างเท่าเทียมกัน ไม่มีคำไหนเป็นคำหลักและไม่มีคำไหนเป็นคำขยาย

หน่วยช่วยหลังอาจจะเป็นคำที่มีความหมายทางไวยากรณ์หรือคำที่มีความหมายอยู่ในตัว โดยคำในแต่ละกลุ่มนี้อาจเป็นชนิดใดชนิดหนึ่ง ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นตามตารางดังนี้

ตาราง 10 คำชนิดต่างๆ ที่สามารถอยู่ในหน่วยช่วยหลังในโครงสร้างกริยาวลีภาษาเวียดนาม

หน่วย ช่วย หลัง	คำที่มี ความหมายทาง ไวยากรณ์	คำแสดงการกระทำนั้นเสร็จสิ้นแล้ว เช่น Ròi (แล้ว), Xong (เสร็จ), Đã (ก่อน)
		คำแสดงการขอร้อง ชักชวน เชิญชวน เช่น Đi nào/ thôi (ซิ นะ)
		คำแสดงผลลัพธ์ เช่น Được (ได้), Mát, Phải (เสีย)
		คำแสดงการกระทำด้วยตนเอง เช่น lấy (เอง)
		คำแสดงความหมายของการกระทำร่วมกัน เช่น Cùng (ด้วย), Vớ (กัน)
		คำบอกทิศทาง เช่น Ra (ออก), Vào (เข้า), Tới (ขึ้น, มา), Lui (ถอยหลัง), Qua (ผ่าน), Lại (อีก), Đi (ไป), Về (กลับ)
		คำบอกระดับของความมากน้อยได้แก่คำว่า Lắm (มาก), Quá (เกิน) ในตัวอย่าง Thương quá (สงสารเหลือเกิน), Nghĩ ngợi quá (คิดมากเกินไป), Thương lắm (สงสารมาก), Nề lắm (เกรงใจมาก), Hiếu lắm (เข้าใจมาก)
		คำแสดงวิถีทางของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามเวลาได้แก่สองกรณีคือ คำแสดงความหมายของการเร่งด่วนและไม่เร่งด่วน Ngay, Liền, Tức khắc, Tức thì (ทันที), Dần, Dần dần, Từ từ (ค่อยๆ) ในตัวอย่าง Đi ngay (ไปทันที), Óm liền (ปวยทันที), Giảm dần (ค่อยๆ ลด, ลดเรื่อยๆ), Chạy từ từ (ค่อยๆ วิ่ง, วิ่งไปเรื่อยๆ) และคำแสดงความหมายของความคงอยู่ตามเวลา Nữa (อีก) Hoài, Luôn, Mãi (ตลอด) ในตัวอย่าง Đi nữa (ไปอีก), Nhớ hoài (คิดถึงตลอด), Lo mãi (เป็นห่วงตลอด)
	คำที่มี ความหมายอยู่ ในตัว	คำแสดงความหมายการเลียนแบบเสียงหรือคำแสดงภาพพจน์ เช่น Ào ào, Tí tách, Róc rách, Khe khẽ, Thong thả
		คำกริยาวิเศษณ์บางคำที่มีหน้าที่ขยายความหมายให้คำกริยาหลัก เช่น dễ (ง่าย), khó (ยาก), nhẹ (เบา) ในตัวอย่าง ăn dễ (กินง่าย) nhai khó (เคี้ยวยาก) bước nhẹ (เดินเบาๆ)

2.3.4 ประโยคภาษาเวียดนาม

เหียบ กวาง บาน (Diệp Quang Ban. 2012) ได้ให้ความหมายของประโยคว่า ประโยคเป็นหน่วยที่ใหญ่ที่สุดด้านโครงสร้างในระบบไวยากรณ์ของภาษาหนึ่งภาษา และได้จำแนกประโยคเป็น 2 ชนิดหลัก ได้แก่ ประโยคความเดียว (câu đơn) และประโยคผสม (câu ghép)

ลักษณะการเรียงลำดับส่วนประกอบของประโยคพื้นฐานจะเรียงตามแบบ ประธาน - กริยา - กรรม ตำแหน่งของคำในประโยคมีความสำคัญอย่างมาก ถ้าเปลี่ยนตำแหน่งคำจะทำให้ความหมายของประโยคเปลี่ยนก็ได้

ความรู้ต่างๆ จากเอกสารและงานวิจัยที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจะนำไปใช้เป็นแนวทางในการวิเคราะห์โครงสร้างนามวลีและกริยาลีในความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนามในขั้นตอนต่อไป

2.3 ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศไทยและประเทศเวียดนาม

ประเทศไทยและประเทศเวียดนามมีความสัมพันธ์กันมาตั้งแต่อดีต รัฐบาลไทยและรัฐบาลสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามได้ร่วมมือกันสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตอย่างเป็นทางการในปี พ.ศ. 2519 โดยมีข้อตกลงว่า

ทั้งสองฝ่ายจะหาทางแก้ไขปัญหาระหว่างกันและจะพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างกันต่อไปโดยเคารพเอกราช อธิปไตย บูรณภาพแห่งดินแดน สิทธิของแต่ละฝ่ายในการกำหนดระบบการเมือง เศรษฐกิจและสังคม การไม่แทรกแซงกิจการภายในของกันและกัน การไม่กระทำการอันเป็นการบ่อนทำลาย ไม่ว่าจะโดยทางตรงหรือทางอ้อมต่ออีกฝ่าย และฝ่ายเวียดนามยังสัญญาว่า จะไม่ให้ความช่วยเหลือกับการก่อการร้ายในประเทศไทย ไม่ว่าจะโดยทางตรงหรือทางอ้อม

(สัญญาทวิพหี ศรีพนา, 2550: 96)

อย่างไรก็ตามตั้งแต่ พ.ศ. 2519 ถึง พ.ศ. 2529 รัฐบาลเวียดนามได้ดำเนินนโยบายฟื้นฟูประเทศ โดยได้อาศัยกำลังและความร่วมมือกันภายในประเทศเป็นหลัก ไม่ได้ส่งเสริมการลงทุนจากต่างประเทศ ถึงแม้ว่าทั้งสองประเทศได้สถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตขึ้นแล้วก็ตาม แต่ก็ยังไม่มีโครงการความร่วมมือที่เป็นรูปธรรมในเดือนธันวาคม พ.ศ. 2529 รัฐบาลเวียดนามจึงปฏิรูปประเทศภายใต้นโยบายที่มีชื่อว่า “โด้ย เม้ย” (Đổi Mới) ซึ่งเป็นนโยบายปฏิรูปประเทศในหลายๆ ด้าน โดยเฉพาะด้านธุรกิจ รัฐบาลนำระบบเศรษฐกิจการตลาดเข้ามาใช้แทนระบบเศรษฐกิจเดิม ซึ่งเป็นระบบเศรษฐกิจที่รัฐเป็นส่วนกลาง ในการปฏิรูปประเทศครั้งนี้รัฐบาลมีนโยบายดึงดูดนักลงทุนจากต่างประเทศเข้ามาลงทุนในเวียดนาม นักธุรกิจไทยจึงเริ่มเข้ามาลงทุนในประเทศเวียดนาม ซึ่งนับวันยังมีจำนวนมากขึ้นโดยเฉพาะในปี พ.ศ. 2538 ประเทศเวียดนามเข้าร่วมเป็นสมาชิกของกลุ่มประชาคมอาเซียน นอกจากความร่วมมือด้านธุรกิจแล้วยังมีการร่วมมือในด้านอื่นๆ อีกมากมาย เช่น การศึกษา สังคมและวัฒนธรรม เป็นต้น

ในการติดต่อสัมพันธ์ระหว่างชาวไทยและชาวเวียดนาม ภาษาเป็นอุปสรรคในการสื่อสาร เนื่องจากทั้งสองฝ่ายไม่รู้ภาษาซึ่งกันและกัน จึงต้องอาศัยภาษาอังกฤษในการสื่อสาร ซึ่งเป็นสาเหตุทำให้การสื่อสารไม่ได้ประสิทธิผลตามที่ต้องการเมื่อผู้สื่อสารฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งหรือทั้งสองฝ่ายไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารได้ รัฐบาลเวียดนามได้เล็งเห็นความสำคัญของภาษาไทย จึงมีนโยบายส่งเสริมให้จัดการเรียนการสอนภาษาไทยในระดับอุดมศึกษาขึ้น โดยมหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติเวียดนาม ณ นครโฮจิมินห์เป็นสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาแห่งแรกที่เริ่มเปิดสอนภาษาไทยให้แก่นักศึกษาเวียดนามในปี พ.ศ. 2539 โดยจัดตั้งเป็นวิชาหนึ่งคือวิชาไทยศึกษา ซึ่งเป็นสาขาหนึ่งของวิชาเอกเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ภาควิชาตะวันออกเฉียงใต้ศึกษา ในระยะแรก ตั้งแต่ พ.ศ. 2539 ถึง พ.ศ. 2545 เริ่มจัดการเรียนการสอนภาษาไทยเป็นวิชาโทเพื่อตอบสนองความต้องการทางสังคมซึ่งต้องการบุคคลที่สามารถใช้ภาษาไทยในระดับดี พร้อมมีความรู้ด้านขนบธรรมเนียม ประเพณี วัฒนธรรม การเมืองไทย ฯลฯ มหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ จึงยกระดับหลักสูตรภาษาไทยจากหลักสูตรวิชาโทเป็นหลักสูตรวิชาเอกในปี พ.ศ. 2546 โดยมีวัตถุประสงค์ของหลักสูตรคือ สร้างบุคคลที่มีความรู้ด้านวัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ เศรษฐกิจ การเมือง สิ่งแวดล้อมไทยอย่างลึกซึ้งและให้ความสำคัญกับความสามารถในการใช้ภาษาไทยในระดับสูง

ต่อมามหาวิทยาลัยในภูมิภาคต่างๆ ในประเทศเวียดนามเริ่มเปิดสอนภาษาไทยให้แก่ มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศ แห่งมหาวิทยาลัยแห่งชาติเวียดนาม ณ กรุงฮานอยเปิดสอนภาษาไทยเป็นวิชาโทในปี พ.ศ. 2543 มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศเทคโนโลยีและสารสนเทศ ณ นครโฮจิมินห์ (Huflit) เปิดสอนภาษาไทยเป็นวิชาโทในปี พ.ศ. 2546 มหาวิทยาลัยดานัง ณ เมืองดานังเปิดสอนภาษาไทยเป็นวิชาเอกในปี พ.ศ. 2548 และมหาวิทยาลัยฮานอย ณ กรุงฮานอยเปิดสอนภาษาไทยเป็นวิชาโทในปี พ.ศ. 2552 ปัจจุบันมหาวิทยาลัยต่างๆ เหล่านี้ยังเปิดสอนภาษาไทยให้แก่นักศึกษาเวียดนาม ซึ่งแต่ละปีนักศึกษาสมัครเรียนภาษาไทยมีจำนวนเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เช่น มหาวิทยาลัยฮานอย ณ กรุงฮานอยในปี พ.ศ. 2552 ซึ่งเป็นปีแรกเปิดสอนภาษาไทย นักศึกษาสมัครเรียนมีจำนวนแค่ 23 คน แต่ละปีจำนวนนักศึกษาเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ จนมาถึงปี พ.ศ. 2557 นักศึกษาสมัครเรียนภาษาไทยมีจำนวนถึง 60 คน เนื่องจากการขยายตัวทางด้านเศรษฐกิจเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ซึ่งต้องการบุคคลที่สามารถใช้ภาษาไทยระดับดีมากขึ้น ทางมหาวิทยาลัยฮานอยจึงมีนโยบายจะเปิดหลักสูตรสอนภาษาไทยเป็นวิชาเอก ในปัจจุบันกำลังอยู่ในระหว่างการดำเนินการทั้งด้านบุคลากรและสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ

รัฐบาลไทยก็ได้เล็งเห็นความสำคัญของการเรียนการสอนภาษาไทยในประเทศเวียดนามเช่นเดียวกัน เนื่องจากนักธุรกิจชาวไทยไปลงทุนที่ประเทศเวียดนามประสบปัญหาในการสื่อสารกับชาวเวียดนามมากพอสมควร และขอร้องให้รัฐบาลไทยช่วยเหลือ รัฐบาลไทยจึงมีนโยบายสนับสนุนการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยที่ประเทศเวียดนามเพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าวให้แก่ภาคธุรกิจ โดยจัดโครงการที่มีชื่อว่า “โครงการพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาไทยในมหาวิทยาลัยต่างๆ ในประเทศเวียดนาม” ซึ่งมีวัตถุประสงค์คือ ร่วมมือกับรัฐบาลสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามผลิตบุคลากรชาวเวียดนามที่สามารถใช้ภาษาไทยเป็นอย่างดี ทั้งที่มีความรู้ด้านวัฒนธรรม สังคมและการเมืองไทย ตอบสนองความต้องการของภาคธุรกิจไทยและเวียดนาม นอกจากนี้บุคลากรเหล่านั้นยัง

เป็นสะพานเชื่อม ช่วยติดต่อประสานงาน สร้างความสัมพันธ์ทางวิชาการระหว่างประเทศไทยและสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม การดำเนินโครงการพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาไทยในมหาวิทยาลัยต่างๆ ในประเทศเวียดนามเริ่มต้นจากการพัฒนาเนื้อหาหลักสูตรวิชาภาษาไทยสำหรับการเรียนการสอนตลอดจนการสร้างหลักสูตรการสนับสนุนสื่อการเรียนการสอนและกิจกรรมเสริมด้านการส่งเสริมวัฒนธรรมไทย รวมทั้งพัฒนาบุคลากรคนเวียดนามเพื่อให้เป็นอาจารย์สอนภาษาไทยอย่างต่อเนื่อง ซึ่งสำนักงานความร่วมมือเพื่อการพัฒนาระหว่างประเทศ (สพร.) หรือปัจจุบันเปลี่ยนชื่อเป็นกรมการพัฒนาความร่วมมือระหว่างประเทศเป็นตัวแทนของรัฐบาลไทยประสานงานกับภาคส่วนต่างๆ ทั้งฝ่ายไทยและเวียดนามดำเนินโครงการดังกล่าว โดยเริ่มต้นการสนับสนุนแก่มหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ แห่งมหาวิทยาลัยแห่งชาติเวียดนาม ณ นครโฮจิมินห์ ในปี พ.ศ. 2543 ซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยตั้งอยู่ในเมืองที่มีนักธุรกิจไทยไปลงทุนมากที่สุด มาจนถึงปัจจุบันได้ขยายไปยังมหาวิทยาลัยทุกแห่งในภูมิภาคต่างๆ ของประเทศเวียดนามที่เปิดการเรียนการสอนภาษาไทย ซึ่งผู้วิจัยได้กล่าวไว้ข้างต้น

กรมการพัฒนาความร่วมมือระหว่างประเทศร่วมมือกับมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้ดำเนินกิจกรรมหลายกิจกรรมภายใต้ โครงการพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาไทยในมหาวิทยาลัยต่างๆ ในประเทศเวียดนาม ซึ่งได้แก่การจัดส่งผู้เชี่ยวชาญและอาสาสมัครไปสอนภาษาไทย ณ มหาวิทยาลัยต่างๆ ในประเทศเวียดนาม การให้ทุนศึกษาระดับปริญญาโทแก่บุคลากรของมหาวิทยาลัยเวียดนาม การให้ทุนฝึกอบรมภาษาไทยระยะสั้นแก่นักศึกษาเวียดนาม ณ ประเทศไทย และการสนับสนุนวัสดุอุปกรณ์ หนังสือ ตำราและเอกสารสำหรับการเรียนการสอนภาษาไทย

สำหรับกิจกรรมจัดส่งผู้เชี่ยวชาญและอาสาสมัคร ทางกรมการพัฒนาความร่วมมือระหว่างประเทศได้จัดส่งผู้เชี่ยวชาญจากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (มศว.) ไปสอนภาษาไทยแก่นักศึกษาเวียดนามพร้อมสร้างหลักสูตรวิชาภาษาไทย ณ มหาวิทยาลัยต่างๆ ที่ประเทศเวียดนาม ซึ่งเรียงตามลำดับดังนี้

1. มหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ แห่งมหาวิทยาลัยแห่งชาติเวียดนาม ณ นครโฮจิมินห์ จำนวนทั้งหมด 15 คน ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 7 คน ได้ปฏิบัติงานในเวลาตั้งแต่พ.ศ. 2539 ถึงพ.ศ. 2546 รวม 7 ปี ปีละ 1 คน และอาสาสมัครจำนวน 8 คน ได้ปฏิบัติงานในเวลาตั้งแต่พ.ศ. 2549 ถึงพ.ศ. 2557 รวม 8 ปี ปีละ 1 คน
2. มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศ แห่งมหาวิทยาลัยแห่งชาติเวียดนาม ณ กรุงฮานอย จำนวนทั้งหมด 8 คน ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 6 คน ได้ปฏิบัติงานในเวลาตั้งแต่พ.ศ. 2543 ถึงพ.ศ. 2550 รวม 7 ปี ซึ่งมีผู้เชี่ยวชาญสองคนปฏิบัติงานในเวลาค้นละ 2 ปี มีปีหนึ่งส่งไป 2 คน ส่วนที่เหลือคนละปฏิบัติงานในเวลา 1 ปี และอาสาสมัครจำนวน 1 คน ได้ปฏิบัติงานในเวลาตั้งแต่พ.ศ. 2550 ถึงพ.ศ. 2551
3. มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศและเทคโนโลยีสารสนเทศ ณ นครโฮจิมินห์ จำนวนทั้งหมด 5 คน ซึ่งมีแต่ผู้เชี่ยวชาญ ได้ปฏิบัติงานในเวลาตั้งแต่พ.ศ. 2546 ถึงพ.ศ. 2551 รวม 5 ปี คนละปฏิบัติงานในเวลา 1 ปี ไม่มีอาสาสมัคร

4. มหาวิทยาลัยดำนัง ณ เมืองดำนัง จำนวนทั้งหมด 8 คน ได้แก่ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 4 คน ได้ปฏิบัติงานในเวลาตั้งแต่พ.ศ. 2548 ถึงพ.ศ. 2552 รวม 4 ปี คนละปฏิบัติงานในเวลา 1 ปี และอาสาสมัครจำนวน 4 คน ได้ปฏิบัติงานในเวลาตั้งแต่พ.ศ. 2550 ถึงพ.ศ. 2557 รวม 7 ปี ซึ่งมีอาสาสมัคร 1 คนปฏิบัติงานต่อเนื่องเป็นเวลา 3 ปี ส่วน 3 คนที่เหลือปฏิบัติงานคนละ 1 ปี

5. มหาวิทยาลัยฮานอย ณ กรุงฮานอย จำนวนทั้งหมด 1 คน ซึ่งไม่มีผู้เชี่ยวชาญมีแต่อาสาสมัคร 1 คน ได้ปฏิบัติงานในเวลาตั้งแต่พ.ศ. 2554 ถึงพ.ศ. 2555

ส่วนกิจกรรมการให้ทุนการศึกษาระดับปริญญาโท กรมการพัฒนาความร่วมมือระหว่างประเทศได้ให้ทุนการศึกษาแก่บุคลากรในมหาวิทยาลัยเวียดนามหรือนักศึกษาเวียดนามที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีแล้ว และเคยเรียนภาษาไทยเป็นวิชาเอกหรือโท มาศึกษาต่อระดับมหาบัณฑิต ด้านภาษาไทย ณ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ซึ่งรายละเอียดการให้ทุนการศึกษาคือ กรมการพัฒนาความร่วมมือระหว่างประเทศให้ทุนการศึกษา จำนวน 3 ทุน แก่มหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ แห่งมหาวิทยาลัยแห่งชาติเวียดนาม ณ นครโฮจิมินห์ ได้แก่ด้านภาษาไทย 2 ทุน ตั้งแต่พ.ศ. 2543 ถึงพ.ศ. 2546 และด้านการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ 1 ทุน ตั้งแต่พ.ศ. 2549 ถึงพ.ศ. 2553 ให้ทุนการศึกษาจำนวน 4 ทุนแก่มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศ แห่งมหาวิทยาลัยแห่งชาติเวียดนาม ณ กรุงฮานอย ได้แก่ด้านภาษาไทย 2 ทุน ตั้งแต่พ.ศ. 2546 ถึงพ.ศ. 2550 และด้านการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ 2 ทุน ตั้งแต่พ.ศ. 2548 ถึงพ.ศ. 2552 ให้ทุนการศึกษาระดับประกาศนียบัตรด้านการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศจำนวน 2 ทุน สำหรับมหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศและเทคโนโลยีสารสนเทศ ณ นครโฮจิมินห์ ตั้งแต่พ.ศ. 2550 ถึงพ.ศ. 2552 ให้ทุนการศึกษาจำนวน 2 ทุน แก่มหาวิทยาลัยดำนัง ณ เมืองดำนังด้านการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศจำนวน 2 ทุน ตั้งแต่พ.ศ. 2550 ถึงพ.ศ. 2552 และตั้งแต่พ.ศ. 2552 ถึงพ.ศ. 2556 นอกจากนี้ยังให้ทุนการศึกษาระดับประกาศนียบัตรด้านการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศแก่มหาวิทยาลัยดำนังเพิ่มจำนวนอีก 1 ทุน ตั้งแต่พ.ศ. 2550 ถึงพ.ศ. 2552 ให้ทุนการศึกษาจำนวน 2 ทุน แก่มหาวิทยาลัยฮานอย ณ กรุงฮานอยระดับปริญญาโทด้านภาษาไทยตั้งแต่พ.ศ. 2554 ถึงพ.ศ. 2558 ซึ่งผู้ที่ได้รับทุนเหล่านี้หลังจากสำเร็จการศึกษาแล้วจะกลับไปเป็นอาจารย์สอนภาษาไทย ณ มหาวิทยาลัยต่างๆ ที่ประเทศเวียดนาม เนื่องจากว่าทางกระทรวงศึกษาธิการ เวียดนามออกกฎเกณฑ์ใหม่ในการขออนุมัติเปิดหลักสูตรวิชาเอกภาษาไทย ซึ่งต้องมีบุคลากรหนึ่งคนที่มีวุฒิดุษฎีบัณฑิตด้านภาษาไทยหรือไทยศึกษาจึงจะดำเนินการเปิดหลักสูตรได้ ทางกรมการพัฒนาความร่วมมือระหว่างประเทศจึงได้สนับสนุนให้ทุนการศึกษาระดับปริญญาเอกให้แก่อาจารย์ 2 คน ที่มาจากมหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ แห่งมหาวิทยาลัยแห่งชาติเวียดนาม ณ นคร โฮจิมินห์จำนวน 1 คน มาศึกษาสาขาวิชาภาษาไทยศึกษา ณ มหาวิทยาลัยบูรพาตั้งแต่พ.ศ. 2557 ถึงพ.ศ. 2560 และมหาวิทยาลัยฮานอย ณ กรุงฮานอยจำนวน 1 คน มาศึกษาสาขาวิชาไทยศึกษา ณ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยตั้งแต่พ.ศ. 2558 ถึงพ.ศ. 2561 เพื่อต่อยอดโครงการที่ได้ดำเนินไว้อย่างยั่งยืนต่อไป

ในบรรดากิจกรรมต่างๆ ภายใต้โครงการพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาไทยในมหาวิทยาลัยต่างๆ ในประเทศเวียดนาม มีกิจกรรมอย่างหนึ่ง ซึ่งดึงดูดความสนใจของนักศึกษาเวียดนามเป็นอย่างมากคือ การให้ทุนฝึกอบรมภาษาไทยระยะสั้น ณ ประเทศไทย ซึ่งกรมการพัฒนความร่วมมือระหว่างประเทศร่วมมือกับภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒดำเนินกิจกรรมดังกล่าวเริ่มตั้งแต่พ.ศ. 2542 โดยจัดเป็นโครงการที่มีชื่อว่า “โครงการฝึกอบรมภาษาไทยระยะสั้นแบบเข้มให้แก่นักศึกษาเวียดนาม” ซึ่งมีวัตถุประสงค์คือ ให้นักศึกษาเวียดนามมาเรียนรู้ สัมผัสกับวัฒนธรรม วิถีชีวิตความเป็นไทยอย่างแท้จริง และได้ฝึกพูดภาษาไทยในสถานการณ์ บริบทจริง นักศึกษาเวียดนามที่เข้ารับการอบรมในโครงการนี้ต้องผ่านการสอบคัดเลือกจากนักศึกษาเวียดนามที่เรียนวิชาเอกและวิชาโท สาขาวิชาภาษาไทยที่ประเทศเวียดนาม การจัดโครงการดังกล่าวมีสืบเนื่องเป็นประจำทุกปีมาจนถึงปัจจุบัน นักศึกษาเวียดนามจากมหาวิทยาลัยต่างๆ ในประเทศเวียดนามที่เคยได้เข้าร่วมโครงการดังกล่าวได้แก่ นักศึกษามาจากมหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ แห่งมหาวิทยาลัยแห่งชาติเวียดนาม ณ นครโฮจิมินห์มีจำนวน 14 รุ่น นักศึกษามาจากมหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศแห่งมหาวิทยาลัยแห่งชาติเวียดนาม ณ กรุงฮานอยมีจำนวน 7 รุ่น นักศึกษามาจากมหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศและเทคโนโลยีสารสนเทศ ณ นครโฮจิมินห์มีจำนวน 5 รุ่น นักศึกษามาจากมหาวิทยาลัยดานัง ณ เมืองดานังมีจำนวน 3 รุ่น และนักศึกษามาจากมหาวิทยาลัยฮานอย ณ กรุงฮานอยมีจำนวน 5 รุ่น ซึ่งโดยเฉลี่ยแล้ว รุ่นละจำนวน 10 คน

นอกจากการสนับสนุนด้านบุคลากรแล้ว ทางกรมการพัฒนความร่วมมือระหว่างประเทศยังสนับสนุนด้านทรัพย์สิน โดยการมอบหนังสือ อุปกรณ์ สิ่งอำนวยความสะดวกในการเรียนการสอนภาษาไทย ณ มหาวิทยาลัยแต่ละแห่งดังกล่าวข้างต้น เป็นประจำทุกๆ ปี รวมมูลค่าปีละ 10,000 - 20,000 บาท โดยเฉพาะสำหรับมหาวิทยาลัย 3 แห่ง ได้แก่ มหาวิทยาลัยดานัง ณ เมืองดานัง มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศแห่งมหาวิทยาลัยแห่งชาติเวียดนาม ณ กรุงฮานอยและมหาวิทยาลัยฮานอย ณ กรุงฮานอย กรมการพัฒนาคือความร่วมมือระหว่างประเทศได้สนับสนุนงบประมาณมูลค่าแห่งละ 100,000 กว่าบาท เพื่อจัดทำห้องภาษาไทยและซื้อวัสดุ อุปกรณ์ สำหรับเป็นสื่อการเรียนการสอนภาษาไทยได้แก่ คอมพิวเตอร์ เครื่องพรีนเตอร์ โทรศัพท์ เครื่องเล่นซีดีพร้อมเทป เครื่องเล่นดีวีดี ตู้จัดนิทรรศการและแสดงศิลปวัฒนธรรมไทย ตู้เก็บหนังสือและผลงานการศึกษา ฯลฯ การสนับสนุนทั้งด้านบุคลากรและด้านทรัพย์สินของรัฐบาลไทยต่อการเรียนการสอนภาษาไทยที่ประเทศเวียดนามล้วนมีคุณค่ามาก ซึ่งช่วยสร้างหลักสูตรวิชาภาษาไทยที่มีคุณภาพแก่มหาวิทยาลัยต่างๆ ที่ประเทศเวียดนาม ช่วยพัฒนาหลักสูตรและเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนการสอนดีขึ้น ทำให้เกิดสัมฤทธิ์ผลในการผลิตบุคลากรที่สามารถใช้ภาษาไทยเป็นอย่างดี พร้อมมีความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรม สังคมไทยอย่างถูกต้อง ตอบสนองความต้องการของสังคมได้

บทที่ 3

การวิเคราะห์โครงสร้างนามวลี กริยาวลีในความเรียงภาษาไทย ของนักศึกษาเวียดนาม

ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมนามวลี กริยาวลีจากความเรียงภาษาไทยจำนวน 400 ชิ้นงาน ของนักศึกษาเวียดนามและวิเคราะห์นามวลี กริยาวลีเหล่านั้นตามแนวโครงสร้าง โดยใช้ทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวิจินต์ ภาณุพงศ์ (2543) เป็นแนวคิดหลัก เพื่อให้ได้เห็นลักษณะโครงสร้างนามวลี กริยาวลีที่นักศึกษาเวียดนามใช้ในการเขียนความเรียงภาษาไทย ในส่วนเนื้อหาของบทที่ 3 ผู้วิจัยจะอธิบายลักษณะโครงสร้างนามวลี กริยาวลีที่นักศึกษาเวียดนามใช้ในการเขียนความเรียงภาษาไทย ซึ่งได้จำแนกตามประเด็นได้แก่

3.1 โครงสร้างนามวลี กริยาวลีตามแนวทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวิจินต์ ภาณุพงศ์ (2543)

3.2 โครงสร้างนามวลี กริยาวลีที่ไม่ตามแนวทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวิจินต์ ภาณุพงศ์ (2543)

3.1 โครงสร้างนามวลี กริยาวลีตามแนวทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวิจินต์ ภาณุพงศ์ (2543)

นามวลีหมายถึงคำนามกับส่วนขยาย หรือคำสรรพนามกับส่วนขยาย ซึ่งทำหน้าที่เป็นส่วนของประโยคชนิดใดชนิดหนึ่งใน 4 ชนิดได้แก่ หน่วยประธาน หน่วยกรรมตรง หน่วยกรรมรอง และหน่วยนามเดี่ยว ส่วนกริยาวลีหมายถึงคำกริยากับส่วนขยาย ซึ่งทำหน้าที่เป็นส่วนของประโยคชนิดใดชนิดหนึ่งในสามชนิดนี้คือ หน่วยกรรม หน่วยสกรรม และหน่วยทวิกรรม ในงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจะเก็บรวบรวมนามวลีและกริยาวลีที่เป็นกลุ่มคำตั้งแต่สองคำขึ้นไป โดยกลุ่มคำนั้นมีหน่วยหลักและหน่วยขยายหน่วยหลัก เนื่องจากว่าเมื่อวลีเป็นแค่คำคำเดียวนักศึกษาเวียดนามจะไม่ประสบปัญหาในการใช้ภาษาไทย

โครงสร้างนามวลี กริยาวลีตามทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวิจินต์ ภาณุพงศ์ (2543) หมายถึงโครงสร้างนามวลี กริยาวลีต่างๆ ที่วิจินต์ ภาณุพงศ์ได้กล่าวถึงในหนังสือ “โครงสร้างของภาษาไทย: ระบบไวยากรณ์” (2543) เท่านั้น ในประเด็นนี้ผู้วิจัยจำแนกอีกเป็นหัวข้อเล็กสองหัวข้อได้แก่ โครงสร้างนามวลีและโครงสร้างกริยาวลี โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.1.1 โครงสร้างนามวลี

ผู้วิจัยได้รวบรวมนามวลีจากความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนาม หลังจากวิเคราะห์โครงสร้างวลีเหล่านี้ พบว่ามีนามวลีจำนวน 4676 วลี ซึ่งมีลักษณะโครงสร้างตรงกับโครงสร้างนามวลีต่างๆ ที่วิจินต์ ภาณุพงศ์ (2543) ได้กล่าวถึงในหนังสือ “โครงสร้างของภาษาไทย: ระบบไวยากรณ์” ต่อไปนี้ผู้วิจัยจะพรรณนาลักษณะโครงสร้างนามวลีที่นักศึกษาเวียดนามในงานเขียนความเรียง โดยจัดลำดับเนื้อหาอยู่ใน 3 ประเด็นได้แก่ 3.1.1.1 ส่วนประกอบของนามวลี 3.1.1.2 โครงสร้างของนามวลี 3.1.1.3 หน้าที่ของนามวลี ซึ่งรายละเอียดมีดังนี้

3.1.1.1 ส่วนประกอบของนามวลี

จากการวิเคราะห์นามวลีที่ได้รวบรวมจากความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนามเห็นว่า นามวลีที่นักศึกษาเวียดนามใช้นั้นมีส่วนประกอบ 6 หน่วยได้แก่ **หน่วยหลัก หน่วยกำหนด หน่วยจำนวน หน่วยคุณศัพท์หน่วยขยาย หน่วยขยายเสริมและอนุพากย์คุณศัพท์** รายละเอียดของแต่ละหน่วยมีดังนี้

1. หน่วยหลัก

หน่วยหลักคือองค์ประกอบของนามวลี ซึ่งอาจจะประกอบด้วยคำ 3 ชนิด ได้แก่ คำนาม คำสรรพนามและคำเชื่อมนาม คำ 3 ชนิดดังกล่าวอาจจะประกอบเป็นโครงสร้างแบบใดแบบหนึ่งใน 7 แบบ ดังนี้

แบบที่ 1: คำนามคำเดียว (ซึ่งอาจจะเป็นคำนามเดี่ยวหรือคำนามผสมก็ได้)

ตัวอย่างที่ 1:

“ผู้ชายคนนั้นเรียกคนขายอาหารว่า น้ำ” (2554: 72)¹

“ผู้ชายคนนั้น” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยกำหนด โดยหน่วยหลักเป็นคำนามคำเดียว “ผู้ชาย” ส่วนหน่วยกำหนดประกอบด้วยคำลักษณนาม “คน” และคำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวา “นั้น”

แบบที่ 2: คำสรรพนามคำเดียว

ตัวอย่างที่ 2:

“ในตอนเย็นเราสี่คนนั่งคุยกันถึง 5 ห่ม” (2553: 34)

“เราสี่คน” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยจำนวน โดยหน่วยหลักประกอบด้วยคำสรรพนามคำเดียว “เรา” ส่วนหน่วยจำนวนประกอบด้วยคำจำนวนนับ “สี่” และคำลักษณนามคน

แบบที่ 3: คำนามเรียงกันโดยมีคำเชื่อมนามอยู่ด้วย

ตัวอย่างที่ 3:

“นอกจากนั้น สิ่งเหล่านี้ก็แสดงวิถีชีวิตของคนไทย” (2554: 79)

“วิถีชีวิตของคนไทย” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักหน่วยเดียว โดยหน่วยหลักประกอบด้วยคำนาม “วิถีชีวิต” คำเชื่อมนาม “ของ” และคำนาม “คนไทย”

¹ (2554: 72) เป็นการอ้างอิงข้อมูลจากความเรียงของนักศึกษาเวียดนาม โดยหมายเลข 2554 ตรงกับปีที่นักศึกษาเวียดนามเขียนความเรียง หมายเลข 72 เป็นลำดับที่ของความเรียงในเล่มที่รวบรวมความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนาม ผู้วิจัยได้กำหนดหมายเลขหน้าของความเรียงตั้งแต่ 1 ถึง 400 โดยเริ่มตั้งแต่ปี พ.ศ. 2553 ถึง พ.ศ. 2557

แบบที่ 4: คำนามเรียงกันโดยไม่มีคำเชื่อมนามอยู่ด้วย

ตัวอย่างที่ 4:

“นั่นไม่ใช่ความวุ่นวาย ความรวดเร็ว” (2555: 190)

“ความวุ่นวาย ความรวดเร็ว” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยคำนามสองคำ “ความวุ่นวาย” และ “ความรวดเร็ว” เรียงกันโดยไม่มีคำเชื่อมนามอยู่ด้วย

แบบที่ 5: คำสรรพนามเรียงกันโดยมีคำเชื่อมนามอยู่ด้วย

ตัวอย่างที่ 5:

“หนูกับเขา ขออนุญาตเดินมาวัด” (2554: 103)

“หนูกับเขา” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักหน่วยเดียว โดยหน่วยหลักประกอบด้วยคำสรรพนามสองคำได้แก่ “หนู” และ “เขา” เรียงกันโดยมีคำเชื่อมนาม “กับ”

แบบที่ 6: คำนามและคำสรรพนามเรียงกันโดยมีคำเชื่อมนามอยู่ด้วย

ตัวอย่างที่ 6:

“ที่นี่เป็น บ้านของหนู” (2554: 79)

“บ้านของหนู” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักหน่วยเดียว โดยหน่วยหลักประกอบด้วยคำนาม “บ้าน” คำเชื่อมนาม “ของ” และคำสรรพนาม “หนู”

แบบที่ 7: คำนามและคำสรรพนามเรียงกันโดยไม่มีคำเชื่อมนามอยู่ด้วย

ตัวอย่างที่ 7:

“บ้านหนูก็เหมือนที่นี่” (2554: 78)

“บ้านหนู” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักหน่วยเดียว โดยหน่วยหลักประกอบด้วยคำนาม “บ้าน” และคำสรรพนาม “หนู”

2. หน่วยกำหนด

หน่วยกำหนดซึ่งเป็นองค์ประกอบของนามวลีที่นักศึกษาเวียดนามใช้ในงานเขียนความเรียงภาษาไทยประกอบด้วยคำ 3 ชนิดได้แก่ คำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวา คำไม่บอกกำหนด และคำลักษณนาม โดยคำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวาพบใช้คำว่า นี้, นั่นและไหน ส่วนคำไม่บอกกำหนดพบใช้คำว่า ใด, อื่น, อื่นๆ, ต่างๆ คำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวา และคำไม่บอกกำหนดอาจจะปรากฏลำพังหรืออาจจะปรากฏพร้อมกับคำลักษณนามเป็นโครงสร้างแบบใดแบบหนึ่งใน 3 แบบดังนี้

แบบที่ 1: คำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวาอย่างเดียว

ตัวอย่างที่ 8:

“โฆษณานี้แสดงจิตใจของคนไทยและวัฒนธรรมไทย” (2554: 96)

“โฆษณานี้” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยกำหนด โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “โฆษณา” ส่วนหน่วยกำหนดเป็นคำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวา “นี้” อย่างเดียว

ตัวอย่างที่ 9:

“ที่นี่มีวัดมากและวัดไหนก็งดงามและหรรษา” (2554: 155)

“วัดไหน” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยกำหนด โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “วัด” ส่วนหน่วยกำหนดเป็นคำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวา “ไหน” อย่างเดียว

แบบที่ 2: คำไม่บอกกำหนดอย่างเดียว

ตัวอย่างที่ 10:

“ประเทศใดก็มีคนดี มีคนไม่ดี” (2557: 368)

“ประเทศใด” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยกำหนด โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “ประเทศ” ส่วนหน่วยกำหนดเป็นคำไม่บอกกำหนด “ใด” อย่างเดียว

ตัวอย่างที่ 11:

“เขารักษาสิ่งแวดล้อมได้ดี คลองจึงใสอยู่ และพืชผักต่างๆก็อุดมสมบูรณ์” (2557: 384)

“พืชผักต่างๆ” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยกำหนด โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “พืชผัก” ส่วนหน่วยกำหนดเป็นคำไม่บอกกำหนด “ต่างๆ” อย่างเดียว

แบบที่ 3: คำลักษณนามกับคำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวา หรือกับคำไม่บอกกำหนด

ตัวอย่างที่ 12:

“บทเรียนเรื่องนี้ให้นักศึกษาเวียดนามมีความรู้เกี่ยวกับชนมมงคลไทยมากขึ้น” (2555: 258)

“บทเรียนเรื่องนี้” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยกำหนด โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “บทเรียน” ส่วนหน่วยกำหนดประกอบด้วยคำลักษณนาม “เรื่อง” และคำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวา “นี้”

ตัวอย่างที่ 13:

“ผมต้องคิดดูให้ดี เมื่อเพื่อนคนใดชวนไปซื้อบ๊อง” (2554: 99)

“เพื่อนคนใด” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยกำหนด โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “เพื่อน” ส่วนหน่วยกำหนดประกอบด้วยคำลักษณนาม “คน” และคำไม่บอกกำหนด “ใด”

3. หน่วยจำนวน

หน่วยจำนวนซึ่งเป็นองค์ประกอบของนามวลีที่นักศึกษาเวียดนามใช้ในงานเขียนความเรียงภาษาไทยประกอบด้วยคำ 5 ชนิดได้แก่ คำลักษณนาม คำจำนวนนับ คำลำดับที่ คำหน้าจำนวนและคำหลังจำนวน โดยคำหน้าจำนวนที่พบใช้มีคำว่า *อีก, ทั้ง, ทั้งหมด, ถึง* ส่วนคำหลังจำนวนที่พบใช้มีคำว่า *เท่านั้น* โครงสร้างของหน่วยจำนวนอาจจะเป็นแบบใดแบบหนึ่งใน 4 แบบดังนี้

แบบที่ 1: คำบอกจำนวนนับและคำลักษณนาม

ตัวอย่างที่ 14:

“ดิฉันชอบและยังจดจำนิทานหลายเรื่อง” (2553: 4)

“นิทานหลายเรื่อง” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยกำหนด โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “นิทาน” หน่วยจำนวนประกอบด้วยคำจำนวนนับ “หลาย” และคำลักษณนาม “เรื่อง”

ตัวอย่างที่ 15:

“เด็กชายคนหนึ่งกล่าวขอบคุณและไหว้ด้วย” (2554: 80)

“เด็กชายคนหนึ่ง” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยจำนวน โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “ผู้ชาย” ส่วนหน่วยจำนวนประกอบด้วยคำลักษณนาม “คน” และคำจำนวนนับ “หนึ่ง”

ตัวอย่างที่ 16:

“เพื่อนหนึ่งคนต้องรอ เพราะขึ้นเรือไม่ทัน” (2555: 261)

“เพื่อนหนึ่งคน” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยจำนวน โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “เพื่อน” ส่วนหน่วยจำนวนประกอบด้วยคำจำนวนนับ “หนึ่ง” และคำลักษณนาม “คน”

แบบที่ 2: คำลักษณนามและคำลำดับที่

ตัวอย่างที่ 17:

“คนรุ่นหลังจะรักษาวรรณานี้ตลอดไป” (2553: 18)

“คนรุ่นหลัง” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยจำนวน โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “คน” ส่วนหน่วยจำนวนประกอบด้วยคำลักษณนาม “รุ่น” และคำลำดับที่ “หลัง”

แบบที่ 3: คำหน้าจำนวน คำจำนวนนับและคำลักษณนาม

ตัวอย่างที่ 18:

“ข้อดีอีกอย่างหนึ่งคือช่วยให้สุขภาพแข็งแรง” (2553: 17)

“ข้อดีอีกอย่างหนึ่ง” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยจำนวน โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “ข้อดี” ส่วนหน่วยจำนวนประกอบด้วยคำหน้าจำนวน “อีก” คำลักษณนาม “อย่าง” และคำจำนวนนับ “หนึ่ง”

ตัวอย่างที่ 19:

“เรามีพ่อถึงสองคน (2556: 275)

“พ่อถึงสองคน” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยแก่น โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “พ่อ” ส่วนหน่วยจำนวนประกอบด้วยคำหน้าจำนวน “ถึง” คำจำนวนนับ “สอง” และคำลักษณนาม “คน”

แบบที่ 4: คำลักษณนาม คำจำนวนนับ คำหลังจำนวน

ตัวอย่างที่ 20:

“หนูรู้สึกว่ แคได้ไปเที่ยวเมืองโบราณแห่งหนึ่งเท่านั้น หนูจะได้ไปเที่ยวทั่วประเทศไทยทั้งหมด (2556: 311)

“เมืองโบราณแห่งหนึ่งเท่านั้น” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยจำนวน โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “เมืองโบราณ” ส่วนหน่วยจำนวนประกอบด้วยคำลักษณนาม “แห่ง” คำจำนวนนับ “หนึ่ง” และคำหลังจำนวน “เท่านั้น”

4. หน่วยคุณศัพท์

หน่วยคุณศัพท์ซึ่งเป็นองค์ประกอบของนามวลีที่นักศึกษาเวียดนามใช้ในงานเขียนความเรียงภาษาไทยประกอบด้วยคำ 2 ชนิดได้แก่ คำคุณศัพท์และคำลักษณนาม คำสองชนิดนี้ประกอบกันเป็นโครงสร้างของหน่วยคุณศัพท์แบบใดแบบหนึ่งในสองแบบดังนี้

แบบที่ 1: คำคุณศัพท์อย่างเดียว

ตัวอย่างที่ 21:

“ผู้ใหญ่จะพาเด็กไปซื้อเสื้อผ้าใหม่” (2554: 130)

“เสื้อผ้าใหม่” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยคุณศัพท์ โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “เสื้อผ้า” ส่วนหน่วยคุณศัพท์เป็นคำคุณศัพท์ “ใหม่” อย่างเดียว

แบบที่ 2: คำลักษณนามกับคำคุณศัพท์

ตัวอย่างที่ 22:

“ประเทศไทยเหมือนบ้านหลังใหญ่” (2554: 92)

“บ้านหลังใหญ่” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยคุณศัพท์ โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “บ้าน” ส่วนหน่วยคุณศัพท์ประกอบด้วยคำลักษณนาม “หลัง” และคำคุณศัพท์ “ใหญ่”

5. หน่วยขยายเสริม

หน่วยขยายเสริมซึ่งเป็นองค์ประกอบของนามวลีที่นักศึกษาเวียดนามใช้ในงานเขียนความเรียงภาษาไทยประกอบด้วยวลีลดฐานะ 3 ชนิดได้แก่ พิเศษวลีลดฐานะ สถานวลีลดฐานะ และกาลวลีลดฐานะ ซึ่งหน่วยขยายจะเป็นโครงสร้างแบบใดแบบหนึ่งใน 5 แบบดังนี้

แบบที่ 1: พิเศษวลีลดฐานะ

ตัวอย่างที่ 23:

“คนเอเชียส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ” (2553: 12)

“คนเอเชียส่วนใหญ่” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยขยาย โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “คนเอเชีย” ส่วนหน่วยขยายเป็นพิเศษวลีลดฐานะ “ส่วนใหญ่”

ตัวอย่างที่ 24:

“คนไทยโดยทั่วไปใจดี ใจเย็น เป็นมิตรและรักครอบครัวและในหลวงมาก”

(2554: 77)

“คนไทยโดยทั่วไป” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยขยาย โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “คนไทย” ส่วนหน่วยขยายเป็นพิเศษวลีลดฐานะ “โดยทั่วไป”

แบบที่ 2: สถานวลีลดฐานะ

ตัวอย่างที่ 25:

“ชีวิตของฉันในประเทศไทยสะดวกสบายและสนุกสนาน” (2557: 352)

“ชีวิตของฉันในประเทศไทย” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยขยาย โดยหน่วยหลักประกอบด้วยคำนาม “ชีวิต” คำเชื่อมนาม “ของ” และคำสรรพนาม “ฉัน” ส่วนหน่วยขยายเป็นสถานวลีลดฐานะ “ในประเทศไทย”

แบบที่ 3: กาลวลีลดฐานะ

ตัวอย่างที่ 26:

“ความรักชาติในปัจจุบันไม่แสดงเหมือนในสงครามในการต่อสู้ แต่ได้แสดงในการทำงาน การเรียนรู้และการก่อสร้างชาติ” (2554: 136)

“ความรักชาติในปัจจุบัน” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยขยาย โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “ความรักชาติ” ส่วนหน่วยขยายเป็นกาลวลีลดฐานะ “ในปัจจุบัน”

แบบที่ 4: สถานวลีลดฐานะ - กาลวลีลดฐานะ

ตัวอย่างที่ 27:

“บรรยากาศในหมู่บ้านตอนค่ำเจียบสงบ ทำให้จิตใจของคนเรามีความสงบด้วย”

(2555: 186)

“บรรยากาศในหมู่บ้านตอนค่ำ” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยขยาย โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “บรรยากาศ” ส่วนหน่วยขยายประกอบด้วยสถานวลีลดฐานะ “ในหมู่บ้าน” และกาลวลีลดฐานะ “ตอนค่ำ”

แบบที่ 5: สถานวลีลดฐานะ - พิเศษวลีลดฐานะ

ตัวอย่างที่ 28:

“อาจารย์ที่มศว. ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีประสบการณ์ในการสอนภาษาไทยให้แก่

ชาวต่างชาติ” (2556: 274)

“อาจารย์ที่มศว. ส่วนใหญ่” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยขยาย โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “อาจารย์” ส่วนหน่วยขยายประกอบด้วยสถานวลีลดฐานะ “ที่มศว.” และพิเศษวลีลดฐานะ “ส่วนใหญ่”

6. อนุพากย์คุณศัพท์

อนุพากย์เป็นประโยคสามัญที่ลดฐานะลงเป็นเพียงส่วนหนึ่งของประโยคใหญ่ (ประโยคใหญ่ในที่นี้หมายถึงประโยคซับซ้อนหรือประโยคผสม)

อนุพากย์คุณศัพท์เป็นอนุพากย์ที่ทำหน้าที่เป็นส่วนขยายหน่วยหลักในนามวลี และนามวลีนี้อาจจะทำหน้าที่ของหน่วยประธานหรือหน่วยกรรมตรงหรือหน่วยกรรมรองในประโยคก็ได้

ตัวอย่างที่ 27:

“ดอกไม้ที่คนเวียดนามนิยมมากที่สุดในวันขึ้นปีใหม่คือดอก **Đào**” (2553: 14)

“ดอกไม้ที่คนเวียดนามนิยมมากที่สุดในวันขึ้นปีใหม่” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและอนุพากย์คุณศัพท์ โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “ดอกไม้” ส่วนอนุพากย์คุณศัพท์เป็นประโยค “คนเวียดนามนิยมมากที่สุดในวันขึ้นปีใหม่” ที่ลดฐานะทำหน้าที่ขยายให้คำนามในนามวลี โดยมีคำเชื่อมอนุพากย์ “ที่” อยู่ด้วย

สรุปว่า นามวลีที่นักศึกษาเวียดนามใช้ในงานเขียนความเรียงภาษาไทยมีส่วนประกอบทั้งหมด 6 หน่วยได้แก่ **หน่วยหลัก หน่วยกำหนด หน่วยจำนวน หน่วยคุณศัพท์ หน่วยขยายเสริม และอนุพากย์คุณศัพท์** โดยแต่ละหน่วยมีโครงสร้างดังนี้

หน่วยหลักอาจจะเป็นโครงสร้างอย่างใดอย่างหนึ่งใน 7 แบบ ซึ่งได้แก่ แบบที่ 1. คำนามคำเดียว แบบที่ 2. คำสรรพนามคำเดียว แบบที่ 3. คำนามเรียงกันโดยมีคำเชื่อมนามอยู่ด้วย แบบที่ 4. คำนามเรียงกันโดยไม่มีคำเชื่อมนามอยู่ด้วย แบบที่ 5. คำสรรพนามเรียงกันโดยมีคำเชื่อมนามอยู่ด้วย แบบที่ 6. คำนาม

และคำสรพนามเรียงกันโดยมีคำเชื่อมนามอยู่ด้วย แบบที่ 7. คำนามและคำสรพนามเรียงกันโดยไม่มีคำเชื่อมนามอยู่ด้วย

หน่วยกำหนดจะเป็นโครงสร้างอย่างใดอย่างหนึ่งใน 3 แบบ ซึ่งได้แก่ แบบที่ 1. คำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวาอย่างเดียว แบบที่ 2. คำไม่บอกกำหนดอย่างเดียว แบบที่ 3. คำลักษณะนามกับคำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวาหรือกับคำไม่บอกกำหนด

หน่วยจำนวนจะเป็นโครงสร้างอย่างใดอย่างหนึ่งใน 4 แบบ ซึ่งได้แก่ แบบที่ 1. คำจำนวนนับ - คำลักษณะนาม แบบที่ 2. คำลักษณะนาม - คำลำดับที่ แบบที่ 3. คำหน้าจำนวน - คำจำนวนนับ - คำลักษณะนาม แบบที่ 4. คำลักษณะนาม - คำจำนวนนับ - คำหลังจำนวน

หน่วยคุณศัพท์จะเป็นโครงสร้างอย่างใดอย่างหนึ่งใน 2 แบบ ซึ่งได้แก่ แบบที่ 1. คำคุณศัพท์อย่างเดียว แบบที่ 2. คำลักษณะนาม - คำคุณศัพท์

หน่วยขยายเสริมจะเป็นโครงสร้างอย่างใดอย่างหนึ่งใน 5 แบบ ซึ่งได้แก่ แบบที่ 1. พิเศษวลีลดฐานะ แบบที่ 2. สถานวลีลดฐานะ แบบที่ 3. กาลวลีลดฐานะ แบบที่ 4. สถานวลีลดฐานะและกาลวลีลดฐานะ แบบที่ 5. สถานวลีลดฐานะและพิเศษวลีลดฐานะ

อนุพากย์คุณศัพท์เป็นประโยคที่ลดฐานะทำหน้าที่ขยายหน่วยหลักในนามวลี

3.1.1.2 โครงสร้างของนามวลี

นักศึกษาเวียดนามได้ใช้ส่วนประกอบของนามวลี 6 หน่วยได้แก่ หน่วยหลัก หน่วยกำหนด หน่วยคุณศัพท์ หน่วยจำนวน หน่วยขยายเสริมและอนุพากย์คุณศัพท์ดังกล่าวข้างต้นมาประกอบกันเป็นนามวลีที่มีลักษณะโครงสร้างต่างๆ ซึ่งผู้วิจัยได้วิเคราะห์และจำแนกออกเป็นลักษณะโครงสร้างทั้งหมด 15 โครงสร้าง โดยจะเรียงลำดับตามอัตราการปรากฏจากจำนวนมากไปหาน้อยได้แก่ 3.1.1.2.1 โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก 3.1.1.2.2 โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - อนุพากย์คุณศัพท์ 3.1.1.2.3 โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก หน่วยขยายเสริม 3.1.1.2.4 โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน 3.1.1.2.5 โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด 3.1.1.2.6 โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ 3.1.1.2.7 โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน - หน่วยขยายเสริม 3.1.1.2.8 โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก หน่วยคุณศัพท์ - หน่วยขยายเสริม 3.1.1.2.9 โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ - หน่วยจำนวน 3.1.1.2.10 โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด - หน่วยขยายเสริม 3.1.1.2.11 โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน - หน่วยกำหนด 3.1.1.2.12 โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ หน่วยกำหนด 3.1.1.2.13 โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด - หน่วยจำนวน 3.1.1.2.14 โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน - หน่วยคุณศัพท์ 3.1.1.2.15 โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด - หน่วยคุณศัพท์ โดยแต่ละโครงสร้างมีลักษณะรายละเอียดดังนี้

3.1.1.2.1 โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก

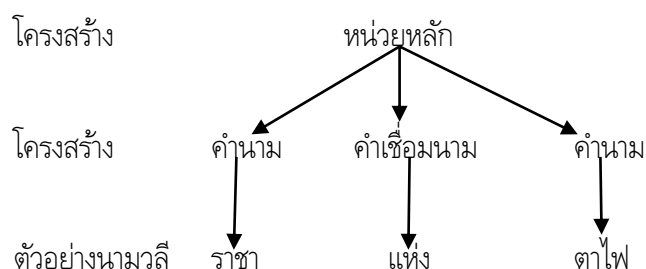
โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก หมายถึงโครงสร้างนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักอย่างเดียวยพบทั้งหมด 1791 ครั้ง ส่วนประกอบของหน่วยหลักอาจจะเป็นอย่างใดอย่างหนึ่งในจำนวนทั้งหมด 7 แบบ ซึ่งผู้วิจัยได้อธิบายไว้ในส่วนเนื้อหาของประเด็น 3.1.1.1 แต่ในงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจะรวบรวมและวิเคราะห์นามวลีที่เป็นกลุ่มคำประกอบด้วยตั้งแต่สองคำขึ้นไป เพราะฉะนั้นโครงสร้างนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักอย่างเดียวอาจจะเป็นแบบใดแบบหนึ่งใน 5 แบบดังนี้

1. คำนามเรียงกันโดยมีคำเชื่อมนามอยู่ด้วย

ตัวอย่างที่ 28:

“คนเราจะซื้อปลา 3 ตัวและปล่อยปลาที่อ่อนน้ำ บ่อน้ำเพื่อราชาแห่งเตาไฟสามารถกลับฟ้าได้” (2553: 11)

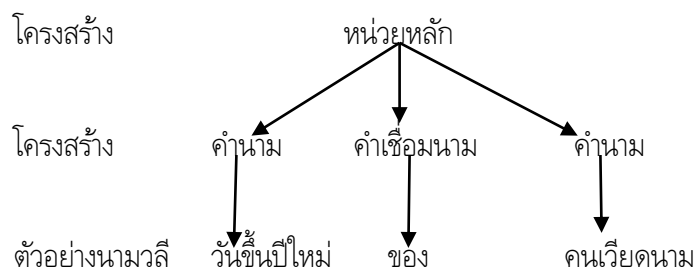
จากตัวอย่างที่ 28 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี “ราชาแห่งเตาไฟ” เป็นวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักอย่างเดียว ซึ่งหน่วยหลักประกอบด้วยคำนาม “ราชา” คำเชื่อมนาม “แห่ง” และคำนาม “เตาไฟ” นามวลี “ราชาแห่งเตาไฟ” ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค “ราชาแห่งเตาไฟสามารถกลับฟ้าได้” สามารถแสดงโครงสร้างของนามวลีดังกล่าวโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 29:

“วันขึ้นปีใหม่ของคนเวียดนามเรียกว่า Tet” (2553: 12)

จากตัวอย่างที่ 29 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี “วันขึ้นปีใหม่ของคนเวียดนาม” เป็นวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักอย่างเดียว โดยหน่วยหลักประกอบด้วยคำนาม “วันขึ้นปีใหม่” คำเชื่อมนาม “ของ” และคำนาม “คนเวียดนาม” นามวลี “วันขึ้นปีใหม่ของคนเวียดนาม” ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค “วันขึ้นปีใหม่ของคนเวียดนามเรียกว่า Tet” ซึ่งสามารถแสดงโครงสร้างนามวลีดังกล่าวโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

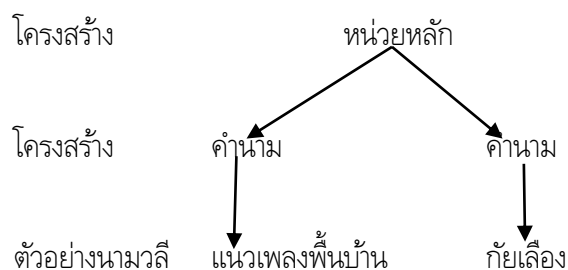

2. คำนามเรียงกันโดยไม่มีคำเชื่อมนามอยู่ด้วย

ตัวอย่างที่ 30:

“หวังเป็นอย่างยิ่งว่า แนวเพลงพื้นบ้านกัยเลื่อง ได้เผยแพร่เหมือนเพลงพื้นบ้านของคนไทย” (2553: 16)

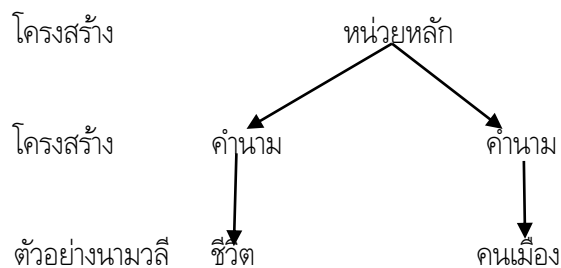
จากตัวอย่างที่ 30 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี “แนวเพลงพื้นบ้านกัยเลื่อง” เป็นวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักหน่วยเดียว ซึ่งหน่วยหลักประกอบด้วยคำนามสองคำได้แก่ “แนวเพลงพื้นบ้าน” และ “กัยเลื่อง” เรียงกันโดยไม่มีคำเชื่อมนามอยู่ด้วย นามวลี “แนวเพลงพื้นบ้านกัยเลื่อง” ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค “แนวเพลงพื้นบ้านกัยเลื่อง ได้เผยแพร่เหมือนเพลงพื้นบ้านของคนไทย” ซึ่งสามารถแสดงโครงสร้างของนามวลีดังกล่าวโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 31:

“ชีวิตคนเมืองอาจจะเป็นความฝันของคนหลายคน” (2554: 132)

จากตัวอย่างที่ 31 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี “ชีวิตคนเมือง” เป็นวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักหน่วยเดียว โดยหน่วยหลักประกอบด้วยคำนามสองคำได้แก่ “ชีวิต” และ “คนเมือง” นามวลี “ชีวิตคนเมือง” ทำหน้าที่ของหน่วยประธานในประโยค “ชีวิตคนเมืองอาจจะเป็นความฝันของคนหลายคน” ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นโครงสร้างของนามวลีดังกล่าว โดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

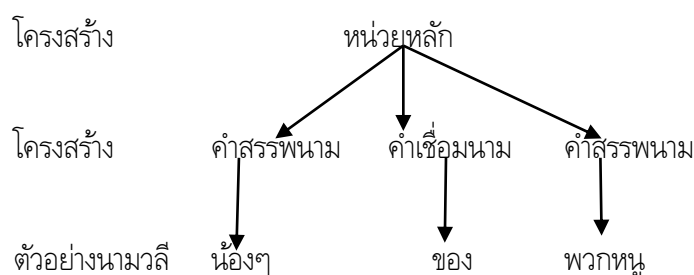

3. คำสรรพนามเรียงกันโดยมีคำเชื่อมนามอยู่ด้วย

ตัวอย่างที่ 32:

“หนูหวังว่าในอนาคตน้องๆ ของพวกหนูจะมีโอกาสไปเที่ยวที่สวนนี้ค่ะ” (2553: 48)

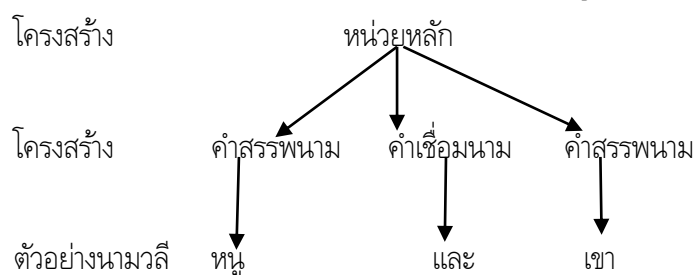
จากตัวอย่างที่ 32 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี “น้องๆ ของพวกหนู” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักอย่างเดียว ซึ่งหน่วยหลักประกอบด้วยคำสรรพนาม “น้องๆ” คำเชื่อมนาม “ของ” คำสรรพนาม “พวกหนู” นามวลี “น้องๆ ของพวกหนู” ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานในประโยค “ในอนาคตน้องๆ ของพวกหนูจะมีโอกาสไปเที่ยวที่ส่วนนี้” ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นโครงสร้างของนามวลีดังกล่าวโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 33:

“หนูและเขาช่วยเหลือกันในการเรียนภาษาไทยและภาษาเวียดนาม” (2554: 288)

จากตัวอย่างที่ 2 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี “หนูและเขา” เป็นวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักหน่วยเดียว ซึ่งหน่วยหลักประกอบด้วยคำสรรพนาม “หนู” คำเชื่อมนาม “และ” และคำสรรพนาม “เขา” นามวลี “หนูและเขา” ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานในประโยค “หนูและเขาช่วยเหลือกันในการเรียนภาษาไทยและภาษาเวียดนาม” ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นโครงสร้างนามวลีดังกล่าวโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

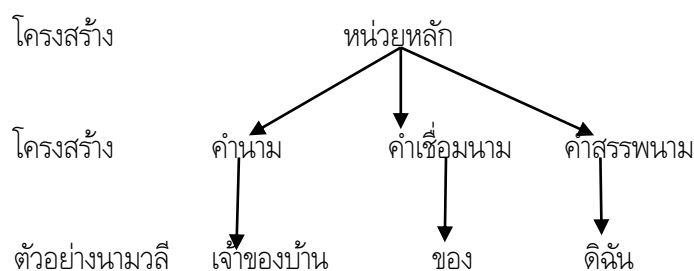

4. คำนามและคำสรรพนามเรียงกันโดยมีคำเชื่อมนามอยู่ด้วย

ตัวอย่างที่ 34:

“เจ้าของบ้านของดิฉันซื้อบ้านเย็น คุณป้าใจดีมาก” (2553: 37)

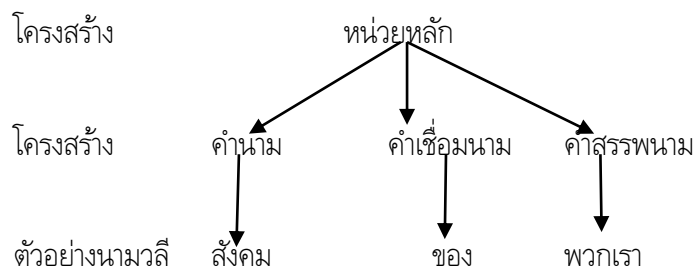
จากตัวอย่างที่ 34 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี “เจ้าของบ้านของดิฉัน” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักอย่างเดียว ซึ่งหน่วยหลักประกอบด้วยคำนาม “เจ้าของบ้าน” คำเชื่อมนาม “ของ” คำสรรพนาม “ดิฉัน” นามวลี “เจ้าของบ้านของดิฉัน” ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานในประโยค “เจ้าของบ้านของดิฉันซื้อบ้านเย็น” ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นโครงสร้างนามวลีดังกล่าวโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 35:

“ฉันยังจำได้ว่าเมื่อฉันยังเป็นเด็ก คุณแม่มักจะบอกว่าลูกต้องรู้จักดูแลช่วยเหลือคนอื่น เพราะว่าสังคมของพวกเราจริงๆ แล้วเป็นครอบครัวใหญ่” (2553: 82)

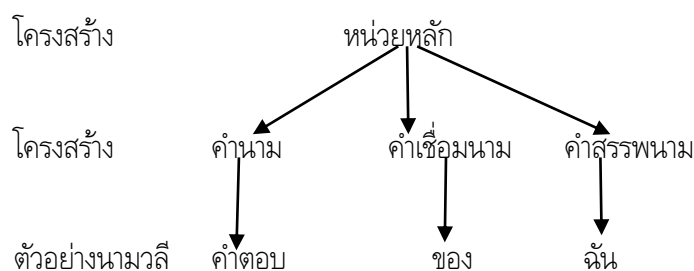
จากตัวอย่างที่ 35 นักศึกษาเวียตนามใช้นามวลี “สังคมของพวกเรา” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักหน่วยเดียว ซึ่งหน่วยหลักประกอบด้วยคำนาม “สังคม” คำเชื่อมนาม “ของ” และคำสรรพนาม “พวกเรา” นามวลี “สังคมของพวกเรา” ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานในประโยค “สังคมของพวกเราจริงๆ แล้วเป็นครอบครัวใหญ่” ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นโครงสร้างนามวลีดังกล่าวโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 36:

“ถ้าถามว่าสิ่งที่คุณชอบทำที่สุดในเมืองไทยคืออะไร คุณจะตอบยังไงบ้าง คิดว่าจะมีคนบอกว่าชอบไปช้อปปิ้งที่สุด ก็มีคนบอกว่าชอบการเดินทางในเมืองไทยที่สุด และจะมีคนบอกว่าชอบทานอาหารไทยที่สุด แต่คำตอบของฉันไม่เหมือนอย่างนั้น” (2553: 117)

จากตัวอย่างที่ 36 นักศึกษาเวียตนามใช้นามวลี “คำตอบของฉัน” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักหน่วยเดียว ซึ่งหน่วยหลักประกอบด้วยคำนาม “คำตอบ” คำเชื่อมนาม “ของ” และคำสรรพนาม “ฉัน” นามวลี “คำตอบของฉัน” ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานในประโยค “คำตอบของฉันไม่เหมือนอย่างนั้น” ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นโครงสร้างนามวลีดังกล่าวโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

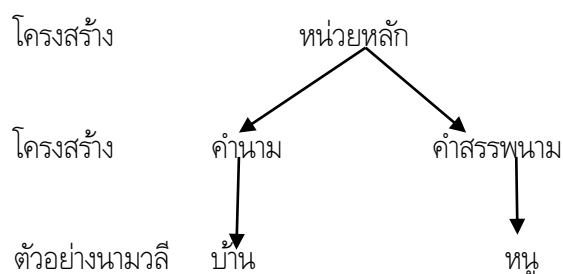

5. คำนามและคำสรรพนามเรียงกันโดยไม่มีคำเชื่อมนามอยู่ด้วย

ตัวอย่างที่ 37:

“บ้านหนูก็เหมือนที่นี่” (2554: 78)

ผู้วิจัยได้พบนามวลีที่มีโครงสร้างแบบ คำนามและคำสรรพนามเรียงกันโดยไม่มีคำเชื่อมนามอยู่ด้วยแค่หนึ่งวลีในจำนวนวลีทั้งหมดที่รวบรวมมา ในตัวอย่างที่ 37 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี “บ้านหนู” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักอย่างเดียว ซึ่งหน่วยหลักประกอบด้วยคำนาม “บ้าน” และคำสรรพนาม “หนู” เรียงกันโดยไม่มีคำเชื่อมนามอยู่ด้วย นามวลี “บ้านหนู” ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานในประโยค “บ้านหนูก็เหมือนที่นี่” ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นโครงสร้างนามวลีดังกล่าวโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

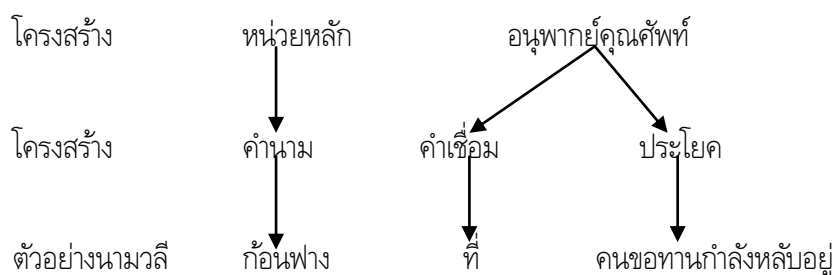
3.1.1.2.2 โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก อนุพากย์คุณศัพท์

โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก อนุพากย์คุณศัพท์ พบจำนวนทั้งหมด 1278 ครั้ง ซึ่งในกรณีนี้ อนุพากย์คุณศัพท์ทำหน้าที่ของหน่วยขยายอย่างหนึ่งขยายหน่วยหลักในโครงสร้างนามวลี

ตัวอย่างที่ 38:

“คุณผู้ชายอยากเผาฟางเพื่อเอาชี้อัไปใส่ให้ต้นข้าว เป็นก้อนฟางที่คนขอตานกำลังหลับอยู่” (2553: 11)

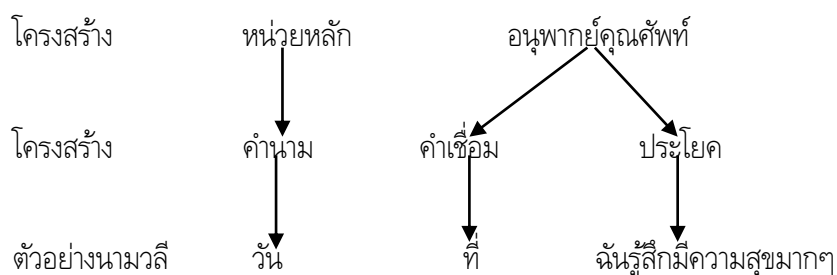
จากตัวอย่างที่ 38 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี “ก้อนฟางที่คนขอตานกำลังหลับอยู่” เป็นวลีที่ประกอบด้วย หน่วยหลักเป็นคำนาม “ก้อนฟาง” อนุพากย์คุณศัพท์ “คนขอตานกำลังหลับอยู่” โดยมีคำเชื่อม “ที่” อยู่ด้วย นามวลี “ก้อนฟางที่คนขอตานกำลังหลับอยู่” ทำหน้าที่ของหน่วยกรรมตรงในประโยค “เป็นก้อนฟางที่คนขอตานกำลังหลับอยู่” ซึ่งสามารถแสดงได้เห็นลักษณะโครงสร้างนามวลีดังกล่าวโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 39:

“วันขึ้นปีใหม่เป็นวันที่ฉันรู้สึกมีความสุขมากๆ” (2553: 14)

จากตัวอย่างที่ 39 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี “วันที่ฉันรู้สึกมีความสุขมากๆ” เป็นวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักเป็นคำนาม “วัน” อนุพจน์คุณศัพท์ “ฉันรู้สึกมีความสุขมากๆ” และมีคำเชื่อมอนุพจน์ “ที่” นามวลี “วันที่ฉันรู้สึกมีความสุขมากๆ” ทำหน้าที่ของหน่วยกรรมตรงในประโยค “วันขึ้นปีใหม่เป็นวันที่ฉันรู้สึกมีความสุขมากๆ” ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นลักษณะโครงสร้างของนามวลีดังกล่าวโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

3.1.1.2.3 โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยขยายเสริม

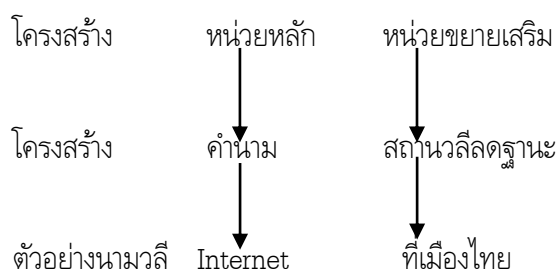
โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยขยายเสริม พบทั้งหมด 526 ครั้ง โดยหน่วยขยายเสริมอาจจะเป็น สถานวลีลดฐานะ กาลวลีลดฐานะ พิเศษวลีลดฐานะ อย่างเดียวหรือสองหรือสามอย่างปรากฏพร้อมกัน ซึ่งมีลักษณะโครงสร้าง 5 แบบ ดังนี้

1. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - สถานวลีลดฐานะ

ตัวอย่างที่ 40:

“Internet ที่เมืองไทยดูไม่สะดวกเหมือนที่ดัดฉันคิด” (2553: 22)

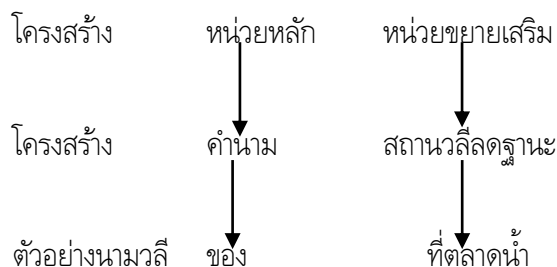
จากตัวอย่างที่ 40 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี “Internet ที่เมืองไทย” เป็นวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยขยายเสริม โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “Internet” ส่วนหน่วยขยายเสริมเป็นสถานวลีลดฐานะ “ที่เมืองไทย” นามวลี “Internet ที่เมืองไทย” ทำหน้าที่ของหน่วยประธานในประโยค “Internet ที่เมืองไทยดูไม่สะดวกเหมือนที่ดัดฉันคิด” โครงสร้างนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 41:

ของที่ตลาดน้ำมีหลายอย่าง เช่น เลื้อ หมวก ของฝากและอาหาร (2555: 220)

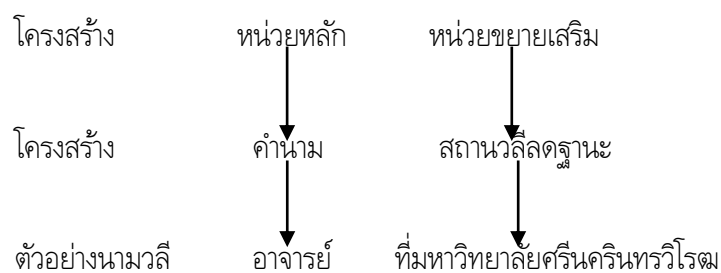
จากตัวอย่างที่ 41 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี "ของที่ตลาดน้ำ" เป็นวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยขยายเสริม โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม "ของ" ส่วนหน่วยขยายเสริมเป็นสถานวลีลดฐานะ "ที่ตลาดน้ำ" นามวลี "ของที่ตลาดน้ำ" ทำหน้าที่ของหน่วยประธานในประโยค "ของที่ตลาดน้ำมีหลายอย่าง เช่น เลื้อ หมวก ของฝากและอาหาร" โครงสร้างนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 42:

"อาจารย์ที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒเป็นผู้เชี่ยวชาญสอนภาษาไทย ดังนั้นพวกหนูรู้สึกโชคดีมากที่ได้เรียนกับอาจารย์" (2556: 264)

จากตัวอย่างที่ 42 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี "อาจารย์ที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ" เป็นวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยขยายเสริม โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม "อาจารย์" ส่วนหน่วยขยายเสริมเป็นสถานวลีลดฐานะ "ที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ" นามวลี "อาจารย์ที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ" ทำหน้าที่ของหน่วยประธานในประโยค "อาจารย์ที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒเป็นผู้เชี่ยวชาญสอนภาษาไทย" โครงสร้างนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

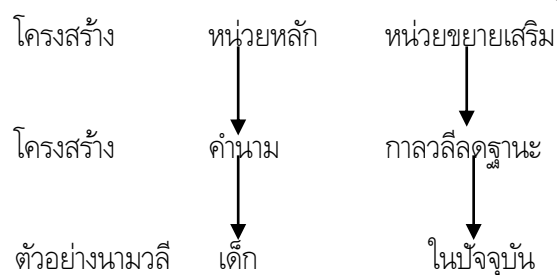

2. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - กาลวลีลดฐานะ

ตัวอย่างที่ 43:

“เด็กในปัจจุบันชอบแต่ฟังเพลงหรือดูหนังเกาหลี” (2553: 16)

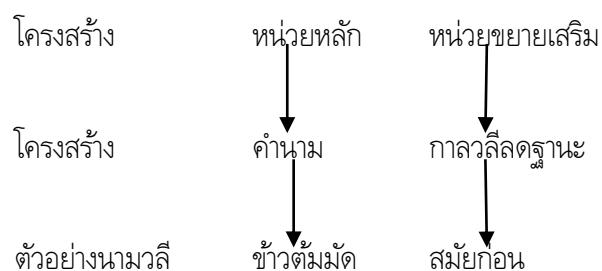
จากตัวอย่างที่ 43 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี “เด็กในปัจจุบัน” เป็นวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยขยายเสริม โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “เด็ก” และหน่วยขยายเสริมเป็นกาลวลีลดฐานะ “ในปัจจุบัน” นามวลี “เด็กในปัจจุบัน” ทำหน้าที่ของหน่วยประธานในประโยค “เด็กในปัจจุบันชอบแต่ฟังเพลงหรือดูหนังเกาหลี” โครงสร้างของนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 44:

“ข้าวต้มมัดสมัยก่อนมีขนมชนิดหนึ่งอีกด้วยคือ ขนม “day” แต่ตอนนั้นไม่ค่อยเห็น” (2554: 131)

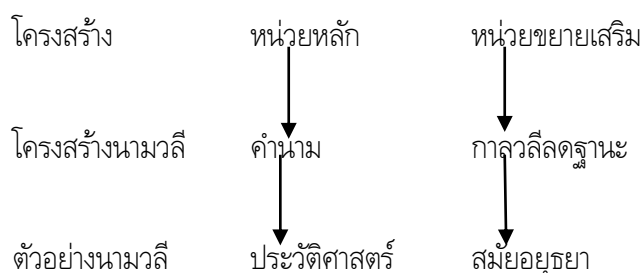
จากตัวอย่างที่ 44 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี “ข้าวต้มมัดสมัยก่อน” เป็นวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยขยายเสริม โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “ข้าวต้มมัด” และหน่วยขยายเสริมเป็นกาลวลีลดฐานะ “สมัยก่อน” นามวลี “ข้าวต้มมัดสมัยก่อน” ทำหน้าที่ของหน่วยประธานในประโยค “ข้าวต้มมัดสมัยก่อนมีขนมชนิดหนึ่งอีกด้วย” โครงสร้างของนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 45:

“ประวัติศาสตร์สมัยอยุธยาหน้าสนใจ” (2556: 287)

จากตัวอย่างที่ 45 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี "ประวัติศาสตร์สมัยอยุธยา" เป็นวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยขยายเสริม โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม "ประวัติศาสตร์" และหน่วยขยายเสริมเป็นกาลวลีลดฐานะ "สมัยอยุธยา" นามวลี "ประวัติศาสตร์สมัยอยุธยา" ทำหน้าที่ของหน่วยประธานในประโยค "ข้าวมัดมัดสมัยก่อนมีขนมชนิดหนึ่งอีกด้วย" โครงสร้างของนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

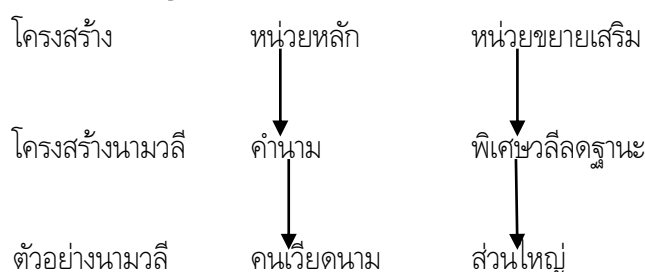

3. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - พิเศษวลีลดฐานะ

ตัวอย่างที่ 46:

“คนเวียดนามส่วนใหญ่จะไปเยี่ยมปู่ย่าตายาย ญาติพี่น้องและกลับบ้านเกิดเพื่อบูชาบรรพบุรุษ” (2553: 14)

จากตัวอย่างที่ 46 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี "คนเวียดนามส่วนใหญ่" เป็นวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยขยายเสริม โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม "คนเวียดนาม" และหน่วยขยายเสริมเป็นพิเศษวลีลดฐานะ "ส่วนใหญ่" นามวลี "คนเวียดนามส่วนใหญ่" ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค "คนเวียดนามส่วนใหญ่จะไปเยี่ยมปู่ย่าตายาย ญาติพี่น้องและกลับบ้านเกิดเพื่อบูชาบรรพบุรุษ" โครงสร้างของนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 47:

“ขนมหวานส่วนใหญ่มีน้ำกะทิเป็นเอกลักษณ์ของประเทศไทย” (2557: 388)

จากตัวอย่างที่ 47 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี "ขนมหวานส่วนใหญ่" เป็นวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยขยายเสริม โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม "ขนมหวาน" และหน่วยขยายเสริมเป็นพิเศษวลีลดฐานะ "ส่วนใหญ่" นามวลี "ขนมหวานส่วนใหญ่" ทำหน้าที่ของหน่วยประธานในประโยค "ขนมหวานส่วนใหญ่มีน้ำกะทิเป็นเอกลักษณ์ของประเทศไทย" โครงสร้างของนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

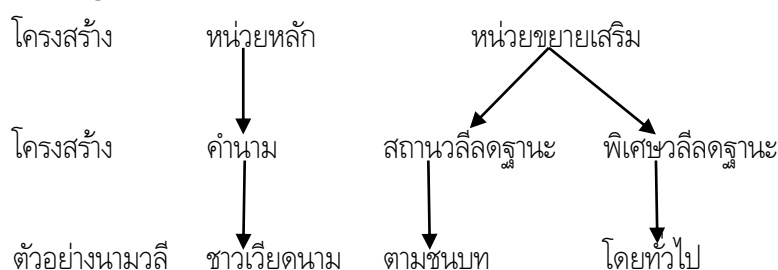

4. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - สถานวลีลดฐานะ - พิเศษวลีลดฐานะ

ตัวอย่างที่ 48:

"ชาวเวียดนามตามชนบทโดยทั่วไปถ้ามีปัญหาใดปัญหาหนึ่งจะแก้ไขด้วยตนเองหรืออาจขอความช่วยเหลือจากคนอื่นได้ บางทีคนที่รู้จักกันเห็นว่าคุณมีปัญหาอยู่เขาจะช่วยเหลือคุณทันที" (2554: 128)

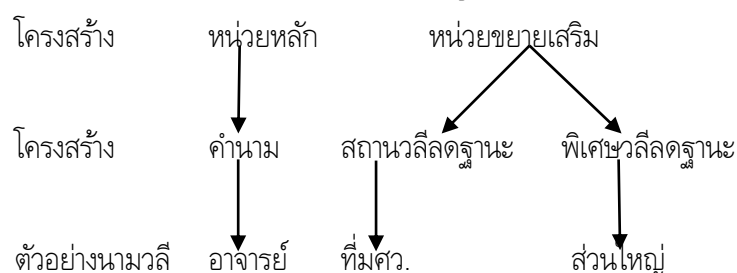
จากตัวอย่างที่ 48 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี "ชาวเวียดนามตามชนบทโดยทั่วไป" ซึ่งเป็นวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยขยายเสริม โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม "ชาวเวียดนาม" และหน่วยขยายเสริมประกอบด้วยสถานวลีลดฐานะ "ตามชนบท" และพิเศษวลีลดฐานะ "โดยทั่วไป" นามวลี "ชาวเวียดนามตามชนบทโดยทั่วไป" ทำหน้าที่ของหน่วยประธานในประโยค "ชาวเวียดนามตามชนบทโดยทั่วไปถ้ามีปัญหาใดปัญหาหนึ่งจะแก้ไขด้วยตนเองหรืออาจขอความช่วยเหลือจากคนอื่นได้ " โครงสร้างของนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 49:

"อาจารย์ทีมศว. ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีประสบการณ์ในการสอนภาษาไทยให้แก่ชาวต่างชาติ" (2556: 274)

จากตัวอย่างที่ 49 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี "อาจารย์ที่มศว. ส่วนใหญ่" ซึ่งเป็นวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยขยายเสริม โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม "อาจารย์" และหน่วยขยายเสริมประกอบด้วยสถานวลีลดฐานะ "ที่มศว." และพิเศษวลีลดฐานะ "ส่วนใหญ่" นามวลี "อาจารย์ที่มศว. ส่วนใหญ่" ทำหน้าที่ของหน่วยประธานในประโยค "อาจารย์ที่มศว. ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีประสบการณ์ในการสอนภาษาไทยให้แก่ชาวต่างชาติ" โครงสร้างของนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

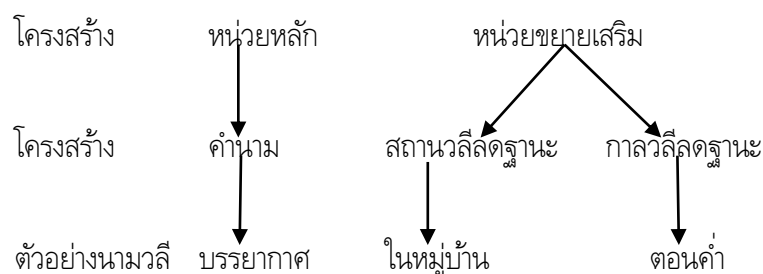
5. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - สถานวลีลดฐานะ - กาลวลีลดฐานะ

ตัวอย่างที่ 50:

"บรรยายกาศในหมู่บ้านตอนค่ำเงียบสงบทำให้จิตใจคนเรามีความสงบด้วย"

(2555: 186)

ผู้วิจัยได้พบโครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - สถานวลีลดฐานะ - กาลวลีลดฐานะ แต่หนึ่งครั้งในจำนวนนามวลีทั้งหมดที่รวบรวมมา จากตัวอย่างที่ 50 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี "บรรยายกาศในหมู่บ้านตอนค่ำ" เป็นวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยขยายเสริม โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม "บรรยายกาศ" หน่วยขยายเสริมประกอบด้วยสถานวลีลดฐานะ "ในหมู่บ้าน" และกาลวลีลดฐานะ "ตอนค่ำ" นามวลี "บรรยายกาศในหมู่บ้านตอนค่ำ" ทำหน้าที่ของหน่วยประธานในประโยค "บรรยายกาศในหมู่บ้านตอนค่ำเงียบสงบ" ซึ่งโครงสร้างนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

3.1.1.2.4 โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน

โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน ผู้วิจัยพบทั้งหมด 484 ครั้ง โดยหน่วยจำนวนอาจจะประกอบด้วย คำหน้าจำนวน คำจำนวนนับ คำหลังจำนวน คำลำดับที่และคำลักษณนาม คำชนิดเหล่านี้จะประกอบกันเป็นโครงสร้างนามวลีจำนวน 7 แบบ ได้แก่ 1. โครงสร้างนามวลีแบบ คำนาม

คำจำนวนนับ คำลักษณนาม 2. โครงสร้างนามวลีแบบ คำนาม คำลักษณนาม คำจำนวนนับ 3. โครงสร้างนามวลีแบบ คำนาม คำหน้าจำนวน คำจำนวนนับ 4. โครงสร้างนามวลีแบบ คำนาม คำลักษณนาม คำลำดับที่ 5. โครงสร้างนามวลีแบบ คำนาม - คำจำนวนนับ 6. โครงสร้างนามวลีแบบ คำสรรพนาม คำหน้าจำนวน คำจำนวนนับ คำลักษณนาม 7. โครงสร้างนามวลีแบบ คำนาม คำลักษณนาม คำจำนวนนับ คำหลังจำนวน โดยแต่ละโครงสร้างมีรายละเอียดดังนี้

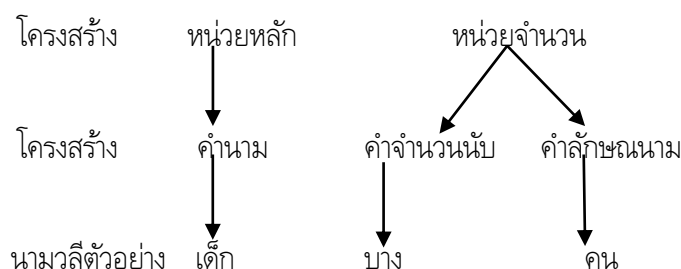
1. โครงสร้างนามวลีแบบ คำนาม คำจำนวนนับ คำลักษณนาม

ในโครงสร้างนามวลีแบบ คำนาม คำจำนวนนับ คำลักษณนาม โครงสร้างนี้หน่วยหลักเป็นคำนาม ส่วนหน่วยจำนวนประกอบด้วยคำจำนวนนับและคำลักษณนาม

ตัวอย่างที่ 51:

“เด็กบางคนขาดเสียงร้องเรียของยายจะนอนไม่หลับ” (2553: 15)

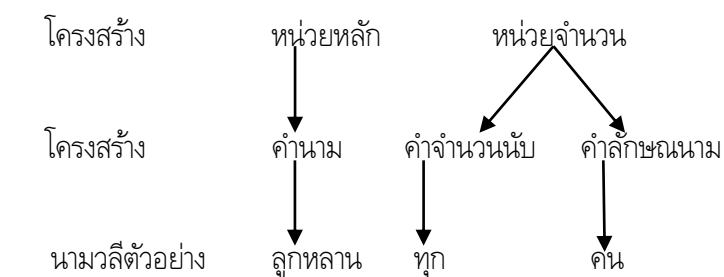
จากตัวอย่างที่ 51 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี “เด็กบางคน” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยจำนวน โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “เด็ก” ส่วนหน่วยจำนวนประกอบด้วยคำจำนวนนับ “บาง” คำลักษณนาม “คน” นามวลี “เด็กบางคน” ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค “เด็กบางคนขาดเสียงร้องเรียของยาย” โครงสร้างนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 52:

“ลูกหลานทุกคนจะไปไหว้พ่อแม่ปู่ย่าตายาย” (2553: 20)

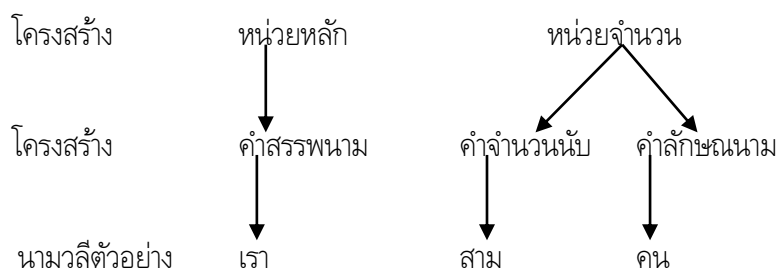
จากตัวอย่างที่ 52 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี “ลูกหลานทุกคน” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยจำนวน โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “ลูกหลาน” ส่วนหน่วยจำนวนประกอบด้วยคำจำนวนนับ “ทุก” และคำลักษณนาม “คน” นามวลี “ลูกหลานทุกคน” ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค “ลูกหลานทุกคนจะไปไหว้พ่อแม่ปู่ย่าตายาย” โครงสร้างนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 53:

“เราสามคนชอบคุยกับแม่ค้าพ่อค้ามากๆ” (2554: 112)

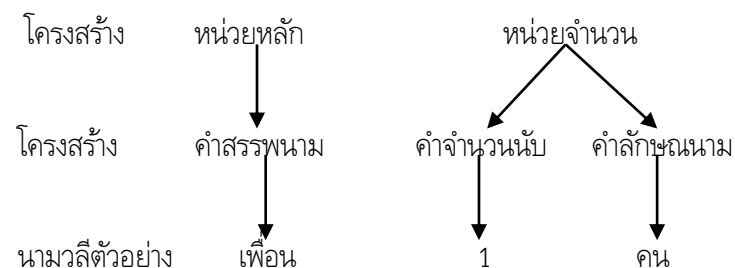
จากตัวอย่างที่ 53 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี “เราสามคน” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยจำนวน โดยหน่วยหลักเป็นคำสรรพนาม “เรา” หน่วยจำนวนประกอบด้วยคำจำนวนนับ “สาม” และคำลักษณนาม “คน” นามวลี “เราสามคน” ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค “เราสามคนชอบคุยกับแม่ค้าพ่อค้ามากๆ” ซึ่งโครงสร้างของนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 54:

“เพื่อน 1 คนต้องรอเพราะขึ้นเรือไม่ทัน” (2555: 261)

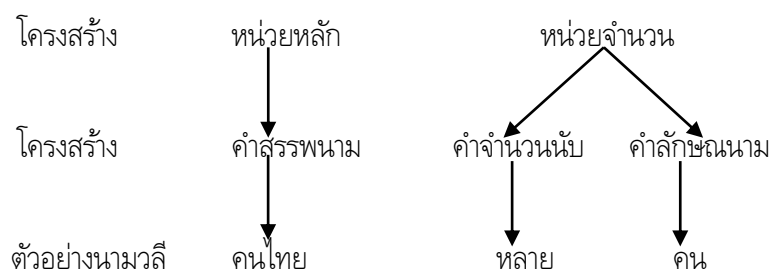
จากตัวอย่างที่ 54 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี “เพื่อน 1 คน” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยจำนวน โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “เพื่อน” หน่วยจำนวนประกอบด้วยคำจำนวนนับ “1” คำลักษณนาม “คน” นามวลี “เพื่อน 1 คน” ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค “เพื่อน 1 คนต้องรอเพราะขึ้นเรือไม่ทัน” ซึ่งโครงสร้างของนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 55:

“คนไทยหลายคนบอกว่า ถ้ามาเมืองไทยแต่ไม่ได้มาชมที่นี้แสดงว่าคุณมายังไม่ถึงนะคะ” (2557: 394)

จากตัวอย่างที่ 55 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี “คนไทยหลายคน” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยจำนวน โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “คนไทย” หน่วยจำนวนประกอบด้วยคำจำนวนนับ “หลาย” คำลักษณนาม “คน” นามวลี “คนไทยหลายคน” ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค “คนไทยหลายคนบอกว่า ถ้ามาเมืองไทยแต่ไม่ได้มาชมที่นี้แสดงว่าคุณมายังไม่ถึงนะคะ” ซึ่งโครงสร้างของนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

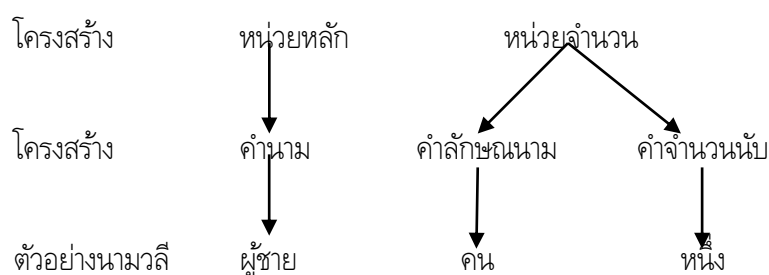
2. โครงสร้างนามวลีแบบ คำนาม คำลักษณนาม คำจำนวนนับ

ในโครงสร้างนามวลีแบบ คำนาม คำลักษณนาม คำจำนวนนับ โครงสร้างนี้ หน่วยหลักจะเป็นคำนาม ส่วนหน่วยจำนวนประกอบด้วยคำลักษณนามและคำจำนวนนับ

ตัวอย่างที่ 56:

“ผู้ชายคนหนึ่งเรียกผู้หญิงที่มีอายุมากกว่าที่ชายล้มต่าว่า “ป้า ล้มต่า 1 จาน”” (2554: 80)

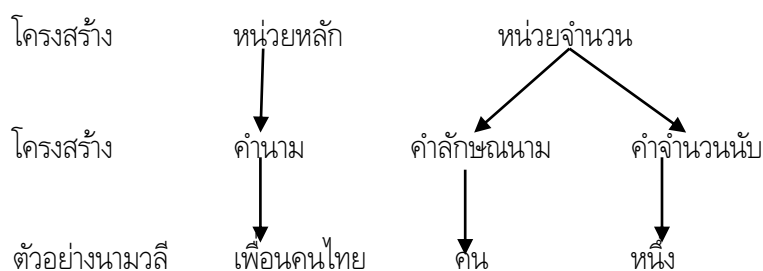
จากตัวอย่างที่ 56 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี “ผู้ชายคนหนึ่ง” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยจำนวน โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “ผู้ชาย” ส่วนหน่วยจำนวนประกอบด้วยคำลักษณนาม “คน” คำจำนวนนับ “หนึ่ง” นามวลี “ผู้ชายคนหนึ่ง” ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค “ผู้ชายคนหนึ่งเรียกผู้หญิงที่มีอายุมากกว่าที่ชายล้มต่าว่า “ป้า ล้มต่า 1 จาน”” ซึ่งโครงสร้างนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงให้เห็นโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 57:

"เพื่อนคนไทยคนหนึ่งได้ชี้ทางให้พวกหนู" (2556: 300)

จากตัวอย่างที่ 57 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี "เพื่อนคนไทยคนหนึ่ง" เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยจำนวน โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม "เพื่อนคนไทย" ส่วนหน่วยจำนวนประกอบด้วยคำลักษณนาม "คน" คำจำนวนนับ "หนึ่ง" นามวลี "เพื่อนคนไทยคนหนึ่ง" ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค "เพื่อนคนไทยคนหนึ่งได้ชี้ทางให้พวกหนู" ซึ่งโครงสร้างนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงให้เห็นโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

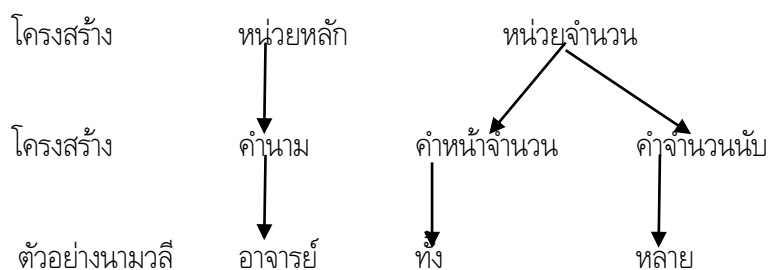
3. โครงสร้างนามวลีแบบ คำนาม - คำหน้าจำนวน - คำจำนวนนับ

ในโครงสร้างนามวลีแบบ คำนาม - คำหน้าจำนวน - คำจำนวนนับ หน่วยหลักจะเป็นคำนาม ส่วนหน่วยจำนวนประกอบด้วยคำหน้าจำนวนและคำจำนวนนับ

ตัวอย่างที่ 58:

"สิ่งที่ดิฉันประทับใจมากที่สุดคือความรักและการดูแลของอาจารย์ทั้งหลายในมศว. แม้ว่าได้มาเรียนที่นี่แค่หนึ่งเดือนแต่อาจารย์ทั้งหลายก็อยากให้พวกเราที่มีความรู้มากมาย" (2556: 276)

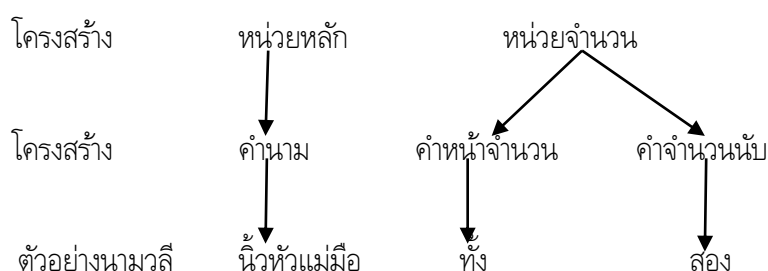
จากตัวอย่างที่ 58 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี "อาจารย์ทั้งหลาย" เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยจำนวน โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม "อาจารย์" ส่วนหน่วยจำนวนประกอบด้วยคำหน้าจำนวน "ทั้ง" คำจำนวนนับ "หลาย" นามวลี "อาจารย์ทั้งหลาย" ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค "อาจารย์ทั้งหลายก็อยากให้พวกเราที่มีความรู้มากมาย" ซึ่งโครงสร้างนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงให้เห็นโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 59:

"นิ้วหัวแม่มือทั้งสองอยู่ระหว่างคิ้ว" (2556: 307)

จากตัวอย่างที่ 59 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี "นิ้วหัวแม่มือทั้งสอง" เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยจำนวน โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม "นิ้วหัวแม่มือ" ส่วนหน่วยจำนวนประกอบด้วย คำหน้าจำนวน "ทั้ง" คำจำนวนนับ "สอง" นามวลี "นิ้วหัวแม่มือทั้งสอง" ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค "นิ้วหัวแม่มือทั้งสองอยู่ระหว่างคิ้ว" ซึ่งโครงสร้างนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงให้เห็นโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

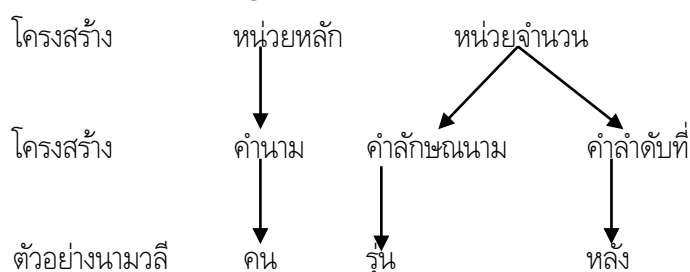
4. โครงสร้างนามวลีแบบ คำนาม - คำลักษณนาม - คำลำดับที่

ในโครงสร้างนามวลีแบบ คำนาม - คำลักษณนาม - คำลำดับที่ หน่วยหลักจะเป็นคำนาม ส่วนหน่วยจำนวนประกอบด้วยคำลักษณนามและคำลำดับที่

ตัวอย่างที่ 60:

"คนรุ่นหลังก็จะรักชาวชนธรรมนี้ตลอดไป" (2553: 18)

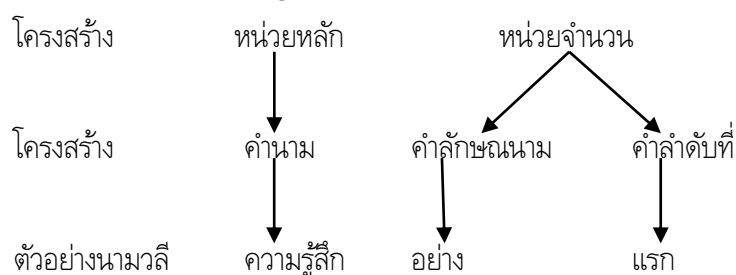
จากตัวอย่างที่ 60 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี "คนรุ่นหลัง" เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักเป็นคำนาม "คน" หน่วยจำนวนประกอบด้วยคำลักษณนาม "รุ่น" และคำลำดับที่ "หลัง" นามวลี "คนรุ่นหลัง" ทำหน้าที่ของหน่วยประธานของประโยค "คนรุ่นหลังก็จะรักชาวชนธรรมนี้ตลอดไป" ซึ่งสามารถแสดงโครงสร้างนามวลีดังกล่าวโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 61:

"ความรู้สึกร้อยแรกคือ มีความรู้เกี่ยวกับประเทศไทยมากยิ่งขึ้นกว่าคำบอกเล่า" (2557: 348)

จากตัวอย่างที่ 61 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี "ความรู้สึกลึกอย่างแรก" เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยจำนวน โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม "ความรู้สึกลึก" หน่วยจำนวนประกอบด้วยคำลักษณนาม "อย่าง" และคำลำดับที่ "แรก" นามวลี "ความรู้สึกลึกอย่างแรก" ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค "ความรู้สึกลึกอย่างแรกคือ มีความรู้เกี่ยวกับประเทศไทยมากยิ่งขึ้นกว่าคำบอกเล่า" ซึ่งสามารถแสดงโครงสร้างนามวลีดังกล่าวโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

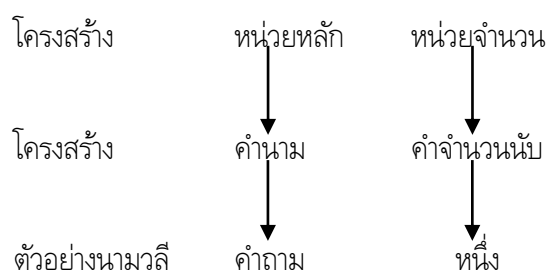
5. โครงสร้างนามวลีแบบ คำนาม - คำจำนวนนับ

ในโครงสร้างนามวลีแบบ คำนาม - คำจำนวนนับ หน่วยหลักจะเป็นคำนาม ส่วนหน่วยจำนวนเป็นคำจำนวนนับอย่างเดียว

ตัวอย่างที่ 62:

“คำถามหนึ่งถามว่า ทำอย่างไรให้เด็กชอบเพลงพื้นบ้าน” (2553: 16)

จากตัวอย่างที่ 62 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี "คำถามหนึ่ง" เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยจำนวน โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม "คำถาม" และหน่วยจำนวนเป็นคำจำนวนนับ "หนึ่ง" นามวลี "คำถามหนึ่ง" ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค "คำถามหนึ่งถามว่า ทำอย่างไรให้เด็กชอบเพลงพื้นบ้าน" โครงสร้างของนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

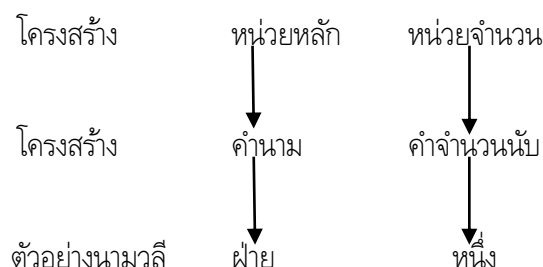

ตัวอย่างที่ 63:

คนไหน "ho" ก่อน จะ "ho" แบบถามว่า ฝ่ายหนึ่งมีแฟนหรือยัง (2554: 134)

จากตัวอย่างที่ 63 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี "ฝ่ายหนึ่ง" เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยจำนวน โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม "ฝ่าย" และหน่วยจำนวนเป็นคำจำนวนนับ

"หนึ่ง" นามวลี "ฝ่ายหนึ่ง" ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค "ฝ่ายหนึ่งมีแฟนหรือยัง" โครงสร้างของนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

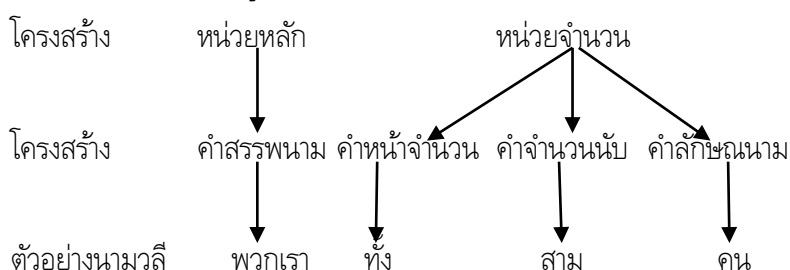

6. โครงสร้างนามวลีแบบ คำสรรพนาม - คำหน้าจำนวน - คำจำนวนนับ - คำลักษณนาม
 ในโครงสร้างนามวลีแบบ คำสรรพนาม - คำหน้าจำนวน - คำจำนวนนับ - คำลักษณนาม หน่วยหลักจะเป็นคำสรรพนาม ส่วนหน่วยจำนวนประกอบด้วยคำหน้าจำนวน คำจำนวนนับ และคำลักษณนาม

ตัวอย่างที่ 64:

พวกเราทั้ง 3 คน ทั้งตกใจ ทั้งดีใจที่ได้พบกันในครั้งนี้ (2557: 337)

ผู้วิจัยได้พบโครงสร้างนามวลีแบบ คำสรรพนาม คำหน้าจำนวน คำจำนวนนับ คำลักษณนาม จำนวนแค่หนึ่งครั้งเท่านั้น จากตัวอย่างที่ 64 นักศึกษาเวียดนามิใช้นามวลี "พวกเราทั้งสามคน" เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยจำนวน โดยหน่วยหลักประกอบด้วยคำสรรพนาม "พวกเรา" ส่วนหน่วยจำนวนประกอบด้วยคำหน้าจำนวน "ทั้ง" คำจำนวนนับ "สาม" และคำลักษณนาม "คน" นามวลี "พวกเราทั้ง 3 คน" ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค "พวกเราทั้ง 3 คน ทั้งตกใจ ทั้งดีใจที่ได้พบกันในครั้งนี้" โครงสร้างนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

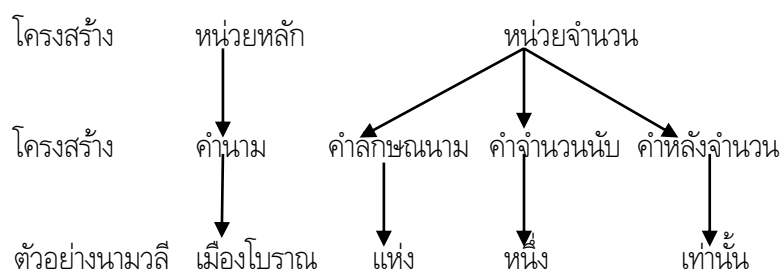

7. โครงสร้างนามวลีแบบ คำนาม - คำลักษณนาม - คำจำนวนนับ - คำหลังจำนวน
 ในโครงสร้างนามวลีแบบ คำนาม - คำลักษณนาม - คำจำนวนนับ - คำหลังจำนวน หน่วยหลักเป็นคำนาม ส่วนหน่วยจำนวนประกอบด้วยคำลักษณนาม คำจำนวนนับและคำหลังจำนวน

ตัวอย่างที่ 65:

“หนูรู้สึกว่ แคได้ไปเที่ยวเมืองโบราณแห่งหนึ่งเท่านั้น หนูจะได้ไปเที่ยวทั่วประเทศไทยทั้งหมด (2556: 311)

จากตัวอย่างที่ 65 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี “เมืองโบราณแห่งหนึ่งเท่านั้น” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยจำนวน โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “เมืองโบราณ” ส่วนหน่วยจำนวนประกอบด้วยคำลักษณนาม “แห่ง” คำจำนวนนับ “หนึ่ง” และคำหลังจำนวน “เท่านั้น” นามวลี “เมืองโบราณแห่งหนึ่งเท่านั้น” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค “หนูรู้สึกว่ แคได้ไปเที่ยวเมืองโบราณแห่งหนึ่งเท่านั้น หนูจะได้ไปเที่ยวทั่วประเทศไทยทั้งหมด” ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นโครงสร้างของนามวลีดังกล่าวโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

3.1.1.2.5 โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด

โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด พบทั้งหมด 437 ครั้ง โดยหน่วยกำหนดอาจจะเป็นคำชนิดใดชนิดหนึ่งได้แก่ คำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวา (ได้แก่คำ: นี้, นั่น, ไหน) หรือคำไม่บอกกำหนด (ได้แก่คำ: ใด, อื่น, ต่างๆ) ปรากฏตามลำพังหรือมีคำลักษณนามปรากฏพร้อมกัน โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก หน่วยกำหนด สามารถวิเคราะห์ย่อยออกเป็นโครงสร้าง 4 แบบ ได้แก่ 1. โครงสร้างนามวลีแบบ คำนาม - คำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวา 2. โครงสร้างนามวลีแบบ คำนาม - คำลักษณนาม - คำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวา 3. โครงสร้างนามวลีแบบ คำนาม - คำไม่บอกกำหนด 4. โครงสร้างนามวลีแบบ คำนาม - คำลักษณนาม - คำไม่บอกกำหนด โดยแต่ละแบบมีรายละเอียดดังนี้

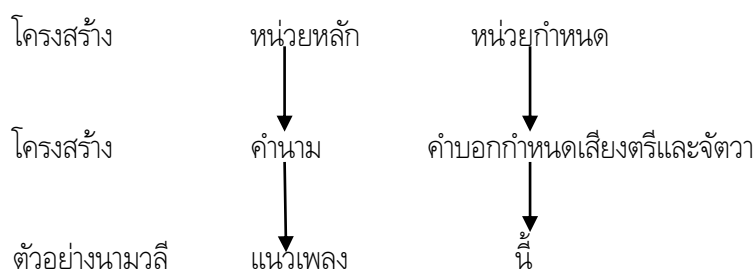
1. โครงสร้างนามวลีแบบ คำนาม - คำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวา

ในโครงสร้างนามวลีแบบ คำนาม - คำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวา หน่วยหลักจะเป็นคำนาม ส่วนหน่วยกำหนดเป็นคำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวาอย่างเดียว

ตัวอย่างที่ 66:

“แนวเพลงนี้จึงพัฒนาเรื่อยไป” (2553: 16)

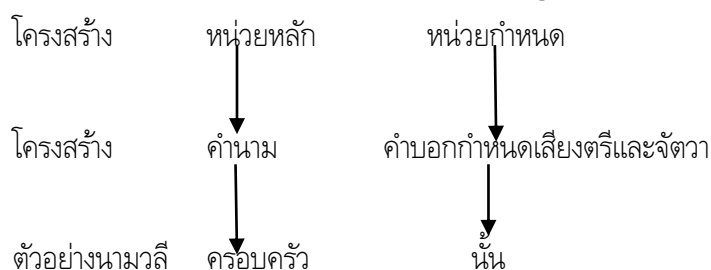
จากตัวอย่างที่ 66 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี “แนวเพลงนี้” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยกำหนด โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “แนวเพลง” หน่วยกำหนดเป็นคำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวา “นี้” นามวลี “แนวเพลงนี้” ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค “แนวเพลงนี้จึงพัฒนาเรื่อยไป” โครงสร้างนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 67:

“ครอบครัวนั้นเป็นครอบครัวอบอุ่นมาก เพราะที่นั่นมีความรักและความผูกพัน
อยู่เสมอ” (2554: 82)

จากตัวอย่างที่ 67 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี “ครอบครัวนั้น” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยกำหนด โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “ครอบครัว” หน่วยกำหนดเป็นคำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวา “นั้น” นามวลี “ครอบครัวนั้น” ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค “ครอบครัวนั้นเป็นครอบครัวอบอุ่นมาก” โครงสร้างนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

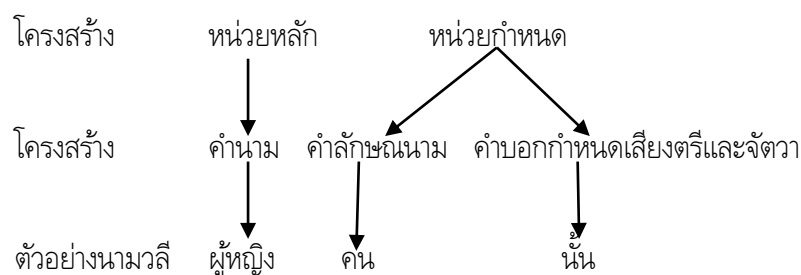
2. โครงสร้างนามวลีแบบ คำนาม - คำลักษณนาม - คำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวา

ในโครงสร้างนามวลีแบบ คำนาม - คำลักษณนาม - คำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวา โครงสร้างนี้หน่วยหลักเป็นคำนาม ส่วนหน่วยกำหนดประกอบด้วยคำลักษณนามและคำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวา

ตัวอย่างที่ 68:

“ผู้หญิงคนนั้นจะถือว่าเป็นแม่ศรีเรือนที่ดี” (2553: 17)

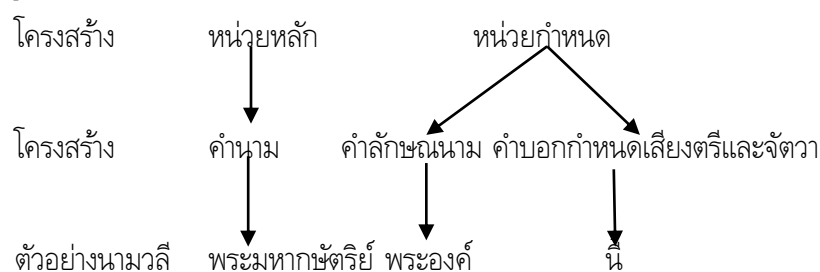
จากตัวอย่างที่ 68 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี “ผู้หญิงคนนั้น” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยกำหนด โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “ผู้หญิง” หน่วยกำหนดประกอบด้วยคำลักษณนาม “คน” และคำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวา “นั้น” นามวลี “ผู้หญิงคนนั้น” ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค “ผู้หญิงคนนั้นจะถือว่าเป็นแม่ศรีเรือนที่ดี” โครงสร้างนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 69:

“พระมหากษัตริย์พระองค์นี้ทรงมีความคิดสร้างสรรค์ ทรงช่วยให้ชาวนาไทยมี
การทำงานที่สะดวกและมีประสิทธิภาพมากขึ้น” (2554: 100)

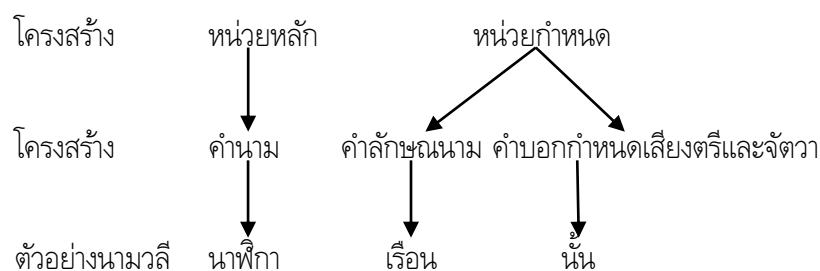
จากตัวอย่างที่ 69 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี “พระมหากษัตริย์พระองค์นี้” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยกำหนด โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “พระมหากษัตริย์” หน่วยกำหนดประกอบด้วยคำลักษณนาม “พระองค์” และคำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวา “นี้” นามวลี “พระมหากษัตริย์พระองค์นี้” ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค “พระมหากษัตริย์พระองค์นี้ทรงมีความคิดสร้างสรรค์ ทรงช่วยให้ชาวนาไทยมีการทำงานที่สะดวกและมีประสิทธิภาพมากขึ้น” โครงสร้างนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 70:

“นาฬิกาเรือนนั้นก็เป็นเรือนเดียวในร้าน” (2557: 335)

จากตัวอย่างที่ 70 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี “นาฬิกาเรือนนั้น” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยกำหนด โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “นาฬิกา” หน่วยกำหนดประกอบด้วยคำลักษณนาม “เรือน” และคำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวา “นั้น” นามวลี “นาฬิกาเรือนนั้น” ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค “นาฬิกาเรือนนั้นก็เป็นเรือนเดียวในร้าน” โครงสร้างนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

3. โครงสร้างนามวลีแบบ คำนาม - คำไม่บอกกำหนด

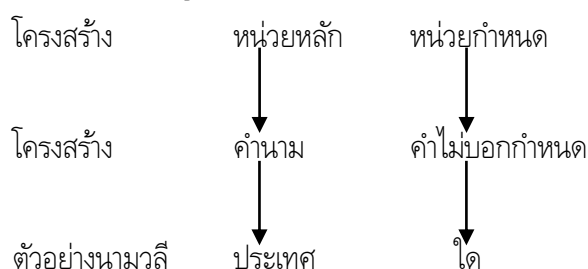
ในโครงสร้างแบบ คำนาม - คำไม่บอกกำหนด หน่วยหลักจะเป็นคำนาม ส่วนหน่วยกำหนดเป็นคำไม่บอกกำหนดอย่างเดียว

ตัวอย่างที่ 71:

“ประเทศไทยก็มีเพลงพื้นบ้านเพื่อแสดงวัฒนธรรมของประเทศไทยนั้นๆ”

(2553: 15)

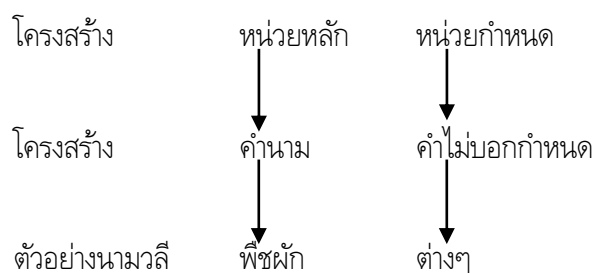
จากตัวอย่างที่ 71 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี "ประเทศไทย" เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยกำหนด โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม "ประเทศ" หน่วยกำหนดเป็นคำไม่บอกกำหนด "ไต" นามวลี "ประเทศไทย" ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค "ประเทศไทยก็มีเพลงพื้นบ้าน" โครงสร้างนามวลีนี้สามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 72:

“พืชผักต่างๆ ก็อุดมสมบูรณ์” (2557: 384)

จากตัวอย่างที่ 72 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี "พืชผักต่างๆ" เป็นนามวลีที่ประกอบด้วย หน่วยหลักและหน่วยกำหนด โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม "พืชผัก" หน่วยกำหนดเป็นคำไม่บอกกำหนด "ต่างๆ" นามวลี "พืชผักต่างๆ" ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค "พืชผักต่างๆ ก็อุดมสมบูรณ์" โครงสร้างนามวลีนี้สามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

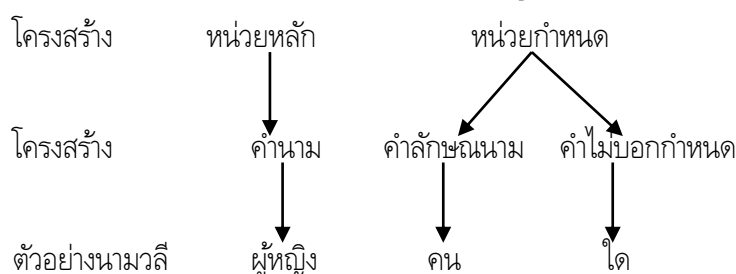
4. โครงสร้างนามวลีแบบ คำนาม - คำลักษณนาม - คำไม่บอกกำหนด

ในโครงสร้างนามวลีแบบ คำนาม - คำลักษณนาม - คำไม่บอกกำหนด หน่วยหลักจะเป็นคำนาม ส่วนหน่วยกำหนดประกอบด้วยคำลักษณนามและคำไม่บอกกำหนด

ตัวอย่างที่ 73:

“ผู้หญิงคนใดกินหมาก แก้มและริมฝีปากของเขาจะสวย” (2553: 17)

จากตัวอย่างที่ 73 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี “ผู้หญิงคนใด” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยกำหนด โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “ผู้หญิง” หน่วยกำหนดประกอบด้วยคำลักษณนาม “คน” และคำไม่บอกกำหนด “ใด” นามวลี “ผู้หญิงคนใด” ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค “ผู้หญิงคนใดกินหมาก” โครงสร้างนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

5. โครงสร้างนามวลีแบบ คำนาม - คำเชื่อมนาม - คำนาม - คำลักษณนาม - คำไม่บอกกำหนด

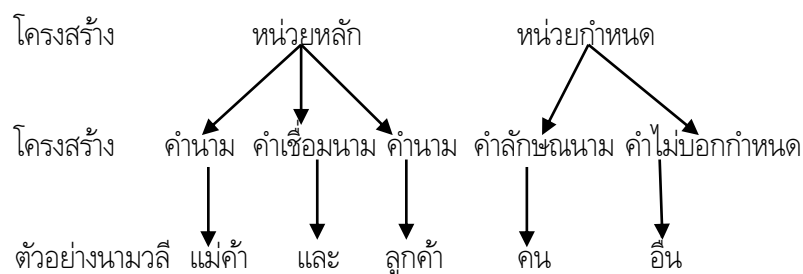
ในโครงสร้างนามวลีแบบ คำนาม - คำเชื่อมนาม - คำนาม - คำลักษณนาม - คำไม่บอกกำหนด หน่วยหลักประกอบด้วยคำนาม คำเชื่อมนาม และคำนาม ส่วนหน่วยกำหนดประกอบด้วยคำลักษณนามและคำไม่บอกกำหนด

ตัวอย่างที่ 74:

“แม่ค้าและลูกค้าคนอื่นจะช่วยให้คุณซื้อได้ด้วย” (2556: 309)

จากตัวอย่างที่ 74 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี “แม่ค้าและลูกค้าคนอื่น” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยกำหนด โดยหน่วยหลักประกอบด้วยคำนามสองคำ “แม่ค้า” “ลูกค้า” โดยมีคำเชื่อมนาม “และ” อยู่ด้วย ส่วนหน่วยกำหนดประกอบด้วยคำลักษณนาม “คน” และคำไม่บอกกำหนด

"อื่น" นามวลี "แม่ค้าและลูกค้าคนอื่น" ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค "แม่ค้าและลูกค้าคนอื่นจะช่วยคุณซื้อได้ด้วย" โครงสร้างนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

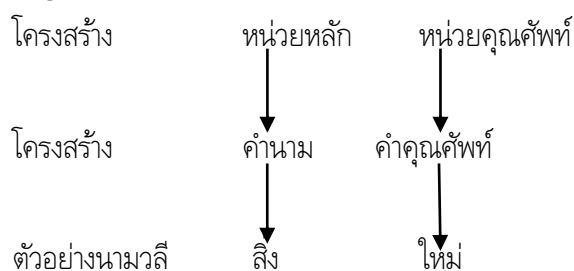
3.1.1.2.6 โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์

โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก หน่วยคุณศัพท์ พบ 114 ครั้ง โดยหน่วยคุณศัพท์จะเป็นคำคุณศัพท์อย่างเดียวโดยไม่มีคำลักษณนามอยู่ด้วยดังตัวอย่างต่อไปนี้

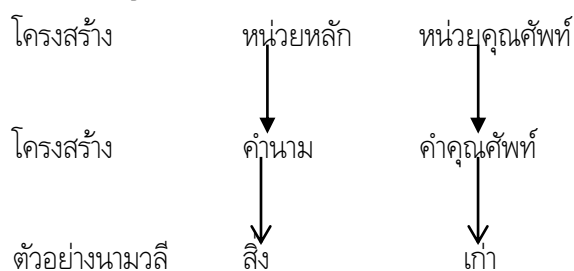
ตัวอย่างที่ 75:

“ใครๆ ก็รู้ว่า สิ่งใหม่จะแทนสิ่งเก่าตามกาลเวลา” (2553: 16)

จากตัวอย่างที่ 75 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี “สิ่งใหม่” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยคุณศัพท์ โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “สิ่ง” หน่วยคุณศัพท์เป็นคำคุณศัพท์ “ใหม่” นามวลี “สิ่งใหม่” ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค “สิ่งใหม่จะแทนสิ่งเก่าตามกาลเวลา” โครงสร้างนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

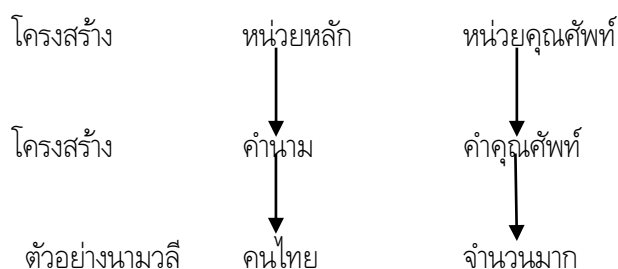
นอกจากนั้นในตัวอย่างที่ 75 นักศึกษาเวียดนามยังใช้นามวลี “สิ่งเก่า” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยคุณศัพท์ โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “สิ่ง” หน่วยคุณศัพท์เป็นคำคุณศัพท์ “เก่า” นามวลี “สิ่งเก่า” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค “สิ่งใหม่จะแทนสิ่งเก่าตามกาลเวลา” โครงสร้างนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 76:

“คนไทยจำนวนมากศรัทธาศาสนาพุทธ” (2557: 360)

จากตัวอย่างที่ 76 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี “คนไทยจำนวนมาก” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยคุณศัพท์ โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “คนไทย” หน่วยคุณศัพท์ “จำนวนมาก” นามวลี “คนไทยจำนวนมาก” ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค “คนไทยจำนวนมากศรัทธาศาสนาพุทธ” โครงสร้างนามวลีนี้สามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

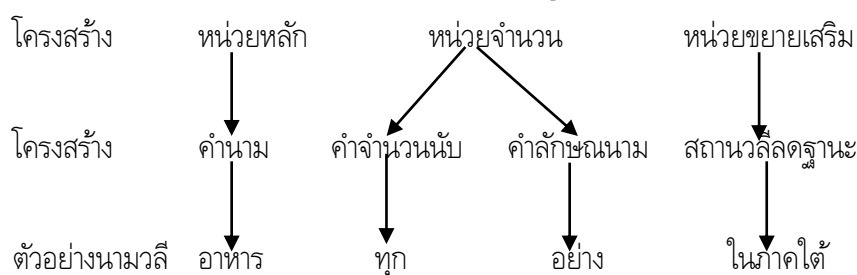
3.1.1.2.7 โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน - หน่วยขยายเสริม

โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก หน่วยจำนวน หน่วยขยายเสริม พบ 24 ครั้ง โดยหน่วยขยายเสริมเป็นสถานวลีลดฐานะดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 77:

“อาหารทุกอย่างในภาควัฒนธรรมจะใส่น้ำตาล” (2554: 135)

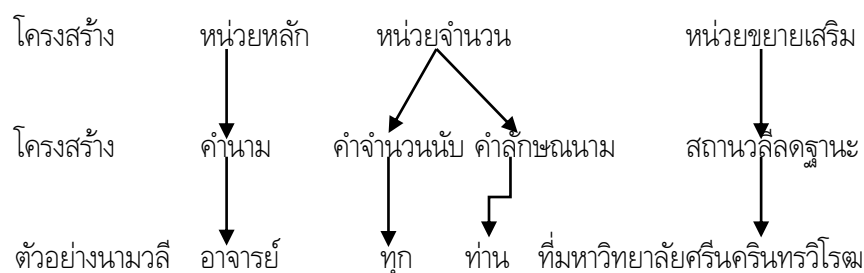
จากตัวอย่างที่ 77 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี “อาหารทุกอย่างในภาควัฒนธรรม” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลัก หน่วยจำนวนและหน่วยขยายเสริม โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “อาหาร” หน่วยจำนวนประกอบด้วยคำจำนวนนับ “ทุก” คำลักษณนาม “อย่าง” ส่วนหน่วยขยายเสริมเป็นสถานวลีลดฐานะ “ในภาควัฒนธรรม” นามวลี “อาหารทุกอย่างในภาควัฒนธรรม” ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค “อาหารทุกอย่างในภาควัฒนธรรมจะใส่น้ำตาล” โครงสร้างนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 78:

“อาจารย์ทุกท่านที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒใจดีและน่ารักมาก” (2555: 233)

จากตัวอย่างที่ 78 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี "อาจารย์ทุกท่านที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ" เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลัก หน่วยจำนวนและหน่วยขยายเสริม โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม "อาจารย์" หน่วยจำนวนประกอบด้วยคำจำนวนนับ "ทุก" คำลักษณนาม "ท่าน" ส่วนหน่วยขยายเสริมเป็นสถานวลีลดฐานะ "ที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ" นามวลี "อาจารย์ทุกท่านที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ" ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค "อาจารย์ทุกท่านที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒใจดีและน่ารักมาก" โครงสร้างนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

3.1.1.2.8 โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ - หน่วยขยายเสริม

โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ - หน่วยขยายเสริม พบทั้งหมด 18 ครั้ง โดยโครงสร้างดังกล่าวสามารถวิเคราะห์ย่อยออกเป็นโครงสร้าง 2 แบบ ได้แก่ โครงสร้างนามวลีแบบ คำนาม คำคุณศัพท์ สถานวลีลดฐานะ และโครงสร้างนามวลีแบบ คำนาม - คำคุณศัพท์ - กาลวลีลดฐานะ ซึ่งแต่ละแบบจะมีรายละเอียดดังนี้

1. โครงสร้างนามวลีแบบ คำนาม - คำคุณศัพท์ - สถานวลีลดฐานะ

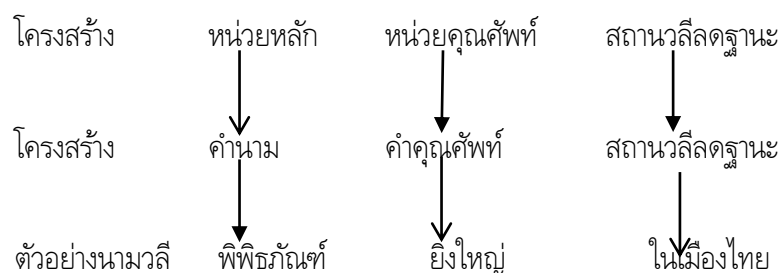
ในโครงสร้างนามวลีแบบ คำนาม - คำคุณศัพท์ - สถานวลีลดฐานะ หน่วยหลักจะเป็นคำนาม หน่วยคุณศัพท์เป็นคำคุณศัพท์อย่างเดียวกัน ส่วนหน่วยขยายเสริมเป็นสถานวลีลดฐานะ

ตัวอย่างที่ 79:

“เมืองโบราณจังหวัดสมุทรปราการเป็นพิพิธภัณฑียิ่งใหญ่ในเมืองไทย”

(2556: 311)

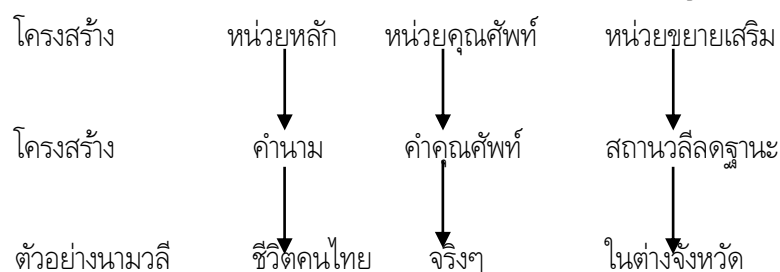
จากตัวอย่างที่ 79 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี “พิพิธภัณฑียิ่งใหญ่ในเมืองไทย” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลัก หน่วยคุณศัพท์และหน่วยขยายเสริม โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “พิพิธภัณฑียิ่งใหญ่” หน่วยคุณศัพท์เป็นคำคุณศัพท์ “ยิ่งใหญ่” หน่วยขยายเสริมเป็นสถานวลีลดฐานะ “ในเมืองไทย” นามวลี “พิพิธภัณฑียิ่งใหญ่ในเมืองไทย” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค “เมืองโบราณจังหวัดสมุทรปราการเป็นพิพิธภัณฑียิ่งใหญ่ในเมืองไทย” ซึ่งโครงสร้างนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 80:

“ชีวิตคนไทยจริงๆ ในต่างจังหวัดจะเป็นยังไง” (2557: 356)

จากตัวอย่างที่ 80 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี “ชีวิตคนไทยจริงๆ ในต่างจังหวัด” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลัก หน่วยคุณศัพท์และหน่วยขยายเสริม โดยหน่วยหลักประกอบด้วยคำนามสองคำ “ชีวิต” และ “คนไทย” หน่วยคุณศัพท์เป็นคำคุณศัพท์ “จริงๆ” หน่วยขยายเสริมเป็นสถานวลีลดฐานะ “ในต่างจังหวัด” นามวลี “ชีวิตคนไทยจริงๆ ในต่างจังหวัด” ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค “ชีวิตคนไทยจริงๆ ในต่างจังหวัดจะเป็นยังไง” โครงสร้างนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

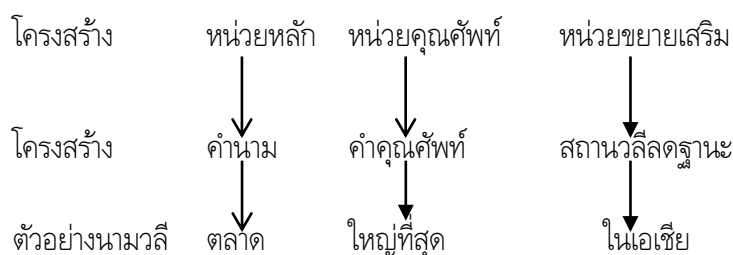

ตัวอย่างที่ 81:

“จตุจักร สถานที่ที่มีชื่อเสียงในกรุงเทพฯ และเป็นตลาดใหญ่ที่สุดในเอเชีย”

(2557: 365)

จากตัวอย่างที่ 81 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี “ตลาดใหญ่ที่สุดในเอเชีย” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลัก หน่วยคุณศัพท์และหน่วยขยายเสริม โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “ตลาด” หน่วยคุณศัพท์เป็นคำคุณศัพท์ “ใหญ่ที่สุด” ส่วนหน่วยขยายเสริมเป็นสถานวลีลดฐานะ “ในเอเชีย” นามวลี “ตลาดใหญ่ที่สุดในเอเชีย” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค “จตุจักรสถานที่ที่มีชื่อเสียงในกรุงเทพฯ และเป็นตลาดใหญ่ที่สุดในเอเชีย” ซึ่งโครงสร้างนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงให้เห็นโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

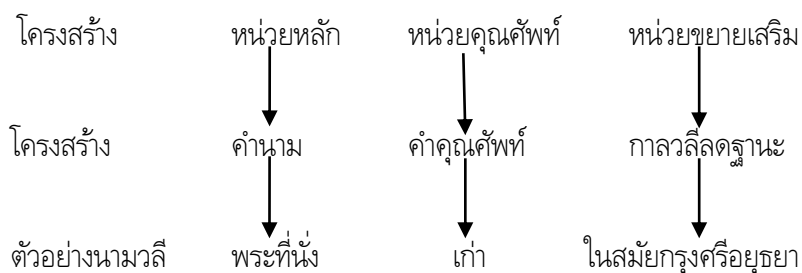
2. โครงสร้างนามวลีแบบ คำนาม - คำคุณศัพท์ - กาลวลีลดฐานะ

ในโครงสร้างนามวลีแบบ คำนาม - คำคุณศัพท์ - กาลวลีลดฐานะ โครงสร้างนี้ หน่วยหลักจะเป็นคำนาม หน่วยคุณศัพท์เป็นคำคุณศัพท์อย่างเดียว ส่วนหน่วยขยายเป็นกาลวลีลดฐานะ

ตัวอย่างที่ 82:

“ทั้งหมดเป็นแบบเหมือนกับพระที่นั่งเก้าในสมัยกรุงศรีอยุธยา” (2554: 177)

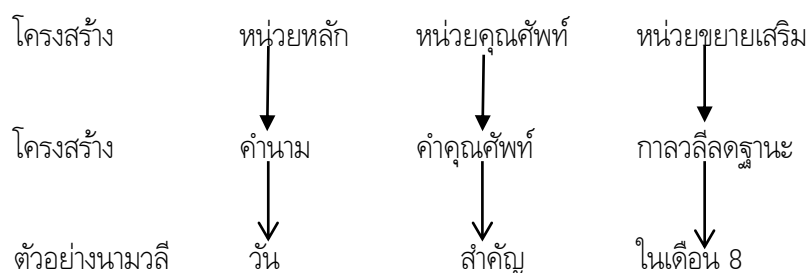
จากตัวอย่างที่ 82 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี “พระที่นั่งเก้าในสมัยกรุงศรีอยุธยา” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลัก หน่วยคุณศัพท์และหน่วยขยายเสริม โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “พระที่นั่ง” หน่วยคุณศัพท์เป็นคำคุณศัพท์ “เก้า” ส่วนหน่วยขยายเสริมเป็นกาลวลีลดฐานะ “ในสมัยกรุงศรีอยุธยา” นามวลี “พระที่นั่งเก้าในสมัยกรุงศรีอยุธยา” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค “ทั้งหมดเป็นแบบเหมือนกับพระที่นั่งเก้าในสมัยกรุงศรีอยุธยา” ซึ่งโครงสร้างนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 83:

“วันเข้าพรรษาเป็นวันสำคัญในเดือน 8” (2556: 302)

จากตัวอย่างที่ 83 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี “วันสำคัญในเดือน 8” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลัก หน่วยคุณศัพท์ และหน่วยขยายเสริม โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “วัน” หน่วยคุณศัพท์เป็นคำคุณศัพท์ “สำคัญ” หน่วยขยายเสริมเป็นกาลวลีลดฐานะ “ในเดือน 8” นามวลี “วันสำคัญในเดือน 8” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค “วันเข้าพรรษาเป็นวันสำคัญในเดือน 8” ซึ่งโครงสร้างนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

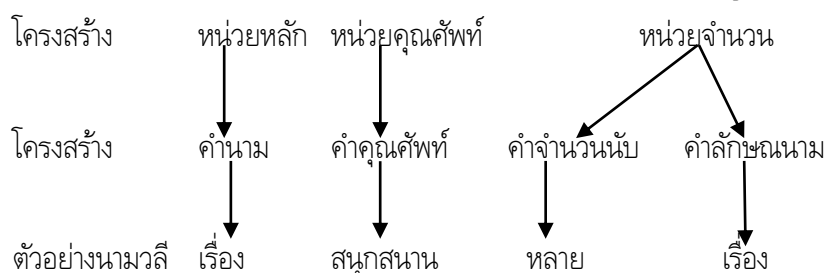
3.1.1.2.9 โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ - หน่วยจำนวน

โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ - หน่วยจำนวน พบทั้งหมด 16 ครั้ง โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม หน่วยคุณศัพท์เป็นคำคุณศัพท์อย่างเดียว และหน่วยจำนวนประกอบด้วยคำจำนวนนับและคำลักษณนามดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 84:

“ดิฉันรู้ว่าการเดินทางเรือทำให้เกิดขึ้นเรื่องสนุกสนานหลายเรื่อง” (2554: 106)

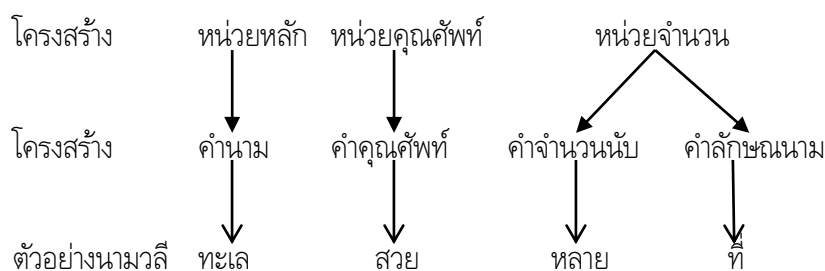
จากตัวอย่างที่ 84 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี “เรื่องสนุกสนานหลายเรื่อง” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลัก หน่วยคุณศัพท์และหน่วยจำนวน โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “เรื่อง” หน่วยคุณศัพท์เป็นคำคุณศัพท์ “สนุกสนาน” หน่วยจำนวนประกอบด้วยคำจำนวนนับ “หลาย” และคำลักษณนาม “เรื่อง” นามวลี “เรื่องสนุกสนานหลายเรื่อง” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค “ดิฉันรู้ว่าการเดินทางเรือทำให้เกิดขึ้นเรื่องสนุกสนานหลายเรื่อง” ซึ่งโครงสร้างนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 85:

“ผมคิดว่า เมืองไทยแค่เป็นเมืองน่าเที่ยว มีทะเลสวยหลายที่” (2555: 256)

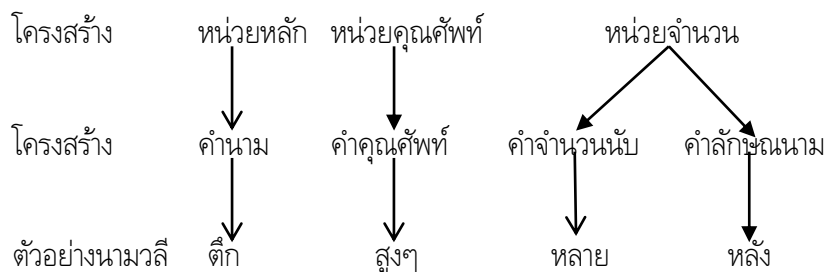
จากตัวอย่างที่ 85 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี “ทะเลสวยหลายที่” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลัก หน่วยคุณศัพท์และหน่วยจำนวน โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “ทะเล” หน่วยคุณศัพท์เป็นคำคุณศัพท์ “สวย” หน่วยจำนวนประกอบด้วยคำจำนวนนับ “หลาย” และคำลักษณนาม “ที่” นามวลี “ทะเลสวยหลายที่” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค “เมืองไทยแค่เป็นเมืองน่าเที่ยว มีทะเลสวยหลายที่” ซึ่งโครงสร้างนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 86:

“เมืองหลวงไทยเจริญมาก มีตึกสูงๆ หลายหลัง” (2557: 370)

จากตัวอย่างที่ 86 นักศึกษาเวียตนามใช้นามวลี “ตึกสูงๆ หลายหลัง” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลัก หน่วยคุณศัพท์และหน่วยจำนวน โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “ตึก” หน่วยคุณศัพท์เป็นคำคุณศัพท์ “สูงๆ” หน่วยจำนวนประกอบด้วยคำจำนวนนับ “หลาย” และคำลักษณนาม “หลัง” นามวลี “ตึกสูงๆ หลายหลัง” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค “เมืองหลวงไทยเจริญมาก มีตึกสูงๆ หลายหลัง” ซึ่งโครงสร้างนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

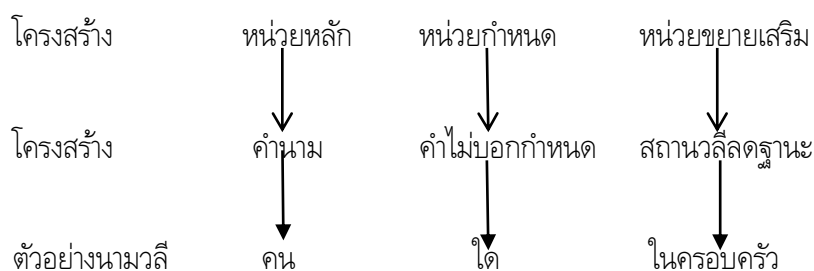
3.1.1.2.10 โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด - หน่วยขยายเสริม

โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด - หน่วยขยายเสริม พบ 10 ครั้งโดยหน่วยหลักเป็นคำนาม หน่วยกำหนดจะเป็นคำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวา หรือคำไม่บอกกำหนด ส่วนหน่วยขยายเสริมเป็นสถานวลีลดฐานะดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 87:

“ถ้าหมอตอบว่าคนใดในครอบครัวไม่ควรพาคนตายมาสถานที่ที่ฝังศพ คนนั้นจะโดนครอบครัวห้ามไป” (2554: 128)

จากตัวอย่างที่ 87 นักศึกษาเวียตนามใช้นามวลี “คนใดในครอบครัว” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลัก หน่วยกำหนดและหน่วยขยายเสริม โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “คน” หน่วยกำหนดเป็นคำไม่บอกกำหนด “ใด” หน่วยขยายเสริมเป็นสถานวลีลดฐานะ “ในครอบครัว” นามวลี “คนใดในครอบครัว” ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค “คนใดในครอบครัวไม่ควรพาคนตายมาสถานที่ที่ฝังศพ” โครงสร้างนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

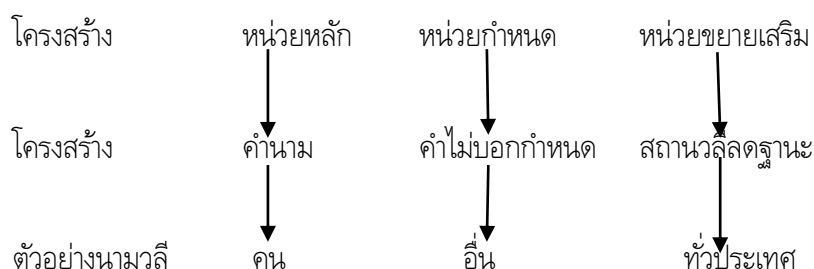

ตัวอย่างที่ 88:

“ในสยามนิรมิตสมกับชื่อเสียง ซึ่งคนอื่นทั่วประเทศกล่าวถึงผ่านการแสดง”

(2554: 160)

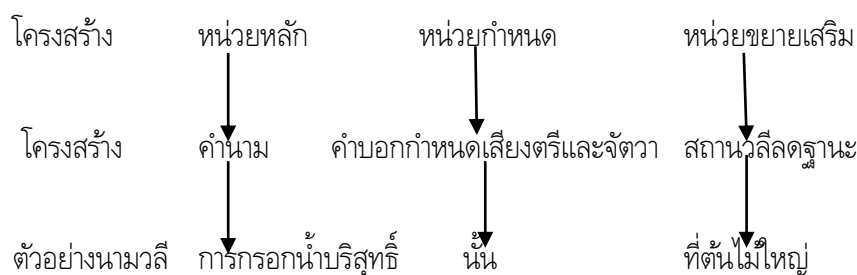
จากตัวอย่างที่ 88 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี “คนอื่นทั่วประเทศ” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลัก หน่วยกำหนดและหน่วยขยายเสริม โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “คน” หน่วยกำหนดเป็นคำไม่บอกกำหนด “อื่น” หน่วยขยายเสริมเป็นสถานวลิลดฐานะ “ทั่วประเทศ” นามวลี “คนอื่นทั่วประเทศ” ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค “คนอื่นทั่วประเทศกล่าวถึงผ่านการแสดง” โครงสร้างนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 89:

“การกรอกน้ำบริสุทธิ์นั้นที่ต้นไม้ใหญ่ได้เปรียบเสมือนการทำให้ญาติ ซึ่งเป็นคนเสียชีวิตไปแล้วได้มีความสุข” (2555: 190)

จากตัวอย่างที่ 89 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี “การกรอกน้ำบริสุทธิ์นั้นที่ต้นไม้ใหญ่” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลัก หน่วยกำหนดและหน่วยขยายเสริม โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “การกรอกน้ำบริสุทธิ์นั้น” หน่วยกำหนดเป็นคำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวา “นั้น” หน่วยขยายเสริมเป็นสถานวลิลดฐานะ “ที่ต้นไม้ใหญ่” นามวลี “การกรอกน้ำบริสุทธิ์นั้นที่ต้นไม้ใหญ่” ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค “การกรอกน้ำบริสุทธิ์นั้นที่ต้นไม้ใหญ่ได้เปรียบเสมือนการทำให้ญาติ ซึ่งเป็นคนเสียชีวิตไปแล้วมีความสุข” โครงสร้างนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

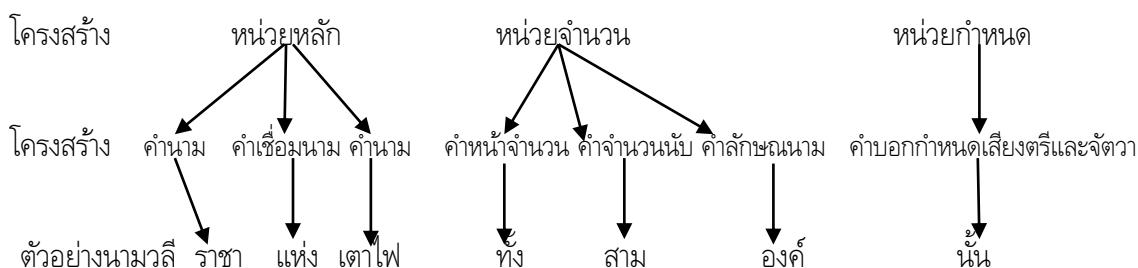
3.1.1.2.11 โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน - หน่วยกำหนด

โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน - หน่วยกำหนด พบจำนวนทั้งหมด 8 ครั้ง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 90:

“ราชาแห่งเตาไฟทั้งสามองค์นั้นจะสังเกตความดีความชอบของแต่ละครอบครัวและถึงเวลาสิ้นปีก็กลับฟ้าทูลกับฟ้า” (2553: 11)

จากตัวอย่างที่ 90 นักศึกษาเวียตนามใช้นามวลี “ราชาแห่งเตาไฟทั้งสามองค์นั้น” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลัก หน่วยจำนวนและหน่วยกำหนด โดยหน่วยหลักประกอบด้วยคำนาม “ราชา” คำเชื่อมนาม “แห่ง” และคำนาม “เตาไฟ” หน่วยจำนวนประกอบด้วยคำหน้าจำนวน “ทั้ง” คำจำนวนนับ “สาม” และคำลักษณนาม “องค์” หน่วยกำหนดเป็นคำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวา “นั้น” นามวลี “ราชาแห่งเตาไฟทั้งสามองค์นั้น” ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค “ราชาแห่งเตาไฟทั้งสามองค์นั้นจะสังเกตความดีความชอบของแต่ละครอบครัวและถึงเวลาสิ้นปีก็กลับฟ้าทูลกับฟ้า” โครงสร้างนามวลีนี้สามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

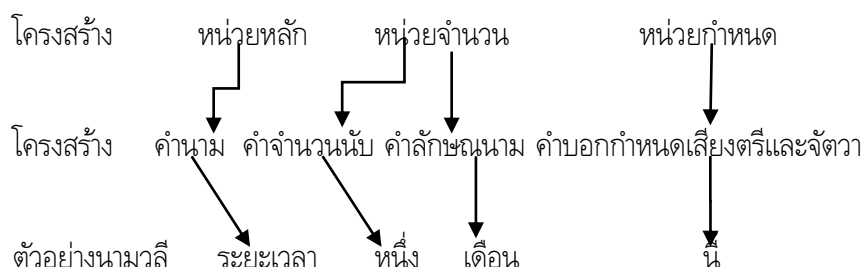

ตัวอย่างที่ 91:

“ระยะเวลาหนึ่งเดือนนี้จะเป็นความทรงจำที่ดีซึ่งผมจะไม่มีวันลืม” (2554: 171)

จากตัวอย่างที่ 91 นักศึกษาเวียตนามใช้นามวลี “ระยะเวลาหนึ่งเดือนนี้” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลัก หน่วยจำนวนและหน่วยกำหนด โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “ระยะเวลา” หน่วยจำนวนประกอบด้วยคำจำนวนนับ “หนึ่ง” คำลักษณนาม “เดือน” หน่วยกำหนดเป็นคำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวา “นี้”

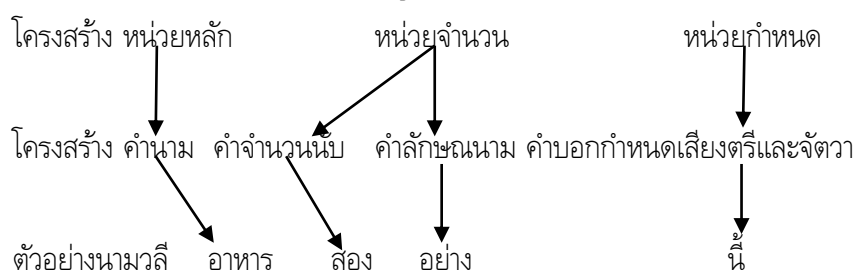
นามวลี "ระยะเวลาหนึ่งเดือนนี้" ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค "ระยะเวลาหนึ่งเดือนนี้จะเป็นความทรงจำที่ดีซึ่งผมจะไม่มีวันลืม" โครงสร้างนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 92:

“ดิฉันรู้สึกว่ อาหารทั้งสองอย่างนี้แตกต่างกันมาก” (2555: 226)

จากตัวอย่างที่ 92 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี "อาหารสองอย่างนี้" เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลัก หน่วยจำนวนและหน่วยกำหนด โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม "อาหาร" หน่วยจำนวนประกอบด้วยคำจำนวนนับ "สอง" คำลักษณนาม "อย่าง" หน่วยกำหนดเป็นคำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวา "นี้" นามวลี "อาหารสองอย่างนี้" ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค "ดิฉันรู้สึกว่ อาหารทั้งสองอย่างนี้แตกต่างกันมาก" โครงสร้างนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

3.1.1.2.12 โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ - หน่วยกำหนด

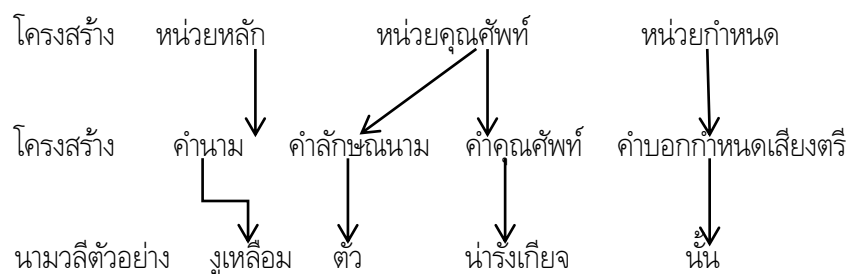
โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ - หน่วยกำหนด พบ 6 ครั้ง โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม หน่วยคุณศัพท์ประกอบด้วยคำคุณศัพท์อย่างเดี่ยวหรือปรากฏพร้อมกับคำลักษณนาม ส่วนหน่วยกำหนดเป็นคำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวาอย่างเดียวดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 93:

“ฉันพยายามกล้าหาญถือ ถุงเหลื้อมตัวน่ารังเกียจนั้น” (2553: 21)

จากตัวอย่างที่ 93 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี “ถุงเหลื้อมตัวน่ารังเกียจนั้น” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลัก หน่วยคุณศัพท์และหน่วยกำหนด โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “ถุงเหลื้อม” หน่วยคุณศัพท์ประกอบด้วยคำลักษณนาม “ตัว” คำคุณศัพท์ “น่ารังเกียจ” ส่วนหน่วยกำหนดเป็นคำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวา “นั้น” นามวลี “ถุงเหลื้อมตัวน่ารังเกียจนั้น” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค “ฉัน

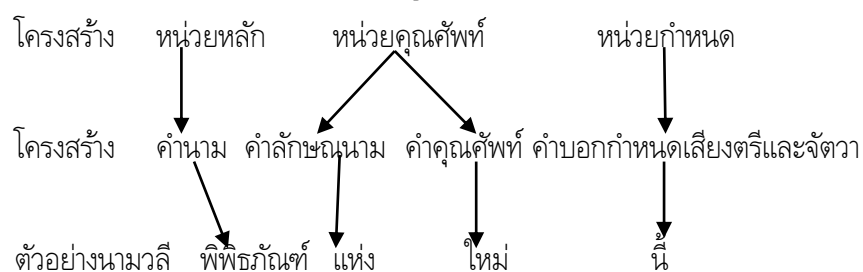
พยายามกล่าวหาญถืองูเหลือมตัวน่ารังเกียจนั้น ซึ่งโครงสร้างนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงให้เห็นโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 94:

“พิพิธภัณฑแห่งใหม่นี้ใช้เทคโนโลยีได้ดีมาก” (2553: 60)

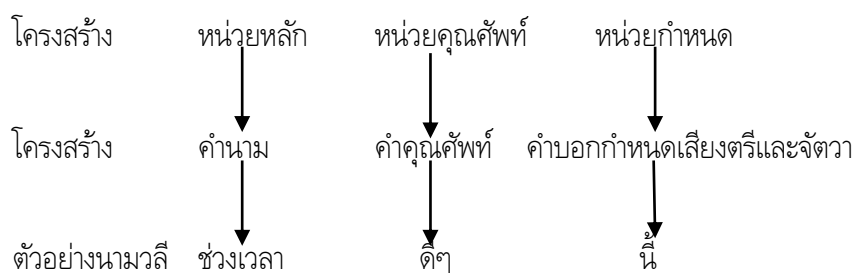
จากตัวอย่างที่ 94 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี “พิพิธภัณฑแห่งใหม่นี้” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลัก หน่วยคุณศัพท์ หน่วยกำหนด โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “พิพิธภัณฑ” หน่วยคุณศัพท์ประกอบด้วยคำลักษณนาม “แห่ง” คำคุณศัพท์ “ใหม่” ส่วนหน่วยกำหนดเป็นคำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวา “นี้” นามวลี “พิพิธภัณฑแห่งใหม่นี้” ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค “พิพิธภัณฑแห่งใหม่นี้ใช้เทคโนโลยีได้ดีมาก” โครงสร้างนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 95:

“หนูจะเก็บช่วงเวลาดีๆ นี้ไว้ในความทรงจำของหนู” (2557: 358)

จากตัวอย่างที่ 95 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี “ช่วงเวลาดีๆ นี้” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลัก หน่วยคุณศัพท์และหน่วยกำหนด โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “ช่วงเวลา” หน่วยคุณศัพท์เป็นคำคุณศัพท์ “ดีๆ” และหน่วยกำหนดเป็นคำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวา นามวลี “ช่วงเวลาดีๆ นี้” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค “หนูจะเก็บช่วงเวลาดีๆ นี้ไว้ในความทรงจำของหนู” โครงสร้างนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

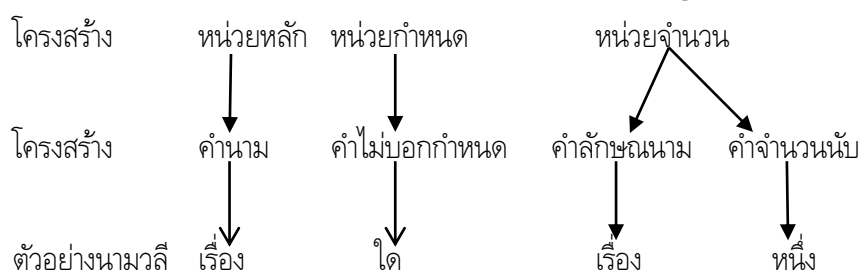
3.1.1.2.13 โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด - หน่วยจำนวน

โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด - หน่วยจำนวน พบทั้งหมด 6 ครั้ง โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม หน่วยกำหนดเป็นคำไม่บอกกำหนด ส่วนหน่วยจำนวนประกอบด้วยคำจำนวนนับและคำลักษณนาม ซึ่งโครงสร้างดังกล่าวจะเป็นอย่างไรดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 96:

“ถ้าเลือกเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ที่ทำให้ผมรู้สึกประทับใจที่สุด ก็คือเรื่องที่ไม่ซื่อปึงที่ประตูน้ำ” (2554: 99)

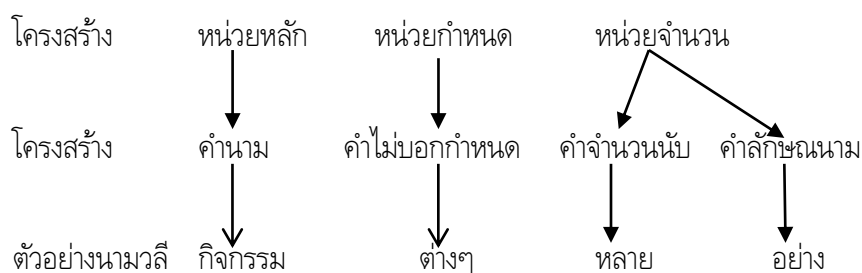
จากตัวอย่างที่ 96 นักศึกษาเวียดนามไชนามวลี “เรื่องใดเรื่องหนึ่ง” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลัก หน่วยกำหนดและหน่วยจำนวน โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “เรื่อง” หน่วยกำหนดเป็นคำไม่บอกกำหนด “ใด” หน่วยจำนวนประกอบด้วยคำลักษณนาม “เรื่อง” คำจำนวนนับ “หนึ่ง” นามวลี “เรื่องใดเรื่องหนึ่ง” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค “ถ้าเลือกเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ที่ทำให้ผมรู้สึกประทับใจที่สุด ก็คือเรื่องที่ไม่ซื่อปึงที่ประตูน้ำ” ซึ่งโครงสร้างนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงให้เห็นโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 97:

“พวกดิฉันได้ร่วมกันทำกิจกรรมต่างๆ หลายอย่าง” (2555: 190)

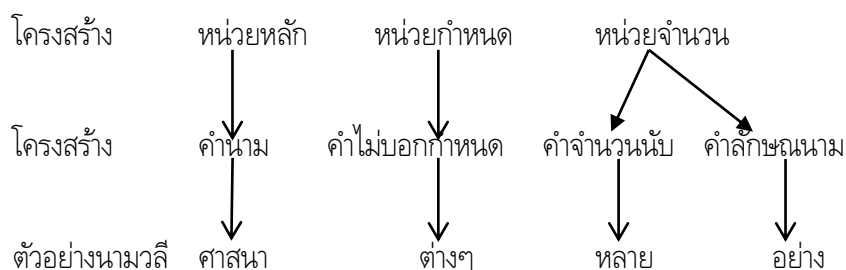
จากตัวอย่างที่ 97 นักศึกษาเวียดนามไชนามวลี “กิจกรรมต่างๆ หลายอย่าง” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลัก หน่วยกำหนดและหน่วยจำนวน โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “กิจกรรม” ส่วนหน่วยกำหนดเป็นคำไม่บอกกำหนด “ต่างๆ” หน่วยจำนวนประกอบด้วยคำจำนวนนับ “หลาย” คำลักษณนาม “อย่าง” นามวลี “กิจกรรมต่างๆ หลายอย่าง” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค “พวกดิฉันได้ร่วมกันทำกิจกรรมต่างๆ หลายอย่าง” ซึ่งโครงสร้างนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 98:

“ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีวัฒนธรรมอันหลากหลายและมีศาสนาต่างๆ หลายอย่าง” (2557: 337)

จากตัวอย่างที่ 98 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี “ศาสนาต่างๆ หลายอย่าง” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลัก หน่วยกำหนดและหน่วยจำนวน โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “ศาสนา” ส่วนหน่วยกำหนดเป็นคำไม่บอกกำหนด “ต่างๆ” หน่วยจำนวนประกอบด้วยคำจำนวนนับ “หลาย” คำลักษณนาม “อย่าง” นามวลี “ศาสนาต่างๆ หลายอย่าง” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค “ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีวัฒนธรรมอันหลากหลายและมีศาสนาต่างๆ หลายอย่าง” ซึ่งโครงสร้างนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

3.1.1.2.14 โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน - หน่วยคุณศัพท์

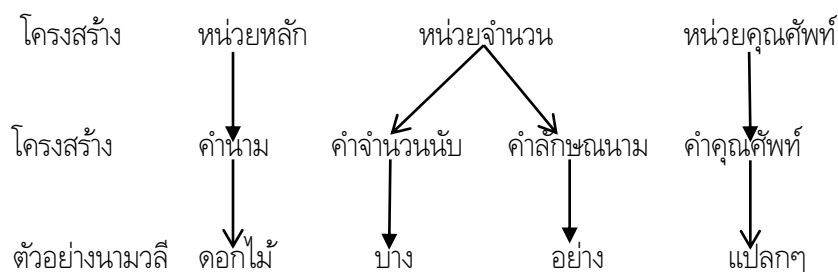
โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน - หน่วยคุณศัพท์ พบทั้งหมด 3 ครั้ง โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม หน่วยจำนวนประกอบด้วยคำจำนวนนับและคำลักษณนาม ส่วนหน่วยคุณศัพท์เป็นคำคุณศัพท์อย่างเดียว ซึ่งโครงสร้างนามวลีดังกล่าวอาจจะเป็นอย่างใดอย่างหนึ่งดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 99:

“ฉันก็รู้สึกตื่นตาตื่นใจกับดอกไม้บางอย่างแปลกๆ” (2553: 45)

จากตัวอย่างที่ 99 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี “ดอกไม้บางอย่างแปลกๆ” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลัก หน่วยจำนวนและหน่วยคุณศัพท์ โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “ดอกไม้” ส่วนหน่วยจำนวนประกอบด้วยคำจำนวนนับ “บาง” คำลักษณนาม “อย่าง” หน่วยคุณศัพท์เป็นคำคุณศัพท์ “แปลกๆ”

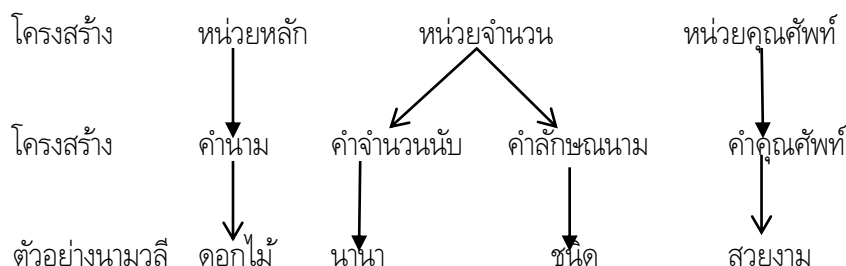
นามวลี “ดอกไม้บางอย่างแปลกๆ” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค “ฉันก็รู้สึกตื่นตาตื่นใจกับดอกไม้บางอย่างแปลกๆ” ซึ่งโครงสร้างนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงให้เห็นโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 100:

“นอกจากมีดอกไม้้นานาชนิดสวยงามให้นักท่องเที่ยวชมดูแล้ว ที่นี่ยังปลูกต้นไม้สูงๆ เพื่อให้เราพักผ่อน” (2553: 68)

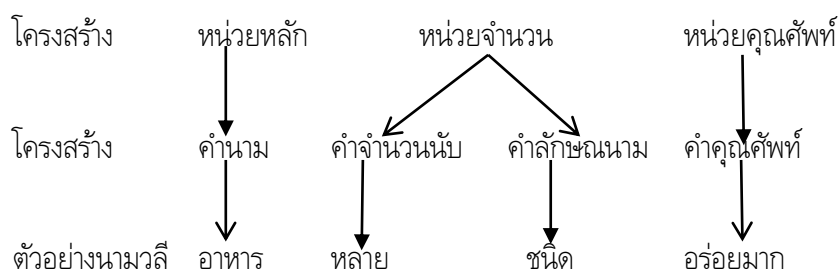
จากตัวอย่างที่ 100 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี “ดอกไม้้นานาชนิดสวยงาม” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลัก หน่วยจำนวนและหน่วยคุณศัพท์ โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “ดอกไม้” ส่วนหน่วยจำนวนประกอบด้วยคำจำนวนนับ “นานา” คำลักษณนาม “ชนิด” หน่วยคุณศัพท์เป็นคำคุณศัพท์ “สวยงาม” นามวลี “ดอกไม้้นานาชนิดสวยงาม” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค “นอกจากมีดอกไม้้นานาชนิดสวยงามให้นักท่องเที่ยวชมดูแล้ว” ซึ่งโครงสร้างนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงให้เห็นโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 101:

“อยู่ที่นี้หนูได้รับการดูแลดีมากและสบายมาก ได้ไปเที่ยวสถานที่หลายแห่งและได้ทานอาหารหลายชนิดอร่อยมาก” (2554: 79)

จากตัวอย่างที่ 101 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี “อาหารหลายชนิดอร่อยมาก” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลัก หน่วยจำนวนและหน่วยคุณศัพท์ โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “อาหาร” ส่วนหน่วยจำนวนประกอบด้วยคำจำนวนนับ “หลาย” คำลักษณนาม “ชนิด” หน่วยคุณศัพท์เป็นคำคุณศัพท์ “อร่อยมาก” นามวลี “อาหารหลายชนิดอร่อยมาก” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค “อยู่ที่นี้หนูได้รับการดูแลดีมากและสบายมาก ได้ไปเที่ยวสถานที่หลายแห่งและได้ทานอาหารหลายชนิดอร่อยมาก” ซึ่งโครงสร้างนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงให้เห็นโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

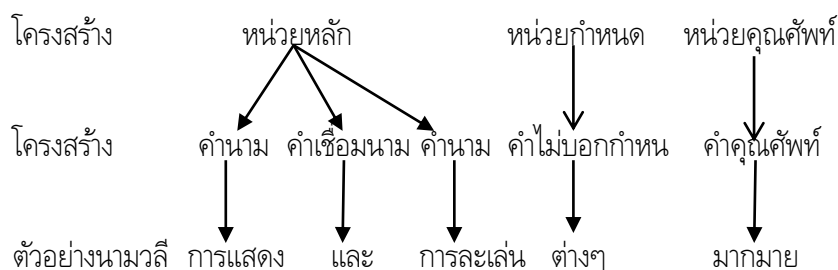
3.1.1.2.15 โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด - หน่วยคุณศัพท์

โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด - หน่วยคุณศัพท์ พบทั้งหมด 2 ครั้ง โดยหน่วยหลักเป็นคำนามคำเดียวหรือคำนามกับคำนามโดยมีคำเชื่อมนามอยู่ด้วย ส่วนหน่วยกำหนดเป็นคำไม่บอกกำหนด และหน่วยคุณศัพท์เป็นคำคุณศัพท์อย่างเดียว ซึ่งโครงสร้างดังกล่าวอาจจะเป็นอย่างใดอย่างหนึ่งดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 102:

“เขามีจัดงานเลี้ยง มีการแสดงและการละเล่นต่างๆ มากมาย” (2553: 35)

จากตัวอย่างที่ 102 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี “การแสดงและการละเล่นต่างๆ มากมาย” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลัก หน่วยกำหนดและหน่วยคุณศัพท์ โดยหน่วยหลักประกอบด้วยคำนามสองคำ “การแสดง” และ “การละเล่น” เรียงกันโดยมีคำเชื่อมนาม “และ” ปรากฏด้วย หน่วยกำหนดเป็นคำไม่บอกกำหนด “ต่างๆ” หน่วยคุณศัพท์เป็นคำคุณศัพท์ “มากมาย” นามวลี “การแสดงและการละเล่นต่างๆ มากมาย” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค “เขามีจัดงานเลี้ยง มีการแสดงและการละเล่นต่างๆ มากมาย” โครงสร้างนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

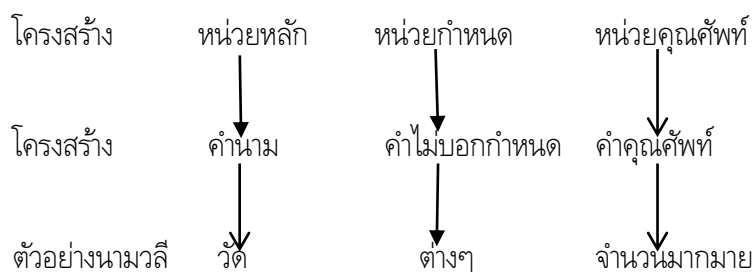

ตัวอย่างที่ 103:

“ที่นี่มีวัดต่างๆ จำนวนมากมาย” (2556: 266)

จากตัวอย่างที่ 103 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี “วัดต่างๆ จำนวนมากมาย” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลัก หน่วยกำหนดและหน่วยคุณศัพท์ โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “วัด” ส่วนหน่วยกำหนดเป็นคำไม่บอกกำหนด “ต่างๆ” หน่วยคุณศัพท์เป็นคำคุณศัพท์ “จำนวนมากมาย” นามวลี “วัดต่างๆ

จำนวนมากมาย" ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค "ที่มีวัดต่างๆ จำนวนมากมาย" โครงสร้างนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

สรุปว่า นามวลีที่นักศึกษาเวียดนามใช้ในงานเขียนความเรียงภาษาไทย ซึ่งมีลักษณะโครงสร้างนามวลีที่ตามแนวมทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวิจิตร ภาณุพงศ์ (2543) พบนามวลีจำนวนทั้งหมด 4676 วลี ได้จำแนกเป็น 15 โครงสร้าง ซึ่งเรียงลำดับตามอัตราการปรากฏจากจำนวนมากไปหาน้อยได้แก่ 1. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลักหน่วยเดียว 2. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - อนุพจน์คุณศัพท์ 3. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยขยายเสริม 4. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน 5. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด 6. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ 7. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน - หน่วยขยายเสริม 8. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ - หน่วยขยายเสริม 9. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ - หน่วยจำนวน 10. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด - หน่วยขยายเสริม 11. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน - หน่วยกำหนด 12. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ - หน่วยกำหนด 13. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด - หน่วยจำนวน 14. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน - หน่วยคุณศัพท์ 15. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด - หน่วยคุณศัพท์

3.1.1.3 ทำหน้าที่ของนามวลีในประโยค

จากการวิเคราะห์ประโยคในความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนามเพื่อรวบรวมนามวลีพบว่า นักศึกษาเวียดนามได้ใช้นามวลีซึ่งทำหน้าที่ได้สามหน่วยในประโยค ได้แก่ **หน่วยประธาน** **หน่วยกรรมตรง** และ **หน่วยกรรมรอง** ซึ่งนามวลีที่ทำหน้าที่ของแต่ละหน่วยจะมีลักษณะโครงสร้างอาจจะเหมือนกัน หรืออาจจะเป็นกรณีที่ โครงสร้างนามวลีนี้ทำหน้าที่ของหน่วยประธานแต่ไม่พบเมื่อเป็นหน่วยกรรมตรง เป็นต้น ซึ่งผู้วิจัยจะรวบรวมลักษณะโครงสร้างนามวลีซึ่งทำหน้าที่ของแต่ละหน่วยในสามหน่วย ได้แก่ หน่วยประธาน หน่วยกรรมตรง และหน่วยกรรมรองดังนี้

3.1.1.3.1 โครงสร้างนามวลีที่ทำหน้าที่ของหน่วยประธาน

ในจำนวนโครงสร้างนามวลีที่นักศึกษาเวียดนามใช้ในงานเขียนความเรียงซึ่งตามแนวมทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวิจิตร ภาณุพงศ์ (2543) พบโครงสร้างนามวลีที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของ

2. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - อนุพากย์คุณศัพท์

โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - อนุพากย์คุณศัพท์ ที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค พบจำนวนทั้งหมด 355 ครั้ง

ตัวอย่างที่ 105:

“ถึงวันนี้ เรื่องที่ดิฉันประทับใจมากที่สุดก็คือ โฮมสเตย์บ้านจำรุงจังหวัดระยอง”

(2553: 44)

จากตัวอย่างที่ 105 เห็นว่า นามวลี “เรื่องที่ดิฉันประทับใจมากที่สุด” ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค “ถึงวันนี้ เรื่องที่ดิฉันประทับใจมากที่สุดก็คือ โฮมสเตย์บ้านจำรุงจังหวัดระยอง” และนามวลีดังกล่าวเป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและอนุพากย์คุณศัพท์ โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “เรื่อง” ส่วนอนุพากย์คุณศัพท์เป็นประโยคสามัญ “ดิฉันประทับใจมากที่สุด” โดยมีคำเชื่อม “ที่” อยู่ด้วย

3. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยขยายเสริม

โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยขยายเสริม ที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค พบจำนวนทั้งหมด 309 ครั้ง

ตัวอย่างที่ 106:

“ประชาชนที่บ้านจำรุงเป็นคนมีน้ำใจ ทำให้ดิฉันรู้สึกสนิทมาก” (2553: 44)

จากตัวอย่างที่ 106 เห็นว่า นามวลี “ประชาชนที่บ้านจำรุงเป็นคนมีน้ำใจ” ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค “ประชาชนที่บ้านจำรุงเป็นคนมีน้ำใจ ทำให้ดิฉันรู้สึกสนิทมาก” โดยนามวลีดังกล่าวเป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยขยายเสริม หน่วยหลักเป็นคำนาม “ประชาชน” ส่วนหน่วยขยายเสริมเป็นสถานวลีลดฐานะ “ที่บ้านจำรุง”

4. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด

โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด ที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค พบจำนวนทั้งหมด 234 ครั้ง

ตัวอย่างที่ 107:

“ความทรงจำนี้จะอยู่กับผมตลอดไป” (2555: 183)

จากตัวอย่างที่ 107 เห็นว่า นามวลี “ความทรงจำนี้จะอยู่กับผมตลอดไป” ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค “ความทรงจำนี้จะอยู่กับผมตลอดไป” และนามวลีดังกล่าวเป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยกำหนด โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “ความทรงจำ” ส่วนหน่วยกำหนดเป็นคำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวา “นี้”

5. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน

โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน ที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค พบจำนวนทั้งหมด 144 ครั้ง

ตัวอย่างที่ 107:

“เพื่อน 1 คนต้องรอเพราะขึ้นเรือไม่ทัน” (2555: 261)

จากตัวอย่างที่ 107 เห็นว่า นามวลี “เพื่อน 1 คน” ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค “เพื่อน 1 คนต้องรอ” และนามวลีดังกล่าวเป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยจำนวน โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “เพื่อน” หน่วยจำนวนประกอบด้วยคำจำนวนนับ “หนึ่ง” และคำลักษณนาม “คน”

6. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน - หน่วยกำหนด

โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน - หน่วยกำหนด ที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค พบจำนวนทั้งหมด 6 ครั้ง

ตัวอย่างที่ 108:

“ราชาแห่งเตาไฟทั้งสามองค์นั้นจะสังเกตความดีความชอบของแต่ละครอบครัวและถึงเวลาสิ้นปีก็กลับฟ้าทูลกับฟ้า” (2553: 11)

จากตัวอย่างที่ 108 เห็นว่า นามวลี “ราชาแห่งเตาไฟทั้งสามองค์นั้น” ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค “ราชาแห่งเตาไฟทั้งสามองค์นั้นจะสังเกตความดีความชอบของแต่ละครอบครัวและถึงเวลาสิ้นปีก็กลับฟ้าทูลกับฟ้า” และนามวลีดังกล่าวเป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลัก หน่วยจำนวนและหน่วยกำหนด โดยหน่วยหลักประกอบด้วยคำนาม “ราชา” คำเชื่อมนาม “แห่ง” และคำนาม “เตาไฟ” ส่วนหน่วยจำนวนประกอบด้วยคำหน้าจำนวน “ทั้ง” คำจำนวนนับ “สาม” และคำลักษณนาม “องค์” ส่วนหน่วยกำหนดเป็นคำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวา “นั้น”

7. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน - หน่วยขยายเสริม

โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน - หน่วยขยายเสริม ที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค พบจำนวนทั้งหมด 6 ครั้ง

ตัวอย่างที่ 109:

“อาจารย์ทุกท่านที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒใจดีและน่ารักมาก” (2555: 233)

จากตัวอย่างที่ 109 นามวลี “อาจารย์ทุกท่านที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ” ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค “อาจารย์ทุกท่านที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒใจดีและน่ารักมาก” และนามวลีดังกล่าวเป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลัก หน่วยจำนวนและหน่วยขยายเสริม โดยหน่วยหลักเป็น

คำนาม “อาจารย์” หน่วยจำนวนประกอบด้วยคำจำนวนนับ “ทุก” คำลักษณนาม “ท่าน” ส่วนหน่วยขยายเสริมเป็นสถานวลีลดฐานะ “ที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ”

8. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด - หน่วยขยายเสริม

โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด - หน่วยขยายเสริม ที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค พบจำนวนทั้งหมด 4 ครั้ง

ตัวอย่างที่ 110:

“การกรอกน้ำบริสุทธิ์นั้นที่ต้นทุนไม่ใหญ่ได้เปรียบเสมือนการทำให้ญาติ ซึ่งเป็นคนเสียชีวิตไปแล้วได้มีความสุข” (2555: 190)

จากตัวอย่างที่ 110 เห็นว่า นามวลี “การกรอกน้ำบริสุทธิ์นั้นที่ต้นทุนไม่ใหญ่” ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค และนามวลีดังกล่าวเป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลัก หน่วยกำหนดและหน่วยขยายเสริม โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “การกรอกน้ำบริสุทธิ์” หน่วยกำหนดเป็นคำบอกกำลังและจัดว่า “นั้น” ส่วนหน่วยขยายเสริมเป็นสถานวลีลดฐานะ “ที่ต้นทุนไม่ใหญ่”

9. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์

โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ ที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค พบจำนวนทั้งหมด 4 ครั้ง

ตัวอย่างที่ 111:

“ประชาชนชาวไทยจำนวนมากนับถือศาสนาพุทธ” (2557: 341)

จากตัวอย่างที่ 111 เห็นว่า นามวลี “ประชาชนชาวไทยจำนวนมาก” ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค “ประชาชนชาวไทยจำนวนมากนับถือศาสนาพุทธ” และนามวลีดังกล่าวเป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยคุณศัพท์ โดยหน่วยหลักประกอบด้วยคำนามสองคำ “ประชาชน” และ “ชาวไทย” เรียงกันโดยไม่มีคำเชื่อมนามอยู่ด้วย ส่วนหน่วยคุณศัพท์เป็นคำคุณศัพท์ “จำนวนมาก”

10. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ - หน่วยกำหนด

โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ - หน่วยกำหนดที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค พบจำนวนทั้งหมดแค่ 1 ครั้งเท่านั้น

ตัวอย่างที่ 112:

“พิพิธภัณฑ์แห่งนี้ใช้เทคโนโลยีได้ดีมาก” (2553: 60)

จากตัวอย่างที่ 112 เห็นว่า นามวลี “พิพิธภัณฑ์แห่งนี้” ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค “พิพิธภัณฑ์แห่งนี้ใช้เทคโนโลยีได้ดีมาก” และนามวลีดังกล่าวเป็นนามวลีที่

ประกอบด้วยหน่วยหลัก หน่วยคุณศัพท์และหน่วยกำหนด โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “พิพิธภัณฑ” ส่วนหน่วยคุณศัพท์ประกอบด้วยคำลักษณนาม “แห่ง” และคำคุณศัพท์ “ใหม่” ส่วนหน่วยกำหนดเป็นคำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวา “นี้”

11. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ - หน่วยขยายเสริม

โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ - หน่วยขยายเสริม ที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค พบจำนวนทั้งหมดแค่ 1 ครั้งเท่านั้น

ตัวอย่างที่ 113:

“วิถีชีวิตคนไทยจริงๆ ในต่างจังหวัดจะเป็นอย่างไร” (2557: 356)

จากตัวอย่างที่ 113 เห็นว่า นามวลี “วิถีชีวิตคนไทยจริงๆ ในต่างจังหวัด” ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค “วิถีชีวิตคนไทยจริงๆ ในต่างจังหวัดจะเป็นอย่างไร” และนามวลีดังกล่าวเป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลัก หน่วยคุณศัพท์และหน่วยขยายเสริม โดยหน่วยหลักประกอบด้วยคำนามสองคำ ได้แก่ “วิถีชีวิต” และ “คนไทย” เรียงกันโดยไม่มีคำเชื่อมนามอยู่ด้วย ส่วนหน่วยคุณศัพท์เป็นคำคุณศัพท์ “จริงๆ” หน่วยขยายเสริมเป็นสถานวลีลดฐานะ “ในต่างจังหวัด”

3.1.1.3.2 โครงสร้างนามวลีที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรง

ในจำนวนโครงสร้างนามวลีที่นักศึกษาเวียดนามใช้ในงานเขียนความเรียงซึ่งตามแนวทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวิจินตัน ภาณุพงศ์ (2543) พบโครงสร้างนามวลีที่ทำหน้าที่ของหน่วยกรรมตรง 15 โครงสร้าง ซึ่งจะเรียงลำดับตามอัตราการปรากฏจากจำนวนมากไปหาน้อย ต่อไป ก่อนที่จะอธิบายแต่ละลักษณะ ผู้วิจัยจะแสดงให้เห็นหน่วยโครงสร้างต่างๆ ที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค โดยการใช้แผนภูมิ (ผู้วิจัยจะใช้ประโยคสามัญที่เป็นประโยคเริ่ม ซึ่งประกอบด้วย 4 หน่วยได้แก่ หน่วยประธาน หน่วยทวิกรรม หน่วยกรรมตรง หน่วยกรรมรอง ตามวิจินตัน ภาณุพงศ์ (2543)) ดังนี้

ประธาน - ทวิกรรม -

กรรมตรง

-

กรรมรอง

1. หน่วยหลัก
2. หน่วยหลัก - อนุพากย์คุณศัพท์
3. หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน
4. หน่วยหลัก - หน่วยขยายเสริม
5. หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด
6. หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์
7. หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ - หน่วยขยายเสริม
8. หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน - หน่วยขยายเสริม
9. หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ - หน่วยจำนวน
10. หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด - หน่วยขยายเสริม
11. หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด - หน่วยจำนวน
12. หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ - หน่วยกำหนด
13. หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน - หน่วยคุณศัพท์
14. หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน - หน่วยกำหนด
15. หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด - หน่วยคุณศัพท์

ภาพประกอบ 3 โครงสร้างนามวลีที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค
และตามทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวิจิตร ณ ภาณุพงศ์ (2543)

1. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลักหน่วยเดียว

โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลักหน่วยเดียว ที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของ
ประโยค พบจำนวนทั้งหมด 1242 ครั้ง

ตัวอย่างที่ 114:

“ผมอยากไปเที่ยวตลาดน้ำของไทย” (2554: 122)

จากตัวอย่างที่ 114 นามวลี “ตลาดน้ำของไทย” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของ
ประโยค “ผมอยากไปเที่ยวตลาดน้ำของไทย” และนามวลีดังกล่าวเป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักหน่วยเดียว
โดยหน่วยหลักประกอบด้วยคำนาม “ตลาดน้ำ” คำเชื่อมนาม “ของ” และคำนาม “ไทย”

2. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - อนุพากย์คุณศัพท์

โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - อนุพากย์คุณศัพท์ ที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรม
ตรงของประโยค พบจำนวนทั้งหมด 868 ครั้ง

ตัวอย่างที่ 115:

“ขนม “จิ้ง” และขนม “ใหญ่” เป็นขนมที่คนเวียดนามทำกันอยู่และสืบทอดกันมาตั้งแต่โบราณ” (2553: 14)

จากตัวอย่างที่ 115 จะเห็นว่า นามวลี “ขนมที่คนเวียดนามทำกันอยู่และสืบทอดกันมาตั้งแต่โบราณ” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค “ขนม “จิ้ง” และขนม “ใหญ่” เป็นขนมที่คนเวียดนามทำกันอยู่และสืบทอดกันมาตั้งแต่โบราณ” และนามวลีดังกล่าวเป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและอนุพากย์คุณศัพท์ โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “ขนม” ส่วนอนุพากย์คุณศัพท์เป็นประโยค “คนเวียดนามทำกันอยู่และสืบทอดกันมาตั้งแต่โบราณ” และมีคำเชื่อม “ที่” ตามด้วย

3. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน

โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน ที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค พบจำนวนทั้งหมด 328 ครั้ง

ตัวอย่างที่ 116:

“ในวัน 28 Tet ทุกคนจะไปซื้อดอกไม้หลายอย่างเพื่อตกแต่งบ้าน” (2554: 130)

จากตัวอย่างที่ 116 นามวลี “ดอกไม้หลายอย่าง” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค “ในวัน 28 Tet ทุกคนจะไปซื้อดอกไม้หลายอย่าง” และนามวลีดังกล่าวเป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยจำนวน โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “ดอกไม้” หน่วยจำนวนประกอบด้วยคำจำนวนนับ “หลาย” และคำลักษณนาม “อย่าง”

4. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยขยายเสริม

โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยขยายเสริม ที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค พบจำนวนทั้งหมด 215 ครั้ง

ตัวอย่างที่ 117:

“พ่อค้าไม่ทราบว่ามีเหี้ยกอยู่ในนั้น จึงเอาขยะในถังไปทิ้ง” (2553: 19)

จากตัวอย่างที่ 117 เห็นว่า นามวลี “ขยะในถัง” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค “จึงเอาขยะในถังไปทิ้ง” และนามวลีดังกล่าวเป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยขยาย โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “ขยะ” และหน่วยขยายเป็นสถานวลีลดฐานะ “ในถัง”

5. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด

โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด ที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค พบจำนวนทั้งหมด 186 ครั้ง

ตัวอย่างที่ 118:

“เมื่อดิฉันไปที่ใดที่ไหนก็ได้เห็นรอยยิ้มนั้น” (2555: 229)

จากตัวอย่างที่ 118 เห็นว่า นามวลี “รอยยิ้มนั้น” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค “เมื่อดิฉันไปที่ใดที่ไหนก็ได้เห็นรอยยิ้มนั้น” และนามวลีดังกล่าวเป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยกำหนด โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “รอยยิ้ม” ส่วนหน่วยกำหนดเป็นคำบอกกำหนดเสียงตรีและจตุร “นั้น”

6. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์

โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ ที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค พบจำนวนทั้งหมด 110 ครั้ง

ตัวอย่างที่ 119:

“คนทำต้องมีฝีมือสูง” (2553: 33)

จากตัวอย่างที่ 119 เห็นว่า นามวลี “ฝีมือสูง” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค “คนทำต้องมีฝีมือสูง” และนามวลีดังกล่าวเป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยคุณศัพท์ โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “ฝีมือ” และหน่วยคุณศัพท์เป็นคำคุณศัพท์ “สูง”

7. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ - หน่วยขยายเสริม

โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ - หน่วยขยายเสริม ที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค พบจำนวนทั้งหมด 17 ครั้ง

ตัวอย่างที่ 120:

“เมืองโบราณจังหวัดสมุทรปราการเป็นพิพิธภัณฑ์ยิ่งใหญ่ในเมืองไทย”

(2556: 311)

จากตัวอย่างที่ 120 เห็นว่า นามวลี “พิพิธภัณฑ์ยิ่งใหญ่ในเมืองไทย” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค “เมืองโบราณจังหวัดสมุทรปราการเป็นพิพิธภัณฑ์ยิ่งใหญ่ในเมืองไทย” และนามวลีดังกล่าวเป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลัก หน่วยคุณศัพท์และหน่วยขยายเสริม โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “พิพิธภัณฑ์” หน่วยคุณศัพท์เป็นคำคุณศัพท์ “ยิ่งใหญ่” และสถานวลีลดฐานะ “ในเมืองไทย”

8. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน - หน่วยขยายเสริม

โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน - หน่วยขยายเสริม ที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค พบจำนวนทั้งหมด 17 ครั้ง

ตัวอย่างที่ 121:

“ในวันแรกฉันมีประสบการณ์อย่างแรกในเมืองไทย” (2555: 255)

จากตัวอย่างที่ 121 เห็นว่า นามวลี “ประสบการณ์อย่างแรกในเมืองไทย” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค “ในวันแรกฉันมีประสบการณ์อย่างแรกในเมืองไทย” และนามวลีดังกล่าวเป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลัก หน่วยจำนวนและหน่วยขยายเสริม โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “ประสบการณ์” หน่วยจำนวนประกอบด้วยคำลักษณนาม “อย่าง” และคำลำดับที่ “แรก” ส่วนหน่วยขยายเสริมเป็นสถานวลีลดฐานะ “ในเมืองไทย”

9. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ - หน่วยจำนวน

โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ - หน่วยจำนวน ที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค พบจำนวนทั้งหมด 16 ครั้ง

ตัวอย่างที่ 122:

“เมืองหลวงไทยเจริญมาก มีตึกสูงๆ หลายหลัง” (2557: 370)

จากตัวอย่างที่ 122 เห็นว่า นามวลี “ตึกสูงๆ หลายหลัง” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค “มีตึกสูงๆ หลายหลัง” และนามวลีดังกล่าวเป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลัก หน่วยคุณศัพท์และหน่วยจำนวน โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “ตึก” หน่วยคุณศัพท์เป็นคำคุณศัพท์ “สูงๆ” และหน่วยจำนวนประกอบด้วยคำจำนวนนับ “หลาย” และคำลักษณนาม “หลัง”

10. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด - หน่วยขยายเสริม

โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด - หน่วยขยายเสริม ที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค พบจำนวนทั้งหมด 6 ครั้ง

ตัวอย่างที่ 123:

“ถ้าบางคนไม่มีเวลามากแต่อยากไปเที่ยวสถานที่ต่างๆ ในประเทศไทย เมืองโบราณได้เลือกสิ่งที่ดีที่สุดให้ทุกคน” (2557: 396)

จากตัวอย่างที่ 123 เห็นว่า นามวลี “สถานที่ต่างๆ ในประเทศไทย” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค “แต่อยากไปเที่ยวสถานที่ต่างๆ ในประเทศไทย” และนามวลีดังกล่าวเป็นนามวลีที่

ประกอบด้วยหน่วยหลัก หน่วยกำหนดและหน่วยขยายเสริม โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “สถานที่” หน่วยกำหนดเป็นคำไม่บอกกำหนด “ต่างๆ” ส่วนหน่วยขยายเสริมเป็นสถานวลีลดฐานะ “ในประเทศไทย”

11. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด - หน่วยจำนวน

โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด - หน่วยจำนวน ที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค พบจำนวนทั้งหมด 6 ครั้ง

ตัวอย่างที่ 124:

“พวกดิฉันได้ร่วมกันทำกิจกรรมต่างๆ หลายน้อย่าง” (2555: 190)

จากตัวอย่างที่ 124 เห็นว่า นามวลี “กิจกรรมต่างๆ หลายน้อย่าง” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค “พวกดิฉันได้ร่วมกันทำกิจกรรมต่างๆ หลายน้อย่าง” และนามวลีดังกล่าวเป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลัก หน่วยกำหนดและหน่วยจำนวน โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “กิจกรรม” หน่วยกำหนดเป็นคำไม่บอกกำหนด “ต่างๆ” ส่วนหน่วยจำนวนประกอบด้วยคำจำนวนนับ “หลาย” และคำลักษณนาม “อย่าง”

12. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ - หน่วยกำหนด

โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ - หน่วยกำหนด ที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยคพบจำนวนทั้งหมด 5 ครั้ง

ตัวอย่างที่ 125:

“ฉันพยายามกล้าหาญถึงูเหลื่อมตัวน่ารังเกียจนั้น” (2553: 21)

จากตัวอย่างที่ 125 เห็นว่า นามวลี “ูเหลื่อมตัวน่ารังเกียจนั้น” ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค และนามวลีดังกล่าวเป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลัก หน่วยคุณศัพท์และหน่วยกำหนด โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “ูเหลื่อม” หน่วยคุณศัพท์ประกอบด้วยคำลักษณนาม “ตัว” และคำคุณศัพท์ “น่ารังเกียจ” ส่วนหน่วยกำหนดเป็นคำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวา “นั้น”

13. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน - หน่วยคุณศัพท์

โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน - หน่วยคุณศัพท์ ที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค พบจำนวนทั้งหมด 4 ครั้ง

ตัวอย่างที่ 126:

“อยู่ที่นี้หนูได้รับการดูแลดีมากและสบายมาก ได้ไปเที่ยวสถานที่หลายแห่งและได้ทานอาหารหลายชนิดอร่อยมาก” (2554: 79)

จากตัวอย่างที่ 126 เห็นว่า นามวลี “อาหารหลายชนิดอร่อยมาก” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค “ได้ทานอาหารหลายชนิดอร่อยมาก” และนามวลีดังกล่าวเป็นนามวลีที่ประกอบด้วย

หน่วยหลัก หน่วยจำนวนและหน่วยคุณศัพท์ โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “อาหาร” หน่วยจำนวนประกอบด้วย คำจำนวนนับ “หลาย” และคำลักษณนาม “อย่าง” ส่วนหน่วยคุณศัพท์เป็นคำคุณศัพท์ “อร่อยมาก”

14. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน - หน่วยกำหนด

โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน - หน่วยกำหนด ที่ทำหน้าที่เป็น หน่วยกรรมตรงของประโยค พบจำนวนทั้งหมด 2 ครั้ง

ตัวอย่างที่ 127:

“ฉันชอบนั่งรถไฟฟ้าทั้งสองอย่างนี้” (2555: 249)

จากตัวอย่างที่ 127 เห็นว่า นามวลี “รถไฟฟ้าทั้งสองอย่างนี้” ทำหน้าที่เป็น หน่วยประธานของประโยค “ฉันชอบนั่งรถไฟฟ้าทั้งสองอย่างนี้” และนามวลีดังกล่าวเป็นนามวลีที่ประกอบด้วย หน่วยหลัก หน่วยจำนวนและหน่วยกำหนด โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “รถไฟฟ้า” หน่วยจำนวนประกอบด้วย คำหน้าจำนวน “ทั้ง” คำจำนวนนับ “สอง” และคำลักษณนาม “อย่าง” ส่วนหน่วยกำหนดเป็นคำบอกกำหนดเสียงตรี และจัตวา “นี้”

15. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด - หน่วยคุณศัพท์

โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด - หน่วยคุณศัพท์ ที่ทำหน้าที่เป็น หน่วยกรรมตรงของประโยค พบจำนวนทั้งหมด 2 ครั้ง

ตัวอย่างที่ 128:

“ที่นี่มีวัดต่างๆ จำนวนมากมาย” (2556: 266)

จากตัวอย่างที่ 128 เห็นว่า นามวลี “วัดต่างๆ จำนวนมากมาย” ทำหน้าที่เป็น หน่วยกรรมตรงของประโยค “ที่นี่มีวัดต่างๆ จำนวนมากมาย” และนามวลีดังกล่าวเป็นนามวลีที่ประกอบด้วย หน่วยหลัก หน่วยกำหนดและหน่วยคุณศัพท์ โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “วัด” หน่วยกำหนดเป็นคำไม่บอกกำหนด “ต่างๆ” ส่วนหน่วยคุณศัพท์เป็นคำคุณศัพท์ “จำนวนมากมาย”

3.1.1.3.3 โครงสร้างนามวลีที่ทำหน้าที่ของหน่วยกรรมรอง

ในจำนวนโครงสร้างนามวลีที่นักศึกษาเวียดนามใช้ในงานเขียนความเรียง ซึ่งตามแนว ทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวิจินตัน ภาณุพงศ์ (2543) พบโครงสร้างนามวลีที่ทำหน้าที่ของหน่วยกรรมรอง 6 โครงสร้าง ซึ่งจะเรียงลำดับตามอัตราการปรากฏจากจำนวนมากไปหาน้อย ต่อไปนี้ ก่อนที่จะอธิบายแต่ละลักษณะ ผู้วิจัยจะแสดงให้เห็นหน่วยโครงสร้างต่างๆ ที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมรองของประโยค โดยการใช้แผนภูมิ (ผู้วิจัย จะใช้ประโยคสามัญที่เป็นประโยคเริ่ม ซึ่งประกอบด้วย 4 หน่วยได้แก่ หน่วยประธาน หน่วยทวิกรรม หน่วยกรรม ตรง หน่วยกรรมรอง ตามวิจินตัน ภาณุพงศ์ (2543)) ดังนี้

ประธาน - ทวิกรรม - กรรมตรง -

กรรมรอง

1. หน่วยหลักหน่วยเดียว
2. หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด
3. หน่วยหลัก - หน่วยขยายเสริม
4. หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน
5. หน่วยหลัก - อนุพากย์คุณศัพท์
6. หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน - หน่วยขยายเสริม

ภาพประกอบ 4 โครงสร้างนามวลีที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมรองของประโยค
และตามทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวิจิตร ภาณุพงศ์ (2543)

1. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลักหน่วยเดียว

โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลักหน่วยเดียว ที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมรองของ
ประโยค พบจำนวนทั้งหมด 53 ครั้ง

ตัวอย่างที่ 129:

“หนูซื้อของหลายอย่างให้พ่อแม่และเพื่อนฯ” (2554: 126)

จากตัวอย่างที่ 129 นามวลี “พ่อแม่และเพื่อนฯ” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมรอง
ของประโยค “หนูซื้อของหลายอย่างให้พ่อแม่และเพื่อนฯ” และนามวลีดังกล่าวเป็นนามวลีที่ประกอบด้วย
หน่วยหลักหน่วยเดียว โดยหน่วยหลักประกอบด้วยคำนาม “พ่อแม่” คำเชื่อมนาม “และ” คำนาม “เพื่อน”

2. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด

โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด ที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมรอง
ของประโยค พบจำนวนทั้งหมด 17 ครั้ง

ตัวอย่างที่ 130:

“พี่ๆ ก็ห่วงใยมากและรีบทำแผลให้เพื่อนคนนั้น” (2556: 270)

จากตัวอย่างที่ 130 เห็นว่า นามวลี “เพื่อนคนนั้น” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมรอง
ของประโยค “พี่ๆ ก็ห่วงใยมากและรีบทำแผลให้เพื่อนคนนั้น” และนามวลีดังกล่าวเป็นนามวลีที่ประกอบด้วย
หน่วยหลักและหน่วยกำหนด โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “เพื่อน” และหน่วยกำหนดประกอบด้วยคำลักษณนาม
“คน” และคำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวา “นั้น”

3. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยขยายเสริม

โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยขยายเสริม ที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมรองของประโยค พบจำนวนทั้งหมด 13 ครั้ง

ตัวอย่างที่ 131:

“เมื่อถึงเวียตนามฉันจะคุยให้ครอบครัวและเพื่อนที่เวียตนามเรื่องน่าสนใจอยู่ที่เมืองไทย” (2555: 246)

จากตัวอย่างที่ 131 เห็นว่า นามวลี “ครอบครัวและเพื่อนที่เวียตนาม” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมรองของประโยค “เมื่อถึงเวียตนามฉันจะคุยให้ครอบครัวและเพื่อนที่เวียตนามเรื่องน่าสนใจอยู่ที่เมืองไทย” และนามวลีดังกล่าวเป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยขยายเสริม โดยหน่วยหลักประกอบด้วยคำนาม “ครอบครัว” คำเชื่อมนาม “และ” คำนาม “เพื่อน” ส่วนหน่วยขยายเสริมเป็นสถานวลีลดฐานะ “ที่เวียตนาม”

4. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน

โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน ที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมรองของประโยค พบจำนวนทั้งหมด 12 ครั้ง

ตัวอย่างที่ 132:

“บริษัทจะจัดทัวร์ท่องเที่ยวสวนสามพรานภายในหนึ่งวันให้แก่นักท่องเที่ยวทุกท่าน” (2553: 58)

จากตัวอย่างที่ 132 นามวลี “นักท่องเที่ยวทุกท่าน” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมรองของประโยค “บริษัทจะจัดทัวร์ท่องเที่ยวสวนสามพรานภายในหนึ่งวันให้แก่นักท่องเที่ยวทุกท่าน” และนามวลีดังกล่าวเป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยจำนวน โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “นักท่องเที่ยว” ส่วนหน่วยจำนวนประกอบด้วยคำจำนวนนับ “ทุก” และคำลักษณนาม “ท่าน”

5. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - อนุพากย์คุณศัพท์

โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - อนุพากย์คุณศัพท์ ที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมรองของประโยค พบจำนวนทั้งหมด 8 ครั้ง

ตัวอย่างที่ 133:

“โครงสร้างพื้นฐานและทัศนคติในการเรียนอำนวยการความสะดวกมากๆ แก่นักศึกษาที่เรียนที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ” (2554: 108)

จากตัวอย่างที่ 133 นามวลี “นักศึกษาที่เรียนที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมรองของประโยค “โครงสร้างพื้นฐานและทัศนคติในการเรียนอำนวยการความสะดวกมากๆ แก่นักศึกษาที่เรียนที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ”

แก่นักศึกษาที่เรียนที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ” และนามวลีดังกล่าวเป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลัก และอนุพากย์คุณศัพท์ โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “นักศึกษา” ส่วนอนุพากย์คุณศัพท์เป็นประโยคสามัญ “ที่เรียนที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ”

6. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน - หน่วยขยายเสริม

โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน - หน่วยขยายเสริม ที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมรองของประโยค พบจำนวนทั้งหมดแค่ 1 ครั้ง

ตัวอย่างที่ 134:

“ในที่สุดผมขอกล่าวคำขอบคุณแด่อาจารย์ทุกท่านในคณะมนุษยศาสตร์สำหรับการเปิดโอกาสให้ผมได้มีความรู้มากขึ้นเกี่ยวกับประเทศไทย” (2553: 58)

จากตัวอย่างที่ 134 เห็นว่า นามวลี “อาจารย์ทุกท่านในคณะมนุษยศาสตร์” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมรองของประโยค “ในที่สุดผมขอกล่าวคำขอบคุณแด่อาจารย์ทุกท่านในคณะมนุษยศาสตร์สำหรับการเปิดโอกาสให้ผมได้มีความรู้มากขึ้นเกี่ยวกับประเทศไทย” และนามวลีดังกล่าวเป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลัก หน่วยจำนวนและหน่วยขยายเสริม โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “อาจารย์” หน่วยจำนวนประกอบด้วยคำจำนวนนับ “ทุก” และคำลักษณนาม “ท่าน” ส่วนหน่วยขยายเสริมเป็นสถานวลีลดฐานะ “ในคณะมนุษยศาสตร์”

สรุป นามวลีจากความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนามที่มีลักษณะโครงสร้างตามแนวทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวิจินต์ ภาณุพงศ์ (2543) พบทำหน้าที่เป็นส่วนประกอบของประโยคทั้งหมด 3 หน่วย ได้แก่ หน่วยประธาน หน่วยกรรมตรงและหน่วยกรรมรอง ซึ่งพบว่า **โครงสร้างนามวลีที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค ปรากฏโครงสร้างจำนวนทั้งหมด 11 โครงสร้าง โดยจะเรียงลำดับตามอัตราการปรากฏจากจำนวนมากไปหาน้อยได้แก่** 1. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลักหน่วยเดียว 2. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - อนุพากย์คุณศัพท์ 3. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยขยายเสริม 4. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด 5. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน 6. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน - หน่วยกำหนด 7. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน - หน่วยขยายเสริม 8. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด - หน่วยขยายเสริม 9. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ 10. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ - หน่วยกำหนด 11. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ - หน่วยขยายเสริม ส่วน**โครงสร้างนามวลีที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค ปรากฏโครงสร้างจำนวนทั้งหมด 15 โครงสร้าง โดยจะเรียงลำดับตามอัตราการปรากฏจากจำนวนมากไปหาน้อยได้แก่** 1. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลักหน่วยเดียว 2. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - อนุพากย์คุณศัพท์ 3. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน 4. โครงสร้างนามวลีแบบ

หน่วยหลัก - หน่วยขยายเสริม 5. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด 6. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ 7. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ - หน่วยขยายเสริม 8. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน - หน่วยขยายเสริม 9. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ - หน่วยจำนวน 10. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด - หน่วยขยายเสริม 11. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด - หน่วยจำนวน 12. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ - หน่วยกำหนด 13. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน - หน่วยคุณศัพท์ 14. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน - หน่วยกำหนด 15. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด - หน่วยคุณศัพท์ และ **โครงสร้างนามที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมรองของประโยค ปรากฏโครงสร้างจำนวนทั้งหมด 6 โครงสร้าง โดยจะเรียงลำดับตามอัตราการปรากฏจากจำนวนมากไปหาน้อยได้แก่** 1. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลักหน่วยเดียว 2. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด 3. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยขยายเสริม 4. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน 5. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - อนุพจน์คุณศัพท์ 6. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน - หน่วยขยายเสริม

3.1.2 โครงสร้างกริยาวลี

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่านักศึกษาเวียดนามใช้กริยาวลีทั้งหมด 6025 วลี ซึ่งมีลักษณะโครงสร้างเป็นโครงสร้างกริยาวลีตามไวยากรณ์โครงสร้างของวิจินตัน ภาณุพงศ์ (2543) ต่อไปนี้ผู้วิจัยจะพรรณนาลักษณะโครงสร้างกริยาวลีที่นักศึกษาเวียดนามในงานเขียนความเรียง โดยจัดลำดับเนื้อหาอยู่ใน 3 ประเด็นได้แก่ 3.1.2.1 ส่วนประกอบของกริยาวลี 3.1.2.2 โครงสร้างของกริยาวลี 3.1.2.3 หน้าที่ของกริยาวลีในประโยค ซึ่งรายละเอียดมีดังนี้

3.1.2.1 ส่วนประกอบของกริยาวลี

จากการวิเคราะห์กริยาวลีที่รวบรวมจากความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนามเห็นว่ากริยาวลีที่นักศึกษาเวียดนามใช้นั้นมีส่วนประกอบ 4 หน่วยได้แก่ **หน่วยแก่น หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น และหน่วยขยาย** โดยรายละเอียดของแต่ละหน่วยมีดังนี้

3.1.2.1.1 หน่วยแก่น

หน่วยแก่นเป็นองค์ประกอบของกริยาวลี ซึ่งอาจจะประกอบด้วยคำ 5 ชนิดได้แก่ คำกริยากรรม คำกริยากรรม คำกริยาวิกรรม คำหน้ากริยาและคำหลังกริยา

คำหน้ากริยาที่มีการใช้ในกริยาวลีจากความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนามได้แก่ คำว่า ไป และ มา

คำหลังกริยาที่มีการใช้ในกริยาวลีจากความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนามได้แก่ คำว่า ไป, มา, ขึ้น, ลง, ไว้, ให้

คำ 5 ชนิด ดังกล่าวข้างต้นจะประกอบกันเป็นโครงสร้างของหน่วยแก่นอย่างใดอย่างหนึ่งใน 4 แบบดังนี้

แบบที่ 1: คำกริยาคำเดียว (ซึ่งอาจจะเป็นคำกริยาเดียว หรือคำกริยาผสมก็ได้)

ตัวอย่างที่ 135:

“ที่นี่ ประเทศไทยทันสมัยมาก” (2555: 250)

“ทันสมัยมาก” เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่นและหน่วยขยาย โดยหน่วยแก่นเป็นคำกริยากรรมคำเดียว “ทันสมัย” ส่วนหน่วยขยายเป็นคำกริยวิเศษณ์ “มา”

ตัวอย่างที่ 136:

“คนไทยรู้จักเพลงพื้นบ้านกันทั่วประเทศ” (2553: 16)

“รู้จัก (เพลงพื้นบ้าน) กันทั่วประเทศ” เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่นและหน่วยขยาย โดยหน่วยแก่นเป็นคำกริยากรรมคำเดียว “รู้จัก” ส่วนหน่วยขยายประกอบด้วยคำกริยวิเศษณ์ “กัน” และสถานวลีลดฐานะ “ทั่วประเทศ”

แบบที่ 2: คำกริยากรรมกับคำกริยากรรม หรือกับคำกริยากรรม

ตัวอย่างที่ 137:

“มาเมืองไทยครั้งนี้เป็นครั้งแรกของฉัน ฉันรู้สึกกลัว เพราะไม่รู้ว่าคุณไทยมีชีวิตเป็นอย่างไร” (2555: 197)

“รู้สึกกลัว” เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่นหน่วยเดียว โดยหน่วยแก่นประกอบด้วยคำกริยากรรมสองคำ ได้แก่ “รู้สึก” และ “กลัว”

ตัวอย่างที่ 138:

“ดิฉันรู้สึกหมดความกังวล” (2553: 23)

“รู้สึกหมด” เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่นหน่วยเดียว โดยหน่วยแก่นประกอบด้วยคำกริยากรรม “รู้สึก” และคำกริยากรรม “หมด”

แบบที่ 3: คำหน้ากริยากับคำกริยากรรม หรือกับคำกริยากรรม หรือกับคำกริยากรรม

ตัวอย่างที่ 139:

“วันที่สอง ดิฉันได้ไปปลูกป่าชายเลน” (2555: 197)

“ได้ไปปลูก” เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นและหน่วยแก่น โดยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นเป็นคำช่วยหน้ากริยา “ได้” ส่วนหน่วยแก่นประกอบด้วยคำหน้ากริยา “ไป” และคำกริยากรรม “ปลูก”

ตัวอย่างที่ 140:

“หนูรู้สึกไม่สบาย อาจารย์ก็เลยมาคุยกับหนู” (2556: 264)

“มาคุย” เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่นหน่วยเดียว โดยหน่วยแก่นประกอบด้วยคำหน้ากริยา “มา” และคำกริยากรรม “คุย”

แบบที่ 4: คำกริยากรรม/คำกริยากรรม/คำกริยาวิกรรมกับคำหลังกริยา

ตัวอย่างที่ 141:

“ในหลวงจึงซื้อที่ดินมา” (2557: 336)

“ซื้อ ๐ มา” เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่นหน่วยเดียว โดยหน่วยแก่นประกอบด้วยคำกริยากรรม “ซื้อ” และคำหลังกริยา “มา”

ตัวอย่างที่ 142:

“ดิฉันจะจำเรื่องราวเหล่านั้นไว้ในความทรงจำของฉันตลอดไป” (2557: 369)

“จะจำ ๐ ไว้ในความทรงจำของฉันตลอดไป” เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น หน่วยแก่นและหน่วยขยาย โดยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นเป็นคำช่วยหน้ากริยา “จะ” หน่วยแก่นประกอบด้วยคำกริยากรรม “จำ” และคำหลังกริยา “ไว้” ส่วนหน่วยขยายประกอบด้วยสถานวลีสถานะ “ในความทรงจำของฉัน” และคำกริยาวิเศษณ์ประเภทไม่พ้องกับคำกริยา “ตลอดไป”

3.1.2.1.2 หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น

หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นเป็นองค์ประกอบของกริยาวลี ซึ่งอาจจะประกอบด้วยคำ 2 ชนิด ได้แก่ คำช่วยหน้ากริยาและคำปฏิเสธ “ไม่” คำแต่ละชนิดอาจจะปรากฏตามลำดับก็ได้หรืออาจจะมีคำทั้ง 2 ชนิดปรากฏร่วมกันก็ได้ หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นที่พบในกริยาวลีจากความเรียงของนักศึกษาเวียดนามจะเป็นคำช่วยหน้ากริยาต่างๆ และคำปฏิเสธ “ไม่” ประกอบกันเป็นแบบอย่างใดอย่างหนึ่งในตารางที่สรุปมาดังต่อไปนี้

ตาราง 11 หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นในโครงสร้างกริยาลีในความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนาม

หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น				
คำเดียว	สองคำ		สามคำ	สี่คำ
กำลัง	กำลังจะ	ไม่ต้อง	จะได้ไม่	ยังไม่เคยได้
เกือบ	เกือบจะ	ไม่นาน	จะไม่เคย	
คง	คงจะ	ยังคง	จะไม่ค่อย	
เคย	คงไม่	ยังได้	จะไม่ได้	
ค่อนข้าง	ควรจะ	ยังไม่	มักจะได้	
ค่อย	เคยได้	ยอมเคย	ไม่เคยได้	
ควร	จะได้	อาจจะ	ไม่ค่อยได้	
จะ	จะต้อง	อาจได้	ยังไม่เคย	
ได้	จะไม่		ยังไม่ได้	
ต้อง	ได้เคย		อาจจะไม่	
แทบ	แทบไม่			
เพิ่ง	น่าจะ			
น่า	เพิ่งได้			
มัก	มักจะ			
มัก	มักได้			
ไม่	ไม่ควร			
ยัง	ไม่บ่อย			
อาจ	ไม่เคย			
อยาก	ไม่ได้			

ตัวอย่างที่ 143:

“ดิฉันได้ดูการแสดงทางวัฒนธรรมพื้นบ้าน เช่น การบวช การแต่งงาน การปลุกข้าว
การพ้อนรำสีภาค เป็นต้น (2553: 27)

“ได้ดู” เป็นกริยาลีที่ประกอบด้วยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นและหน่วยแก่น
โดยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นเป็นคำช่วยหน้ากริยา “ได้” ส่วนหน่วยแก่นเป็นคำกริยากรรม “ดู”

ตัวอย่างที่ 144:

“ดิฉันจะไม่สนใจว่าทำไมคนไทยร่วมใจอนุรักษ์วัฒนธรรมของประเทศอย่างนี้ เพราะเดี๋ยวนี้ดิฉันเข้าใจมากขึ้นว่า ความเป็นไทยเป็นอย่างไร”

“จะไม่สนใจ” เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นและหน่วยแก่น โดยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นประกอบด้วยคำช่วยหน้ากริยา “จะ” และคำปฏิเสธ “ไม่” ส่วนหน่วยแก่นเป็นคำกริยากรรม “สนใจ”

ตัวอย่างที่ 145:

“ปกติเมื่อเข้าพิพิธภัณฑ์เราจะไม่ได้แตะต้องข้าวของเครื่องใช้ แต่ไม่มีความห้ามสำหรับที่นี่ (2553: 60)

“จะไม่ได้แตะต้อง” เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นและหน่วยแก่น โดยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นประกอบด้วยคำช่วยหน้ากริยา “จะ” คำปฏิเสธ “ไม่” และคำช่วยหน้ากริยาอีกคำหนึ่งคือ “ได้” ส่วนหน่วยแก่นเป็นคำกริยากรรม “แตะต้อง”

3.1.2.1.3 หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น

หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่นเป็นองค์ประกอบของกริยาวลี ซึ่งอาจจะประกอบด้วยคำช่วยหลังกริยาชนิดเดียว และคำช่วยหลังที่พบการใช้ในความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนามมีสามคำ ได้แก่ คำว่า อยู่ และ แล้ว

ตัวอย่างที่ 146:

“ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีวัฒนธรรมหลากหลาย ที่ดิฉันชอบมากที่สุดก็อาจจะเพราะดิฉันเรียนภาษาไทยอยู่” (2556: 293)

“เรียน อยู่” เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่นและหน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น โดยหน่วยแก่นเป็นคำกริยากรรม “เรียน” ส่วนหน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่นเป็นคำช่วยหลังกริยา “อยู่”

ตัวอย่างที่ 147:

“ตอนบ้ายดิฉันไปซื้อของและเห็นนาฬิกาหนึ่งเรือน ซึ่งดิฉันชอบมาก แต่ดิฉันไม่ซื้อตอนเย็นกลับมาร้านนั้นแต่แม่ค้าขายแล้ว” (2557: 330)

“ขายแล้ว” เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่นและหน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น โดยหน่วยแก่นเป็นคำกริยากรรม “ขาย” ส่วนหน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่นเป็นคำช่วยหลังกริยา “แล้ว”

3.1.2.1.4 หน่วยขยาย

หน่วยขยายคือองค์ประกอบของกริยาวลี ซึ่งอาจจะประกอบด้วยคำเพียงชนิดเดียวคือ คำกริยาวิเศษณ์ หรือวลีวลิตฐานะชนิดใดชนิดหนึ่งใน 2 ชนิด ได้แก่ สถานวลีวลิตฐานะและกาลวลีวลิตฐานะ โดยอาจจะปรากฏตามลำพังหรือร่วมกันก็ได้ หน่วยขยายอาจจะเป็นแบบใดแบบหนึ่งดังต่อไปนี้

แบบที่ 1: คำกริยาวิเศษณ์เพียงคำเดียว

ตัวอย่างที่ 148:

“อาหารไทยเผ็ดและอร่อยมาก ดังนั้นหนูอยากกินจริงๆ (2555: 247)

ในตัวอย่างที่ 148 มีกริยาวลีสองวลีได้แก่ “เผ็ดและอร่อยมาก” และ “อยากกินจริงๆ”

“เผ็ดและอร่อยมาก” เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่นและหน่วยขยาย โดยหน่วยแก่นประกอบด้วยคำกริยากรรม “เผ็ด” คำเชื่อม “และ” และคำกริยากรรม “อร่อย” ส่วนหน่วยขยายเป็นคำกริยาวิเศษณ์คำเดียว “มาก”

“อยากกินจริงๆ” เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่นและหน่วยขยาย โดยหน่วยแก่นประกอบด้วยคำกริยากรรมสองคำ ได้แก่ “อยาก” และ “กิน” ส่วนหน่วยขยายเป็นคำกริยาวิเศษณ์คำเดียว “จริงๆ”

แบบที่ 2: สถานวลีวลิตฐานะ

ตัวอย่างที่ 149:

“ผมเรียนที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ” (2555: 250)

“เรียนที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ” เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่นและหน่วยขยาย โดยหน่วยแก่นเป็นคำกริยา “เรียน” ส่วนหน่วยขยายเป็นสถานวลีวลิตฐานะ “ที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ”

แบบที่ 3: กาลวลีวลิตฐานะ

ตัวอย่างที่ 150:

“เวลาผ่านไป สองอาทิตย์แล้ว ดิฉันได้เรียนรู้วัฒนธรรมไทยและสถานที่ท่องเที่ยวสำคัญของไทย (2557: 386)

“ผ่านไปสองอาทิตย์แล้ว” เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่น หน่วยขยายและหน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น โดยหน่วยแก่นประกอบด้วยคำกริยากรรม “ผ่าน” คำหลังกริยา “ไป” ส่วนหน่วยขยายเป็นกาลวลีวลิตฐานะ “สองอาทิตย์” และหน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่นเป็นคำช่วยหลังกริยา “แล้ว”

แบบที่ 4: สถานวลีลดฐานะ - กาลวลีลดฐานะ

ตัวอย่างที่ 151:

“หลังจากอยู่ที่เมืองไทยสี่สัปดาห์ ฉันได้เห็นว่า ภาษาไทยคือเอกลักษณ์ที่สำคัญของคนไทย (2555: 262)

“อยู่ที่เมืองไทยสี่สัปดาห์” เป็นกริยวลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่นและหน่วยขยาย โดยหน่วยแก่นเป็นคำกริยากรรม “อยู่” หน่วยขยายประกอบด้วยสถานวลีลดฐานะ “ที่เมืองไทย” และกาลวลีลดฐานะ “สี่สัปดาห์”

แบบที่ 5: สถานวลีลดฐานะ - คำกริยวิเศษณ์

ตัวอย่างที่ 151:

“ถ้ามีโอกาส ฉันก็จะกลับที่กรุงเทพฯ อีก” (2555: 252)

“จะกลับที่กรุงเทพฯ อีก” เป็นกริยวลีที่ประกอบด้วยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น หน่วยแก่นและหน่วยขยาย โดยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นเป็นคำช่วยหน้ากริยา “จะ” หน่วยแก่นเป็นคำกริยา “กลับ” ส่วนหน่วยขยายประกอบด้วยสถานวลีลดฐานะ “ที่กรุงเทพฯ” และคำกริยวิเศษณ์ “อีก”

สรุปว่า กริยวลีที่นักศึกษาเวียดนามใช้ในความเรียงภาษาไทย ซึ่งมีลักษณะโครงสร้างตามทฤษฎีไวยากรณ์ของวจินตัน ภาณุพงศ์ (2543) จะมีส่วนประกอบทั้งหมด 4 หน่วยได้แก่ **หน่วยแก่น หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น และหน่วยขยาย** โดยแต่ละหน่วยมีโครงสร้างดังนี้

หน่วยแก่นจะเป็นโครงสร้างอย่างใดอย่างหนึ่งใน 4 แบบ ได้แก่ แบบที่ 1. คำกริยาคำเดียว แบบที่ 2. คำกริยากรรมกับคำกริยากรรม หรือกับคำกริยากรรม แบบที่ 3. คำหน้ากริยากับคำกริยากรรม หรือกับคำกริยากรรม หรือกับคำกริยาวิกรรม แบบที่ 4. คำกริยากรรมหรือคำกริยากรรมหรือคำกริยาวิกรรมกับคำหลังกริยา

หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นจะประกอบด้วยคำ 2 ชนิด ได้แก่ คำช่วยหน้ากริยาและคำปฏิเสธ “ไม่” คำแต่ละชนิดจะปรากฏตามลำดับก็ได้หรือคำทั้ง 2 ชนิดปรากฏพร้อมกันก็ได้

หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่นจะประกอบด้วยคำช่วยหลังกริยาชนิดเดียว และคำช่วยหลังที่พบการใช้ในความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนามมีสามคำ ได้แก่ คำว่า อยู่ และ แล้ว

หน่วยขยายจะเป็นโครงสร้างอย่างใดอย่างหนึ่งใน 5 แบบ ซึ่งได้แก่ แบบที่ 1: คำกริยวิเศษณ์เพียงคำเดียว แบบที่ 2: สถานวลีลดฐานะ แบบที่ 3: กาลวลีลดฐานะ แบบที่ 4: สถานวลีลดฐานะ - กาลวลีลดฐานะ แบบที่ 5: สถานวลีลดฐานะ - คำกริยวิเศษณ์

3.1.2.2 โครงสร้างของกริยาวลี

นักศึกษาวีเจตนามได้ใช้ส่วนประกอบ 4 หน่วยได้แก่ หน่วยแก่น หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น และหน่วยขยายดังกล่าวข้างต้นมาประกอบกันเป็นกริยาวลีที่มีลักษณะโครงสร้างต่างๆ ซึ่งผู้วิจัยได้วิเคราะห์และจำแนกออกเป็นลักษณะโครงสร้างจำนวนทั้งหมด 9 โครงสร้าง โดยจะเรียงลำดับตามการปรากฏจากมากไปหาน้อยได้แก่ 3.1.2.2.1 โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น - หน่วยแก่น 3.1.2.2.2 โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - หน่วยขยาย 3.1.2.2.3 โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น - หน่วยแก่น - หน่วยขยาย 3.1.2.2.4 โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่นหน่วยเดียว 3.1.2.2.5 โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น 3.1.2.2.6 โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - หน่วยขยาย - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น 3.1.2.2.7 โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น - หน่วยแก่น - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น 3.1.2.2.8 โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น - หน่วยแก่น - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น 3.1.2.2.9 โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น - หน่วยขยาย แต่ละโครงสร้างกริยาวลีจะมีลักษณะรายละเอียดดังนี้

3.1.2.2.1 โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น - หน่วยแก่น

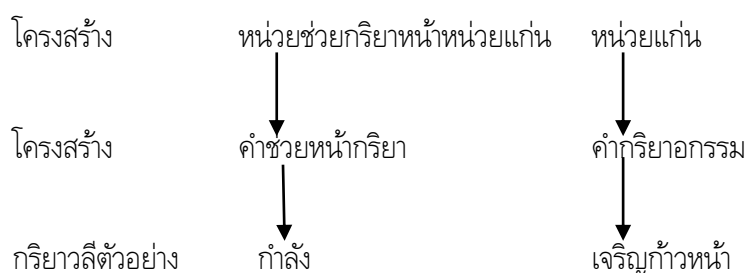
โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น หน่วยแก่น พบทั้งหมด 2457 ครั้ง ซึ่งสามารถวิเคราะห์ย่อยอีกเป็นโครงสร้างแบบต่างๆ ได้ 4 แบบ ดังนี้

1. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น - หน่วยแก่น โดยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นประกอบด้วยคำปฏิเสธ “ไม่” หรือ คำช่วยหน้ากริยาคำๆ เดียว

ตัวอย่างที่ 152:

“ประเทศไทยกำลังเจริญก้าวหน้า” (2553: 46)

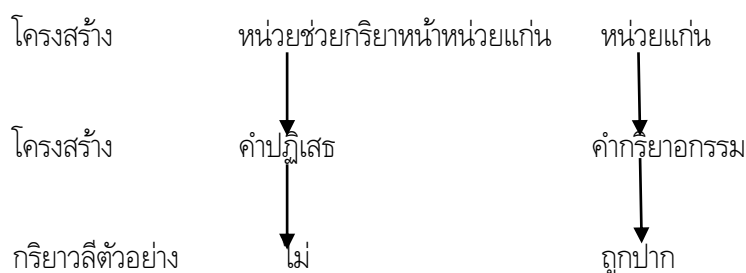
จากตัวอย่างที่ 152 นักศึกษาวีเจตนามใช้กริยาวลี “กำลังเจริญก้าวหน้า” เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นและหน่วยแก่น โดยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นเป็นคำช่วยหน้ากริยา “กำลัง” และหน่วยแก่นเป็นคำกริยากรรม “เจริญก้าวหน้า” กริยาวลี “กำลังเจริญก้าวหน้า” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมของประโยค “ประเทศไทยกำลังเจริญก้าวหน้า” ซึ่งสามารถแสดงโครงสร้างของกริยาวลีดังกล่าวโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 153:

“เบื้องต้น เรากินไม่มากเพราะว่าอาหารไม่ถูกปาก” (2553: 37)

จากตัวอย่างที่ 153 นักศึกษาเวียดนามใช้กริยาวลี “ไม่ถูกปาก” เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นและหน่วยแก่น โดยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นเป็นคำปฏิเสธ “ไม่” ส่วนหน่วยแก่นเป็นคำกริยา “ถูกปาก” กริยาวลี “ไม่ถูกปาก” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมของประโยค “อาหารไม่ถูกปาก” ซึ่งโครงสร้างกริยาวลีดังกล่าวสามารถแสดงให้เห็นโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

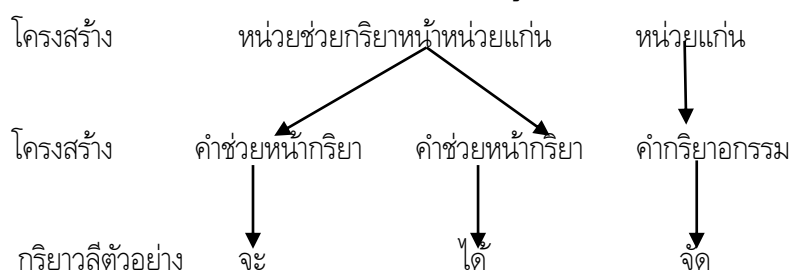

2. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น - หน่วยแก่น โดยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นประกอบด้วยคำปฏิเสธ “ไม่” ประกอบกับคำช่วยหน้ากริยาอีกหนึ่งคำ หรือคำช่วยหน้ากริยาสองคำประกอบกัน

ตัวอย่างที่ 154:

“การบูชาจะได้จัดในช่วงเวลาตั้งแต่เดือนมกราคมจนถึงเดือนเมษายนแล้วแต่ท้องถิ่น” (2553: 13)

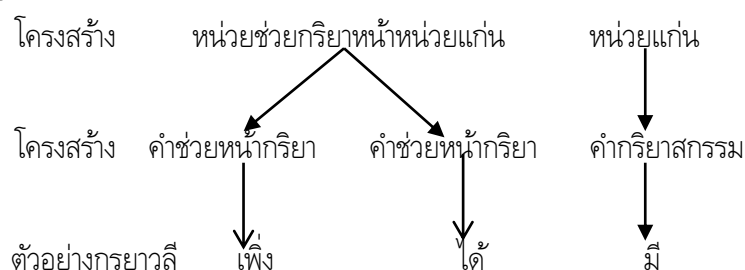
จากตัวอย่างที่ 154 นักศึกษาเวียดนามใช้กริยาวลี “จะได้จัด” เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นและหน่วยแก่น โดยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นประกอบด้วยคำช่วยหน้ากริยาสองคำ “จะ” และ “ได้” ประกอบกัน ส่วนหน่วยแก่นเป็นคำกริยากรรม “จัด” กริยาวลี “จะได้จัด” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมของประโยค “การบูชาจะได้จัดในช่วงเวลาตั้งแต่เดือนมกราคมจนถึงเดือนเมษายนแล้วแต่ท้องถิ่น ” ซึ่งโครงสร้างของกริยาวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 155:

“ดิฉันและเพื่อนๆ เพิ่งได้มีโอกาสไปเที่ยวที่สวนสามพรานวันเสาร์” (2553: 30)

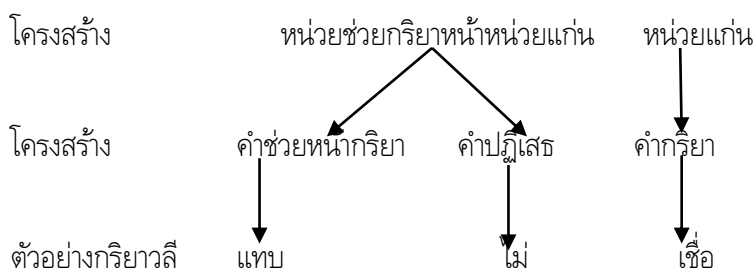
จากตัวอย่างที่ 155 นักศึกษาเวียดนามใช้กริยาวลี "เพิ่งได้มี" เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นและหน่วยแก่น โดยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นประกอบด้วยคำช่วยหน้ากริยาสองคำ "เพิ่ง" และ "ได้" หน่วยแก่นเป็นคำกริยากรรม "มี" กริยาวลี "เพิ่งได้มี" ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมของประโยค "ดิฉันและเพื่อนๆ เพิ่งได้มีโอกาสไปเที่ยวที่สวนสามพรานวันเสาร์" โครงสร้างกริยาวลีสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 156:

“ดิฉันแทบไม่เชื่อว่า คลองนั้นไม่ใช่คลองธรรมชาติเลย” (2555: 191)

จากตัวอย่างที่ 156 นักศึกษาเวียดนามใช้กริยาวลี “แทบไม่เชื่อ” เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นและหน่วยแก่น โดยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นประกอบด้วยคำช่วยหน้ากริยา “แทบ” กับคำปฏิเสธ “ไม่” ส่วนหน่วยแก่นเป็นคำกริยากรรม “เชื่อ” กริยาวลี “แทบไม่เชื่อ” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมของประโยค “ดิฉันแทบไม่เชื่อว่า” ซึ่งโครงสร้างกริยาวลีดังกล่าวสามารถแสดงให้เห็นโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

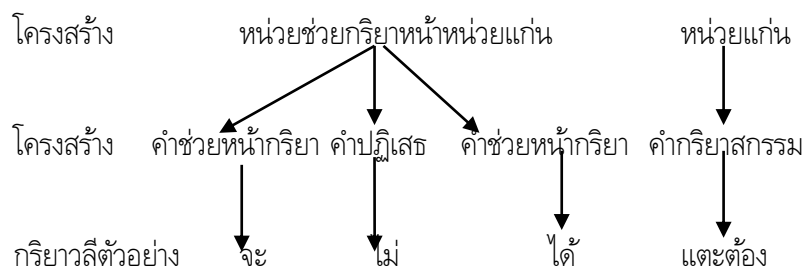
3. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น - หน่วยแก่น โดยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นประกอบด้วยคำปฏิเสธ “ไม่” ประกอบกับคำช่วยหน้ากริยาอีกสองคำ หรือคำช่วยหน้ากริยาสามคำประกอบกัน

ตัวอย่างที่ 157:

“เวลาเราเข้าพิพิธภัณฑ์ เราจะไม่ได้แต่ต้องข้าวของเครื่องใช้” (2553: 60)

จากตัวอย่างที่ 157 นักศึกษาเวียดนามใช้กริยาวลี “จะไม่ได้แต่ต้อง” เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นและหน่วยแก่น โดยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น

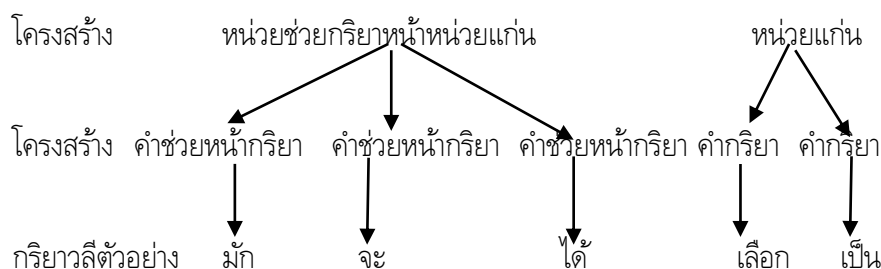
ประกอบด้วยคำช่วยหน้ากริยา “จะ” คำปฏิเสธ “ไม่” คำช่วยหน้ากริยา “ได้” หน่วยแก่นเป็นคำกริยากรรม “แต่จะต้อง” กริยาวลี “จะไม่ได้แต่ต้อง” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมของประโยค “เราจะไม่ได้แต่ต้องซ้ำของเครื่องใช้” ซึ่งโครงสร้างกริยาวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 158:

“พวกเราเข้าใจแล้วว่าทำไมประเทศไทยมักจะได้เลือกเป็นที่มาเที่ยวของนักท่องเที่ยวทั้งหลาย” (2557: 337)

จากตัวอย่างที่ 158 นักศึกษาเวียดนามใช้กริยาวลี “มักจะได้เลือก” เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นและหน่วยแก่น โดยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นประกอบด้วยคำช่วยหน้ากริยาสามคำได้แก่ “มัก” “จะ” และ “ได้” ส่วนหน่วยแก่นเป็นคำกริยากรรมสองคำได้แก่ “เลือก” และ “เป็น” กริยาวลี “มักจะได้เลือกเป็น” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมของประโยค “ทำไมประเทศไทยมักจะได้เลือกเป็นที่มาเที่ยวของนักท่องเที่ยวทั้งหลาย” ซึ่งโครงสร้างกริยาวลีดังกล่าวสามารถแสดงให้เห็นโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

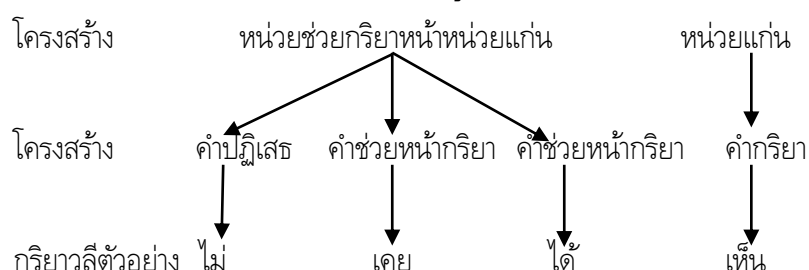

ตัวอย่างที่ 159:

“ดิฉันไม่เคยได้เห็นที่ไหนเหมือนที่ประเทศไทย พ่อค้า แม้ค้าทุกคนใครก็เป็นมิตร” (2557: 362)

จากตัวอย่างที่ 159 นักศึกษาเวียดนามใช้กริยาวลี “ไม่เคยได้เห็น” เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นและหน่วยแก่น โดยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นประกอบด้วยคำปฏิเสธ “ไม่” คำช่วยหน้ากริยาสองคำ “เคย” และ “ได้” ส่วนหน่วยแก่นเป็นคำกริยา “เห็น” กริยาวลี “ไม่เคยได้

เห็น” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมของประโยค “ดิฉันไม่เคยได้เห็นที่ไหนเหมือนที่ประเทศไทย พ่อค้าแม่ค้าทุกคน ใครก็เป็นมิตร” ซึ่งโครงสร้างกริยาลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

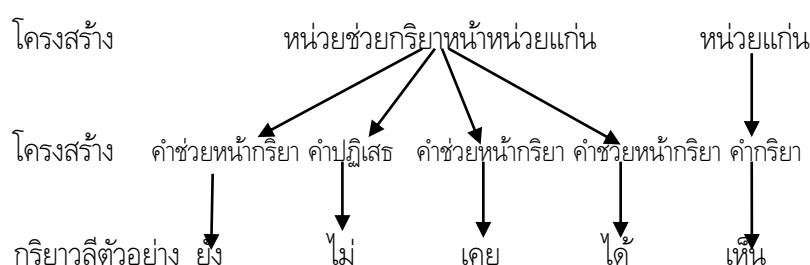

4. โครงสร้างกริยาลีแบบ หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น - หน่วยแก่น โดยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นประกอบด้วยคำปฏิเสธ “ไม่” ประกอบกับคำช่วยหน้ากริยาอีกสามคำ

ตัวอย่างที่ 160

“ดิฉันยังไม่ได้เห็นข้างต้นตามคนตรี” (2553: 25)

จากตัวอย่างที่ 160 นักศึกษาเวียดนามใช้กริยาลี “ยังไม่ได้เห็น” เป็นกริยาลีที่ประกอบด้วยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นและหน่วยแก่น โดยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นประกอบด้วยคำปฏิเสธ “ไม่” และคำช่วยหน้ากริยาอีกสามคำได้แก่ “ยัง” “เคย” และ “ได้” กริยาลี “ดิฉันยังไม่ได้เห็นข้างต้นตามคนตรี” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมของประโยค ซึ่งโครงสร้างกริยาลีนี้นสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

3.1.2.2.2 โครงสร้างกริยาลีแบบ หน่วยแก่น - หน่วยขยาย

โครงสร้างกริยาลีแบบ หน่วยแก่น - หน่วยขยาย พบทั้งหมด 2092 ครั้ง ซึ่งสามารถวิเคราะห์ย่อยเป็นโครงสร้างแบบต่างๆ 2 แบบดังนี้

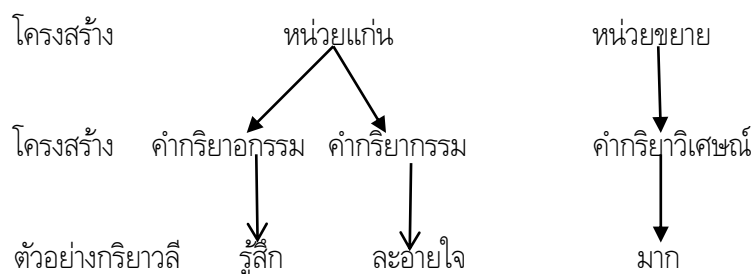
1. โครงสร้างกริยาลีแบบ หน่วยแก่น - หน่วยขยาย โดยหน่วยขยายเป็นคำกริยาวิเศษณ์อย่างเดียวหรือมีคำเชื่อม (อย่าง/เป็นอย่าง) ตามด้วย

ตัวอย่างที่ 161:

“ฉันรู้สึกอายใจมาก” (2557: 343)

จากตัวอย่างที่ 161 นักศึกษาเวียดนามใช้กริยาลี “รู้สึกอายใจมาก” เป็นกริยาลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่นและหน่วยขยาย โดยหน่วยแก่นประกอบด้วยคำกริยากรรมสองคำ “รู้สึก”

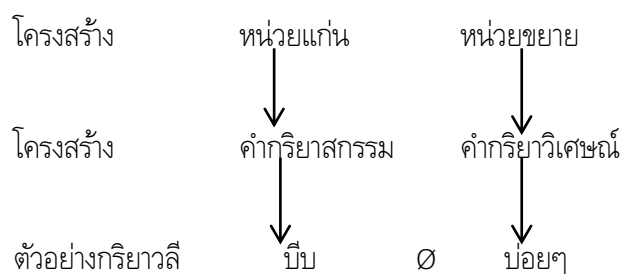
และ "ละอายใจ" หน่วยขยายเป็นคำกริยาวิเศษณ์ "มาก" กริยาวลี "รู้สึกละอายใจมาก" ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมของประโยค "ฉันรู้สึกละอายใจมาก" โครงสร้างกริยาวลีนี้สามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 162:

“คนเวียดนามบิ๊บแตรบ่อยๆ” (2553: 24)

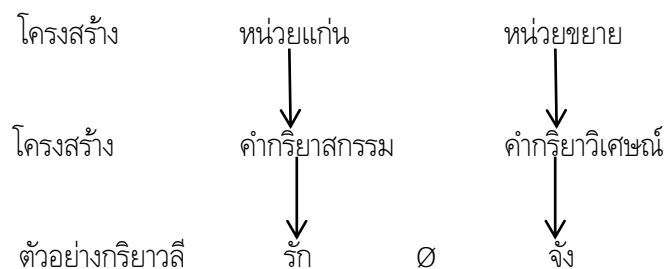
จากตัวอย่างที่ 162 นักศึกษาเวียดนามใช้กริยาวลี "บิ๊บ $\emptyset$ บ่อยๆ" เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่นและหน่วยขยาย โดยหน่วยแก่นเป็นคำกริยากรรม "บิ๊บ" ส่วนหน่วยขยายเป็นคำกริยาวิเศษณ์ "บ่อยๆ" กริยาวลี "บิ๊บแตรบ่อยๆ" ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมของประโยค "คนเวียดนามบิ๊บแตรบ่อยๆ" โครงสร้างกริยาวลีนี้สามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 163:

“ฉันรักเมืองไทยจัง” (2557: 335)

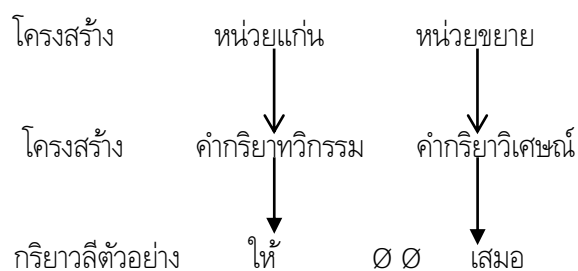
จากตัวอย่างที่ 163 นักศึกษาเวียดนามใช้กริยาวลี "รัก $\emptyset$ จัง" เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่นและหน่วยขยาย โดยหน่วยแก่นเป็นคำกริยากรรม "รัก" ส่วนหน่วยขยายเป็นคำกริยาวิเศษณ์ "จัง" กริยาวลี "รัก $\emptyset$ จัง" ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมของประโยค "ฉันรักเมืองไทยจัง" โครงสร้างกริยาวลีนี้สามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 164:

“อาจารย์ที่สอนหนูให้กำลังใจนักศึกษาเสมอ” (2557: 334)

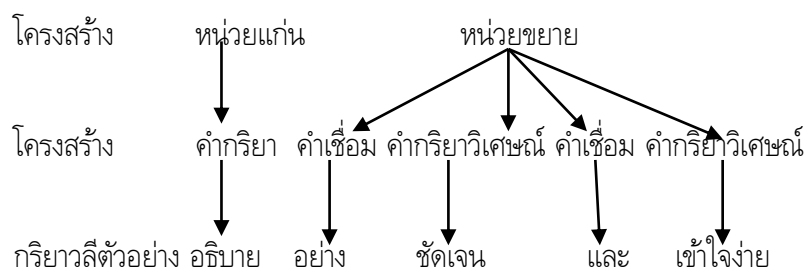
จากตัวอย่างที่ 164 นักศึกษาเวียดนามใช้กริยาวลี “ให้ ๐ ๐ เสมอ” เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่นและหน่วยขยาย โดยหน่วยแก่นเป็นคำกริยาทวิกรรม “ให้” ส่วนหน่วยขยายเป็นคำกริยาวิเศษณ์ “เสมอ” กริยาวลี “ให้ ๐ ๐ เสมอ” ทำหน้าที่เป็นหน่วยทวิกรรมของประโยค “อาจารย์ที่สอนหนูให้กำลังใจนักศึกษาเสมอ” โครงสร้างกริยาวลีนี้สามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 165:

“พวกเราก็มีโอกาสมือมีความรู้มากขึ้น เพราะว่าอาจารย์อธิบายอย่างชัดเจนและเข้าใจง่าย” (2557: 332)

จากตัวอย่างที่ 165 นักศึกษาเวียดนามใช้กริยาวลี “อธิบายอย่างชัดเจนและเข้าใจง่าย” เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่นและหน่วยขยาย โดยหน่วยแก่นเป็นคำกริยากรรม “อธิบาย” ส่วนหน่วยขยายเป็นกลุ่มคำกริยาวิเศษณ์ “ชัดเจนและเข้าใจง่าย” โดยมีคำเชื่อม “อย่าง” ซึ่งโครงสร้างกริยาวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

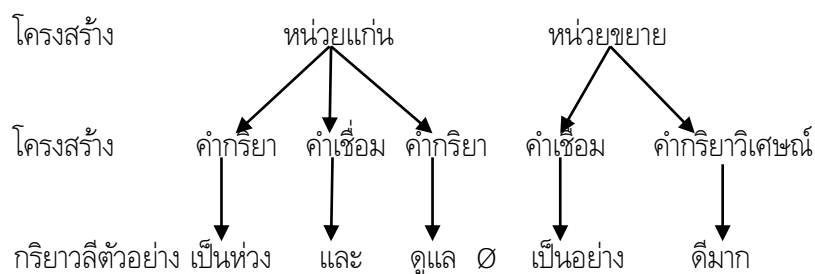

ตัวอย่างที่ 166:

“ทั้งอาจารย์และพี่ๆ เป็นห่วงและดูแลนักศึกษาเป็นอย่างดีมาก” (2557: 386)

จากตัวอย่างที่ 166 นักศึกษาเวียดนามใช้กริยาวลี “เป็นห่วงและดูแล ๐ เป็นอย่างดีมาก” เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่นและหน่วยขยาย โดยหน่วยแก่นเป็นคำกริยา “เป็นห่วง” คำเชื่อม “และ” คำกริยา “ดูแล” ส่วนหน่วยขยายเป็นคำกริยาวิเศษณ์ “ดีมาก” คำกริยาวิเศษณ์เชื่อมกับหน่วยแก่นโดยคำเชื่อม “เป็นอย่างดี” กริยาวลี “เป็นห่วงและดูแล ๐ เป็นอย่างดีมาก” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมของประโยค

“ทั้งอาจารย์และพี่ๆ เป็นห่วงและดูแลนักศึกษาเป็นอย่างดีมาก” โครงสร้างกริยาวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

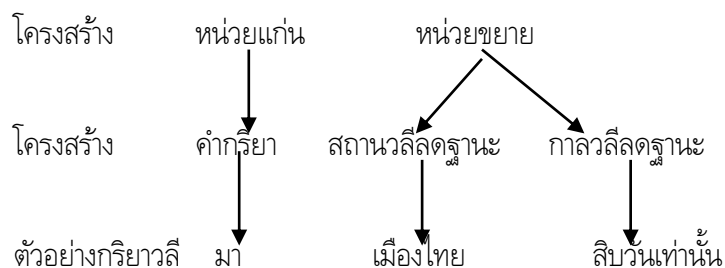

2. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - หน่วยขยาย โดยหน่วยขยายเป็นกาลวลีลดฐานะหรือสถานวลีลดฐานะปรากฏตามลำพังหรือปรากฏพร้อมกันก็ได้

ตัวอย่างที่ 167:

“ดิฉันมาเมืองไทยสิบวันเท่านั้น แต่ได้กินอาหารไทยหลายอย่างแล้ว” (2553: 33)

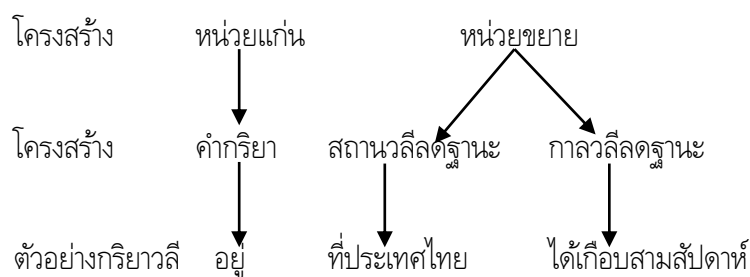
จากตัวอย่างที่ 167 นักศึกษาเวียดนามใช้กริยาวลี “มาเมืองไทยสิบวันเท่านั้น” เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่นและหน่วยขยาย โดยหน่วยแก่นเป็นคำกริยา “มา” ส่วนหน่วยขยายประกอบด้วยสถานวลีลดฐานะ “เมืองไทย” และกาลวลีลดฐานะ “สิบวันเท่านั้น” โครงสร้างกริยาวลีดังกล่าวสามารถแสดงให้เห็นโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 168:

“ถึงนี้หนูอยู่ประเทศไทยได้เกือบสามสัปดาห์ แต่สองวันไปโฮมสเตย์เป็นเวลาที่หนูรู้สึกสนุกและดีใจมากที่สุด” (2555: 195)

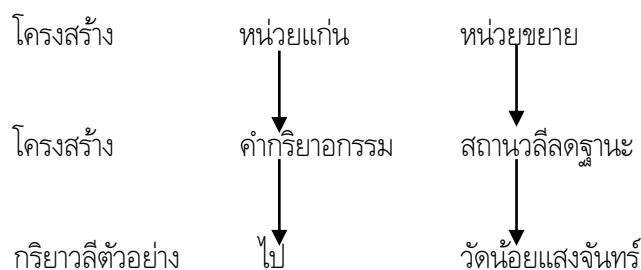
จากตัวอย่างที่ 168 นักศึกษาเวียดนามใช้กริยาวลี “อยู่ประเทศไทยได้เกือบสามสัปดาห์” เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่นและหน่วยขยาย โดยหน่วยแก่นเป็นคำกริยา “อยู่” ส่วนหน่วยขยายประกอบด้วยสถานวลีลดฐานะ “ที่ประเทศไทย” และกาลวลีลดฐานะ “ได้เกือบสามสัปดาห์” โครงสร้างกริยาวลีนี้สามารถแสดงให้เห็นโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 169:

“ตอนหนึ่งหมู่เราไปวัดน้อยแสงจันทร์” (2555: 208)

จากตัวอย่างที่ 169 นักศึกษาเวียดนามใช้กริยาวลี “ไปวัดน้อยแสงจันทร์” เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่นและหน่วยขยาย โดยหน่วยแก่นเป็นคำกริยากรรม “ไป” ส่วนหน่วยขยายเป็นสถานวลีลดฐานะ “วัดน้อยแสงจันทร์” โครงสร้างกริยาวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

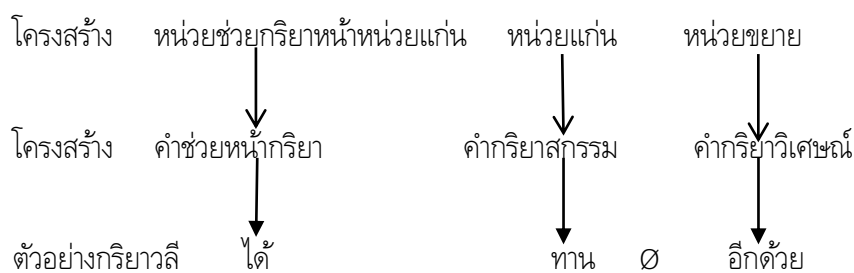
3.1.2.2.3 โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น - หน่วยแก่น - หน่วยขยาย

โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น หน่วยแก่น หน่วยขยาย พบจำนวนทั้งหมด 748 ครั้ง

ตัวอย่างที่ 169:

“เราได้ทานอาหารที่อร่อยมากๆ อีกด้วย” (2553: 61)

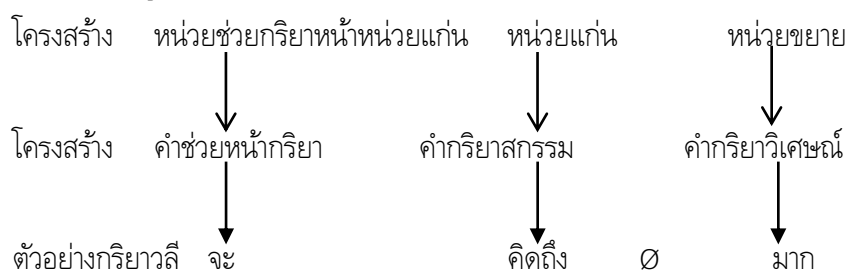
จากตัวอย่างที่ 1 นักศึกษาเวียดนามใช้กริยาวลี “ได้ทาน ๑ อีกด้วย” เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น หน่วยแก่นและหน่วยขยาย โดยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นเป็นคำช่วยหน้ากริยา “ได้” หน่วยแก่นเป็นคำกริยากรรม “ทาน” และหน่วยขยายเป็นคำกริยาวิเศษณ์ “อีกด้วย” กริยาวลี “ได้ทาน ๑ อีกด้วย” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมของประโยค “เราได้ทานอาหารที่อร่อยมากๆ อีกด้วย” โครงสร้างกริยาวลีนี้สามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 170:

“หนูจะคิดถึงอาจารย์และพี่ๆ มาก” (2557: 339)

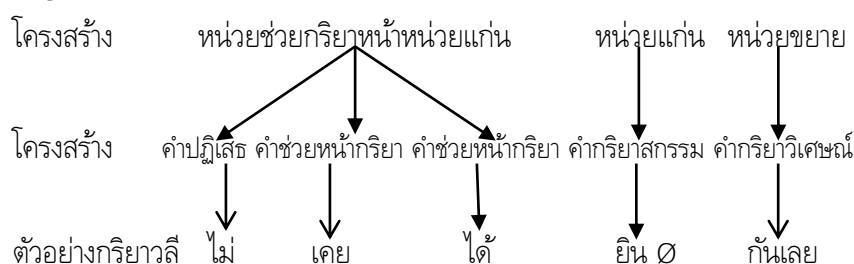
จากตัวอย่างที่ 170 นักศึกษาเวียดนามใช้กริยาลี “จะคิดถึง ๐ มาก” เป็นกริยาลีที่ประกอบด้วยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น หน่วยแก่นและหน่วยขยาย โดยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นเป็นคำช่วยหน้ากริยา “จะ” หน่วยแก่นเป็นคำกริยากรรม “คิดถึง” และหน่วยขยายเป็นคำกริยาวิเศษณ์ “มาก” กริยาลี “จะคิดถึง ๐ มาก” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมของประโยค “หนูจะคิดถึงอาจารย์และพี่ๆ มาก” โครงสร้างกริยาลีนี้นี้สามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 171:

“ฉันก็ไม่เคยได้ยินเสียงแตรที่หนวกหูหรือการแข่งรถกันเลย” (2557: 342)

จากตัวอย่างที่ 171 นักศึกษาเวียดนามใช้กริยาลี “ไม่เคยได้ยิน ๐ กันเลย” เป็นกริยาลีที่ประกอบด้วยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น หน่วยแก่นและหน่วยขยาย โดยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นประกอบด้วยคำปฏิเสธ “ไม่” คำช่วยหน้ากริยาสองคำ “เคย” และ “ได้” หน่วยแก่นเป็นคำกริยากรรม “ยิน” และหน่วยขยายเป็นคำกริยาวิเศษณ์ “กันเลย” กริยาลี “ไม่เคยได้ยิน ๐ กันเลย” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมของประโยค “ฉันก็ไม่เคยได้ยินเสียงแตรที่หนวกหูหรือการแข่งรถกันเลย” โครงสร้างกริยาลีนี้นี้สามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

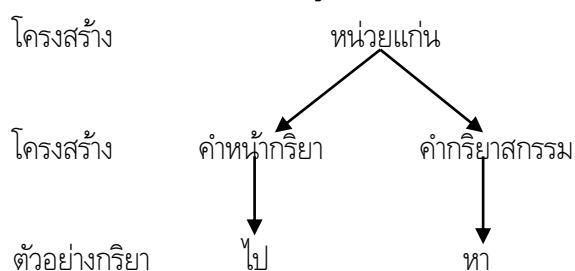
3.1.2.2.4 โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่นหน่วยเดียว

โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่นหน่วยเดียว พบจำนวนทั้งหมด 454 ครั้ง โดยหน่วยแก่นอาจจะเป็นคำกริยากรรม คำกริยากรรมปรากฏอย่างใดอย่างหนึ่งอย่างเดียว หรืออาจจะมีคำหน้ากริยา คำหลังกริยาปรากฏอยู่ด้วย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 172:

“เขาทำอะไรไม่ได้และไปหาเธอแต่หาไม่เจอ” (2553: 11)

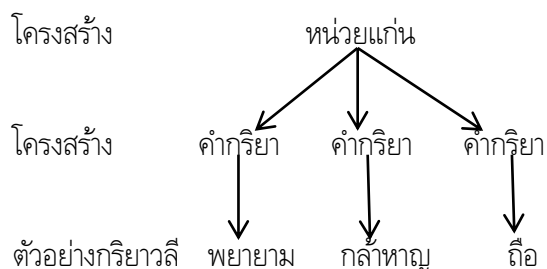
จากตัวอย่างที่ 172 นักศึกษาเวียดนามใช้กริยาวลี “ไปหา” เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่นอย่างเดียว โดยหน่วยแก่นประกอบด้วยคำหน้ากริยา “ไป” และคำกริยากรรม “หา” กริยาวลี “ไปหา” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมของประโยค “เขาทำอะไรไม่ได้และไปหาเธอแต่หาไม่เจอ” ซึ่งโครงสร้างกริยาวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 173:

“ฉันพยายามกล้าหาญถือหูเหลื่อมตัวนุ่งเกี้ยวจนแน่นแล้วถ่ายรูป” (2553: 21)

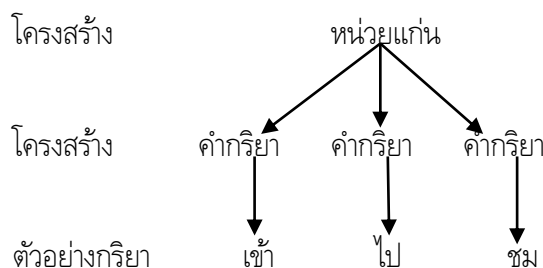
จากตัวอย่างที่ 173 นักศึกษาเวียดนามใช้กริยาวลี “พยายามกล้าหาญถือ” เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่นอย่างเดียว โดยหน่วยแก่นประกอบด้วยคำกริยาสามคำ “พยายาม” “กล้าหาญ” “ถือ” กริยาวลี “พยายามกล้าหาญถือ” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมของประโยค “ฉันพยายามกล้าหาญถือหูเหลื่อมตัวนุ่งเกี้ยวจนแน่น” ซึ่งโครงสร้างกริยาวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 174:

“เมื่อเข้าไปชมทิวทัศน์ที่กว้างปรากฏข้างหน้าหู มีบริเวณแห่งหนึ่งคือ บ้านเรือนของคนไทยสมัยก่อน” (2557: 387)

จากตัวอย่างที่ 174 นักศึกษาเวียดนามใช้กริยาวลี "เข้าไปชม" เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักหน่วยเดียว โดยหน่วยหลักประกอบด้วยคำกริยาสามคำ "เข้า" "ไป" "ชม" กริยาวลี "เข้าไปชม" ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมของประโยค "เมื่อเข้าไปชมทิวทัศน์ที่กว้างปรากฏข้างหน้าหนู" ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นโครงสร้างกริยาวลีดังกล่าวโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

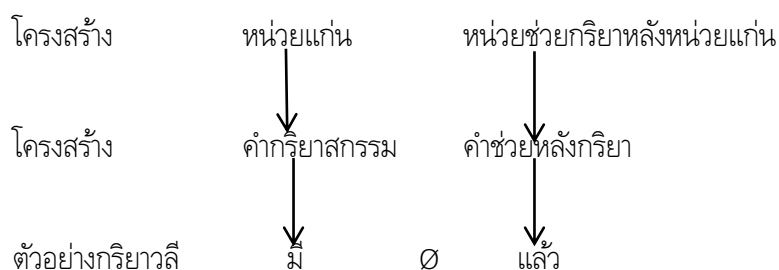
3.1.2.2.5 โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น

โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น พบจำนวนทั้งหมด 98 ครั้ง โดยหน่วยแก่นเป็นคำกริยากรรม หรือคำกริยากรรมปรากฏอย่างใดอย่างหนึ่งอย่างเดียวหรืออาจจะมี คำนำกริยาหรือคำหลังกริยาปรากฏพร้อมด้วย ส่วนหน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่นเป็นคำช่วยหลังกริยา "แล้ว" หรือ "อยู่" ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 175:

"ฉันคิดว่าฉันมีคำตอบแล้ว" (2553: 31)

จากตัวอย่างที่ 175 นักศึกษาเวียดนามใช้กริยาวลี "มี $\emptyset$ แล้ว" เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่นและหน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น โดยหน่วยแก่นเป็นคำกริยากรรม "มี" หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่นเป็นคำช่วยหลังกริยา "แล้ว" กริยาวลี "มี $\emptyset$ แล้ว" ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมของประโยค "ฉันมีคำตอบแล้ว" โครงสร้างกริยาวลีนี้สามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

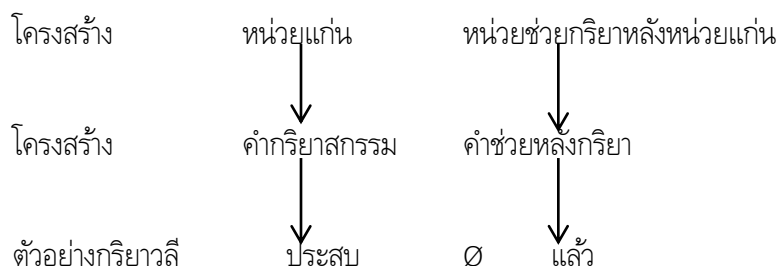

ตัวอย่างที่ 176:

"คนไทยก็ประสบความสำเร็จในการยืมแล้ว" (2556: 273)

จากตัวอย่างที่ 176 นักศึกษาเวียดนามใช้กริยาวลี "ประสบ $\emptyset$ แล้ว" เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่นและหน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น โดยหน่วยแก่นเป็นคำกริยากรรม "ประสบ" ส่วน

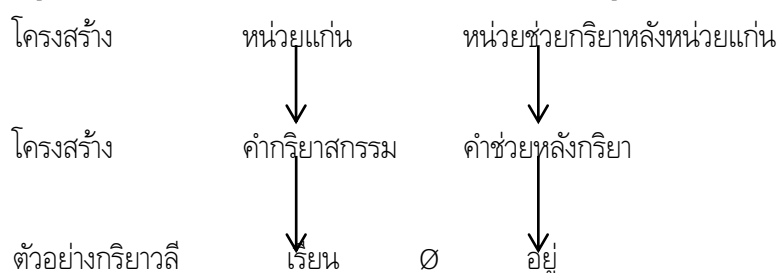
หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่นเป็นคำช่วยหลังกริยา "แล้ว" กริยาวลี "ประสบ ๐ แล้ว" ทำหน้าที่เป็นหน่วยสกรรมของประโยค "คนไทยก็ประสบความสำเร็จในการยึดแล้ว" โครงสร้างกริยาวลีนี้สามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 177:

“ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีวัฒนธรรมหลากหลาย ที่ดิฉันชอบมากที่สุด ก็อาจเป็นเพราะดิฉันเรียนภาษาไทยอยู่” (2556: 293)

จากตัวอย่างที่ 177 นักศึกษาเวียดนามใช้กริยาวลี "เรียน ๐ อยู่" เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่นและหน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น โดยหน่วยแก่นเป็นคำกริยาสกรรม "เรียน" ส่วนหน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่นเป็นคำช่วยหลังกริยา "อยู่" กริยาวลี "เรียน ๐ อยู่" ทำหน้าที่เป็นหน่วยสกรรมของประโยค "ดิฉันเรียนภาษาไทยอยู่" โครงสร้างกริยาวลีนี้สามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

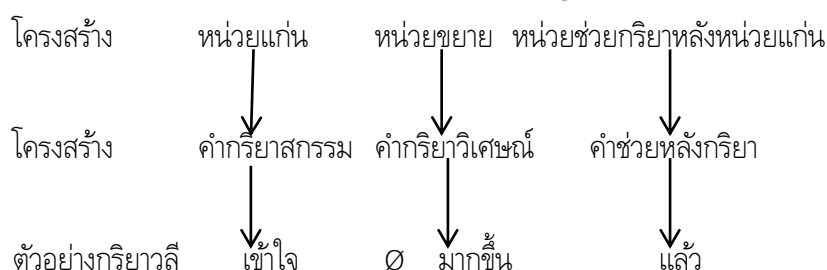
3.1.2.2.6 โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - หน่วยขยาย - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น

โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น หน่วยขยาย หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น พบจำนวนทั้งหมด 97 ครั้ง โดยหน่วยแก่นเป็นคำกริยาสกรรม คำกริยากรรมปรากฏอย่างใดอย่างหนึ่งอย่างเดียวหรือปรากฏพร้อมกับคำหน้ากริยาและคำหลังกริยาก็ได้ ส่วนหน่วยขยายเป็นคำกริยาวิเศษณ์ หรือสถานวลีลดฐานะหรือกาลวลีลดฐานะ และหน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่นเป็นคำช่วยหลังกริยา "แล้ว" ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 178:

“หนูเข้าใจคนไทยมากขึ้นแล้ว” (2557: 387)

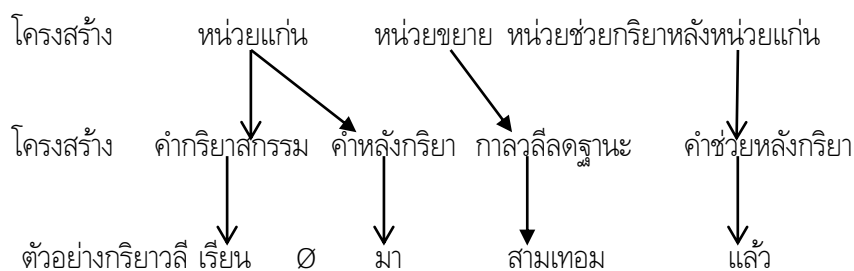
จากตัวอย่างที่ 178 นักศึกษาเวียดนามใช้กริยาวลี "เข้าใจ $\emptyset$ มากขึ้นแล้ว" เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่น หน่วยขยายและหน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น โดยหน่วยแก่นประกอบด้วยคำกริยากรรม "เข้าใจ" คำเดียว ส่วนหน่วยขยายเป็นคำกริยาวิเศษณ์ "มากขึ้น" และหน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่นเป็นคำช่วยหลังกริยา "แล้ว" กริยาวลี "เข้าใจ $\emptyset$ มากขึ้นแล้ว" ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมของประโยค "หนูเข้าใจคนไทยมากขึ้นแล้ว" โครงสร้างกริยาวลีนี้สามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 179:

“ฉันเรียนภาษาไทยมาสามเทอมแล้ว” (2555: 245)

จากตัวอย่างที่ 179 นักศึกษาเวียดนามใช้กริยาวลี "เรียน $\emptyset$ มาสามเทอมแล้ว" เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่น หน่วยขยายและหน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น โดยหน่วยแก่นประกอบด้วยคำกริยากรรม "เรียน" คำหลังกริยา "มา" ส่วนหน่วยขยายเป็นกาลวลีลดฐานะ "สามเทอม" และหน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่นเป็นคำช่วยหลังกริยา "แล้ว" กริยาวลี "เรียน $\emptyset$ มาสามเทอมแล้ว" ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมของประโยค "ฉันเรียนภาษาไทยมาสามเทอมแล้ว" โครงสร้างกริยาวลีนี้สามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

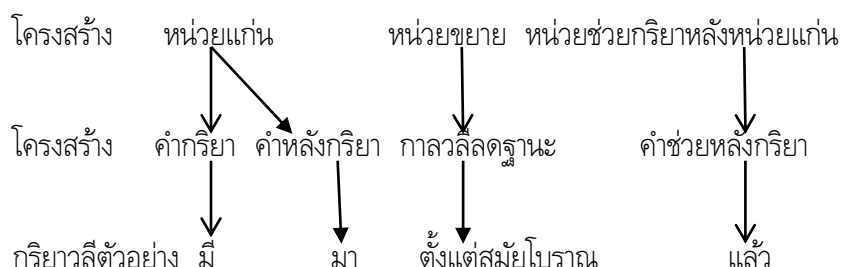

ตัวอย่างที่ 180:

“การทักทายของคนไทยมีมาตั้งแต่สมัยโบราณแล้ว” (2554: 145)

จากตัวอย่างที่ 180 นักศึกษาเวียดนามใช้กริยาวลี "มีมาตั้งแต่สมัยโบราณแล้ว" เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่น หน่วยขยายและหน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น โดยหน่วยแก่นประกอบด้วยคำกริยา "มี" คำหลังกริยา "มา" หน่วยขยายเป็นกาลวลีลดฐานะ "ตั้งแต่สมัยโบราณ" หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่นเป็นคำช่วยหลังกริยา "แล้ว" กริยาวลี "มีมาตั้งแต่สมัยโบราณแล้ว" ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมของประโยค

"การทักทายของคนไทยมีมาตั้งแต่สมัยโบราณแล้ว" โครงสร้างกริยาวลีนี้สามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

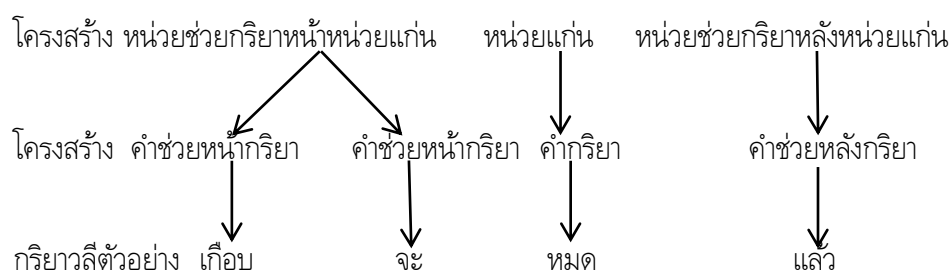
3.1.2.2.7 โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น - หน่วยแก่น - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น

โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น - หน่วยแก่น - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น พบจำนวนทั้งหมด 52 ครั้ง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 181:

“เวลาที่หนูได้เรียนที่มศว. เกือบจะหมดแล้ว” (2554: 105)

จากตัวอย่างที่ 181 นักศึกษาเวียดนามใช้กริยาวลี "เกือบจะหมดแล้ว" เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น หน่วยแก่น และหน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น โดยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นประกอบด้วยคำช่วยหน้ากริยาสองคำ “เกือบ” และ “จะ” หน่วยแก่นเป็นคำกริยากรรม “หมด” หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่นเป็นคำช่วยหลังกริยา “แล้ว” กริยาวลี "เกือบจะหมดแล้ว" ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมของประโยค "เวลาที่หนูได้เรียนที่มศว. เกือบจะหมดแล้ว" โครงสร้างกริยาวลีนี้สามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

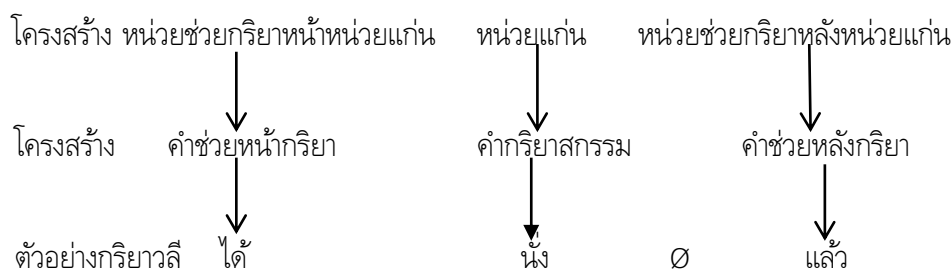

ตัวอย่างที่ 182:

“วันพฤหัสบดีตอนเช้าหนูได้นั่งรถแล้ว” (2555: 210)

จากตัวอย่างที่ 182 นักศึกษาเวียดนามใช้กริยาวลี "ได้นั่งรถแล้ว" เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น หน่วยแก่น หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น โดยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นเป็นคำช่วยหน้ากริยา "ได้" หน่วยแก่นเป็นคำกริยากรรม "นั่ง" หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่นเป็น

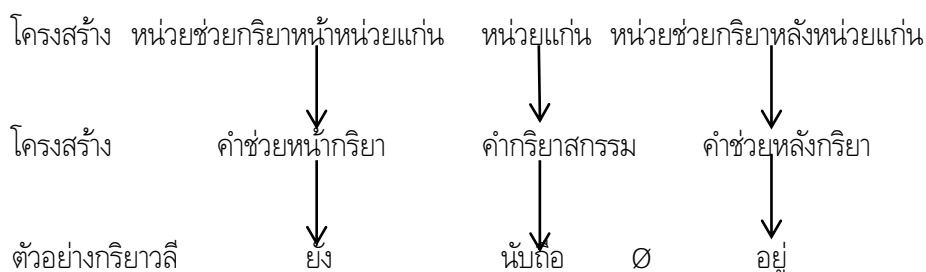
คำช่วยหลังกริยา "แล้ว" กริยาวลี "ได้นั่ง ๐ แล้ว" ทำหน้าที่ของหน่วยกรรมในประโยค "วันพฤหัสบดีตอนเช้าหนูได้นั่งรถแล้ว" โครงสร้างกริยาวลีนี้สามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 183:

“คนไทยยังนับถือท่านอยู่” (2557: 341)

จากตัวอย่างที่ 183 นักศึกษาเวียดนามใช้กริยาวลี "ยังนับถือ ๐ อยู่" เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น หน่วยแก่น และหน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น โดยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นเป็นคำช่วยหน้ากริยา "ยัง" หน่วยแก่นเป็นคำกริยากรรม "นับถือ" หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่นเป็นคำช่วยหลังกริยา "อยู่" กริยาวลี "ยังนับถือ ๐ อยู่" ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมของประโยค "คนไทยยังนับถือท่านอยู่" โครงสร้างกริยาวลีนี้สามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

3.1.2.2.8 โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น - หน่วยแก่น - หน่วยขยาย

- หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น

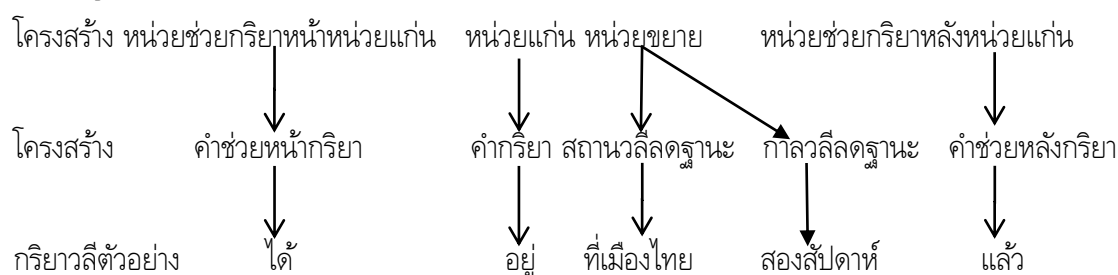
โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น - หน่วยแก่น - หน่วยขยาย - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น โดยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นเป็นคำช่วยหน้ากริยา หน่วยแก่นอาจจะเป็นคำกริยากรรมหรือคำกริยากรรม ส่วนหน่วยขยายเป็นสถานวลีลดฐานะ และหน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่นเป็นคำช่วยหลังกริยา “แล้ว” พบจำนวนทั้งหมด 25 ครั้ง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 184:

“เราได้อยู่ที่เมืองไทยสองสัปดาห์แล้ว” (2555: 226)

จากตัวอย่างที่ 184 นักศึกษาเวียดนามใช้กริยาวลี "ได้อยู่ที่เมืองไทยสองสัปดาห์แล้ว" เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น หน่วยแก่น หน่วยขยาย และหน่วยช่วยกริยา

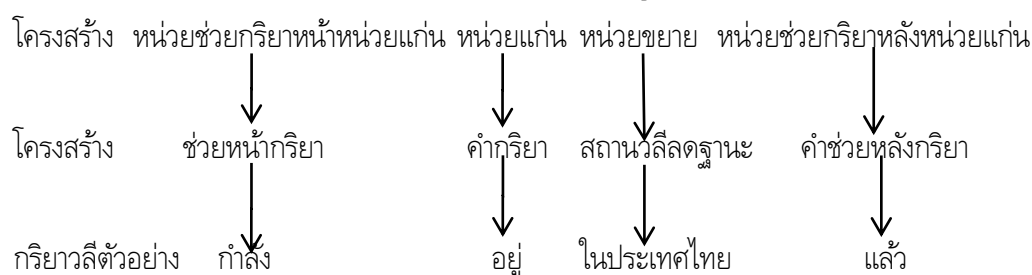
หลังหน่วยแก่ โดยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่เป็นคำช่วยหน้ากริยา "ได้" หน่วยแก่เป็นคำกริยากรรม "อยู่" หน่วยขยายประกอบด้วยสถานวลีลดฐานะ "ที่เมืองไทย" และกาลวลีลดฐานะ "สองสัปดาห์" ส่วนหน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่เป็นคำช่วยหลังกริยา "แล้ว" กริยาลี "ได้อยู่ที่เมืองไทยสองสัปดาห์แล้ว" ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมของประโยค "เราได้อยู่ที่เมืองไทยสองสัปดาห์แล้ว" โครงสร้างกริยาลีนี้นี้สามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 185:

“เรากำลังอยู่ในประเทศไทยแล้ว” (2557: 362)

จากตัวอย่างที่ 185 นักศึกษาเวียดนามใช้กริยาลี "กำลังอยู่ในประเทศไทยแล้ว" เป็นกริยาลีที่ประกอบด้วยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่ หน่วยแก่ หน่วยขยาย และหน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่ โดยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่เป็นคำช่วยหน้ากริยา "กำลัง" หน่วยแก่เป็นคำกริยากรรม "อยู่" หน่วยขยายเป็นสถานวลีลดฐานะ "ในประเทศไทย" หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่เป็นคำช่วยหลังกริยา "แล้ว" กริยาลี "กำลังอยู่ในประเทศไทยแล้ว" ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมของประโยค "เรากำลังอยู่ในประเทศไทยแล้ว" ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นถึงโครงสร้างกริยาลีดังกล่าวโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

3.1.2.2.9 โครงสร้างกริยาลีแบบ หน่วยแก่ - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่ - หน่วยขยาย

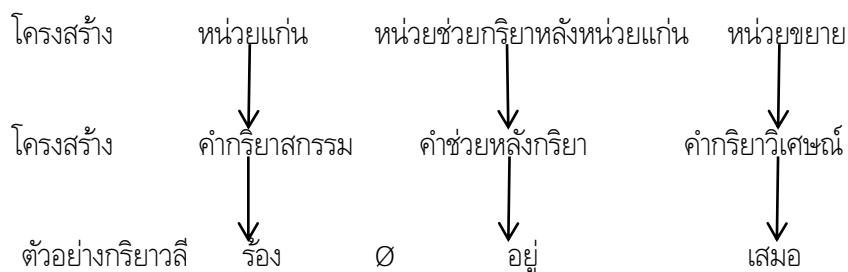
โครงสร้างกริยาลีแบบ หน่วยแก่ หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่ หน่วยขยาย พบจำนวนทั้งหมด 2 ครั้ง โดยโครงสร้างนี้อาจจะเป็นอย่างใดอย่างหนึ่งดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 186:

“คุณแม่ร้องเพลงกล่อมเด็กอยู่เสมอ” (2553: 7)

จากตัวอย่างที่ 186 นักศึกษาเวียดนามใช้กริยาลี "ร้อง อยู่เสมอ" เป็นกริยาลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่ หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่และหน่วยขยาย โดยหน่วยแก่เป็นคำกริยากรรม

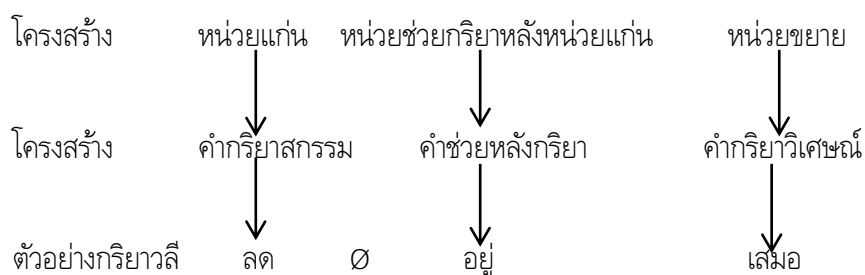
"ร้อง" หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่นเป็นคำช่วยหลังกริยา "อยู่" หน่วยขยายเป็นคำกริยาวิเศษณ์ "เสมอ" กริยาวลี "ร้อง ๐ อยู่เสมอ" ทำหน้าที่เป็นหน่วยสกรรมของประโยค "คุณแม่ร้องเพลงกล่อมเด็กอยู่เสมอ" โครงสร้างกริยาวลีนี้สามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 187:

"สินค้าที่นี้โดยเฉพาะเสื้อผ้าและเครื่องประดับมีหลายแบบ หลายชนิด หลายสีให้ผู้บริโภคได้เลือก คุณภาพก็ดีด้วย สิ่งที่สำคัญคือ ราคาซึ่งเหมาะสมกับคนทุกวัย และลดราคาอยู่เสมอ" (2553: 54)

จากตัวอย่างที่ 187 นักศึกษาเวียดนามใช้กริยาวลี "ลด ๐ อยู่เสมอ" เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วย หน่วยแก่น หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่นและหน่วยขยาย โดยหน่วยแก่นเป็นคำกริยาสกรรม "ลด" หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่นเป็นคำช่วยหลังกริยา "อยู่" หน่วยขยายเป็นคำกริยาวิเศษณ์ "เสมอ" กริยาวลี "ลด ๐ อยู่เสมอ" ทำหน้าที่เป็นหน่วยสกรรมของประโยค "ลด ๐ อยู่เสมอ" โครงสร้างกริยาวลีนี้สามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

สรุปว่า กริยาวลีที่นักศึกษาเวียดนามใช้ในงานเขียนความเรียงภาษาไทย ซึ่งมีลักษณะโครงสร้างกริยาวลีที่ตามทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวิจิตรน ภาณุพงศ์ (2543) พบโครงสร้างจำนวนทั้งหมด 6025 วลี จำแนกเป็น 9 โครงสร้าง ซึ่งเรียงลำดับตามอัตราการปรากฏจากจำนวนมากไปหาน้อยได้แก่ 1. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น - หน่วยแก่น 2. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - หน่วยขยาย 3. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น - หน่วยแก่น - หน่วยขยาย 4. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่นหน่วยเดียว 5. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น 6. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - หน่วยขยาย - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น 7. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น - หน่วยแก่น - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น 8. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยช่วยกริยา

หน้าหน่วยเก่า - หน่วยเก่า - หน่วยขยาย - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยเก่า 9. โครงสร้างกริยาลีแบบ
หน่วยเก่า - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยเก่า - หน่วยขยาย

3.1.2.3 หน้าที่ของกริยาลีในประโยค

จากการวิเคราะห์ประโยคในความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนามเพื่อรวบรวมกริยาลีพบว่า นักศึกษาเวียดนามได้ใช้กริยาลีซึ่งทำหน้าที่ได้สามหน่วยในประโยค ได้แก่หน่วยกรรม หน่วยกรรมและหน่วยทวิกรรม กริยาลีที่ทำหน้าที่ของแต่ละหน่วยจะมีลักษณะโครงสร้างอาจจะเหมือนกัน หรืออาจจะเป็นกรณีที่ว่า โครงสร้างกริยาลีนี้ทำหน้าที่ของหน่วยกรรมแต่ไม่พบเมื่อเป็นหน่วยกรรม เป็นต้น ผู้วิจัยจะพรรณนาลักษณะโครงสร้างกริยาลีซึ่งทำหน้าที่ของแต่ละหน่วยในสามหน่วย ได้แก่ หน่วยกรรม หน่วยกรรมและหน่วยทวิกรรมดังนี้

3.1.2.3.1 กริยาลีที่ทำหน้าที่ของหน่วยกรรม

ในจำนวนโครงสร้างกริยาลีที่นักศึกษาเวียดนามใช้ในการเขียนความเรียงภาษาไทย ซึ่งตามแนวทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวิจินตัน ภาณุพงศ์ (2543) พบโครงสร้างนามวลีที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมจำนวนทั้งหมด 9 โครงสร้าง ซึ่งจะเรียงลำดับตามอัตราการปรากฏจากจำนวนมากไปหาน้อย และต่อไปนี้จะอธิบายแต่ละลักษณะผู้วิจัยจะแสดงให้เห็นโครงสร้างต่างๆ ที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมของประโยค โดยการใช้แผนภูมิ (ผู้วิจัยจะใช้ประโยคสามัญที่เป็นประโยคเริ่ม ซึ่งประกอบด้วยสองหน่วยได้แก่หน่วยประธานและหน่วยกรรม ตามวิจินตัน ภาณุพงศ์ (2543)) ดังนี้

ประธาน

-

กรรม

1. หน่วยเก่า - หน่วยขยาย
2. หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยเก่า - หน่วยเก่า
3. หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยเก่า - หน่วยเก่า - หน่วยขยาย
4. หน่วยเก่าหน่วยเดียว
5. หน่วยเก่า - หน่วยขยาย - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยเก่า
6. หน่วยเก่า - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยเก่า
7. หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยเก่า - หน่วยเก่า - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยเก่า
8. หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยเก่า - หน่วยเก่า - หน่วยขยาย - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยเก่า
9. หน่วยเก่า - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยเก่า - หน่วยขยาย

ภาพประกอบ 5 โครงสร้างกริยาลีที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมของประโยค

และตามทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวิจินตัน ภาณุพงศ์ (2543)

1. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - หน่วยขยาย

โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - หน่วยขยาย พบจำนวนทั้งหมด 1524 ครั้ง
ตัวอย่างที่ 188:

“ฉันรู้สึกละเอียดใจมาก” (2557: 343)

จากตัวอย่างที่ 188 กริยาวลี “รู้สึกละเอียดใจมาก” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมของประโยค “ฉันรู้สึกละเอียดใจมาก” และกริยาวลีดังกล่าวเป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่นและหน่วยขยาย โดยหน่วยแก่นประกอบด้วยคำกริยากรรมสองคำ “รู้สึก” และ “ละเอียดใจ” ส่วนหน่วยขยายเป็นคำกริยาวิเศษณ์ “มาก”

2. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น - หน่วยแก่น

โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น - หน่วยแก่น พบจำนวนทั้งหมด 521 ครั้ง

ตัวอย่างที่ 189:

“ดิฉันผิดหวังมากเพราะทิวทัศน์ไม่ค่อยสวย” (2553: 34)

จากตัวอย่างที่ 189 เห็นว่า กริยาวลี “ไม่ค่อยสวย” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมของประโยค “เพราะทิวทัศน์ไม่ค่อยสวย” และกริยาวลีดังกล่าวเป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นและหน่วยแก่น โดยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นประกอบด้วยคำปฏิเสธ “ไม่” และคำช่วยหน้ากริยา “ค่อย” ส่วนหน่วยแก่นเป็นคำกริยากรรม “สวย”

3. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น - หน่วยแก่น - หน่วยขยาย

โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น - หน่วยแก่น - หน่วยขยาย พบจำนวนทั้งหมด 480 ครั้ง

ตัวอย่างที่ 190:

“ถึงแม้ว่าเราเพิ่งรู้จักกัน อยู่ด้วยกันไม่ได้กี่ชั่วโมง แต่รอยยิ้มของท่าน คำชื่นชมของท่านก็ทำให้หนูอบอุ่นใจ” (2557: 329)

จากตัวอย่างที่ 190 เห็นว่า กริยาวลี “เพิ่งรู้จักกัน” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมของประโยค “เราเพิ่งรู้จักกัน” และกริยาวลีดังกล่าวเป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นหน่วยแก่นและหน่วยขยาย โดยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นเป็นคำช่วยหน้ากริยา “เพิ่ง” หน่วยแก่นเป็นคำกริยากรรม “รู้จัก” ส่วนหน่วยขยายเป็นคำกริยาวิเศษณ์ “กัน”

4. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่นหน่วยเดียว

โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่นหน่วยเดียว พบจำนวนทั้งหมด 204 ครั้ง

ตัวอย่างที่ 191:

“การค้าขายของพ่อค้าก็แย่งลง” (2553: 19)

จากตัวอย่างที่ 191 กริยาวลี “แย่งลง” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมในของประโยค “การค้าขายของพ่อค้าก็แย่งลง” และกริยาวลีดังกล่าวเป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่นหน่วยเดียว โดยหน่วยแก่นประกอบด้วยคำกริยากรรม “แย่ง” และคำหลังกริยา “ลง”

5. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - หน่วยขยาย - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น

โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - หน่วยขยาย - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น พบจำนวนทั้งหมด 67 ครั้ง

ตัวอย่างที่ 192:

“สังคมไทยในปัจจุบันเปลี่ยนแปลงมากแล้ว” (2554: 176)

จากตัวอย่างที่ 192 กริยาวลี “เปลี่ยนแปลงมากแล้ว” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมของประโยค “สังคมไทยในปัจจุบันเปลี่ยนแปลงมากแล้ว” และกริยาวลีดังกล่าวเป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่น หน่วยขยายและหน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น โดยหน่วยแก่นเป็นคำกริยากรรม “เปลี่ยนแปลง” หน่วยขยายเป็นคำกริยาวิเศษณ์ “มาก” ส่วนหน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่นเป็นคำช่วยหลังกริยา “แล้ว”

6. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น

โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น พบจำนวนทั้งหมด 53 ครั้ง

ตัวอย่างที่ 193:

“หลังจากทั้งสามคนตายไปแล้ว วิญญาณของทั้งสามได้ขึ้นสวรรค์” (2553: 11)

จากตัวอย่างที่ 193 กริยาวลี “ตายไปแล้ว” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมของประโยค “หลังจากทั้งสามคนตายไปแล้ว” และกริยาวลีดังกล่าวเป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่นและหน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น โดยหน่วยแก่นประกอบด้วยคำกริยากรรม “ตาย” และคำหลังกริยา “ไป” ส่วนหน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่นเป็นคำช่วยหลังกริยา “แล้ว”

7. โครงสร้างกริยาลีแบบ หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น - หน่วยแก่น - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น

โครงสร้างกริยาลีแบบ หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น - หน่วยแก่น - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น พบจำนวนทั้งหมด 27 ครั้ง

ตัวอย่างที่ 194:

“เวลาที่หนูได้เรียนที่มศว. เกือบจะหมดแล้ว” (2554: 105)

จากตัวอย่างที่ 194 กริยาลี “เกือบจะหมดแล้ว” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมของประโยค “เวลาที่หนูได้เรียนที่มศว. เกือบจะหมดแล้ว” และกริยาลีดังกล่าวเป็นกริยาลีที่ประกอบด้วยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น หน่วยแก่นและหน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น โดยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นประกอบด้วยคำช่วยหน้ากริยาสองคำได้แก่ “เกือบ” และ “จะ” ส่วนหน่วยแก่นเป็นคำกริยากรรม “หมด” ส่วนหน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่นเป็นคำช่วยหลังกริยา “แล้ว”

8. โครงสร้างกริยาลีแบบ หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น - หน่วยแก่น - หน่วยขยาย - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น

โครงสร้างกริยาลีแบบ หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น - หน่วยแก่น - หน่วยขยาย - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น พบจำนวนทั้งหมด 25 ครั้ง

ตัวอย่างที่ 195:

“เรากำลังอยู่ในประเทศไทยแล้ว” (2557: 362)

จากตัวอย่างที่ 195 เห็นว่า กริยาลี “กำลังอยู่ในประเทศไทยแล้ว” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมของประโยค “เรากำลังอยู่ในประเทศไทยแล้ว” และกริยาลีดังกล่าวเป็นกริยาลีที่ประกอบด้วยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น หน่วยแก่น หน่วยขยายและหน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น โดยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นเป็นคำช่วยหน้ากริยา “กำลัง” หน่วยแก่นเป็นคำกริยากรรม “อยู่” หน่วยขยายเป็นสถานวลีลดฐานะ “ในประเทศไทย” ส่วนหน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่นเป็นคำช่วยหลังกริยา “แล้ว”

9. โครงสร้างกริยาลีแบบ หน่วยแก่น - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น - หน่วยขยาย

โครงสร้างกริยาลีแบบ หน่วยแก่น - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น - หน่วยขยาย พบจำนวนทั้งหมด 3 ครั้ง

ตัวอย่างที่ 196:

“หนูมีความคิดว่าอยู่ในประเทศไทยในหนึ่งเดือนจะเป็นอย่างไร จะทำความรู้จักกับคนอื่น ๆ ยังไงดี ไม่รู้ไม่ทราบ ก็สงสัยกังวลอยู่ในใจ แต่หลังจากที่ไปเที่ยวที่จังหวัดอุทัยธานี ได้อยู่กับชาวบ้าน ได้รู้จักวิถีชีวิตของชาวบ้านคนไทย ความกังวลของตัวเองก็หมดแล้ว” (2554: 74)

จากตัวอย่างที่ 196 เห็นว่า กริยาวลี “สงสัยกังวลอยู่ในใจ” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมของประโยค “ก็สงสัยกังวลอยู่ในใจ” และกริยาวลีดังกล่าวเป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่นหน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่นและหน่วยขยาย โดยหน่วยแก่นประกอบด้วยคำกริยากรรมสองคำ “สงสัย” และ “กังวล” ส่วนหน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่นเป็นคำช่วยหลังกริยา “อยู่” และหน่วยขยายเป็นสถานวลีลดฐานะ “ในใจ”

3.1.2.3.2 กริยาวลีที่ทำหน้าที่ของหน่วยกรรม

ในจำนวนโครงสร้างกริยาวลีที่นักศึกษาเวียดนามใช้ในการเขียนความเรียงภาษาไทย และตามทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวิจินต์ ภาณุพงศ์ (2543) พบโครงสร้างกริยาวลีที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมของประโยค 8 โครงสร้าง ซึ่งจะเรียงลำดับตามการปรากฏจากจำนวนมากไปหาน้อย ต่อไปนี้ ก่อนที่จะอธิบายแต่ละลักษณะผู้วิจัยจะแสดงให้เห็นโครงสร้างต่างๆ ที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมของประโยคโดยใช้แผนภูมิ (ผู้วิจัยจะใช้ประโยคสามัญที่เป็นประโยคเริ่ม ซึ่งประกอบด้วยสามหน่วยได้แก่ หน่วยประธาน หน่วยกรรม และหน่วยกรรมตรง ตามวิจินต์ ภาณุพงศ์ (2543)) ดังนี้

ประธาน	กรรม	กรรมตรง
{ 1. หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น - หน่วยแก่น 2. หน่วยแก่น - หน่วยขยาย 3. หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น - หน่วยแก่น - หน่วยขยาย 4. หน่วยแก่นอย่างเดียว 5. หน่วยแก่น - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น 6. หน่วยแก่น - หน่วยขยาย - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น 7. หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น - หน่วยแก่น - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น 8. หน่วยแก่น - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น - หน่วยขยาย }		

ภาพประกอบ 6 โครงสร้างกริยาวลีที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมของประโยค
และตามทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวิจินต์ ภาณุพงศ์ (2543)

1. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น - หน่วยแก่น

โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น - หน่วยแก่น พบจำนวน

ทั้งหมด 1899 ครั้ง

ตัวอย่างที่ 197:

“ดิฉันและเพื่อนๆ เพิ่งได้มีโอกาสไปเที่ยวที่สวนสามพรานวันเสาร์” (2553: 30)

จากตัวอย่างที่ 197 เห็นว่า กริยาวลี “เพิ่งได้มี” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมของประโยค “ดิฉันและเพื่อนๆ เพิ่งได้มีโอกาสไปเที่ยวที่สวนสามพรานวันเสาร์” และกริยาวลีดังกล่าวเป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นและหน่วยแก่น โดยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นเป็นคำช่วยหน้ากริยาสองคำ “เพิ่ง” และ “ได้” ส่วนหน่วยแก่นเป็นคำกริยากรรม “มี”

2. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - หน่วยขยาย

โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - หน่วยขยาย พบจำนวนทั้งหมด 567 ครั้ง

ตัวอย่างที่ 198:

“ฉันรักเมืองไทยจัง” (2557: 335)

จากตัวอย่างที่ 198 เห็นว่า กริยาวลี “รัก ๐ จัง” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมของประโยค “ฉันรักเมืองไทยจัง” และกริยาวลีดังกล่าวเป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่นและหน่วยขยาย โดยหน่วยแก่นเป็นคำกริยากรรม “รัก” ส่วนหน่วยขยายเป็นคำกริยาวิเศษณ์ “จัง”

3. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น - หน่วยแก่น - หน่วยขยาย

โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น - หน่วยแก่น - หน่วยขยาย พบจำนวนทั้งหมด 268 ครั้ง

ตัวอย่างที่ 199:

“ทั้งสองคนแต่งงานไปตั้งนานแต่ยังไม่มีลูกเลย” (2553: 11)

จากตัวอย่างที่ 199 เห็นว่า กริยาวลี “ยังไม่มี ๐ เลย” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมของประโยค “แต่ยังไม่มีลูกเลย” และกริยาวลีดังกล่าวเป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น หน่วยแก่น และหน่วยขยาย โดยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นประกอบด้วยคำช่วยหน้ากริยา “ยัง” คำปฏิเสธ “ไม่” หน่วยแก่นเป็นคำกริยากรรม “มี” ส่วนหน่วยขยายเป็นคำกริยาวิเศษณ์ “เลย”

4. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่นหน่วยเดียว

โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่นหน่วยเดียว พบจำนวนทั้งหมด 248 ครั้ง โดยหน่วยแก่นอาจจะเป็นคำกริยากรรมชนิดเดียว หรืออาจจะมีคำหน้ากริยา คำหลังกริยาปรากฏอยู่ด้วยดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 200:

“เขาทำอะไรไม่ได้และไปหาเธอแต่หาไม่เจอ” (2553: 11)

จากตัวอย่างที่ 200 เห็นว่า กริยาวลี “ไปหา” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมของประโยค “และไปหาเธอ” และกริยาวลีดังกล่าวเป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่นหน่วยเดียว โดยหน่วยแก่นประกอบด้วยคำหน้ากริยา “ไป” และคำกริยากรรม “หา”

5. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น

โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น พบจำนวนทั้งหมด 45 ครั้ง โดยหน่วยแก่นเป็นคำกริยากรรม ส่วนหน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่นเป็นคำช่วยหลังกริยา “แล้ว” และ “อยู่” ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 201:

“ก็อาจเป็นเพราะดิฉันเรียนภาษาไทยอยู่ ดิฉันจึงรักเมืองไทยและคนไทยมาก”
(2556: 293)

จากตัวอย่างที่ 201 เห็นว่า กริยาวลี “เรียน อยู่” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมของประโยค “ก็อาจเป็นเพราะดิฉันเรียนภาษาไทยอยู่” และกริยาวลีดังกล่าวเป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่นและหน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น โดยหน่วยแก่นเป็นคำกริยากรรม “เรียน” ส่วนหน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่นเป็นคำช่วยหลังกริยา “อยู่”

6. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - หน่วยขยาย - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น

โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - หน่วยขยาย - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น พบจำนวนทั้งหมด 30 ครั้ง โดยหน่วยแก่นเป็นคำกริยากรรม หน่วยขยายเป็นคำกริยาวิเศษณ์ หรือสถานวลีลดฐานะหรือกาลวลีลดฐานะ หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่นเป็นคำช่วยหลังกริยา “แล้ว” หรือ “อยู่” ดังตัวอย่างต่างๆ ต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 202:

“หนูเข้าใจคนไทยมากขึ้นแล้ว” (2557: 387)

จากตัวอย่างที่ 202 เห็นว่า กริยาวลี “เข้าใจ มากขึ้นแล้ว” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมของประโยค “หนูเข้าใจคนไทยมากขึ้นแล้ว” และกริยาวลีดังกล่าวเป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่น หน่วยขยายและหน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น โดยหน่วยแก่นเป็นคำกริยากรรม “เข้าใจ” หน่วยขยายเป็นคำกริยาวิเศษณ์ “มากขึ้น” ส่วนหน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่นเป็นคำช่วยหลังกริยา “แล้ว”

7. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น - หน่วยแก่น - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น

โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น - หน่วยแก่น - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น พบจำนวนทั้งหมด 24 ครั้ง

ตัวอย่างที่ 203:

“คนไทยยังนับถือท่านอยู่” (2557: 341)

จากตัวอย่างที่ 203 กริยาวลี “ยังนับถือ อยู่” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมของประโยค “คนไทยยังนับถือท่านอยู่” และกริยาวลีดังกล่าวเป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น หน่วยแก่น และหน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น โดยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นเป็นคำช่วยหน้ากริยา “ยัง” หน่วยแก่นเป็นคำกริยากรรม “นับถือ” และหน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่นเป็นคำช่วยหลังกริยา “อยู่”

8. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น - หน่วยขยาย

โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น - หน่วยขยาย พบจำนวนทั้งหมด 3 ครั้ง

ตัวอย่างที่ 204:

“นิสัยของเขาก็เป็นอย่างนั้นอยู่แล้วด้วย” (2557: 333)

จากตัวอย่างที่ 204 กริยาวลี “เป็น อยู่แล้วด้วย” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมของประโยค “นิสัยของเขาก็เป็นอย่างนั้นอยู่แล้วด้วย” และกริยาวลีดังกล่าวเป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่น หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่นและหน่วยขยาย โดยหน่วยแก่นเป็นคำกริยากรรม “เป็น” หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่นเป็นคำช่วยหลังกริยา “อยู่แล้ว” ส่วนหน่วยขยายเป็นคำกริยาวิเศษณ์ “ด้วย”

3.1.2.3.3 กริยาวลีที่ทำหน้าที่ของหน่วยทวิกรรม

ในจำนวนโครงสร้างกริยาวลีที่นักศึกษาวิทยาเขตเวียงจันทน์ใช้ในการเขียนความเรียงภาษาไทย และตามทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวจินตัน ภาณุพงศ์ (2543) พบโครงสร้างกริยาวลีที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยทวิกรรมของประโยค 2 โครงสร้าง ต่อไปนี้ ก่อนที่จะอธิบายแต่ละลักษณะผู้วิจัยจะแสดงให้เห็นโครงสร้างต่างๆ ที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยทวิกรรมของประโยคโดยใช้แผนภูมิ (ผู้วิจัยจะใช้ประโยคสามัญที่เป็นประโยคเริ่ม ซึ่งประกอบด้วยสี่หน่วยได้แก่หน่วยประธาน หน่วยทวิกรรม หน่วยกรรมตรง และหน่วยกรรมรอง ตามวจินตัน ภาณุพงศ์ (2543)) ดังนี้

ประธาน -	ทวิกรรม	กรรมตรง	กรรมรอง
[1. หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น - หน่วยแก่น - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น 2. หน่วยแก่น - หน่วยขยาย]			

ภาพประกอบ 7 โครงสร้างกริยาวลีที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยทวิกรรมของประโยค

และตามทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวจินตัน ภาณุพงศ์ (2543)

1. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น - หน่วยแก่น - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น

โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น - หน่วยแก่น - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น พบจำนวนทั้งหมดแค่ 1 ครั้งเท่านั้น

ตัวอย่างที่ 205:

“อาจารย์ของดิฉันเคยสอนดิฉันการทำกระทงแล้ว” (2556: 296)

จากตัวอย่างที่ 205 กริยาวลี “เคยสอน $\emptyset$ $\emptyset$ แล้ว” ทำหน้าที่เป็นหน่วยทวิกรรมของประโยค “อาจารย์ของดิฉันเคยสอนดิฉันการทำกระทงแล้ว” และกริยาวลีดังกล่าวเป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น หน่วยแก่นและหน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น โดยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นเป็นคำช่วยหน้ากริยา “เคย” หน่วยแก่นเป็นคำกริยาทวิกรรม “สอน” ส่วนหน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่นเป็นคำช่วยหลังกริยา “แล้ว”

2. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - หน่วยขยาย

โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - หน่วยขยาย พบจำนวนทั้งหมดแค่ 1 ครั้งเท่านั้น

ตัวอย่างที่ 206:

“อาจารย์ที่สอนหนูให้กำลังใจนักศึกษาเสมอ” (2557: 347)

จากตัวอย่างที่ 206 กริยาวลี “ให้ $\emptyset$ $\emptyset$ เสมอ” ทำหน้าที่เป็นหน่วยทวิกรรมของประโยค “อาจารย์ที่สอนหนูให้กำลังใจนักศึกษาเสมอ” และกริยาวลีดังกล่าวเป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่นและหน่วยขยาย โดยหน่วยแก่นเป็นคำกริยาทวิกรรม “ให้” ส่วนหน่วยขยายเป็นคำกริยาวิเศษณ์ “เสมอ”

สรุป กริยาวลีจากความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนามที่มีลักษณะโครงสร้างตามแนวทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวจินตัน ภาณุพงศ์ (2543) พบทำหน้าที่เป็นส่วนประกอบของประโยคทั้งหมด 3 หน่วยซึ่งได้แก่ หน่วยกรรม หน่วยกรรมและหน่วยทวิกรรม ซึ่งพบว่า **โครงสร้างกริยาวลีที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมของประโยคปรากฏโครงสร้างจำนวนทั้งหมด 9 โครงสร้าง โดยจะเรียงลำดับตามอัตราการปรากฏจากจำนวนมากไปหาน้อยได้แก่** 1. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - หน่วยขยาย 2. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น - หน่วยแก่น 3. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น - หน่วยแก่น - หน่วยขยาย 4. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่นหน่วยเดียว 5. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - หน่วยขยาย - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น 6. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น 7. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น - หน่วยแก่น - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น 8. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น - หน่วยแก่น - หน่วยขยาย - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น 9. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น -

หน่วยขยาย และโครงสร้างกริยาวลีที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมของประโยคปรากฏโครงสร้างจำนวนทั้งหมด 8 โครงสร้าง โดยจะเรียงลำดับตามอัตราการปรากฏจากจำนวนมากไปหาน้อยได้แก่ 1. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น - หน่วยแก่น 2. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - หน่วยขยาย 3. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น - หน่วยแก่น - หน่วยขยาย 4. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น หน่วยเดียว 5. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น 6. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - หน่วยขยาย - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น 7. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยช่วยกริยาหน้า หน่วยแก่น - หน่วยแก่น - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น 8. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น - หน่วยขยาย ส่วนโครงสร้างกริยาวลีที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยทวิกรรมของประโยคปรากฏโครงสร้างจำนวนทั้งหมด 2 โครงสร้าง โดยจะเรียงลำดับตามอัตราการปรากฏจากจำนวนมากไปหาน้อยได้แก่ 1. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น - หน่วยแก่น - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น 2. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - หน่วยขยาย

3.2 โครงสร้างนามวลี กริยาวลีที่ไม่ตามแนวทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวิจินต์ ภาณุพงศ์ (2543)

โครงสร้างนามวลี กริยาวลีไม่ตามแนวทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวิจินต์ ภาณุพงศ์ (2543) หมายถึงโครงสร้างนามวลี กริยาวลีที่นักศึกษาเวียดนามใช้ในงานเขียนความเรียงภาษาไทยที่มีลักษณะโครงสร้างไม่ตรงกับโครงสร้างนามวลี กริยาวลีใดๆ ซึ่งวิจินต์ ภาณุพงศ์ได้กล่าวไว้ในหนังสือ “โครงสร้างของภาษาไทย: ระบบไวยากรณ์” (2543) ในประเด็นนี้ผู้วิจัยได้จำแนกออกเป็นสองหัวข้อย่อยเช่นกัน ซึ่งได้แก่ โครงสร้างนามวลีและโครงสร้างกริยาวลี รายละเอียดมีดังนี้

3.2.1 โครงสร้างนามวลี

นักศึกษาเวียดนามได้ใช้นามวลีจำนวนทั้งหมด 1966 วลีที่มีลักษณะโครงสร้างไม่ตามแนวทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวิจินต์ ภาณุพงศ์ (2543) ผู้วิจัยจะพรรณนาลักษณะโครงสร้างนามวลีดังกล่าวโดยจัดลำดับเนื้อหาอยู่ใน 3 ประเด็นได้แก่ 3.2.1.1 ส่วนประกอบของนามวลี 3.2.1.2 โครงสร้างของนามวลี 3.2.1.3 หน้าที่ของนามวลีในประโยค ซึ่งรายละเอียดมีดังนี้

3.2.1.1 ส่วนประกอบของนามวลี

นามวลีจำนวนต่างๆ ที่นักศึกษาเวียดนามได้ใช้ในงานเขียนความเรียงภาษาไทย ซึ่งมีลักษณะโครงสร้างที่ไม่ตามแนวทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวิจินต์ ภาณุพงศ์ (2543) นั้นพบว่า ประกอบด้วยส่วนประกอบ 5 หน่วย ได้แก่ หน่วยหลัก หน่วยกำหนด หน่วยคุณศัพท์ หน่วยจำนวน และหน่วยขยายเสริม โดยแต่ละหน่วยจะมีลักษณะโครงสร้างดังนี้

3.2.1.1.1 หน่วยหลัก

หน่วยหลักจะประกอบด้วยคำนามชนิดเดียว โดยจะเป็นอย่างใดอย่างหนึ่งในสองแบบ
ดังนี้

แบบที่ 1: คำนามคำเดียว

ตัวอย่างที่ 207:

“มหาวิทยาลัยที่นี่จะมีหลากหลายคณะ หลายคณะรวมกันเป็นหนึ่งมหาวิทยาลัย
(2557: 364)

จากตัวอย่างที่ 207 เห็นว่า นามวลี “หนึ่งมหาวิทยาลัย” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วย
หน่วยหลักและหน่วยจำนวน โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “มหาวิทยาลัย” คำเดียว ส่วนหน่วยจำนวนเป็นคำจำนวน
นับ “หนึ่ง”

แบบที่ 2: คำนามกับคำนามเรียงกันโดยไม่มีคำเชื่อมนาม

ตัวอย่างที่ 208:

“ดิฉันได้เข้าร่วมทำหลายกิจกรรมวิถีไทย” (2553: 30)

จากตัวอย่างที่ 208 เห็นว่า นามวลี “หลายกิจกรรมวิถีไทย” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วย
หน่วยหลักและหน่วยจำนวน โดยหน่วยหลักเป็นคำนามสองคำได้แก่ “กิจกรรม” และ “วิถีไทย” เรียงกันโดยไม่มี
คำเชื่อมนามอยู่ด้วย ส่วนหน่วยจำนวนเป็นคำจำนวนนับ “หลาย”

3.2.1.1.2 หน่วยกำหนด

หน่วยกำหนดจะประกอบด้วยคำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวา “นี้” อย่างเดียว

ตัวอย่างที่ 209:

“สองวิถีเดินทางนี้เป็นส่วนหนึ่งทำให้การจราจรที่เมืองไทยทันสมัยกว่าเวียดนาม”
(2555: 239)

จากตัวอย่างที่ 209 เห็นว่า นามวลี “สองวิถีเดินทางนี้” มีการสะกดคำผิดตรงที่ “วิถี”
ซึ่งจะต้องเป็น “วิธี” และนามวลีดังกล่าวจะเป็น “สองวิธีเดินทางนี้” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลัก
หน่วยจำนวนและหน่วยกำหนด โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “วิธีเดินทาง” หน่วยจำนวนเป็นคำจำนวนนับ “สอง”
และหน่วยกำหนดเป็นคำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวา “นี้”

3.2.1.2.3 หน่วยคุณศัพท์

หน่วยคุณศัพท์จะประกอบด้วยคำคุณศัพท์อย่างเดียว

ตัวอย่างที่ 210:

“ช่วงเวลานี้คือทองโอกาส” (2554: 88)

จากตัวอย่างที่ 210 นามวลี “ทองโอกาส” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยคุณศัพท์ โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “โอกาส” ส่วนหน่วยคุณศัพท์เป็นคำคุณศัพท์ “ทอง” อย่างเดียว

3.2.1.2.4 หน่วยจำนวน

หน่วยหน่วยจำนวนจะประกอบด้วยคำ 4 ชนิด ได้แก่ คำจำนวนนับ คำลำดับที่ คำลักษณนาม และคำหน้าจำนวน ซึ่งคำ 4 ชนิดนี้จะประกอบกันเป็นโครงสร้างของหน่วยจำนวนแบบใดแบบหนึ่งใน 5 ดังนี้

แบบที่ 1: คำจำนวนนับอย่างเดียว

ตัวอย่างที่ 211:

“2 - 3 ครอบครัวจะชวนกันทำขนมนี้ด้วยกัน” (2553: 12)

จากตัวอย่างที่ 211 เห็นว่า นามวลี “2 - 3 ครอบครัว” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยจำนวน โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “ครอบครัว” ส่วนหน่วยจำนวนเป็นคำจำนวนนับ “2 - 3”

แบบที่ 2: คำลำดับที่อย่างเดียว

ตัวอย่างที่ 212:

“กิจกรรมที่สองคือทำบุญในตอนเช้า” (2555: 218)

จากตัวอย่างที่ 212 เห็นว่า นามวลี “กิจกรรมที่สอง” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยจำนวน โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “กิจกรรม” ส่วนหน่วยจำนวนเป็นคำลำดับที่ “ที่สอง” อย่างเดียว

ตัวอย่างที่ 213:

“อาจารย์ก็คือ พ่อแม่ที่สอง” (2555: 248)

จากตัวอย่างที่ 213 นามวลี “พ่อแม่ที่สอง” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยจำนวน โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “พ่อแม่” ส่วนหน่วยจำนวนเป็นคำลำดับที่ “ที่สอง” อย่างเดียว

แบบที่ 3: คำจำนวนนับ - คำลักษณนาม

ตัวอย่างที่ 214:

“ในวันนี้ทุกคนจะหยุดทำงาน” (2553: 20)

จากตัวอย่างที่ 214 นามวลี “ทุกคน” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยจำนวนอย่างเดียว โดยหน่วยจำนวนประกอบด้วยคำจำนวนนับ “ทุก” และคำลักษณนาม “คน”

แบบที่ 4: คำหน้าจำนวน - คำจำนวนนับ - คำลักษณนาม

ตัวอย่างที่ 215:

“หลังจากทั้งสามคนตายไปแล้ว วิญญาณของทั้งสามได้ขึ้นสวรรค์” (2553: 11)

จากตัวอย่างที่ นามวลี “ทั้งสามคน” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยจำนวน หน่วยเดียว โดยหน่วยจำนวนประกอบด้วยคำหน้าจำนวน “ทั้ง” คำจำนวนนับ “สาม” และคำลักษณนาม “คน”

แบบที่ 5: คำจำนวนนับ - คำลักษณนาม - คำหน้าจำนวน

ตัวอย่างที่ 216:

“ทุกคนทั้งหมดใจดีมาก” (2553: 39)

จากตัวอย่างที่ 216 เห็นว่า นามวลี “ทุกคนทั้งหมด” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วย หน่วยจำนวนหน่วยเดียว โดยหน่วยจำนวนประกอบด้วยคำจำนวนนับ “ทุก” คำลักษณนาม “คน” และคำหน้าจำนวน “ทั้งหมด”

แบบที่ 6: คำหน้าจำนวน - คำจำนวนนับ - คำลักษณนาม - คำจำนวนนับ - คำลักษณนาม

ตัวอย่างที่ 217:

“ทั้งหมดทุกสิ่งทุกอย่างที่ส่วนสามพรานทำให้ดิฉันเข้าใจแล้วว่า ความเป็นไทยเป็นอย่างไร” (2553: 26)

จากตัวอย่างที่ เห็นว่า นามวลี “ทั้งหมดทุกสิ่งทุกอย่างที่ส่วนสามพราน” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยจำนวนและหน่วยขยายเสริม โดยหน่วยจำนวนประกอบด้วยคำหน้าจำนวน “ทั้งหมด” คำจำนวนนับ “ทุก” คำลักษณนาม “สิ่ง” และคำจำนวนนับ “ทุก” และคำลักษณนาม “อย่าง” ส่วนหน่วยขยายเสริมเป็นสถานวลีลดฐานะ “ที่ส่วนสามพราน”

3.2.1.2.5 หน่วยขยายเสริม

หน่วยขยายเสริมจะประกอบด้วย สถานวลีลดฐานะและพิเศษวลีลดฐานะ ซึ่งอาจจะปรากฏตามลำพังหรือปรากฏรวมกันได้ เป็นโครงสร้างแบบใดแบบหนึ่งใน 2 แบบ ดังนี้

แบบที่ 1: พิเศษวลีลดฐานะ

ตัวอย่างที่ 218:

“ทุกคนส่วนใหญ่ต่างก็ยืนยันว่า คนไทยมักยิ้มแย้มตลอดและชอบช่วยเหลือคนอื่น แม้แต่คนแปลกหน้า” (2554: 102)

จากตัวอย่างที่ 218 เห็นว่า นามวลี “ทุกคนส่วนใหญ่” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วย หน่วยจำนวนและหน่วยขยายเสริม โดยหน่วยจำนวนประกอบด้วยคำจำนวนนับ “ทุก” และคำลักษณนาม “คน” ส่วนหน่วยขยายเสริมเป็นพิเศษวลีลดฐานะ “ส่วนใหญ่”

แบบที่ 2: สถานวลีลดฐานะ

ตัวอย่างที่ 219:

“ทุกคนในหมู่บ้านใจดีมาก” (2553: 61)

จากตัวอย่างที่ 219 เห็นว่า นามวลี “ทุกคนในหมู่บ้าน” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วย หน่วยจำนวนและหน่วยขยาย โดยหน่วยจำนวนประกอบด้วยคำจำนวนนับ “ทุก” และคำลักษณนาม “คน” ส่วน หน่วยขยายเป็นสถานวลีลดฐานะ “ในหมู่บ้าน”

สรุปว่า นามวลีที่นักศึกษาเวียดนามใช้ในงานเขียนความเรียงภาษาไทย ซึ่งมีลักษณะโครงสร้างที่ไม่ตามทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างวิจินต์ ภาณุพงศ์ (2543) มีส่วนประกอบทั้งหมด 5 หน่วยได้แก่ **หน่วยหลัก หน่วยกำหนด หน่วยคุณศัพท์ หน่วยจำนวน และหน่วยขยายเสริม** โดยแต่ละหน่วยจะมีโครงสร้างดังนี้

หน่วยหลักอาจจะเป็นโครงสร้างอย่างใดอย่างหนึ่งใน 2 แบบได้แก่ แบบที่ 1. คำนามคำเดียว แบบที่ 2. คำนาม - คำนาม

หน่วยกำหนดประกอบด้วยคำบอกกำหนดเสียงตรีและจัดว่าอย่างเดียว

หน่วยคุณศัพท์ประกอบด้วยคำคุณศัพท์อย่างเดียว

หน่วยจำนวนอาจจะเป็นโครงสร้างอย่างใดอย่างหนึ่งใน 6 แบบได้แก่ แบบที่ 1. คำจำนวนนับอย่างเดียว แบบที่ 2. คำลำดับที่อย่างเดียว แบบที่ 3. คำจำนวนนับ - คำลักษณนาม แบบที่ 4. คำหน้าจำนวน คำจำนวนนับ - คำลักษณนาม แบบที่ 5. คำจำนวนนับ - คำลักษณนาม - คำหน้าจำนวน แบบที่ 6. คำหน้าจำนวน คำจำนวนนับ - คำลักษณนาม - คำจำนวนนับ - คำลักษณนาม

หน่วยขยายเสริม แบบที่ 1. พิเศษวลีลดฐานะ แบบที่ 2. สถานวลีลดฐานะ

3.2.1.2 โครงสร้างของนามวลี

นามวลีที่ประกอบด้วยส่วนประกอบ 5 หน่วยดังที่กล่าวมาในประเด็น 3.2.1.1 ซึ่งได้แก่ หน่วยหลัก หน่วยกำหนด หน่วยคุณศัพท์ หน่วยจำนวน และหน่วยขยายเสริม ส่วนประกอบ 5 หน่วยนี้จะประกอบกันเป็นนามวลีที่มีลักษณะโครงสร้างต่างๆ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์และจำแนกออกเป็นลักษณะโครงสร้างทั้งหมด 12 โครงสร้าง โดยจะเรียงลำดับตามอัตราการปรากฏจากจำนวนมากไปหาน้อยได้แก่ 3.2.1.2.1 โครงสร้างนามวลีที่หน่วยหลักและหน่วยขยายของนามวลีนั้นอาจมีลักษณะเป็นนามวลีอยู่เองก็ได้ 3.2.1.2.2 โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวนหน่วยเดียว 3.2.1.2.3 โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวนหน่วยเดียว 3.2.1.2.4 โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน 3.2.1.2.5 โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวน - หน่วยหลัก 3.2.1.2.6 โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวน - หน่วยกำหนด 3.2.1.2.7 โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยขยายเสริม - หน่วยหลัก 3.2.1.2.8 โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวน หน่วยหลัก หน่วยคุณศัพท์ 3.2.1.2.9 โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ 3.2.1.2.10 โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวน - หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด 3.2.1.2.11 โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยคำคุณศัพท์ - หน่วยหลัก แต่ละโครงสร้างจะมีรายละเอียดดังนี้

3.2.1.2.1 โครงสร้างนามวลีที่หน่วยหลักและหน่วยขยายของนามวลีนั้นอาจมีลักษณะเป็นนามวลีอยู่เองก็ได้

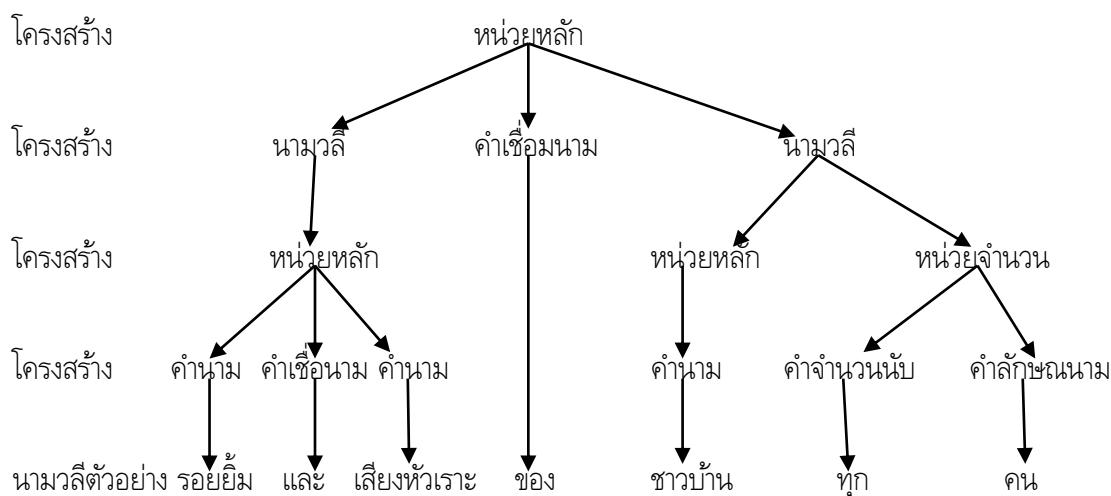
โครงสร้างนามวลีที่หน่วยหลักและหน่วยขยายของนามวลีนั้นอาจมีลักษณะเป็นนามวลีอยู่เองก็ได้ พบจำนวนทั้งหมด 408 ครั้ง กล่าวคือ ในโครงสร้างแบบนี้หน่วยหลักอาจจะเป็นนามวลี 1 วลี ลดฐานะทำหน้าที่เป็นหน่วยหลักของนามวลี หรือทำหน้าที่เป็นแค่ส่วนประกอบของหน่วยหลักก็ได้ กรณีเช่นเดียวกันกับหน่วยขยายของนามวลีอาจจะเป็นนามวลี 1 วลี ลดฐานะทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายอย่างหนึ่งของนามวลี หรือทำหน้าที่เป็นแค่ส่วนประกอบอย่างหนึ่งของหน่วยขยายก็ได้ ผู้วิจัยจะอธิบายโดยละเอียดผ่านตัวอย่างต่างๆ ดังนี้

ตัวอย่างที่ 220:

“สิ่งที่น่าสนใจที่สุดของระยองคือรอยยิ้มและเสียงหัวเราะของชาวบ้านทุกคน”

(2553: 66)

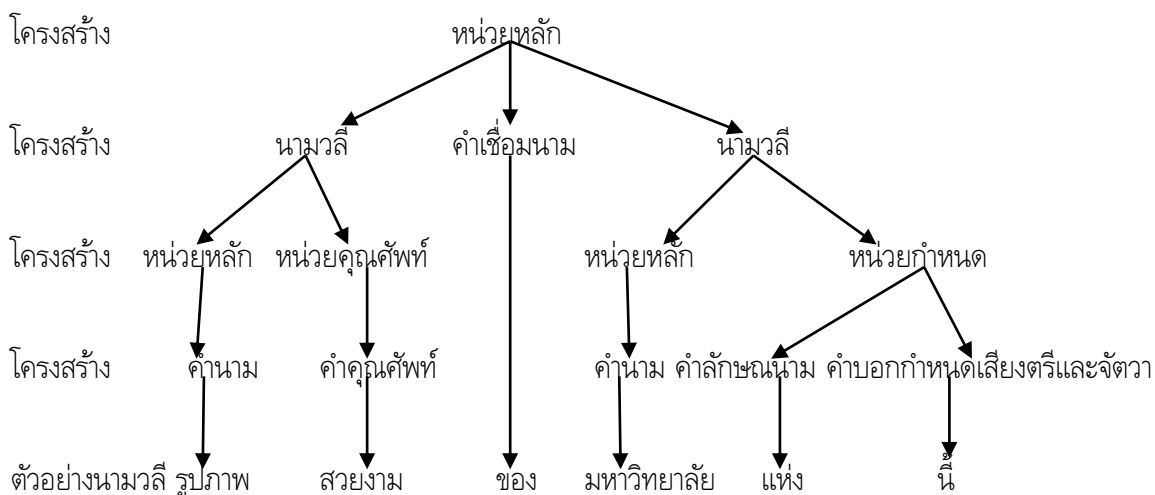
จากตัวอย่างที่ 220 เห็นว่า นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี “รอยยิ้มและเสียงหัวเราะของชาวบ้านทุกคน” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักหน่วยเดียว ซึ่งโครงสร้างของหน่วยหลักประกอบด้วยนามวลีสองวลี ได้แก่ “รอยยิ้มและเสียงหัวเราะ” กับ “ชาวบ้านทุกคน” ลดฐานะทำหน้าที่คล้ายกับคำนาม สองวลีเชื่อมโยงกันโดยคำเชื่อมนาม “ของ” วลี “รอยยิ้มและเสียงหัวเราะ” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักหน่วยเดียว และหน่วยหลักประกอบด้วยคำนาม “รอยยิ้ม” คำเชื่อมนาม “และ” คำนาม “เสียงหัวเราะ” ส่วนวลี “ชาวบ้านทุกคน” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยจำนวน โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “ชาวบ้าน” หน่วยจำนวนประกอบด้วยคำจำนวนนับ “ทุก” คำลักษณนาม “คน” ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นโครงสร้างของนามวลีดังกล่าว โดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 221:

“ดิฉันได้ดูรูปภาพสวยงามของมหาวิทยาลัยแห่งนี้ในอินเทอร์เน็ตแล้ว” (2556: 267)

จากตัวอย่างที่ 221 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี “รูปภาพสวยงามของมหาวิทยาลัยแห่งนี้” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักหน่วยเดียว โดยหน่วยหลักประกอบด้วยวลีสองวลี ได้แก่ “รูปภาพสวยงาม” และ “มหาวิทยาลัยแห่งนี้” ลวดฐานทำหน้าที่คล้ายกับคำนามในหน่วยหลัก นามวลีสองวลีเชื่อมกันโดยคำเชื่อมนาม “ของ” สำหรับวลี “รูปภาพสวยงาม” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักเป็นคำนาม “รูปภาพ” และหน่วยคุณศัพท์เป็นคำคุณศัพท์ “สวยงาม” สำหรับวลี “มหาวิทยาลัยแห่งนี้” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยกำหนด โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “มหาวิทยาลัย” หน่วยกำหนดประกอบด้วยคำลักษณนาม “แห่ง” และคำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวา “นี้” ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นโครงสร้างนามวลีดังกล่าวโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

3.2.1.2.2 โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวนหน่วยเดียว

โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวนหน่วยเดียว หมายถึงโครงสร้างนามวลีที่ปรากฏแค่หน่วยจำนวนอย่างเดียวเท่านั้น พบจำนวนทั้งหมด 384 ครั้ง โดยหน่วยจำนวนจะเป็นแบบใดแบบหนึ่งใน 3 แบบ ดังนี้

แบบที่ 1: คำจำนวนนับ - คำลักษณนาม

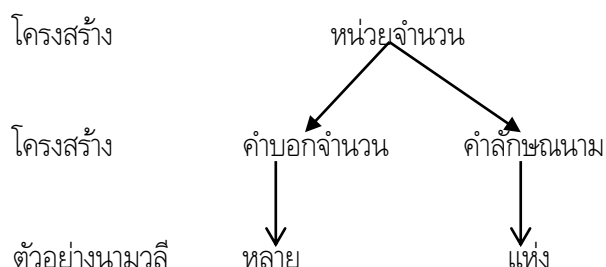
โครงสร้างนามวลีแบบ คำบอกจำนวน - คำลักษณนาม พบทั้งหมด 380 ครั้ง ซึ่งหมายถึงโครงสร้างนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยจำนวนหน่วยเดียว โดยหน่วยจำนวนประกอบด้วยคำจำนวนนับและคำลักษณนาม ดังจะเห็นผ่านตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 222:

“นอกจากเวลาเรียนอย่างสนุกสนานที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ฉันและเพื่อนๆ ยังได้ไปทัศนศึกษาหลายแห่ง” (2555: 202)

จากตัวอย่างที่ 222 เห็นว่า นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี “หลายแห่ง” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยจำนวนอย่างเดียว โดยหน่วยจำนวนประกอบด้วยคำบอกจำนวน “หลาย” และคำลักษณนาม

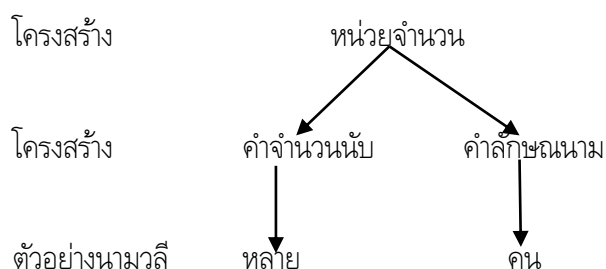
“แห่ง” นามวลีนี้ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค “ฉันและเพื่อนๆ ยังได้ไปทัศนศึกษาหลายแห่ง” โครงสร้างของนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 223:

“ในช่วงเวลานั้น ดิฉันได้พบเจอหลายคน” (2557: 364)

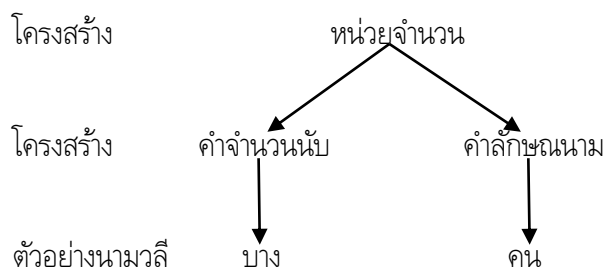
จากตัวอย่างที่ 223 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี “หลายคน” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยจำนวนหน่วยเดียว โดยหน่วยจำนวนประกอบด้วยคำจำนวนนับ “หลาย” และคำลักษณนาม “คน” นามวลี “หลายคน” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค “ในช่วงเวลานั้น ดิฉันได้พบเจอหลายคน” โครงสร้างของนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 224:

“ถ้าบางคนไม่มีเวลามากแต่อยากไปท่องเที่ยวสถานที่ต่างๆ ในประเทศไทย เมืองโบราณได้เลือกสิ่งที่ดีที่สุดให้คุณ” (2557: 396)

จากตัวอย่างที่ 224 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี “บางคน” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยจำนวนหน่วยเดียว โดยหน่วยจำนวนประกอบด้วยคำจำนวนนับ “บาง” และคำลักษณนาม “คน” นามวลี “บางคน” ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค “บางคนไม่มีเวลามาก” ซึ่งโครงสร้างนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

แบบที่ 2: คำหน้าจำนวน “ทั้ง” - คำจำนวนนับ - คำลักษณนาม

โครงสร้างนามวลีแบบ คำหน้าจำนวน “ทั้ง” - คำจำนวนนับ - คำลักษณนาม พบจำนวนทั้งหมด 3 ครั้ง ซึ่งหมายถึงโครงสร้างนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยจำนวนหน่วยเดียว โดยหน่วยจำนวนประกอบด้วยคำหน้าจำนวน “ทั้ง” คำจำนวนนับและคำลักษณนาม ดังจะเห็นได้ผ่านตัวอย่างต่อไปนี้

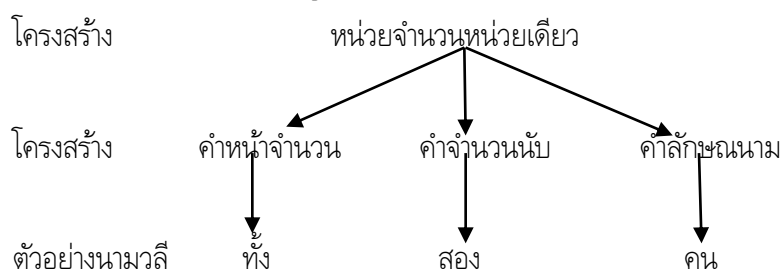
ตัวอย่างที่ 225:

“ทั้งสองคนแต่งงานไปตั้งนานแต่ยังไม่มีลูกเลย” (2553: 11)

ตัวอย่างที่ 226:

“ทั้งสองคนได้เจอกันที่สถานการณ์ที่แปลกมาก” (2553: 11)

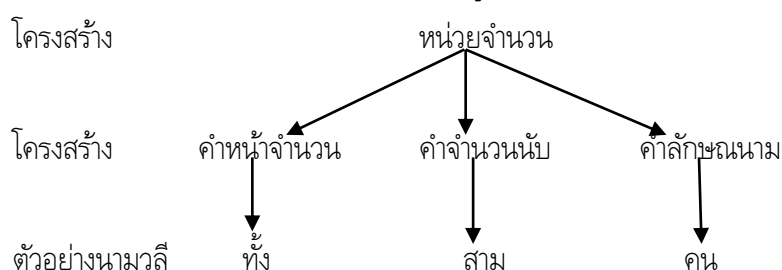
จากตัวอย่างที่ 225 และตัวอย่างที่ 226 เห็นว่า นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี “ทั้งสองคน” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยจำนวนหน่วยเดียว โดยหน่วยจำนวนประกอบด้วยคำหน้าจำนวน “ทั้ง” คำจำนวนนับ “สอง” และคำลักษณนาม “คน” นามวลี “ทั้งสองคน” ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานในประโยค “ทั้งสองคนแต่งงานไปตั้งนานแต่ยังไม่มีลูกเลย” และประโยค “ทั้งสองคนได้เจอกันที่สถานการณ์ที่แปลกมาก” โครงสร้างของนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงให้เห็นโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 227:

“หลังจากทั้งสามคนตายไปแล้ว วิญญาณของทั้งสามได้ขึ้นสวรรค์” (2553: 11)

จากตัวอย่างที่ 227 เห็นว่า นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี “ทั้งสามคน” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยจำนวนหน่วยเดียว โดยหน่วยจำนวนประกอบด้วยคำหน้าจำนวน “ทั้ง” คำจำนวนนับ “สาม” และคำลักษณนาม “คน” นามวลี “ทั้งสามคน” ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค “หลังจากทั้งสามคนตายไปแล้ว” โครงสร้างของนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงให้เห็นโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

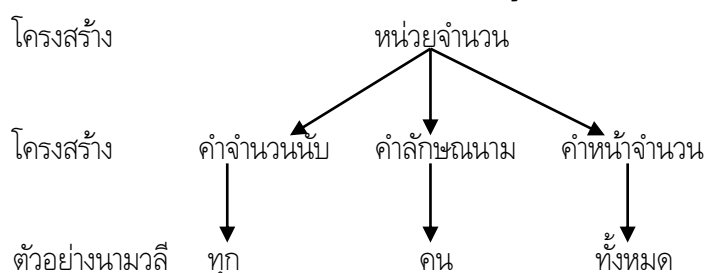
แบบที่ 3: คำบอกจำนวน - คำลักษณนาม - คำหน้าจำนวน “ทั้งหมด”

โครงสร้างนามวลีแบบ คำบอกจำนวน - คำลักษณนาม - คำหน้าจำนวน “ทั้งหมด” พบจำนวนทั้งหมดแค่ 1 ครั้งเท่านั้น ซึ่งนามวลีนี้หมายถึงนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยจำนวนหน่วยเดียว โดยหน่วยจำนวนประกอบด้วยคำบอกจำนวน คำลักษณนาม และคำหน้าจำนวน “ทั้งหมด” ดังในตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 228:

“ทุกคนทั้งหมดใจดีมาก” (2553: 39)

จากตัวอย่างที่ 228 เห็นว่า นักศึกษาเวียตนามใช้นามวลี “ทุกคนทั้งหมด” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยจำนวนหน่วยเดียว โดยหน่วยจำนวนประกอบด้วยคำจำนวนนับ “ทุก” คำลักษณนาม “คน” และคำหน้าจำนวน “ทั้งหมด” นามวลี “ทุกคนทั้งหมด” ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค “ทุกคนทั้งหมดใจดีมาก” ซึ่งโครงสร้างนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

3.2.1.2.3 โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวน - หน่วยขยายเสริม

โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวน - หน่วยขยายเสริม หมายถึงนามวลีที่ประกอบด้วยสองหน่วยได้แก่ หน่วยจำนวนและหน่วยขยายเสริม พบจำนวนทั้งหมด 54 ครั้ง โครงสร้างนามวลีนี้สามารถวิเคราะห์ย่อยออกเป็นโครงสร้าง 2 แบบดังนี้

แบบที่ 1: คำจำนวนนับ - คำลักษณนาม - สถานวลีลดฐานะ

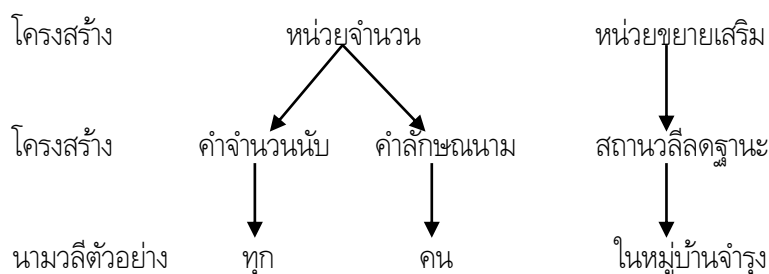
โครงสร้างนามวลีแบบ คำบอกจำนวน - คำลักษณนาม - สถานวลีลดฐานะ พบจำนวนทั้งหมด 53 ครั้ง ซึ่งหมายถึงนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยจำนวนและหน่วยขยายเสริม โดยหน่วยจำนวนประกอบด้วยคำจำนวนนับและคำลักษณนาม ส่วนหน่วยขยายเสริมเป็นสถานวลีลดฐานะ ดังจะได้เห็นอย่างชัดเจนผ่านตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 229:

“เรารักคุณพ่อ คุณแม่ และรักทุกคนในหมู่บ้านจ่ารุงมาก” (2553: 61)

จากตัวอย่างที่ 229 เห็นว่า นักศึกษาเวียตนามใช้นามวลี “ทุกคนในหมู่บ้านจ่ารุง” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยจำนวนและหน่วยขยายเสริม โดยหน่วยจำนวนประกอบด้วยคำจำนวนนับ “ทุก” และคำลักษณนาม “คน” ส่วนหน่วยขยายเสริมเป็นสถานวลีลดฐานะ “ในหมู่บ้านจ่ารุง” นามวลี “ทุกคนในหมู่บ้าน

จำรุง” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค “เรารักคุณพ่อ คุณแม่ และรักทุกคนในหมู่บ้านจำรุงมาก” ซึ่งโครงสร้างของนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงให้เห็นโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

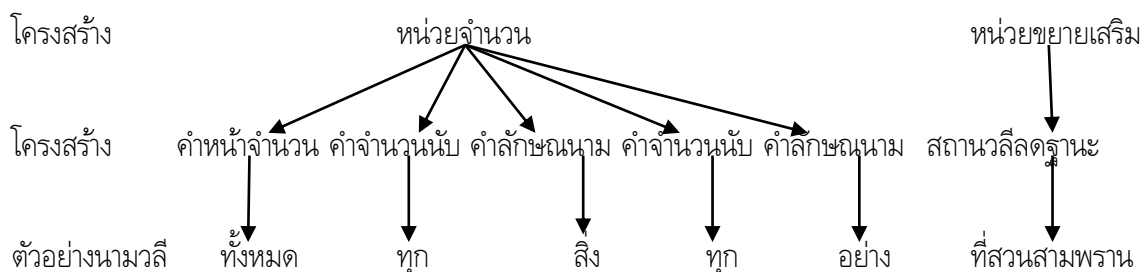
แบบที่ 2: คำหน้าจำนวน “ทั้งหมด” - คำจำนวนนับ - คำลักษณนาม - คำจำนวนนับ - คำลักษณนาม - สถานวลีลดฐานะ

โครงสร้างนามวลีแบบ คำหน้าจำนวน “ทั้งหมด” - คำจำนวนนับ - คำลักษณนาม - คำจำนวนนับ - คำลักษณนาม - สถานวลีลดฐานะ พบจำนวนทั้งหมดแค่ 1 ครั้ง ซึ่งหมายถึงนามวลีที่ประกอบด้วย หน่วยจำนวนและหน่วยขยายเสริม โดยหน่วยจำนวนประกอบด้วยคำหน้าจำนวน “ทั้งหมด” คำจำนวนนับสองคำ และคำลักษณนามสองคำ ส่วนหน่วยขยายเสริมเป็นสถานวลีลดฐานะ ดังจะได้เห็นอย่างชัดเจนผ่านตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 230:

“ทั้งหมดทุกสิ่งทุกอย่างที่สวนสามพรานทำให้ดิฉันเข้าใจแล้วว่า ความเป็นไทยเป็นอย่างไร” (2553: 26)

จากตัวอย่างที่ 230 เห็นว่า นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี “ทั้งหมดทุกสิ่งทุกอย่างที่สวนสามพราน” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยจำนวนและหน่วยขยายเสริม โดยหน่วยจำนวนประกอบด้วย คำหน้าจำนวน “ทั้งหมด” คำจำนวนนับ “ทุก” คำลักษณนาม “สิ่ง” คำจำนวนนับ “ทุก” และคำลักษณนาม “อย่าง” ส่วนหน่วยขยายเสริมเป็นสถานวลีลดฐานะ “ที่สวนสามพราน” นามวลี “ทั้งหมดทุกสิ่งทุกอย่างที่สวนสามพราน” ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค “ทั้งหมดทุกสิ่งทุกอย่างที่สวนสามพรานทำให้ดิฉันเข้าใจแล้วว่า ความเป็นไทยเป็นอย่างไร” ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นโครงสร้างของนามวลีดังกล่าวโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

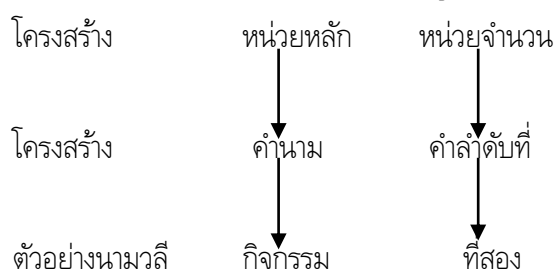
3.2.1.2.4 โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน

โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม ส่วนหน่วยจำนวนเป็นคำลำดับที่อย่างเดียวกันและไม่มีคำลักษณนามอยู่ด้วย พบจำนวนทั้งหมด 29 ครั้ง

ตัวอย่างที่ 231:

“กิจกรรมที่สองคือทำบุญในตอนเช้า” (2555: 218)

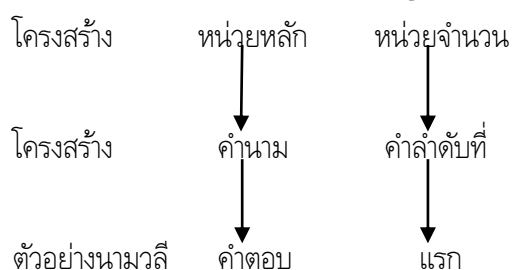
จากตัวอย่างที่ 231 เห็นว่า นามวลี “กิจกรรมที่สอง” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยจำนวน โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “กิจกรรม” ส่วนหน่วยจำนวนเป็นคำลำดับที่ “ที่สอง” อย่างเดียวกัน นามวลี “กิจกรรมที่สอง” ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค “กิจกรรมที่สองคือทำบุญในตอนเช้า” ซึ่งโครงสร้างของนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงให้เห็นโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 232:

“ถ้าคุณถามว่า คนไทยในสายตาของฉันเป็นอย่างไร คำตอบแรกคือ ประเทศแห่งรอยยิ้มและความเป็นมิตร” (2557: 318)

จากตัวอย่างที่ 232 เห็นว่า นักศึกษาเขียนนามใช้นามวลี “คำตอบแรก” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยจำนวน โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “คำตอบ” ส่วนหน่วยจำนวนเป็นคำลำดับที่ นามวลี “คำตอบแรก” ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค “คำตอบแรกคือ ประเทศแห่งรอยยิ้มและความเป็นมิตร” โครงสร้างของนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

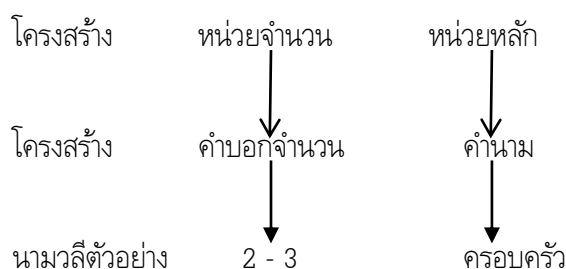
3.2.1.2.5 โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวน - หน่วยหลัก

โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวน - หน่วยหลัก โดยหน่วยจำนวนเป็นคำจำนวนนับ ส่วนหน่วยหลักเป็นคำนาม พบจำนวนทั้งหมด 13 ครั้ง

ตัวอย่างที่ 233:

“2 - 3 ครอบครัวจะชวนกันทำขนมนี้ด้วยกัน” (2553: 12)

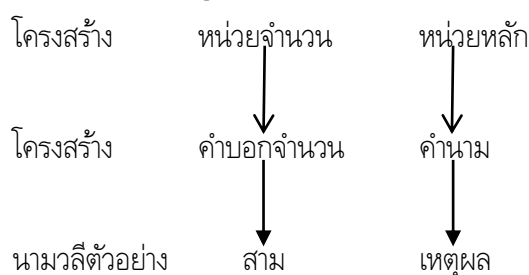
จากตัวอย่างที่ 233 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี “2 - 3 ครอบครัว” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยจำนวน โดยหน่วยจำนวนเป็นคำจำนวนนับ “2 - 3” ส่วนหน่วยหลักเป็นคำนาม “ครอบครัว” นามวลีนี้ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค “2 - 3 ครอบครัวจะชวนกันทำขนมนี้ด้วยกัน” โครงสร้างของนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 234:

“นั่นเป็นสามเหตุผลทำให้ฉันชอบไปช้อปปิ้งใน MBK มากที่สุด” (2553: 46)

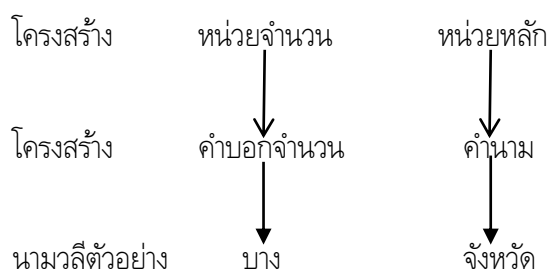
จากตัวอย่าง ที่ 234 เห็นว่า นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี “สามเหตุผล” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยจำนวน โดยหน่วยจำนวนเป็นคำจำนวนนับ “สาม” ส่วนหน่วยหลักเป็นคำนาม “เหตุผล” นามวลี “สามเหตุผล” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค “นั่นเป็นสามเหตุผล” โครงสร้างของนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 235:

“ในเทศกาลวันเข้าพรรษา ชาวไทยจะจัดกิจกรรมต่างๆ บางจังหวัดจะมีการแห่เทียนเพื่อถวายพระสงฆ์ใช้ตลอด 3 เดือน” (2556: 302)

จากตัวอย่างที่ 235 เห็นว่า นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี “บางจังหวัด” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยจำนวน โดยหน่วยจำนวนเป็นคำจำนวนนับ “บาง” ส่วนหน่วยหลักเป็นคำนาม “จังหวัด” นามวลี “บางจังหวัด” ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค “บางจังหวัดจะมีการแห่เทียนเพื่อถวายพระสงฆ์ใช้ตลอด 3 เดือน” โครงสร้างของนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

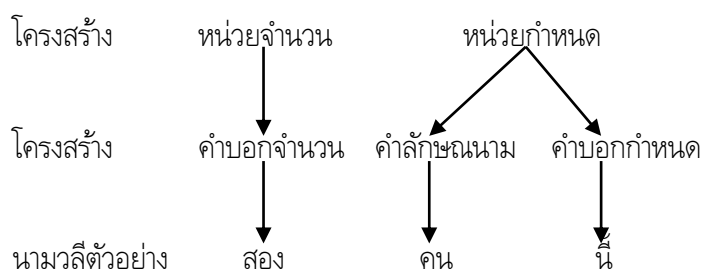
3.2.1.2.6 โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวน - หน่วยกำหนด

โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวน - หน่วยกำหนด โดยหน่วยจำนวนประกอบด้วย คำจำนวนนับและคำลักษณนาม ส่วนหน่วยกำหนดเป็นคำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวา ซึ่งพบจำนวนทั้งหมด 8 ครั้ง

ตัวอย่างที่ 236:

“สองคน^{นี้}เหมือนยายกับหลานจริงๆ” (2554: 96)

จากตัวอย่างที่ 236 เห็นว่า นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี “สองคน^{นี้}” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยจำนวนและหน่วยกำหนด โดยหน่วยจำนวนประกอบด้วยคำจำนวนนับ “สอง” คำลักษณนาม “คน” ส่วนหน่วยกำหนดเป็นคำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวา “นี้” นามวลี “สองคน^{นี้}” ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค “สองคน^{นี้}เหมือนยายกับหลานจริงๆ” ซึ่งโครงสร้างของนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

3.2.1.2.7 โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยขยายเสริม - หน่วยหลัก

โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยขยายเสริม - หน่วยหลัก โดยหน่วยขยายเสริมเป็นพิเศษวลีลดฐานะ ส่วนหน่วยหลักเป็นคำนามคำเดียว หรือคำนามสองคำประกอบกันโดยมีคำเชื่อมนามอยู่ด้วย ซึ่งได้พบจำนวนทั้งหมด 7 ครั้ง

ตัวอย่างที่ 237:

“ส่วนใหญ่^{คน}เวียดนามจะประกอบอาชีพเกษตรกรรม” (2554: 134)

จากตัวอย่างที่ 237 เห็นว่า นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี “ส่วนใหญ่^{คน}เวียดนาม” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยขยายเสริมและหน่วยหลัก โดยหน่วยขยายเสริมเป็นพิเศษวลีลดฐานะ “ส่วนใหญ่”

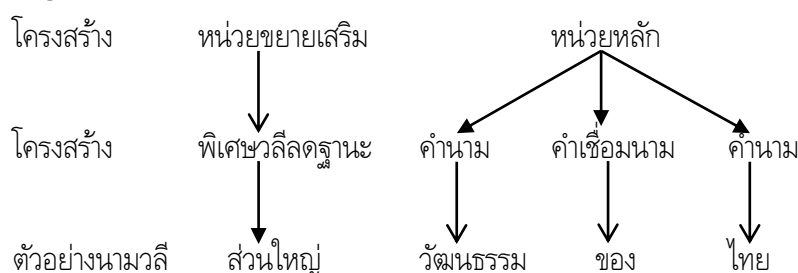
ส่วนหน่วยหลักเป็นคำนาม “คนเวียดนาม” นามวลี “ส่วนใหญ่คนเวียดนาม” ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค “ส่วนใหญ่คนเวียดนามจะประกอบอาชีพเกษตรกร” โครงสร้างของนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 238:

“ส่วนใหญ่วัฒนธรรมของไทยเป็นวัฒนธรรมพุทธศาสนาเช่น ประเพณีแห่เทียนพรรษา การเวียนเทียน การใส่บาตร” (2556: 303)

จากตัวอย่างที่ 238 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี “ส่วนใหญ่วัฒนธรรมของไทย” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยขยายเสริมและหน่วยหลัก โดยหน่วยขยายเสริมเป็นพิเศษวลีลดฐานะ “ส่วนใหญ่” ส่วนหน่วยหลักประกอบด้วยคำนามสองคำ “วัฒนธรรม” และคำนาม “ไทย” เรียงกันโดยมีคำเชื่อม “ของ” นามวลี “ส่วนใหญ่วัฒนธรรมของไทย” ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค “ส่วนใหญ่วัฒนธรรมของไทยเป็นวัฒนธรรมพุทธศาสนาเช่น ประเพณีแห่เทียนพรรษา การเวียนเทียน การใส่บาตร” โครงสร้างของนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

3.2.1.2.8 โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวน - หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์

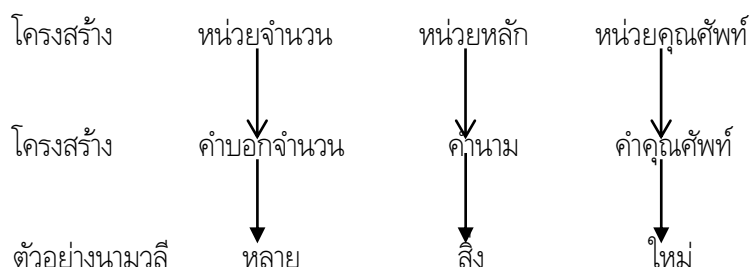
โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวน - หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ โดยหน่วยจำนวนเป็นคำจำนวนนับ ส่วนหน่วยหลักเป็นคำนาม และหน่วยคุณศัพท์เป็นคำคุณศัพท์ ซึ่งได้พบจำนวนทั้งหมด 5 ครั้ง

ตัวอย่างที่ 239:

“ดิฉันได้ค้นคว้าหลายสิ่งใหม่” (2555: 243)

จากตัวอย่างที่ 239 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี “หลายสิ่งใหม่” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยจำนวน หน่วยหลักและหน่วยคุณศัพท์ โดยหน่วยจำนวนเป็นคำจำนวนนับ “หลาย” หน่วยหลัก

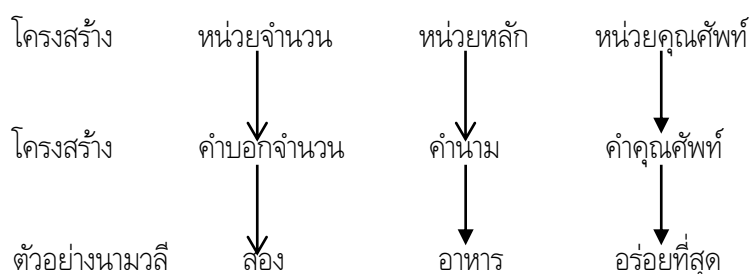
เป็นคำนาม “สิ่ง” และหน่วยคุณศัพท์เป็นคำคุณศัพท์ “ใหม่” นามวลี “หลายสิ่งใหม่” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค “ดิฉันได้ค้นคว้าหลายสิ่งใหม่” โครงสร้างนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 240:

“มันคือสองอาหารอร่อยที่สุด” (2556: 296)

จากตัวอย่างที่ 240 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี “สองอาหารอร่อยที่สุด” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยจำนวน หน่วยหลัก และหน่วยคุณศัพท์ โดยหน่วยจำนวนเป็นคำจำนวนนับ “สอง” ส่วนหน่วยหลักเป็นคำนาม “อาหาร” และหน่วยคุณศัพท์เป็นคำคุณศัพท์ “อร่อยที่สุด” นามวลี “สองอาหารอร่อยที่สุด” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค “มันคือสองอาหารอร่อยที่สุด” โครงสร้างนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

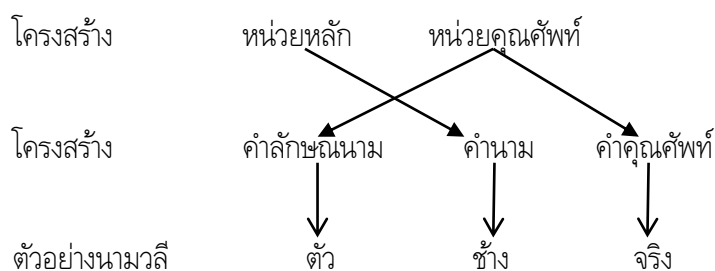
3.2.1.2.9 โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์

โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม ส่วนหน่วยคุณศัพท์ประกอบด้วยคำลักษณนามและคำคุณศัพท์ ซึ่งมีลักษณะพิเศษคือ คำลักษณนามอยู่ตำแหน่งหน้าคำนามที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยหลัก โครงสร้างนามวลีดังกล่าวพบจำนวนทั้งหมด 2 ครั้ง

ตัวอย่างที่ 241:

“หนูได้เห็นตัวช้างจริง” (2553: 57)

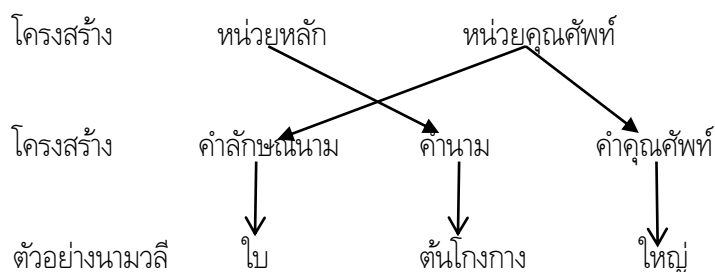
จากตัวอย่างที่ 241 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี “ตัวช้างจริง” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยคุณศัพท์ โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “ช้าง” ส่วนหน่วยคุณศัพท์ประกอบด้วยคำลักษณนาม “ตัว” และคำคุณศัพท์ “จริง” นามวลี “ตัวช้างจริง” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค “หนูได้เห็นตัวช้างจริง” โครงสร้างของนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 242:

“ดิฉันได้ปลูกไม้ต้นโกงกางใหญ่” (2556: 298)

จากตัวอย่างที่ 242 นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี “ไม้ต้นโกงกางใหญ่” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยคุณศัพท์ โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “ต้นโกงกาง” ส่วนหน่วยคุณศัพท์ประกอบด้วยคำลักษณนาม “ใบ” และคำคุณศัพท์ “ใหญ่” นามวลี “ไม้ต้นโกงกางใหญ่” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค “ดิฉันได้ปลูกไม้ต้นโกงกางใหญ่” โครงสร้างของนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

3.2.1.2.10 โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวน - หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด

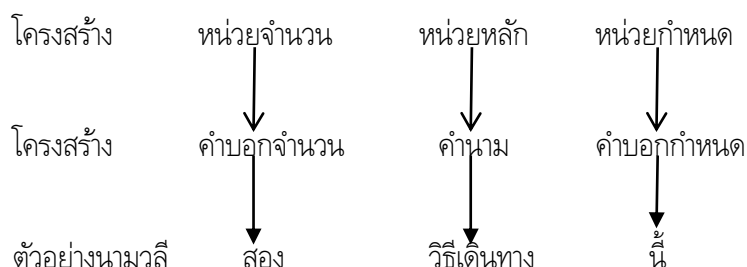
โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวน - หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด โดยหน่วยจำนวนเป็นคำจำนวนนับ หน่วยหลักเป็นคำนาม ส่วนหน่วยกำหนดเป็นคำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวา ซึ่งโครงสร้างดังกล่าวพบจำนวนทั้งหมดแค่ 1 ครั้ง

ตัวอย่างที่ 243:

“ที่นี่มีวิถีเดินทางหลายแบบ รถไฟฟ้าและรถไฟฟ้าใต้ดิน ไปสะดวกมาก ไม่ต้องกลัวรถติด ฉันคิดว่า สองวิถีเดินทางนี้เป็นส่วนหนึ่งทำให้การจราจรที่เมืองไทยทันสมัยกว่าเวียดนาม” (2555: 239)

จากตัวอย่างที่ 243 เห็นว่า นักศึกษาเวียดนามได้สะกดคำผิดอักษรวิธีคำว่า “วิถี” ซึ่งที่ถูกต้องจะเป็น “วิธี” ในตัวอย่างข้างต้นนักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี “สองวิถีเดินทางนี้” ต่อไปจะใช้เป็น “สองวิถีเดินทาง” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยจำนวน หน่วยหลักและหน่วยกำหนด โดยหน่วยจำนวนเป็นคำจำนวนนับ “สอง” หน่วยหลักเป็นคำนาม “วิถีเดินทาง” ส่วนหน่วยกำหนดเป็นคำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวา “นี้”

นามวลี “สองวิธีเดินทางนี้” ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค “สองวิธีเดินทางนี้เป็นส่วนหนึ่งทำให้การจราจรที่เมืองไทยทันสมัยกว่าเวียดนาม” โครงสร้างของนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

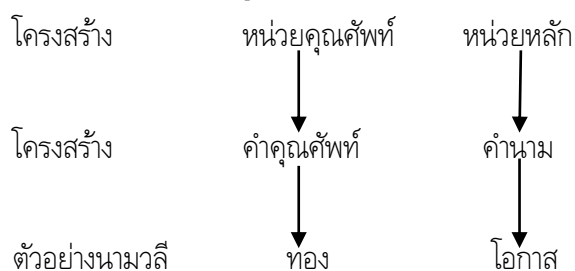
3.2.1.2.11 โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยคำคุณศัพท์ - หน่วยหลัก

โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยคำคุณศัพท์ - หน่วยหลัก โดยหน่วยคุณศัพท์เป็นคำคุณศัพท์ ส่วนหน่วยหลักเป็นคำนาม ซึ่งโครงสร้างนามวลีดังกล่าวพบจำนวนทั้งหมดแค่ 1 ครั้ง

ตัวอย่างที่ 244:

“ช่วงเวลานี้คือทองโอกาส” (2554: 88)

จากตัวอย่างที่ 244 เห็นว่า นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลี “ทองโอกาส” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยคุณศัพท์และหน่วยหลัก โดยหน่วยคุณศัพท์เป็นคำคุณศัพท์ “ทอง” ส่วนหน่วยหลักเป็นคำนาม “โอกาส” นามวลี “ทองโอกาส” ทำหน้าที่ของหน่วยกรรมตรงของประโยค “ช่วงเวลานี้คือทองโอกาส” โครงสร้างของนามวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

สรุปว่า นามวลีที่นักศึกษาเวียดนามใช้ในงานเขียนความเรียงภาษาไทย ซึ่งมีลักษณะโครงสร้างที่ไม่ตามทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวิจิตร ภาณุพงศ์ (2543) พบนามวลีจำนวนทั้งหมด 912 วลี ได้จำแนกเป็น 11 โครงสร้าง โดยเรียงลำดับตามอัตราการปรากฏจากจำนวนมากไปหาน้อยได้แก่ 1. โครงสร้างนามวลีที่หน่วยหลักและหน่วยขยายของนามวลีนั้นอาจมีลักษณะเป็นนามวลีอยู่เองก็ได้ 2. โครงสร้างนามวลีแบบหน่วยจำนวนหน่วยเดียว 3. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวน - หน่วยขยายเสริม 4. โครงสร้างนามวลีแบบหน่วยหลัก- หน่วยจำนวน 5. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวน - หน่วยหลัก 6. โครงสร้างนามวลีแบบหน่วยจำนวน - หน่วยกำหนด 7. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยขยายเสริม - หน่วยหลัก 8. โครงสร้างนามวลีแบบ

หน่วยจำนวน - หน่วยคุณศัพท์ 9. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด 10. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวน หน่วยหลัก หน่วยกำหนด 10. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยคุณศัพท์ - หน่วยหลัก

3.2.1.3 หน้าที่ของนามวลีในประโยค

นามวลีที่มีลักษณะโครงสร้างที่ไม่ตามทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวิจิตรนธ์ ภาณุพงศ์ (2543) พบทั้งนามวลีที่ทำหน้าที่ของหน่วยประธานในประโยคและนามวลีที่ทำหน้าที่ของหน่วยกรรมตรงในประโยค ไม่พบนามวลีที่ทำหน้าที่ของหน่วยกรรมรองในประโยค นามวลีที่ทำหน้าที่ของหน่วยประธานอาจจะมีลักษณะโครงสร้างเหมือนกับโครงสร้างของนามวลีที่ทำหน้าที่ของหน่วยกรรมตรงในประโยคก็ได้ หรืออาจจะเป็นกรณีที่ว่า โครงสร้างนามวลีแบบนี้พบใช้เมื่อนามวลีนั้นทำหน้าที่ของหน่วยประธานแต่ไม่พบเมื่อทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงผู้วิจัยจะรวบรวมลักษณะโครงสร้างนามวลีซึ่งทำหน้าที่ของแต่ละหน่วยในสองหน่วย ได้แก่ หน่วยประธาน และหน่วยกรรมตรงดังนี้

3.2.1.3.1 นามวลีที่ทำหน้าที่ของหน่วยประธาน

ในจำนวนโครงสร้างนามวลีที่นักศึกษาเวียดนามใช้ในการเขียนความเรียงภาษาไทย และไม่ตามแนวทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวิจิตรนธ์ ภาณุพงศ์ (2543) พบโครงสร้างนามวลีที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค 9 โครงสร้าง ซึ่งจะเรียงลำดับตามอัตราการปรากฏจากจำนวนมากไปหาน้อย ต่อไปนี้ก่อนที่จะอธิบายแต่ละลักษณะผู้วิจัยจะแสดงให้เห็นโครงสร้างต่างๆ ที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยคโดยการใส่แผนภูมิ (ผู้วิจัยจะใช้ประโยคสามัญที่เป็นประโยคเริ่ม ซึ่งประกอบด้วยสามหน่วยได้แก่หน่วยประธาน หน่วยกรรม และหน่วยกรรมตรง ตามวิจิตรนธ์ ภาณุพงศ์ (2543)) ดังนี้

ประธาน	- กรรม	- กรรมตรง
1. หน่วยจำนวนอย่างเดียว 2. โครงสร้างนามวลีที่หน่วยหลักและหน่วยขยายของนามวลีนั้น อาจมีลักษณะเป็นนามวลีอยู่เองก็ได้ 3. หน่วยจำนวน - หน่วยขยายเสริม 4. หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน 5. หน่วยจำนวน - หน่วยหลัก 6. หน่วยจำนวน - หน่วยกำหนด 7. หน่วยขยายเสริม - หน่วยหลัก 8. หน่วยจำนวน - หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด 9. หน่วยจำนวน - หน่วยขยายเสริม		

ภาพประกอบ 8 โครงสร้างนามวลีที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค
และไม่ตามทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวิจิตรนธ์ ภาณุพงศ์ (2543)

1. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวนอย่างเดียว

โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวนอย่างเดียว โดยหน่วยจำนวนประกอบด้วย คำบอกจำนวนและคำลักษณนาม โครงสร้างนามวลีแบบนี้พบทั้งหมด 327 ครั้ง

ตัวอย่างที่ 245:

“คนอยู่ที่ชนบท อยู่ที่หมู่บ้านเดียวกัน พวกเขาไม่มีความห่างไกล ทุกคนเหมือน เป็นสมาชิกในครอบครัวใหญ่เดียวกัน” (2554: 71)

จากตัวอย่างที่ 245 เห็นว่า นามวลี “ทุกคน” ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของ ประโยค “ทุกคนเหมือนเป็นสมาชิกในครอบครัวใหญ่เดียวกัน” และนามวลีดังกล่าวเป็นนามวลีที่ประกอบด้วย หน่วยจำนวนอย่างเดียว โดยหน่วยจำนวนประกอบด้วยคำจำนวนนับ “ทุก” และคำลักษณนาม “คน”

2. โครงสร้างนามวลีที่หน่วยหลักและหน่วยขยายของนามวลีนั้นอาจมีลักษณะเป็นนามวลี อยู่เองก็ได้

โครงสร้างนามวลีที่หน่วยหลักและหน่วยขยายของนามวลีนั้นอาจมีลักษณะเป็นนามวลี อยู่เองก็ได้พบจำนวนทั้งหมด 68 ครั้ง

ตัวอย่างที่ 246:

“นิสัยของคนไทยทุกคนคือชอบยิ้มแย้มและช่วยเหลือคนอื่น” (2557: 335)

จากตัวอย่างที่ 246 เห็นว่า นามวลี “นิสัยของคนไทยทุกคน” ทำหน้าที่เป็น หน่วยประธานของประโยค “นิสัยของคนไทยทุกคนคือชอบยิ้มแย้มและช่วยเหลือคนอื่น” และนามวลีดังกล่าวเป็น นามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักหน่วยเดียว โดยหน่วยหลักประกอบด้วยคำนาม “นิสัย” คำเชื่อมนาม “ของ” และ นามวลี “คนไทยทุกคน” ลดฐานะทำหน้าที่คล้ายกับคำนาม ซึ่งนามวลี “คนไทยทุกคน” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วย หน่วยหลักและหน่วยจำนวน โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “คนไทย” ส่วนหน่วยจำนวนประกอบด้วยคำจำนวนนับ “ทุก” และคำลักษณนาม “คน”

3. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวน - หน่วยขยายเสริม

โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวน - หน่วยขยายเสริม โดยหน่วยจำนวน ประกอบด้วยคำจำนวนนับ “ทุก” และคำลักษณนาม ส่วนหน่วยขยายเสริมเป็นสถานวลีลดฐานะ ซึ่งโครงสร้าง นามวลีแบบนี้พบจำนวนทั้งหมด 36 ครั้ง

ตัวอย่างที่ 247:

“ในโฆษณานี้ทุกคนในเมืองไทยยิ้มด้วยกัน ทำให้คุณเชื่อได้ว่ามีความอบอุ่น จริงๆ ระหว่างผู้คนในประเทศไทย” (2554: 92)

จากตัวอย่างที่ 247 นามวลี “ทุกคนในเมืองไทย” ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค “ในโฆษณานี้ทุกคนในเมืองไทยยิ้มด้วยกัน” และนามวลีดังกล่าวเป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยจำนวนและหน่วยขยายเสริม โดยหน่วยจำนวนประกอบด้วยคำจำนวนนับ “ทุก” และคำลักษณนาม “คน” ส่วนหน่วยขยายเสริมเป็นสถานวลีลดฐานะ “ในเมืองไทย”

4. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน

โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม ส่วนหน่วยจำนวนเป็นคำลำดับที่อย่างเดียวกันและไม่มีคำลักษณนามปรากฏอยู่ด้วย โครงสร้างนามวลีแบบนี้พบจำนวนทั้งหมด 18 ครั้ง

ตัวอย่างที่ 248:

“สิ่งสุดท้ายก็คือคนไทยให้ความสำคัญในเรื่องอาวุโสมาก” (2557: 326)

จากตัวอย่างที่ 248 เห็นว่า นามวลี “สิ่งสุดท้าย” ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค “สิ่งสุดท้ายก็คือคนไทยให้ความสำคัญในเรื่องอาวุโสมาก” และเป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยจำนวน โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “สิ่ง” ส่วนหน่วยจำนวนเป็นคำลำดับที่ “สุดท้าย”

5. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวน - หน่วยหลัก

โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวน - หน่วยหลักโดยหน่วยจำนวนเป็นคำจำนวนนับ ส่วนหน่วยหลักเป็นคำนาม โครงสร้างนามวลีแบบนี้พบจำนวนทั้งหมด 10 ครั้ง

ตัวอย่างที่ 249:

“ทุกห้องเรียนได้จัดอุปกรณ์ให้เพียงพอเพียงกับการเรียนเช่น เครื่องปรับอากาศ คอมพิวเตอร์และเครื่องฉายภาพ” (2556: 288)

จากตัวอย่างที่ 249 เห็นว่า นามวลี “ทุกห้องเรียน” ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค “ทุกห้องเรียนได้จัดอุปกรณ์ให้เพียงพอเพียงกับการเรียนเช่น เครื่องปรับอากาศ คอมพิวเตอร์และเครื่องฉายภาพ” และนามวลีดังกล่าวเป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยจำนวนและหน่วยหลัก โดยหน่วยจำนวนเป็นคำจำนวนนับ “ทุก” ส่วนหน่วยหลักเป็นคำนาม “ห้องเรียน”

6. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวน - หน่วยกำหนด

โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวน - หน่วยกำหนด โดยหน่วยจำนวนประกอบด้วยคำจำนวนนับและคำลักษณนาม ส่วนหน่วยกำหนดเป็นคำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวา โครงสร้างนามวลีแบบนี้พบจำนวนทั้งหมด 8 ครั้ง

ตัวอย่างที่ 250:

“สองคน^{นี้}เหมือนยายและหลานจริงๆ ของกัน” (2554: 96)

จากตัวอย่างที่ 250 เห็นว่า นามวลี “สองคน^{นี้}” ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค “สองคน^{นี้}เหมือนยายและหลานจริงๆ ของกัน” และนามวลีดังกล่าวเป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยจำนวนและหน่วยกำหนด โดยหน่วยจำนวนประกอบด้วยคำจำนวนนับ “สอง” และคำลักษณนาม “คน” ส่วนหน่วยกำหนดเป็นคำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวา “นี้”

7. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยขยายเสริม - หน่วยหลัก

โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยขยายเสริม - หน่วยหลัก โดยหน่วยขยายเสริมเป็นพิเศษวลีลดฐานะ ส่วนหน่วยหลักเป็นคำนาม ซึ่งโครงสร้างนามวลีแบบนี้พบจำนวนทั้งหมด 7 ครั้ง

ตัวอย่างที่ 251:

“ส่วนใหญ่^๑อาหารเวียดนามมีรสจัดแต่อาหารไทยรสจัดมากและเผ็ด” (2554: 266)

จากตัวอย่างที่ 251 เห็นว่า นามวลี “ส่วนใหญ่^๑อาหารเวียดนาม” ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค “ส่วนใหญ่^๑อาหารเวียดนามมีรสจัด” และนามวลีดังกล่าวเป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยขยายเสริมและหน่วยหลัก โดยหน่วยขยายเสริมเป็นพิเศษวลีลดฐานะ “ส่วนใหญ่^๑” ส่วนหน่วยหลักเป็นคำนาม “อาหารเวียดนาม”

8. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวน - หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด

โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวน - หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด โดยหน่วยจำนวนเป็นคำจำนวนนับ หน่วยหลักเป็นคำนาม และหน่วยกำหนดเป็นคำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวา ซึ่งโครงสร้างนามวลีแบบนี้พบจำนวนทั้งหมดแค่ 1 ครั้งเท่านั้น

ตัวอย่างที่ 252:

“ดิฉันคิดว่า สองวิถี^๑เดินทาง^๒นี้เป็นส่วนหนึ่งทำให้การจราจรที่เมืองไทยทันสมัยกว่าเวียดนาม” (2555: 239)

จากตัวอย่างที่ 252 นามวลี “สองวิถี^๑เดินทาง^๒นี้” ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค “สองวิถี^๑เดินทาง^๒นี้เป็นส่วนหนึ่งทำให้การจราจรที่เมืองไทยทันสมัยกว่าเวียดนาม” นักศึกษาเวียดนามได้สะกดคำผิดอักขรวิธี คำว่า “วิถี” ซึ่งที่ถูกต้องตามอักขรวิธีต้องเป็น “วิธี” และนามวลีดังกล่าวเป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยจำนวน หน่วยหลักและหน่วยกำหนด โดยหน่วยจำนวนเป็นคำจำนวนนับ “สอง” หน่วยหลักเป็นคำนาม “วิธีเดินทาง” ส่วนหน่วยกำหนดเป็นคำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวา “นี้”

9. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวน - หน่วยขยายเสริม

โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวน - หน่วยขยายเสริม โดยหน่วยจำนวน ประกอบด้วยคำหน้าจำนวน “ทั้งหมด” คำจำนวนนับสองคำ และคำลักษณะนามสองคำ ส่วนหน่วยขยายเสริมเป็น สถานวลีลดฐานะ ซึ่งโครงสร้างนามวลีแบบนี้พบจำนวนทั้งหมดแค่ 1 ครั้ง

ตัวอย่างที่ 253:

“ทั้งหมดทุกสิ่งทุกอย่างที่ส่วนสามพรานทำให้ดิฉันเข้าใจแล้วว่า ความเป็นไทยเป็นอย่างไร” (2553: 26)

จากตัวอย่างที่ 253 เห็นว่า นามวลี “ทั้งหมดทุกสิ่งทุกอย่างที่ส่วนสามพราน” ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค “ทั้งหมดทุกสิ่งทุกอย่างที่ส่วนสามพรานทำให้ดิฉันเข้าใจแล้วว่า ความเป็นไทยเป็นอย่างไร” และเป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยจำนวนและหน่วยขยายเสริม โดยหน่วยจำนวน ประกอบด้วยคำหน้าจำนวน “ทั้งหมด” คำจำนวนนับ “ทุก” คำลักษณะนาม “สิ่ง” คำจำนวนนับ “ทุก” คำลักษณะนาม “อย่าง” ส่วนหน่วยขยายเป็นสถานวลีลดฐานะ “ที่ส่วนสามพราน”

3.2.1.3.2 นามวลีที่ทำหน้าที่ของหน่วยกรรมตรง

ในจำนวนโครงสร้างนามวลีที่นักศึกษเวียดนามใช้ในงานเขียนความเรียงภาษาไทย ซึ่งไม่ตามแนวทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวิจินต์ ภาณุพงศ์ (2543) พบโครงสร้างนามวลีที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค 8 โครงสร้าง ซึ่งจะเรียงลำดับตามอัตราการปรากฏจากจำนวนมากไปหาน้อย ต่อไปนี้ก่อนที่จะอธิบายแต่ละลักษณะผู้วิจัยจะแสดงให้เห็นโครงสร้างต่างๆ ที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค โดยการใช้แผนภูมิ (ผู้วิจัยจะใช้ประโยคสามัญที่เป็นประโยคเริ่ม ซึ่งประกอบด้วยส่วนประกอบสามหน่วยได้แก่ หน่วยประธาน หน่วยกรรม และหน่วยกรรมตรง ตามวิจินต์ ภาณุพงศ์ (2543)) ดังนี้

ประธาน - สกรรม

- กรรมตรง

1. โครงสร้างนามวลีที่หน่วยหลักและหน่วยขยายของนามวลีนั้นอาจมีลักษณะเป็นนามวลีอยู่เองก็ได้
2. หน่วยจำนวนอย่างเดียว
3. หน่วยจำนวน - หน่วยขยายเสริม
4. หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน
5. หน่วยจำนวน - หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์
6. หน่วยจำนวน - หน่วยหลัก
7. หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์
8. หน่วยคุณศัพท์ - หน่วยหลัก

ภาพประกอบ 9 โครงสร้างนามวลีที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค และไม่ตามทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวิจิตร ณ ภาณุพงศ์ (2543)

1. โครงสร้างนามวลีที่หน่วยหลักและหน่วยขยายของนามวลีนั้นอาจมีลักษณะเป็นนามวลีอยู่เองก็ได้

โครงสร้างนามวลีที่หน่วยหลักและหน่วยขยายของนามวลีนั้นอาจมีลักษณะเป็นนามวลีอยู่เองก็ได้ พบจำนวนทั้งหมด 340 ครั้ง

ตัวอย่างที่ 254:

“นี่คือนิสัยของคนไทยทุกคน” (2557: 335)

จากตัวอย่างที่ 254 เห็นว่า นามวลี “นิสัยของคนไทยทุกคน” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค “นี่คือนิสัยของคนไทยทุกคน” และเป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักหน่วยเดียว โดยหน่วยหลักประกอบด้วยคำนาม “นิสัย” คำเชื่อมนาม “ของ” และนามวลี “คนไทยทุกคน” ลดฐานะทำหน้าที่คล้ายคำนาม ซึ่งนามวลี “คนไทยทุกคน” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยจำนวน โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “คนไทย” ส่วนหน่วยจำนวนประกอบด้วยคำจำนวนนับ “ทุก” และคำลักษณนาม “คน”

2. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวนอย่างเดียว

โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวนอย่างเดียว โดยหน่วยจำนวนประกอบด้วยคำจำนวนนับและคำลักษณนาม โครงสร้างนามวลีแบบนี้พบจำนวนทั้งหมด 53 ครั้ง

ตัวอย่างที่ 255:

“อาหารไทยอร่อยมากเพราะฉะนั้นหนูชอบกินหลายอย่าง” (2554: 119)

จากตัวอย่างที่ 255 เห็นว่า นามวลี “หลายอย่าง” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค “หนูชอบกินหลายอย่าง” และนามวลีดังกล่าวเป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยจำนวนอย่างเดียว โดยหน่วยจำนวนประกอบด้วยคำจำนวนนับ “หลาย” และคำลักษณนาม “อย่าง”

3. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวน - หน่วยขยายเสริม

โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวน - หน่วยขยายเสริม โดยหน่วยจำนวนประกอบด้วยคำบอกจำนวน “ทุก” และคำลักษณนาม ส่วนหน่วยขยายเสริมเป็นสถานวลีลดฐานะ โครงสร้างนามวลีแบบนี้พบจำนวนทั้งหมด 17 ครั้ง

ตัวอย่างที่ 256:

“ดิฉันประทับใจหลายอย่างที่ประเทศไทย” (2553: 43)

จากตัวอย่างที่ 256 เห็นว่า นามวลี “หลายอย่างที่ประเทศไทย” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค และนามวลีดังกล่าวเป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยจำนวนและหน่วยขยายเสริม โดยหน่วยจำนวนประกอบด้วยคำจำนวนนับ “หลาย” และคำลักษณนาม “อย่าง” ส่วนหน่วยขยายเสริมเป็นสถานวลีลดฐานะ “ที่ประเทศไทย”

4. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน

โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม ส่วนหน่วยจำนวนเป็นคำลำดับที่อย่างเดียวกันและไม่มีคำลักษณนามปรากฏอยู่ด้วย ซึ่งโครงสร้างนามวลีแบบนี้พบจำนวนทั้งหมด 11 ครั้ง

ตัวอย่างที่ 257:

“อาจารย์คนเวียดนามสอนให้รู้จักตัวอักษรแรก” (2557: 335)

จากตัวอย่างที่ 257 เห็นว่า นามวลี “ตัวอักษรแรก” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค “อาจารย์คนเวียดนามสอนให้รู้จักตัวอักษรแรก” และเป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยจำนวน โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “ตัวอักษร” ส่วนหน่วยจำนวนเป็นคำลำดับที่ “แรก” อย่างเดียวโดยไม่มีคำลักษณนามอยู่ด้วย

5. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวน - หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์

โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวน - หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ โดยหน่วยจำนวนเป็นคำจำนวนนับ หน่วยหลักเป็นคำนาม ส่วนหน่วยคุณศัพท์เป็นคำคุณศัพท์ โครงสร้างนามวลีแบบนี้พบจำนวนทั้งหมด 5 ครั้ง

ตัวอย่างที่ 258:

“นับตั้งแต่ที่ผมมาประเทศไทย ผมได้เรียนรู้หลายสิ่งดีๆ” (2557: 366)

จากตัวอย่างที่ 258 เห็นว่า นามวลี “หลายสิ่งดีๆ” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค “ผมได้เรียนรู้หลายสิ่งดีๆ” และนามวลีดังกล่าวเป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยจำนวน หน่วยหลัก และหน่วยคุณศัพท์ โดยหน่วยจำนวนเป็นคำจำนวนนับ “หลาย” หน่วยหลักเป็นคำนาม “สิ่ง” ส่วนหน่วยคุณศัพท์เป็นคำคุณศัพท์ “ดีๆ”

6. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวน - หน่วยหลัก

โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวน - หน่วยหลัก โดยหน่วยจำนวนเป็นคำจำนวนนับ ส่วนหน่วยหลักเป็นคำนาม พบทั้งหมด 3 ครั้ง

ตัวอย่างที่ 259:

“ส่วนภาคเหนือชอบพูดคลุมเครือ คำพูดมีหลายความหมาย” (2554: 132)

จากตัวอย่างที่ 259 นามวลี “หลายความหมาย” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค “คำพูดมีหลายความหมาย” และนามวลีดังกล่าวเป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยจำนวนและหน่วยหลัก โดยหน่วยจำนวนเป็นคำจำนวนนับ “หลาย” ส่วนหน่วยหลักเป็นคำนาม “ความหมาย”

7. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์

โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม ส่วนหน่วยคุณศัพท์ประกอบด้วยคำลักษณนามและคำคุณศัพท์ ลักษณะที่พิเศษในโครงสร้างนามวลีแบบนี้คือ คำลักษณนามจะอยู่ตำแหน่งหน้าคำนาม ซึ่งโครงสร้างนามวลีดังกล่าวพบจำนวนทั้งหมด 2 ครั้ง

ตัวอย่างที่ 260:

“หนูได้เห็นตัวช้างจริง” (2553: 57)

จากตัวอย่างที่ 260 เห็นว่า นามวลี “ตัวช้างจริง” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค “หนูได้เห็นตัวช้างจริง” และนามวลีดังกล่าวเป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยคุณศัพท์ โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “ช้าง” ส่วนหน่วยคุณศัพท์ประกอบด้วยคำลักษณนาม “ตัว” และคำคุณศัพท์ “จริง”

8. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยคุณศัพท์ - หน่วยหลัก

โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยคุณศัพท์ - หน่วยหลัก โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม ส่วนหน่วยคุณศัพท์เป็นคำคุณศัพท์ โครงสร้างนามวลีแบบนี้พบจำนวนทั้งหมดแค่ 1 ครั้ง

ตัวอย่างที่ 261:

“ช่วงเวลานี้คือทองโอกาส” (2554: 88)

จากตัวอย่างที่ 261 เห็นว่า นามวลี “ทองโอกาส” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค “ช่วงเวลานี้คือทองโอกาส” และนามวลีดังกล่าวเป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยคุณศัพท์และหน่วยหลัก โดยหน่วยคุณศัพท์เป็นคำคุณศัพท์ “ทอง” ส่วนหน่วยหลักเป็นคำนาม “โอกาส”

สรุป นามวลีจากความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนามที่มีลักษณะโครงสร้างไม่ตามแนวทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวิจินตัน ภาณุพงศ์ (2543) พบทำหน้าที่เป็นส่วนประกอบของประโยคทั้งหมด 2 หน่วย ซึ่งได้แก่ หน่วยประธานและหน่วยกรรมตรง ซึ่งพบว่า **โครงสร้างนามวลีที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค ปรากฏโครงสร้างจำนวนทั้งหมด 9 โครงสร้าง โดยจะเรียงลำดับตามอัตราการปรากฏจากจำนวนมากไปหาน้อยได้แก่** 1. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวนหน่วยเดียว 2. โครงสร้างนามวลีที่หน่วยหลักและหน่วยขยายของนามวลีนั้นอาจมีลักษณะเป็นนามวลีอยู่เองก็ได้ 3. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวน - หน่วยขยายเสริม 4. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน 5. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวน - หน่วยหลัก 6. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวน - หน่วยกำหนด 7. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยขยายเสริม - หน่วยหลัก 8. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวน - หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด 9. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวน - หน่วยขยายเสริม ส่วน**โครงสร้างนามวลีที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค ปรากฏโครงสร้างจำนวนทั้งหมด 8 โครงสร้าง โดยจะเรียงลำดับตามอัตราการปรากฏจากจำนวนมากไปหาน้อยได้แก่** 1. โครงสร้างนามวลีที่หน่วยหลักและหน่วยขยายของนามวลีนั้นอาจมีลักษณะเป็นนามวลีอยู่เองก็ได้ 2. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวนอย่างเดียว 3. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวน - หน่วยขยายเสริม 4. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน 5. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวน - หน่วยหลัก หน่วยคุณศัพท์ 6. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวน - หน่วยหลัก 7. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ 8. หน่วยคุณศัพท์ - หน่วยหลัก

3.2.2 โครงสร้างกริยาวลี

นักศึกษาเวียดนามได้ใช้กริยาวลีจำนวน 2 วลี ที่มีลักษณะโครงสร้างไม่ตามแนวทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวิจินตัน ภาณุพงศ์ (2543) ผู้วิจัยจะพรรณนาลักษณะโครงสร้างนามวลีดังกล่าวโดยจัดลำดับเนื้อหาอยู่ใน 3 ประเด็นได้แก่ 3.2.2.1 ส่วนประกอบของกริยาวลี 3.2.2.2 โครงสร้างของกริยาวลี 3.2.2.3 หน้าที่ของกริยาวลีในประโยค ซึ่งรายละเอียดมีดังนี้

3.2.2.1 ส่วนประกอบของกริยาวลี

กริยาวลีจำนวน 2 วลี ที่มีลักษณะโครงสร้างไม่ตามแนวทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวิจินตัน ภาณุพงศ์ (2543) ประกอบด้วย 2 หน่วย ซึ่งได้แก่ **หน่วยแก่นและหน่วยขยาย** โดยแต่ละหน่วยมีลักษณะดังนี้

3.2.2.1.1 หน่วยแก่น

หน่วยแก่นจะประกอบด้วยคำกริยากรรมอย่างเดียว ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 262:

“คุณป้าเปลี่ยนวิธีทำกับข้าวเพื่อให้เราง่ายขึ้น” (2553: 37)

จากตัวอย่างที่ 262 กริยาวลี “ง่ายขึ้น” เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่นและหน่วยขยาย โดยหน่วยแก่นเป็นคำกริยากรรม “กิน” ส่วนหน่วยขยายเป็นคำกริยาวิเศษณ์ “ง่าย” และ “ขึ้น”

3.2.2.1.2 หน่วยขยาย

หน่วยขยายจะประกอบด้วยคำกริยาวิเศษณ์อย่างเดียว ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 263:

“เพลงพื้นบ้านเป็นเก่า” (2554: 93)

จากตัวอย่างที่ 263 เห็นว่า กริยาวลี “เป็นเก่า” เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่นและหน่วยขยาย โดยหน่วยแก่นเป็นคำกริยากรรม “เป็น” ส่วนหน่วยขยายเป็นคำกริยาวิเศษณ์ “เก่า”

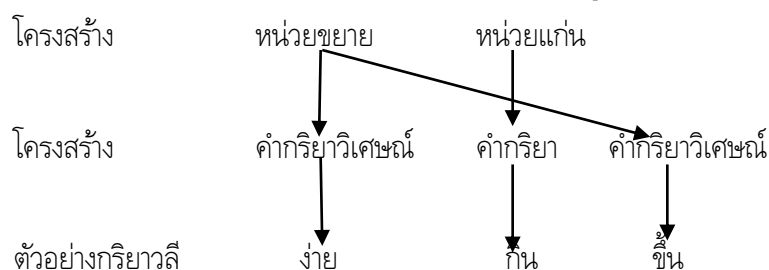
3.2.2.2 โครงสร้างของกริยาวลี

กริยาวลีที่ประกอบด้วยส่วนประกอบ 2 หน่วย ซึ่งได้แก่ หน่วยแก่นและหน่วยขยาย จะมีลักษณะโครงสร้างทั้งหมด 2 โครงสร้าง ดังนี้

3.2.2.2.1 โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยขยาย - หน่วยแก่น

ในโครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยขยาย - หน่วยแก่น หน่วยขยายเป็นคำกริยาวิเศษณ์ ส่วนหน่วยแก่นเป็นคำกริยากรรม โครงสร้างกริยาวลีแบบนี้พบจำนวนทั้งหมดแค่ 1 ครั้งเท่านั้น ดังในตัวอย่างที่ 262

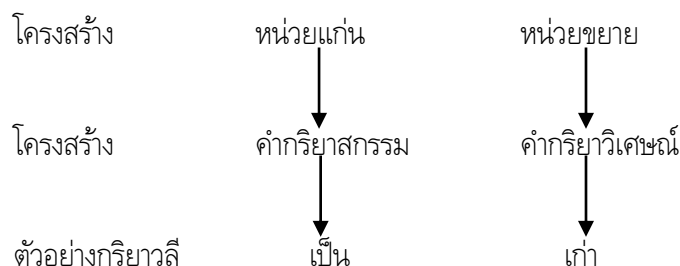
จากตัวอย่างที่ 262 นักศึกษาเวียตนามใช้กริยาวลี “ง่ายขึ้น” เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยขยายและหน่วยแก่น โดยหน่วยขยายเป็นคำกริยาวิเศษณ์ “ง่าย” และ “ขึ้น” ส่วนหน่วยแก่นเป็นคำกริยากรรม “กิน” โครงสร้างกริยาวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

3.2.2.2.2 โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - หน่วยขยาย

โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - หน่วยขยาย โดยหน่วยแก่นเป็นคำกริยากรรม ส่วนหน่วยขยายเป็นคำกริยาวิเศษณ์ โครงสร้างกริยาวลีดังกล่าวพบจำนวนทั้งหมดแค่ 1 ครั้งเท่านั้น ดังในตัวอย่างที่ 263

จากตัวอย่างที่ 263 นักศึกษาเวียดนามใช้กริยาวลี “เป็นเก่า” เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่นและหน่วยขยาย โดยหน่วยแก่นเป็นคำกริยา “เป็น” ส่วนหน่วยขยายเป็นคำกริยาวิเศษณ์ “เก่า” โครงสร้างกริยาวลีดังกล่าวสามารถแสดงโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

กริยาวลีที่นักศึกษาเวียดนามใช้ในงานเขียนความเรียงภาษาไทย ซึ่งมีลักษณะโครงสร้างที่ไม่ตามทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวิจินต์ ภาณุพงศ์ (2543) พบโครงสร้างจำนวนทั้งหมด 2 วลี จำแนกเป็น 2 โครงสร้าง ได้แก่ โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยขยาย - หน่วยหลัก พบจำนวน 1 ครั้ง และโครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยขยาย พบจำนวนทั้งหมด 1 ครั้งเช่นกัน

3.2.2.3 หน้าที่ของกริยาวลีในประโยค

กริยาวลีที่มีลักษณะโครงสร้างที่ไม่ตามแนวทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวิจินต์ ภาณุพงศ์ (2543) พบกริยาวลีที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมของประโยคอย่างเดียว ไม่พบกริยาวลีที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมและหน่วยทวิกรรมของประโยค โครงสร้างกริยาวลีที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมของประโยคพบจำนวนทั้งหมด 2 โครงสร้าง ต่อไปนี้ ก่อนที่จะอธิบายแต่ละลักษณะผู้วิจัยจะแสดงให้เห็นโครงสร้างต่างๆ ที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมของประโยคโดยการใช้แผนภูมิ (ผู้วิจัยจะใช้ประโยคสามัญที่เป็นประโยคเริ่ม ซึ่งประกอบด้วยสามหน่วยได้แก่หน่วยประธาน หน่วยกรรม และหน่วยกรรมตรง ตามวิจินต์ ภาณุพงศ์ (2543)) ดังนี้

ประธาน

- กรรม

- กรรมตรง

- [1. หน่วยขยาย - หน่วยแก่น
2. หน่วยแก่น - หน่วยขยาย]

ภาพประกอบ 10 โครงสร้างกริยาวลีที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมของประโยค

และไม่ตามทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวิจินต์ ภาณุพงศ์ (2543)

3.2.2.3.1 โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยขยาย - หน่วยแก่น

จากตัวอย่างที่ 262 เห็นว่า กริยาวลี “ง่ายกินขึ้น” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมของประโยค “คุณป้าเปลี่ยนวิธีทำกับข้าวเพื่อให้เราง่ายกินขึ้น” ซึ่งเป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่นและหน่วยขยาย โดยหน่วยแก่นเป็นคำกริยากรรม “กิน” ส่วนหน่วยขยายเป็นคำกริยาวิเศษณ์ “ง่าย” และ “ขึ้น”

3.2.2.3.2 โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - หน่วยขยาย

จากตัวอย่างที่ 263 เห็นว่า กริยาวลี “เป็นเก่า” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมของประโยค “เพลงพื้นบ้านเป็นเก่า” ซึ่งเป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่นและหน่วยขยาย โดยหน่วยแก่นเป็นคำกริยากรรม “เป็น” ส่วนหน่วยขยายเป็นคำกริยาวิเศษณ์ “เก่า”

สรุป

ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมและวิเคราะห์โครงสร้างนามวลี กริยาวลีที่นักศึกษาเวียดนามใช้ในงานเขียนความเรียงภาษาไทยจำนวน 400 ชิ้นงาน ผลการวิเคราะห์พบว่า นามวลี กริยาวลีที่นักศึกษาเวียดนามใช้ในความเรียงภาษาไทยมีลักษณะโครงสร้างต่างๆ ซึ่งผู้วิจัยได้จำแนกเป็นลักษณะโครงสร้างสองหมวด ได้แก่ โครงสร้างนามวลี กริยาวลีที่ตามแนวทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวิจินต์ ภาณุพงศ์ (2543) และหมวดโครงสร้างนามวลี กริยาวลีที่ไม่ตามทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวิจินต์ ภาณุพงศ์ (2543) โดยเนื้อหาของแต่ละหมวดสามารถสรุปได้ดังนี้

นามวลีที่นักศึกษาเวียดนามใช้ในงานเขียนความเรียงภาษาไทยและมีลักษณะโครงสร้างนามวลีที่ตามทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวิจินต์ ภาณุพงศ์ (2543) พบโครงสร้างจำนวนทั้งหมด 4676 วลี ซึ่งนามวลีเหล่านี้มีส่วนประกอบทั้งหมด 5 หน่วย ได้แก่ หน่วยหลัก หน่วยกำหนด หน่วยจำนวน หน่วยคุณศัพท์ หน่วยขยายเสริมและอนุพากย์คุณศัพท์ ส่วนประกอบ 5 หน่วยและอนุพากย์คุณศัพท์ดังกล่าวจะประกอบกันเป็นโครงสร้างนามวลี 15 โครงสร้าง ซึ่งเรียงลำดับตามอัตราการปรากฏจากจำนวนมากไปหาน้อยได้แก่ 1. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลักหน่วยเดียว 2. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - อนุพากย์คุณศัพท์ 3. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยขยายเสริม 4. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน 5. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด 6. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ 7. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน - หน่วยขยายเสริม 8. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ - หน่วยขยายเสริม 9. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ - หน่วยจำนวน 10. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด - หน่วยขยายเสริม 11. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน - หน่วยกำหนด 12. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ - หน่วยกำหนด

13. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด - หน่วยจำนวน 14. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน - หน่วยคุณศัพท์ 15. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด - หน่วยคุณศัพท์

นามวลีจากความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนามที่มีลักษณะโครงสร้างตามแนวทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวิจินตัน ภาณุพงศ์ (2543) พบทำหน้าที่เป็นส่วนประกอบของประโยคทั้งหมด 3 หน่วย ได้แก่ หน่วยประธาน หน่วยกรรมตรงและหน่วยกรรมรอง ซึ่งพบว่า **โครงสร้างนามวลีที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค ปรากฏโครงสร้างจำนวนทั้งหมด 11 โครงสร้าง โดยจะเรียงลำดับตามอัตราการปรากฏจากจำนวนมากไปหาน้อยได้แก่** 1. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลักหน่วยเดียว 2. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - อนุพากย์คุณศัพท์ 3. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยขยายเสริม 4. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด 5. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน 6. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน - หน่วยกำหนด 7. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน - หน่วยขยายเสริม 8. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด - หน่วยขยายเสริม 9. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ 10. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ - หน่วยกำหนด 11. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ - หน่วยขยายเสริม ส่วน**โครงสร้างนามวลีที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค ปรากฏโครงสร้างจำนวนทั้งหมด 15 โครงสร้าง โดยจะเรียงลำดับตามอัตราการปรากฏจากจำนวนมากไปหาน้อยได้แก่** 1. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลักอย่างเดียว 2. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - อนุพากย์คุณศัพท์ 3. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน 4. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยขยายเสริม 5. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด 6. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ 7. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ - หน่วยขยายเสริม 8. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน - หน่วยขยายเสริม 9. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ - หน่วยจำนวน 10. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด - หน่วยขยายเสริม 11. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด - หน่วยจำนวน 12. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ - หน่วยกำหนด 13. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน - หน่วยคุณศัพท์ 14. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน - หน่วยกำหนด 15. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด - หน่วยคุณศัพท์ และ**โครงสร้างนามวลีที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมรองของประโยค ปรากฏโครงสร้างจำนวนทั้งหมด 6 โครงสร้าง โดยจะเรียงลำดับตามอัตราการปรากฏจากจำนวนมากไปหาน้อยได้แก่** 1. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลักหน่วยเดียว 2. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด 3. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยขยายเสริม 4. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน 5. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - อนุพากย์คุณศัพท์ 6. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน - หน่วยขยายเสริม

กริยาวลีที่นักศึกษาเวียดนามใช้ในงานเขียนความเรียงภาษาไทย ซึ่งมีลักษณะโครงสร้างกริยาวลีที่ตามทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวิจินตัน ภาณุพงศ์ (2543) พบโครงสร้างจำนวนทั้งหมด 6025 วลี ซึ่งกริยาวลี

หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น - หน่วยแก่น - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น 2. โครงสร้างกริยาลีแบบ หน่วยแก่น - หน่วยขยาย

นามวลีที่นักศึกษาเวียดนามใช้ในงานเขียนความเรียงภาษาไทย ซึ่งมีลักษณะโครงสร้างที่ไม่ตาม ทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวิจินต์ ภาณุพงศ์ (2543) พบโครงสร้างจำนวนทั้งหมด 912 วลี ซึ่งนามวลีเหล่านี้มี ส่วนประกอบทั้งหมด 5 หน่วย ได้แก่ หน่วยหลัก หน่วยกำหนด หน่วยคุณศัพท์ หน่วยจำนวน และหน่วยขยาย เสริม ส่วนประกอบ 5 หน่วยนี้จะประกอบกันเป็นโครงสร้างนามวลี 11 โครงสร้าง โดยเรียงลำดับตามอัตราการ ปรากฏจากจำนวนมากไปหาน้อยได้แก่ 1. โครงสร้างนามวลีที่หน่วยหลักและหน่วยขยายของนามวลีนั้นอาจมี ลักษณะเป็นนามวลีอยู่เองก็ได้ 2. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวนอย่างเดียว 3. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวน - หน่วยขยายเสริม 4. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน 5. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวน - หน่วยหลัก 6. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวน - หน่วยกำหนด 7. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยขยายเสริม - หน่วยหลัก 8. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวน - หน่วยคุณศัพท์ 9. โครงสร้างนามวลี แบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด 10. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวน - หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด 11. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยคุณศัพท์ - หน่วยหลัก

นามวลีจากความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนามที่มีลักษณะโครงสร้างไม่ตามทฤษฎี ไวยากรณ์โครงสร้างของวิจินต์ ภาณุพงศ์ (2543) พบทำหน้าที่เป็นส่วนประกอบของประโยคได้ทั้งหมด 2 หน่วย ซึ่งได้แก่ หน่วยประธานและหน่วยกรรมตรง ซึ่งพบว่า **โครงสร้างนามวลีที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค ปรากฏโครงสร้างจำนวนทั้งหมด 9 โครงสร้าง โดยจะเรียงลำดับตามอัตราการปรากฏจากจำนวนมากไปหาน้อย ได้แก่** 1. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวนหน่วยเดียว 2. โครงสร้างนามวลีที่หน่วยหลักและหน่วยขยายของ นามวลีนั้นอาจมีลักษณะเป็นนามวลีอยู่เองก็ได้ 3. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวน - หน่วยขยายเสริม 4. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน 5. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวน - หน่วยหลัก 6. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวน - หน่วยกำหนด 7. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยขยายเสริม - หน่วยหลัก 8. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวน - หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด 9. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวน - หน่วยขยายเสริม ส่วน**โครงสร้างนามวลีที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค ปรากฏโครงสร้างจำนวน ทั้งหมด 8 โครงสร้าง โดยจะเรียงลำดับตามอัตราการปรากฏจากจำนวนมากไปหาน้อยได้แก่** 1. โครงสร้าง นามวลีที่หน่วยหลักและหน่วยขยายของนามวลีนั้นอาจมีลักษณะเป็นนามวลีอยู่เองก็ได้ 2. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวนอย่างเดียว 3. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวน - หน่วยขยายเสริม 4. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน 5. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวน - หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ 6. โครงสร้าง นามวลีแบบ หน่วยจำนวน - หน่วยหลัก 7. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ 8. หน่วยคุณศัพท์ - หน่วยหลัก

กริยาลีที่นักศึกษาเวียดนามใช้ในงานเขียนความเรียงภาษาไทย ซึ่งมีลักษณะโครงสร้างที่ไม่ตาม ทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวิจินต์ ภาณุพงศ์ (2543) พบโครงสร้างจำนวนทั้งหมด 2 วลี ซึ่งมีส่วนประกอบ

ได้แก่ หน่วยแกนและหน่วยขยาย ส่วนประกอบ 2 หน่วยนี้จะประกอบกันเป็นโครงสร้างกริยาวลี 2 โครงสร้าง
ได้แก่ โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยขยาย - หน่วยแกน และโครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแกน - หน่วยขยาย
โครงสร้างกริยาวลี 2 โครงสร้างดังกล่าวต่างก็ทำหน้าที่เป็นหน่วยสกรรมของประโยค

โครงสร้างนามวลี กริยาวลีที่นักศึกษาเวียดนามใช้ในงานเขียนความเรียงภาษาไทย จะเป็นโครงสร้างต่างๆ ซึ่งสามารถสรุปโดยใช้ตารางดังนี้

ตาราง 12 สรุปลักษณะโครงสร้างนามวลีที่นักศึกษาเวียดนามใช้ในงานเขียนความเรียงภาษาไทย

ชนิดวลี		ลักษณะโครงสร้าง	อัตราการปรากฏ (ครั้ง)
นามวลี	โครงสร้างนามวลีตามแนวทฤษฎีไวยากรณ์ของวจินตัน ภาณุพงศ์ (2543)	โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก	1791
		โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - อนุพากย์คุณศัพท์	1231
		โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยขยายเสริม	526
		โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน	484
		โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด	437
		โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์	114
		โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน - หน่วยขยายเสริม	24
		โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ - หน่วยขยายเสริม	18
		โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ - หน่วยจำนวน	16
		โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด - หน่วยขยายเสริม	10
		โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน - หน่วยกำหนด	8
		โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ - หน่วยกำหนด	6
		โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด - หน่วยจำนวน	6
		โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน - หน่วยคุณศัพท์	3
		โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด - หน่วยคุณศัพท์	2
	โครงสร้างนามวลีไม่ตามแนวทฤษฎีไวยากรณ์ของวจินตัน ภาณุพงศ์ (2543)	โครงสร้างนามวลีที่หน่วยหลักและหน่วยขยายของนามวลีนั้นอาจมีลักษณะเป็นนามวลีอยู่เองก็ได้	408
		โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวนหน่วยเดียว	384
		โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวน - หน่วยขยายเสริม	54
		โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน	29
		โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวน - หน่วยหลัก	13
		โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวน - หน่วยกำหนด	8
		โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยขยายเสริม - หน่วยหลัก	7
		โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวน - หน่วยคุณศัพท์	5
		โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด	2
		โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวน - หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด	1
		โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยคุณศัพท์ - หน่วยหลัก	1

ตาราง 13 สรุปลักษณะโครงสร้างกริยาวลีที่นักศึกษาเวียดนามใช้ในงานเขียนความเรียงภาษาไทย

ชนิดวลี		ลักษณะโครงสร้าง	อัตรา การ ปรากฏ (ครั้ง)
กริยาวลี	โครงสร้างกริยาวลีตาม แนวทฤษฎี ไวยากรณ์ โครงสร้าง ของวจินตัน ภาคพยางค์ (2543)	โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น - หน่วยแก่น	2457
		โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - หน่วยขยาย	2092
		โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น - หน่วยแก่น - หน่วยขยาย	748
		โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น	454
		โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น	98
		โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - หน่วยขยาย - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น	97
		โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น - หน่วยแก่น - หน่วยช่วยกริยา หลังหน่วยแก่น	52
		โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น - หน่วยแก่น - หน่วยขยาย หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น	25
		โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น - หน่วยขยาย	3
		โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - หน่วยขยาย	1
กริยาวลี	โครงสร้างกริยาวลีไม่ ตามแนว ทฤษฎี ไวยากรณ์ โครงสร้าง ของวจินตัน ภาคพยางค์ (2543)	โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยขยาย - หน่วยแก่น	1

บทที่ 4

การเปรียบเทียบโครงสร้างนามวลี กริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม

ผู้วิจัยได้เสนอลักษณะโครงสร้างนามวลี กริยาวลีต่างๆ ที่นักศึกษาเวียดนามใช้ในงานเขียนความเรียงภาษาไทย ในส่วนเนื้อหาของบทที่ 3 โดยวลีแต่ละชนิดได้จัดลำดับเนื้อหาอยู่ใน 3 ประเด็นได้แก่ ส่วนประกอบของวลี โครงสร้างของวลี และหน้าที่ของวลีในประโยค เรื่องส่วนประกอบของวลีในภาษาไทยและภาษาเวียดนามจะมีลักษณะต่างกัน กล่าวคือ ตามทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวิจินตัน ภาณุพงศ์ (2543) วลีภาษาไทยจะประกอบด้วย หน่วยชนิดต่างๆ เช่น นามวลีจะประกอบด้วยหน่วยหลัก หน่วยจำนวน หน่วยกำหนด หน่วยคุณศัพท์ และหน่วยขยายเสริม โดยแต่ละหน่วยจะประกอบด้วยคำชนิดต่างๆ เช่น หน่วยจำนวนจะประกอบด้วยคำหน้าจำนวน คำจำนวนนับ คำลำดับที่ คำหลังจำนวน คำลักษณนาม แต่สำหรับวลีภาษาเวียดนามนักไวยากรณ์ภาษาเวียดนามต่างวิเคราะห์ส่วนประกอบของวลีออกเป็นคำชนิดต่างๆ โดยตรง โดยไม่จำแนกเป็นหน่วยเหมือนในภาษาไทย

เรื่องหน้าที่ของวลีในประโยคในภาษาไทยจะเหมือนในภาษาเวียดนาม กล่าวคือนามวลีจะทำหน้าที่เป็นหน่วยประธาน กรรมตรงและกรรมรองของประโยค ส่วนกริยาวลีจะทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรม สกรรม และวิกรรมของประโยค

ประเด็นที่สำคัญและน่าสนใจมากของงานวิจัยครั้งนี้คือ เรื่องโครงสร้างของวลี ซึ่งหมายถึงการเรียงลำดับส่วนประกอบของวลีเป็นโครงสร้างต่างๆ เป็นเรื่องที่ซับซ้อนและนักศึกษาเวียดนามต้องเข้าใจอย่างชัดเจน การที่ทราบและเข้าใจทั้งลักษณะโครงสร้างภาษาไทยและภาษาเวียดนามยิ่งช่วยให้นักศึกษาเวียดนามสามารถใช้ภาษาไทยได้อย่างถูกต้องมากขึ้น ผู้วิจัยจึงได้เปรียบเทียบโครงสร้างนามวลี กริยาวลีภาษาไทยกับโครงสร้างนามวลี กริยาวลีภาษาเวียดนาม ผลการเปรียบเทียบพบว่า มีทั้งลักษณะความเหมือนและลักษณะความต่างระหว่างโครงสร้างนามวลี กริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม ในส่วนเนื้อหาของบทที่ 4 นี้ ผู้วิจัยจะกล่าวถึงผลของการเปรียบเทียบโครงสร้างนามวลี กริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม ซึ่งได้จัดอยู่ในประเด็นหลัก 2 ประเด็นได้แก่

4.1 การเปรียบเทียบโครงสร้างนามวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม

4.2 การเปรียบเทียบโครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม

4.1 การเปรียบเทียบโครงสร้างนามวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเปรียบเทียบโครงสร้างนามวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม ผลจากการเปรียบเทียบพบว่า โครงสร้างนามวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนามมีทั้งลักษณะความเหมือนและลักษณะความต่าง ซึ่งรายละเอียดมีดังนี้

4.1.1 ลักษณะความเหมือนระหว่างโครงสร้างนามวลีภาษาไทยกับภาษาเวียดนาม

โครงสร้างนามวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนามมีลักษณะความเหมือน 7 ลักษณะโครงสร้างดังนี้

4.1.1.1 โครงสร้างนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักหน่วยเดียว

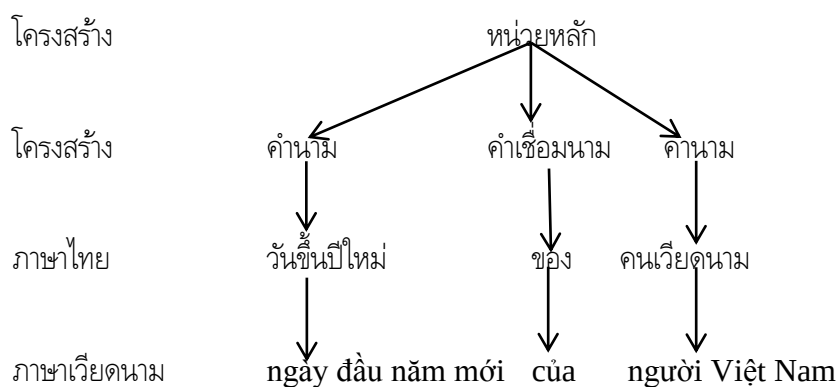
โครงสร้างนามวลีภาษาไทยประกอบด้วยหน่วยหลักหน่วยเดียว หมายถึงโครงสร้างนามวลีที่ปรากฏหน่วยหลักเพียงอย่างเดียว โดยหน่วยหลักประกอบด้วยคำนาม คำสรรพนาม และคำเชื่อมนาม จะเหมือนโครงสร้างนามวลีภาษาเวียดนาม ซึ่งจากการวิเคราะห์พบว่า โครงสร้างนามวลีที่ปรากฏเฉพาะหน่วยหลักอย่างเดียว มี 5 แบบ ดังนี้

แบบที่ 1: คำนาม - คำเชื่อมนาม - คำนาม

ตัวอย่างที่ 1:

“วันขึ้นปีใหม่ของคนเวียดนามเรียกว่า Tet” (2553: 12)

“วันขึ้นปีใหม่ของคนเวียดนาม” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักเพียงอย่างเดียว โดยหน่วยหลักประกอบด้วยคำนาม “วันขึ้นปีใหม่” คำเชื่อมนาม “ของ” และคำนาม “คนเวียดนาม” นามวลี “วันขึ้นปีใหม่ของคนเวียดนาม” ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค “วันขึ้นปีใหม่ของคนเวียดนามเรียกว่า Tet” นามวลีดังกล่าวมีลักษณะโครงสร้างเหมือนกับนามวลีภาษาเวียดนาม ซึ่งสามารถแสดงลักษณะความเหมือนดังนี้

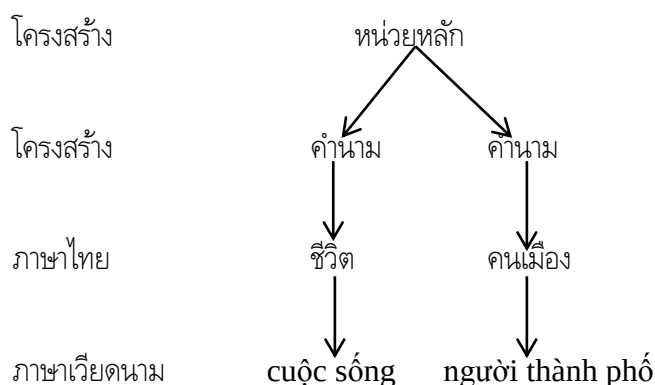

แบบที่ 2: คำนาม - คำนาม

ตัวอย่างที่ 2:

“ชีวิตคนเมืองอาจจะเป็นความฝันของคนหลายคน” (2554:132)

“ชีวิตคนเมือง” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักเพียงอย่างเดียว โดยหน่วยหลักประกอบด้วยคำนามสองคำ “ชีวิต” และ “คนเมือง” เรียงกันโดยไม่มีคำเชื่อมนามอยู่ด้วย นามวลี “ชีวิตคนเมือง” ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค “ชีวิตคนเมืองอาจจะเป็นความฝันของคนหลายคน” นามวลีดังกล่าวมีโครงสร้างเหมือนกับโครงสร้างนามวลีภาษาเวียดนาม ซึ่งสามารถแสดงลักษณะความเหมือนโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

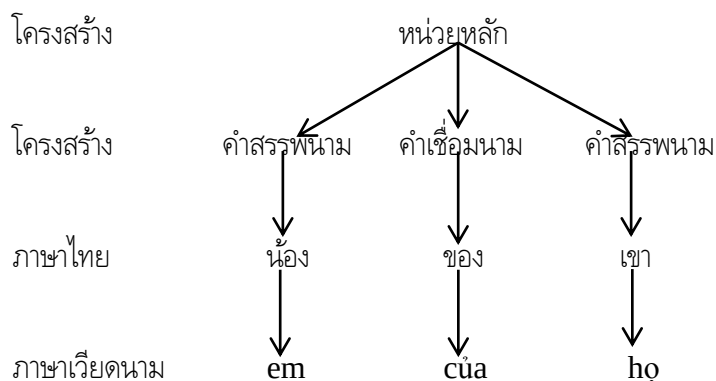

แบบที่ 3: คำสรรพนาม - คำเชื่อมนาม - คำสรรพนาม หรือแบบ คำสรรพนาม - คำสรรพนาม - คำเชื่อมนาม - คำสรรพนาม

ตัวอย่างที่ 3:

“พวกหนูเป็นน้องของเขา” (2554: 152)

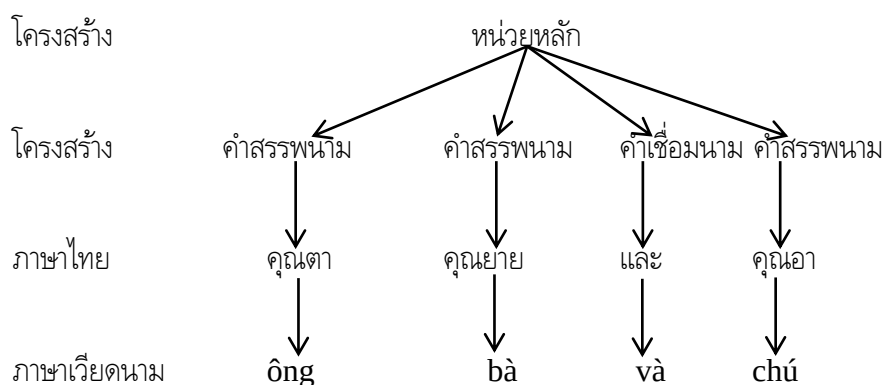
“น้องของเขา” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักเพียงอย่างเดียว โดยหน่วยหลักประกอบด้วยคำสรรพนาม “น้อง” คำเชื่อมนาม “ของ” และคำสรรพนาม “เขา” นามวลี “น้องของเขา” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค “พวกหนูเป็นน้องของเขา” นามวลีดังกล่าวมีโครงสร้างเหมือนโครงสร้างนามวลีภาษาไทย ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นลักษณะความเหมือนโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 4:

“คุณตา คุณยายและคุณอาใจดีมากค่ะ” (2554: 73)

“คุณตา คุณยายและคุณอา” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักเพียงอย่างเดียว โดยหน่วยหลักประกอบด้วยคำสรรพนามสามคำ ได้แก่ “คุณตา” “คุณยาย” “คุณอา” เรียงกันโดยมีคำเชื่อม “และ” อยู่ด้วย นามวลี “คุณตา คุณยายและคุณอา” ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค เมื่อเทียบกับภาษาไทยพบว่า โครงสร้างนามวลีภาษาไทยเหมือนโครงสร้างนามวลีภาษาไทย ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นลักษณะความเหมือนโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

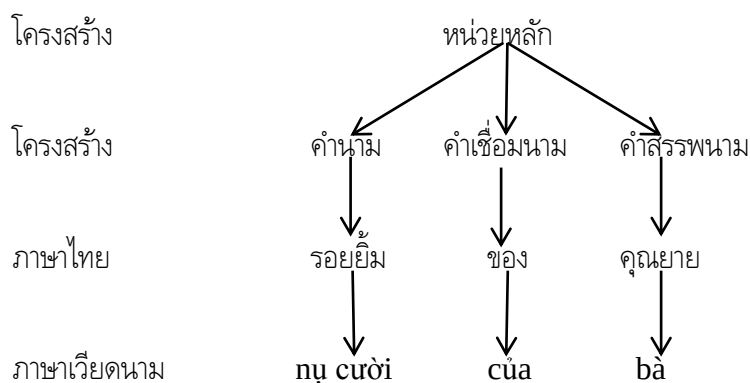

แบบที่ 4: คำนาม - คำเชื่อมนาม - คำสรรพนาม

ตัวอย่างที่ 5:

“ฉันยังจำได้รอยยิ้มของคุณยาย ตอนพาเราไปทำบุญตักบาตร” (2553: 31)

“รอยยิ้มของคุณยาย” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักเพียงอย่างเดียว โดยหน่วยหลักประกอบด้วยคำนาม “รอยยิ้ม” คำเชื่อมนาม “ของ” และคำสรรพนาม “คุณยาย” นามวลี “รอยยิ้มของคุณยาย” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค นามวลีดังกล่าวมีลักษณะโครงสร้างเหมือนโครงสร้างนามวลีภาษาเวียดนาม ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นลักษณะความเหมือนโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

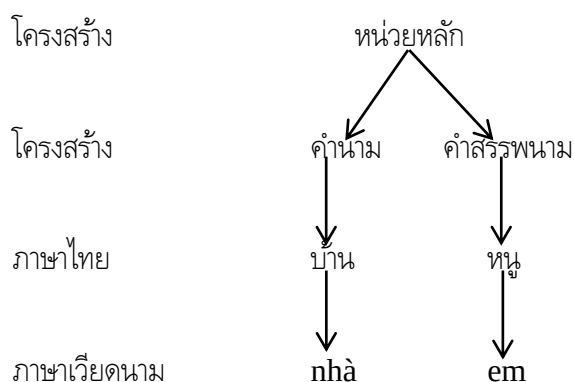

แบบที่ 5: คำนาม - คำสรรพนาม

ตัวอย่างที่ 6:

“บ้านหนูก็เหมือนที่นี่” (2554: 78)

“บ้านหนู” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักเพียงอย่างเดียว โดยหน่วยหลักประกอบด้วยคำนาม “บ้าน” และคำสรรพนาม “หนู” นามวลี “บ้านหนู” ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค นามวลีดังกล่าวมีลักษณะโครงสร้างเหมือนกับโครงสร้างนามวลีภาษาเวียดนาม ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นลักษณะความเหมือนโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

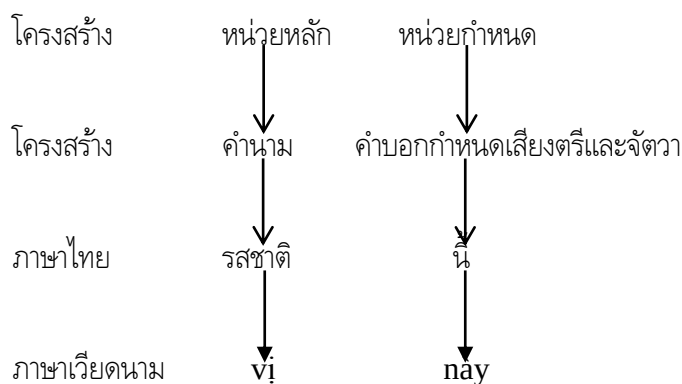
4.1.1.2 หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด

โครงสร้างนามวลีภาษาไทยแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม ส่วนหน่วยกำหนดเป็นคำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวา จะเหมือนโครงสร้างนามวลีภาษาเวียดนาม โดยคำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวาที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยกำหนดจะอยู่ตำแหน่งหลังคำนามที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยหลัก

ตัวอย่างที่ 7:

"ถ้าเราได้ทานอาหารไทยหนึ่งครั้งเราจะไม่สามารถลิ้มรสชาตินี้" (2557: 391)

"รสชาตินี้" เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยกำหนด โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม "รสชาติ" ส่วนหน่วยกำหนดเป็นคำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวา "นี้" นามวลี "รสชาตินี้" ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค เมื่อเทียบกับภาษาเวียดนามพบว่า โครงสร้างนามวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนามเหมือนกัน ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

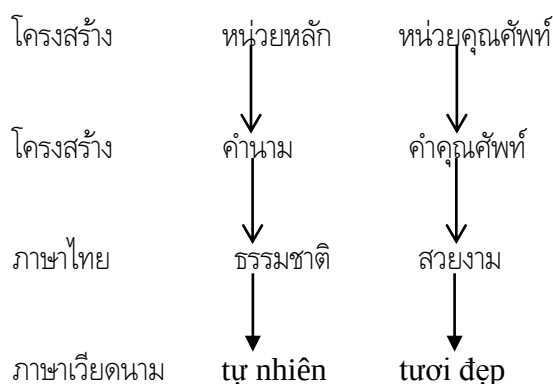
4.1.1.3 หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์

โครงสร้างนามวลีภาษาไทยแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม ส่วนหน่วยคุณศัพท์เป็นคำคุณศัพท์จะเหมือนโครงสร้างนามวลีภาษาเวียดนาม โดยคำคุณศัพท์ที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยคุณศัพท์จะอยู่ตำแหน่งหลังคำนามที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยหลัก

ตัวอย่างที่ 8:

“สวนสามพรานไม่ใช่เพียงสวนสาธารณะแห่งหนึ่งที่มีต้นไม้หลายอย่างแต่ยังมีธรรมชาติสวยงาม” (2553: 27)

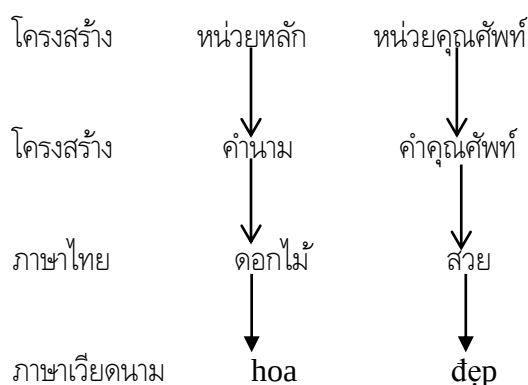
“ธรรมชาติสวยงาม” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยคุณศัพท์ โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “ธรรมชาติ” ส่วนหน่วยคุณศัพท์เป็นคำคุณศัพท์ “สวยงาม” นามวลี “ธรรมชาติสวยงาม” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค เมื่อเทียบกับภาษาเวียดนามพบว่า โครงสร้างนามวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนามเหมือนกัน ซึ่งสามารถแสดงลักษณะความเหมือนดังนี้

ตัวอย่างที่ 9:

“ฉันได้ดูดอกไม้สวย” (2553: 47)

“ดอกไม้สวย” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยคุณศัพท์ โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “ดอกไม้” ส่วนหน่วยคุณศัพท์เป็นคำคุณศัพท์ “สวย” นามวลี “ดอกไม้สวย” ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค เมื่อเทียบกับภาษาเวียดนามพบว่า โครงสร้างนามวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนามเหมือนกัน ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นลักษณะความเหมือนดังนี้

จากตัวอย่างที่ 8 และตัวอย่างที่ 9 เห็นว่าคำคุณศัพท์ที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยคุณศัพท์จะอยู่ตำแหน่งหลังคำนามที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยหลักในทั้งโครงสร้างนามวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนามเสมอ

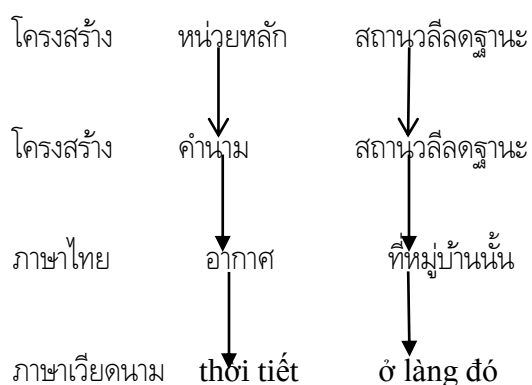
4.1.1.4 หน่วยหลัก - สถานวลีลดฐานะ

โครงสร้างนามวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนามมีโครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - สถานวลีลดฐานะ เหมือนกัน โดยสถานวลีลดฐานะจะอยู่ตำแหน่งหลังหน่วยหลัก

ตัวอย่างที่ 10:

“อากาศที่หมู่บ้านนั้นสดชื่นและชาวจำรุงเป็นกันเองและอบอุ่นมาก” (2553: 23)

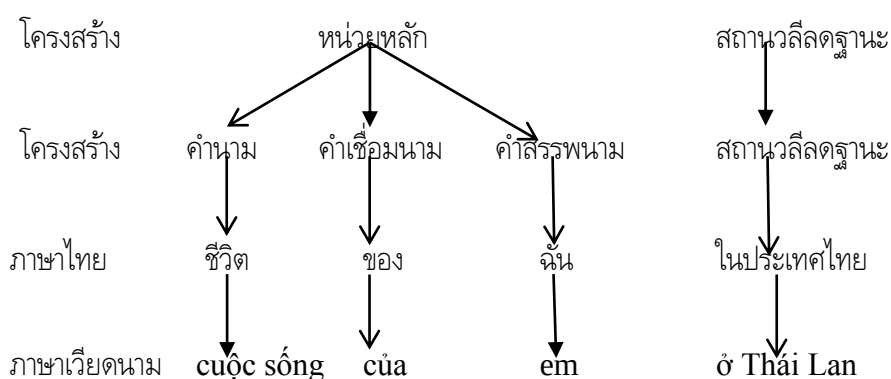
“อากาศที่หมู่บ้านนั้น” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักเป็นคำนาม “อากาศ” และสถานวลีลดฐานะ “ที่หมู่บ้านนั้น” นามวลี “อากาศที่หมู่บ้านนั้น” ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค “อากาศที่หมู่บ้านนั้นสดชื่น” เมื่อเทียบกับภาษาเวียดนามพบว่า โครงสร้างนามวลีภาษาไทยและโครงสร้างนามวลีภาษาเวียดนามเหมือนกัน ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นลักษณะความเหมือนโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 11:

“ชีวิตของฉันในประเทศไทยสะดวกสบายและสนุกสนาน” (2557: 352)

“ชีวิตของฉันในประเทศไทย” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและสถานวลีลดฐานะ โดยหน่วยหลักประกอบด้วยคำนาม “ชีวิต” และคำสรรพนาม “ฉัน” เรียงกันโดยมีคำเชื่อมนาม “ของ” อยู่ด้วย ส่วนสถานวลีลดฐานะคือ “ในประเทศไทย” นามวลี “ชีวิตของฉันในประเทศไทย” ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค “ชีวิตของฉันในประเทศไทยสะดวกสบายและสนุกสนาน” นามวลีดังกล่าวมีลักษณะโครงสร้างเหมือนกับโครงสร้างนามวลีภาษาเวียดนาม ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นลักษณะความเหมือนโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

จากตัวอย่างที่ 10 และตัวอย่างที่ 11 เห็นว่าสถานวลีลดฐานะจะอยู่ตำแหน่งหลังหน่วยหลักในทั้งโครงสร้างนามวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนามเสมอ

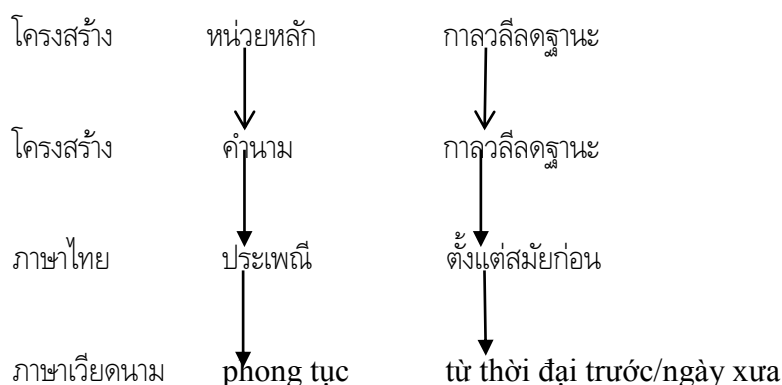
4.1.1.5 หน่วยหลัก - กาลวลีลดฐานะ

โครงสร้างนามวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนามมีโครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - กาลวลีลดฐานะ เหมือนกัน โดยกาลวลีลดฐานะจะอยู่ตำแหน่งหลังหน่วยหลัก

ตัวอย่างที่ 12:

"ประเพณีตั้งแต่สมัยก่อนยังคงได้ฉลองสม่ำเสมอ" (2554: 141)

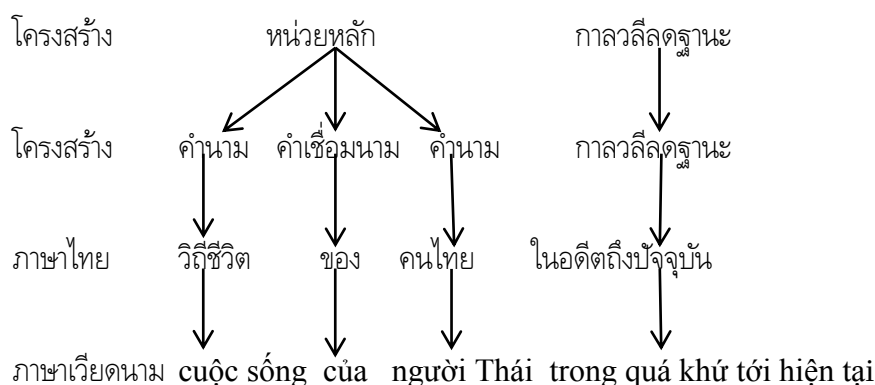
"ประเพณีตั้งแต่สมัยก่อน" เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและกาลวลีลดฐานะ โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม "ประเพณี" ส่วนกาลวลีลดฐานะคือ "ตั้งแต่สมัยก่อน" นามวลี "ประเพณีตั้งแต่สมัยก่อน" ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค เมื่อเทียบกับภาษาเวียดนามแล้วพบว่า โครงสร้างนามวลีภาษาไทยและโครงสร้างนามวลีภาษาเวียดนามเหมือนกัน ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นลักษณะความเหมือนโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 13:

"วิถีชีวิตของคนไทยในอดีตถึงปัจจุบันผูกพันกับลำคลองและแม่น้ำ" (2557: 384)

"วิถีชีวิตของคนไทยในอดีตถึงปัจจุบัน" เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและกาลวลีลดฐานะ โดยหน่วยหลักประกอบด้วยคำนาม "วิถีชีวิต" คำเชื่อมนาม "ของ" และคำนาม "คนไทย" ส่วนกาลวลีลดฐานะคือ "ในอดีตถึงปัจจุบัน" นามวลีดังกล่าวทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค "วิถีชีวิตของคนไทยในอดีตถึงปัจจุบันผูกพันกับลำคลองและแม่น้ำ" และมีลักษณะโครงสร้างเหมือนโครงสร้างนามวลีภาษาเวียดนาม ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นลักษณะความเหมือนโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

จากตัวอย่างที่ 12 ตัวอย่างที่ 13 เห็นว่ากาลวลีลดฐานะจะอยู่ตำแหน่งหลังหน่วยหลักในทั้งโครงสร้างนามวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนามเสมอ

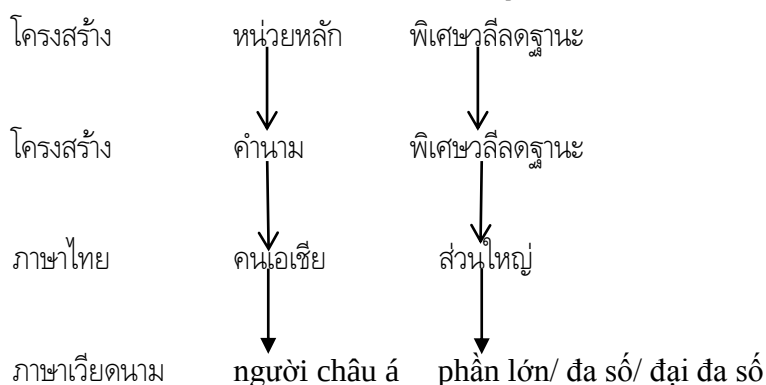
4.1.1.6 หน่วยหลัก - พิเศษวลีลดฐานะ

โครงสร้างนามวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนามมีโครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - พิเศษวลีลดฐานะ เหมือนกัน โดยพิเศษวลีลดฐานะจะอยู่ตำแหน่งหลังหน่วยหลัก

ตัวอย่างที่ 14:

“คนเอเชียส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ” (2553: 12)

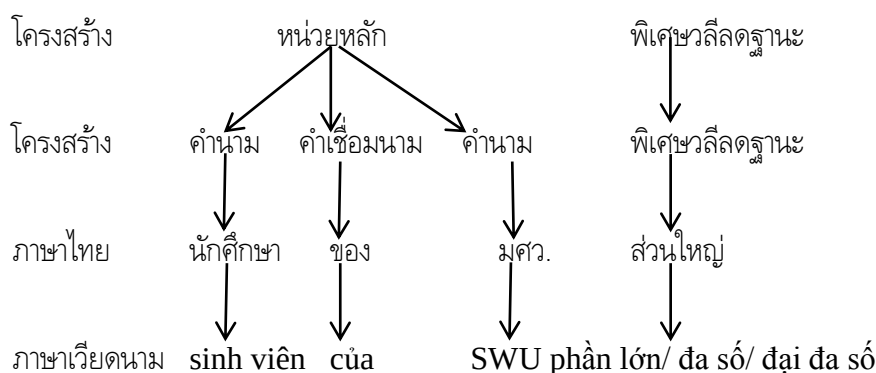
“คนเอเชียส่วนใหญ่” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักเป็นคำนาม “คนเอเชีย” พิเศษวลีลดฐานะ “ส่วนใหญ่” นามวลีดังกล่าวทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค “คนเอเชียส่วนใหญ่ นับถือศาสนาพุทธ” และเมื่อเทียบกับภาษาเวียดนามเห็นว่า โครงสร้างนามวลีภาษาไทยเหมือนโครงสร้างนามวลีภาษาเวียดนาม ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นลักษณะความเหมือนโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 15:

“นักศึกษาของมศว. ส่วนใหญ่ทำอะไรก็มีระเบียบ เช่นในการซื้อของ จ่ายเงิน กินข้าว ลงหรือขึ้นรถ เป็นต้น” (2554: 149)

“นักศึกษาของมศว. ส่วนใหญ่” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและพิเศษวลี
 ลดฐานะ โดยหน่วยหลักประกอบด้วยคำนาม “นักศึกษา” คำเชื่อมนาม “ของ” และคำนาม “มศว.” ส่วนพิเศษวลี
 ลดฐานะคือ “ส่วนใหญ่” นามวลีดังกล่าวทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค “นักศึกษาของมศว. ส่วนใหญ่ทำ
อะไรก็มีระเบียบ เช่นในการซื้อของ จ่ายเงิน กินข้าว ลงหรือขึ้นรถ เป็นต้น” และเมื่อเทียบกับภาษาเวียดนามพบว่า
 โครงสร้างนามวลีภาษาไทยเหมือนกับโครงสร้างนามวลีภาษาเวียดนาม ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นลักษณะ
 ความเหมือนโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

จากตัวอย่างที่ 14 และตัวอย่างที่ 15 เห็นว่าพิเศษวลีลดฐานะจะอยู่ตำแหน่งหลังหน่วยหลักในทั้งโครงสร้างนามวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม

นามวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนามเหมือนกันในลักษณะโครงสร้าง 6 โครงสร้าง ซึ่งสามารถสรุปตามตารางดังนี้

ตาราง 14 ลักษณะความเหมือนของโครงสร้างนามวลีภาษาไทยกับภาษาเวียดนาม

ลำดับที่	ลักษณะโครงสร้าง
1	โครงสร้างนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักอย่างเดียว
2	โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด
3	โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์
4	โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - สถานวลีลดฐานะ
5	โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - กาลวลีลดฐานะ
6	โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - พิเศษวลีลดฐานะ

4.1.2 ลักษณะความต่างของโครงสร้างนามวลีภาษาไทยกับภาษาเวียดนาม

ผลจากการเปรียบเทียบระหว่างโครงสร้างนามวลีภาษาไทยกับภาษาเวียดนามพบว่า โครงสร้างนามวลีภาษาไทยต่างกับโครงสร้างนามวลีภาษาเวียดนามในโครงสร้าง 6 ลักษณะดังนี้

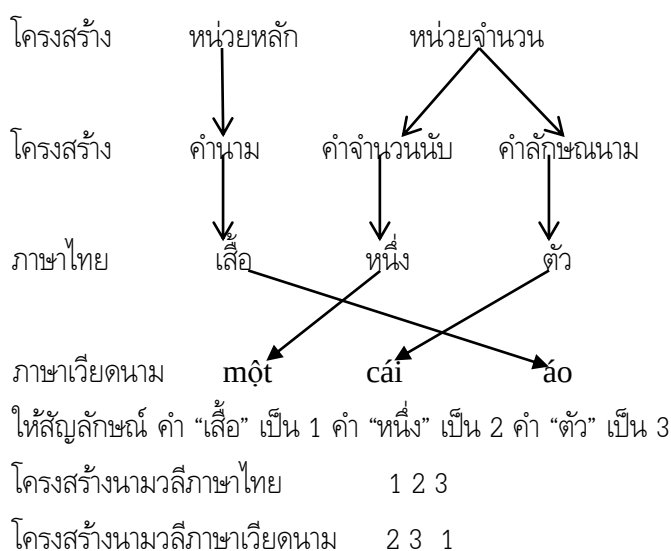
4.1.2.1 ตำแหน่งของคำจำนวนนับในโครงสร้างนามวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม

คำจำนวนนับจะอยู่ตำแหน่งหลังหน่วยหลักในโครงสร้างนามวลีภาษาไทยแต่คำจำนวนนับจะอยู่ตำแหน่งหน้าหน่วยหลักในโครงสร้างนามวลีภาษาเวียดนาม

ตัวอย่างที่ 16:

"หนูได้ซื้อเสื้อหนึ่งตัว" (2555: 205)

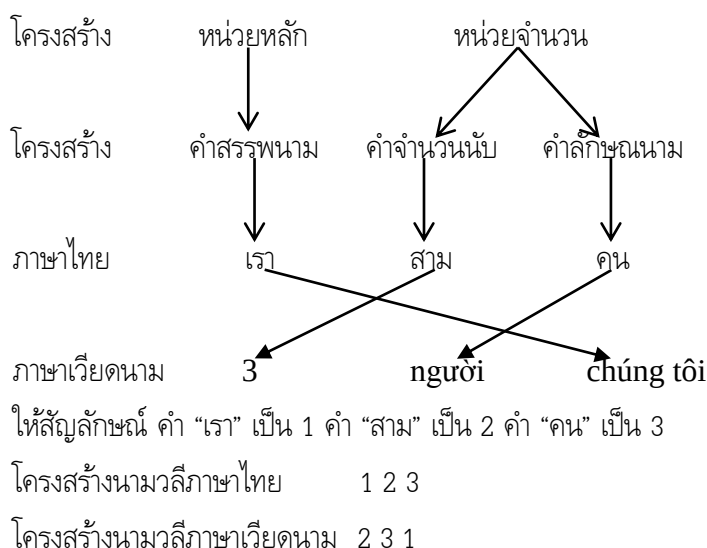
"เสื้อหนึ่งตัว" เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยจำนวน โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม "เสื้อ" ส่วนหน่วยจำนวนประกอบด้วยคำจำนวนนับ "หนึ่ง" และคำลักษณนาม "ตัว" นามวลีดังกล่าวทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค "หนูได้ซื้อเสื้อหนึ่งตัว" เมื่อเทียบกับภาษาเวียดนามพบว่า โครงสร้างนามวลีภาษาไทยและโครงสร้างนามวลีภาษาเวียดนามมีลักษณะต่างกัน ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นลักษณะความต่างโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 17:

"เราสามคนชอบคุยกับแม่คำพ่อคำมากๆ" (2554: 112)

"เราสามคน" เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยจำนวน โดยหน่วยหลักเป็นคำสรรพนาม "เรา" ส่วนหน่วยจำนวนประกอบด้วยคำจำนวนนับ "สาม" และคำลักษณนาม "คน" นามวลีดังกล่าวทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค เมื่อเทียบกับภาษาเวียดนามพบว่า โครงสร้างนามวลีภาษาไทยต่างกับโครงสร้างนามวลีภาษาเวียดนาม ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นลักษณะความต่างโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

จากตัวอย่างที่ 16 และตัวอย่างที่ 17 เห็นว่าคำจำนวนนับอยู่ตำแหน่งหลังคำนามหรือคำสรรพนามที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยหลักในโครงสร้างนามวลีภาษาไทยแต่คำจำนวนนับอยู่ตำแหน่งหน้าหน่วยหลักในโครงสร้างนามวลีภาษาเวียดนาม

ลักษณะความต่างระหว่างโครงสร้างนามวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนามดังกล่าวอาจจะเป็นสาเหตุทำให้นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลีภาษาไทยผิด เพราะผู้วิจัยได้พบข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนาม ซึ่งมีโครงสร้างดังในตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 18:

“สองริมแม่น้ำมีป่าจากมาก” (2555: 208)

“สองริมแม่น้ำ” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยคำจำนวนนับ “สอง” และคำนาม “ริมแม่น้ำ” โครงสร้างนามวลีแบบนี้เป็นโครงสร้างนามวลีที่ถูกตามไวยากรณ์ภาษาเวียดนาม กล่าวคือคำจำนวนนับจะอยู่ตำแหน่งหน้าคำนามโดยที่ไม่มีคำลักษณนาม แต่โครงสร้างนามวลีดังกล่าวเป็นโครงสร้างนามวลีที่ผิดไวยากรณ์ภาษาไทย ซึ่งที่ถูก ต้องเป็น “ริมแม่น้ำสองฝั่ง”

ตัวอย่างที่ 19: ที่นี่มีหลายสถานที่ท่องเที่ยว (2557: 374)

“หลายสถานที่ท่องเที่ยว” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยคำจำนวนนับ “หลาย” และคำนาม “สถานที่ท่องเที่ยว” โครงสร้างนามวลีแบบนี้เป็นโครงสร้างนามวลีที่ถูกตามไวยากรณ์ภาษาเวียดนาม กล่าวคือ คำจำนวนนับจะอยู่ตำแหน่งหน้าคำนามโดยที่ไม่มีคำลักษณนามอยู่ด้วย แต่โครงสร้างนามวลีดังกล่าวเป็นโครงสร้างนามวลีที่ผิดไวยากรณ์ภาษาไทย ซึ่งที่ถูกต้องเป็น “สถานที่ท่องเที่ยวหลายแห่ง”

ลักษณะข้อบกพร่องในการใช้นามวลีในตัวอย่างที่ 18 และตัวอย่างที่ 19 อาจจะเป็นเพราะว่า นักศึกษาเวียดนามนำโครงสร้างภาษาเวียดนามมาใช้ในภาษาไทย ในเมื่อโครงสร้างนามวลีภาษาไทยต่างกับ โครงสร้างนามวลีภาษาเวียดนาม จะทำให้เกิดข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนาม

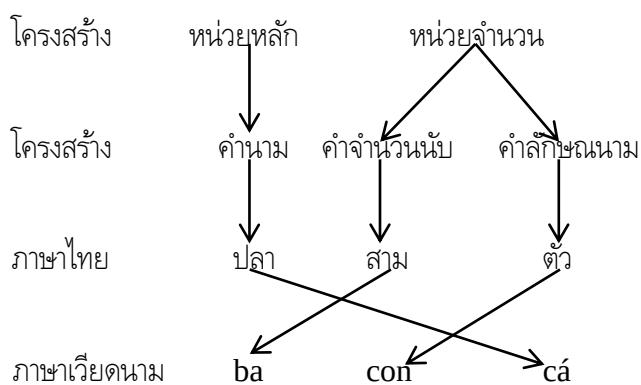
4.1.2.2 ตำแหน่งของคำลักษณนามในโครงสร้างนามวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม

คำลักษณนามจะอยู่ตำแหน่งหลังหน่วยหลักในโครงสร้างนามวลีภาษาไทยแต่คำลักษณนามจะ อยู่ตำแหน่งหน้าหน่วยหลักในโครงสร้างนามวลีภาษาเวียดนาม

ตัวอย่างที่ 20:

“คนเราจะซื้อปลา 3 ตัว และปล่อยปลาที่อ่างน้ำ บ่อน้ำหรือแม่น้ำต่างๆ” (2553: 11)

“ปลาสามตัว” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยจำนวน โดยหน่วยหลักเป็น คำนาม “ปลา” หน่วยจำนวนประกอบด้วยคำจำนวนนับ “สาม” และคำลักษณนาม “ตัว” นามวลีดังกล่าวทำหน้าที่ เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค และเมื่อเทียบกับภาษาเวียดนามพบว่า โครงสร้างนามวลีภาษาไทยและโครงสร้าง นามวลีภาษาเวียดนามต่างกัน ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นลักษณะความต่างโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ให้สัญลักษณ์คำ “ปลา” เป็น 1 คำ “สาม” เป็น 2 คำ “ตัว” เป็น 3

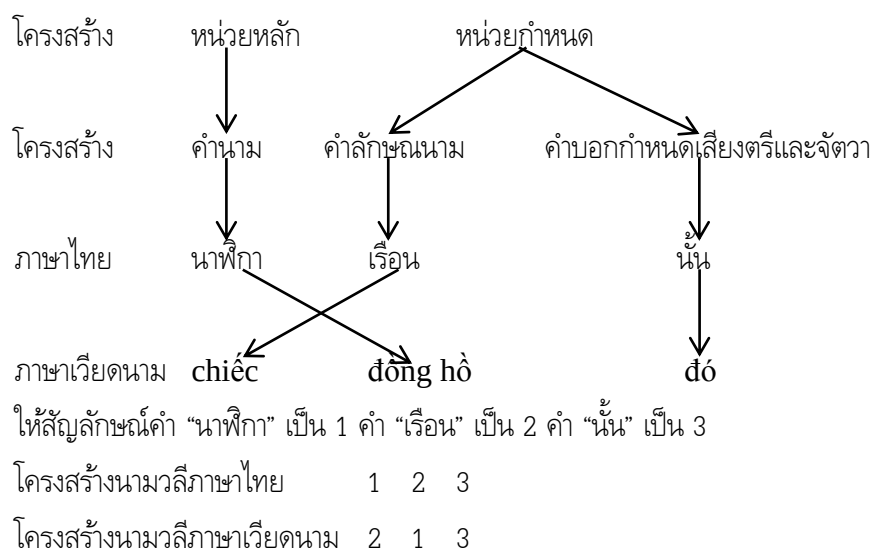
โครงสร้างนามวลีภาษาไทย 1 2 3

โครงสร้างนามวลีภาษาเวียดนาม 2 3 1

ตัวอย่างที่ 21:

“นาฬิกาเรือนนั้นก็เป็นเรือนเดียวในร้าน” (2557: 335)

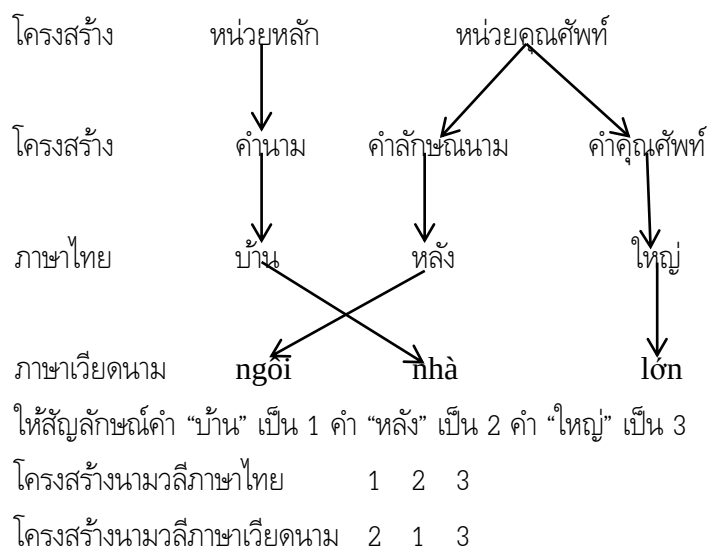
“นาฬิกาเรือนนั้น” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยกำหนด โดย หน่วยหลักเป็นคำนาม “นาฬิกา” หน่วยกำหนดประกอบด้วยคำลักษณนาม “เรือน” และคำบอกกำหนดเสียงตรีและ จัตวา “นั้น” นามวลีดังกล่าวทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค และเมื่อเทียบกับภาษาเวียดนามพบว่า โครงสร้างนามวลีภาษาไทยต่างกับโครงสร้างนามวลีภาษาเวียดนามในเรื่องตำแหน่งของคำลักษณนาม ซึ่งสามารถ แสดงให้เห็นลักษณะความต่างโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 22:

“ประเทศไทยเป็นบ้านหลังใหญ่” (2554: 77)

“บ้านหลังใหญ่” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยคุณศัพท์ โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “บ้าน” หน่วยคุณศัพท์ประกอบด้วยคำลักษณนาม “หลัง” และคำคุณศัพท์ “ใหญ่” นามวลีดังกล่าวทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค และเมื่อเทียบกับภาษาเวียดนามพบว่า โครงสร้างนามวลีภาษาไทยต่างกับโครงสร้างนามวลีภาษาเวียดนามในเรื่องตำแหน่งของคำลักษณนาม ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นลักษณะความต่างโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

จากตัวอย่างที่ 20 ตัวอย่างที่ 21 และตัวอย่างที่ 22 เห็นว่า คำลักษณนามในโครงสร้างนามวลีภาษาไทยจะอยู่ตำแหน่งหลังหน่วยหลักแต่ในโครงสร้างนามวลีภาษาเวียดนามคำลักษณนามจะอยู่ตำแหน่งหน้าหน่วยหลัก

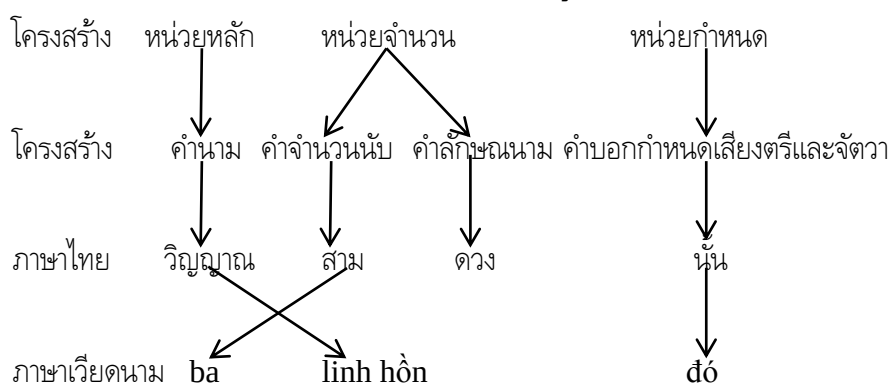
4.1.2.3 การปรากฏของคำลักษณนามในโครงสร้างนามวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม

คำลักษณนามสามารถเปลี่ยนตำแหน่ง หรือปรากฏตั้งแต่สองครั้งขึ้นไปในโครงสร้างนามวลีภาษาไทยแต่ไม่สามารถเปลี่ยนตำแหน่งและจะปรากฏแค่ครั้งเดียวหรือไม่ใช้ในโครงสร้างนามวลีภาษาเวียดนาม

ตัวอย่างที่ 23:

“วิญญาณสามดวงนั้นกลายเป็นราชาแห่งเตาไป” (2553: 11)

“วิญญาณสามดวงนั้น” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลัก หน่วยจำนวน และหน่วยกำหนดโดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “วิญญาณ” หน่วยจำนวนประกอบด้วยคำจำนวนนับ “สาม” คำลักษณนาม “ดวง” ส่วนหน่วยกำหนดเป็นคำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวา “นั้น” นามวลีดังกล่าวทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค และเมื่อเทียบกับภาษาเวียดนามพบว่า โครงสร้างนามวลีภาษาไทยและโครงสร้างนามวลีภาษาเวียดนามต่างกัน ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นถึงลักษณะความต่างโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ให้สัญลักษณ์คำ “วิญญาณ” เป็น 1 คำ “สาม” เป็น 2 คำ “ดวง” เป็น 3 คำ “นั้น” เป็น 4

โครงสร้างนามวลีภาษาไทย 1 2 3 4

โครงสร้างนามวลีภาษาเวียดนาม 2 1 4

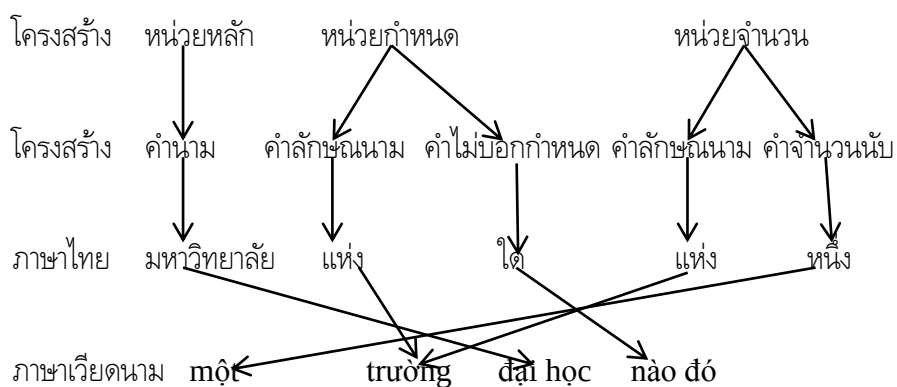
จะเห็นว่าในตัวอย่างข้างต้นคำลักษณนาม “ดวง” จะไม่ปรากฏในโครงสร้างนามวลีภาษาเวียดนาม

ตัวอย่างที่ 24:

“หอสมุดเป็นสถานที่แห่งแรกที่หนูสังเกตเมื่อหนูไปเที่ยวมหาวิทยาลัยแห่งใดแห่งหนึ่ง”

(2554: 108)

“มหาวิทยาลัยแห่งใดแห่งหนึ่ง” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลัก หน่วยกำหนดและหน่วยจำนวน โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “มหาวิทยาลัย” หน่วยกำหนดประกอบด้วยคำลักษณนาม “แห่ง” และคำไม่บอกกำหนด “ใด” ส่วนหน่วยจำนวนประกอบด้วยคำลักษณนาม “แห่ง” คำจำนวนนับ “หนึ่ง” นามวลีดังกล่าวทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค และเมื่อเทียบกับภาษาเวียดนามพบว่า โครงสร้างนามวลีภาษาไทยต่างกับโครงสร้างนามวลีภาษาเวียดนาม ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นถึงลักษณะความต่างโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ให้สัญลักษณ์คำ “มหาวิทยาลัย” เป็น 1 คำ “แห่ง” เป็น 2 คำ “ได้” เป็น 3 คำ “แห่ง”

เป็น 4 คำ “หนึ่ง” เป็น 5

โครงสร้างนามวลีภาษาไทย 1 2 3 4 5

โครงสร้างนามวลีภาษาเวียดนาม 5 2&4 1 3

จะเห็นว่าในตัวอย่างที่ 24 ในโครงสร้างนามวลีภาษาไทยมีคำลักษณนาม “แห่ง” ปรากฏสองครั้งในตำแหน่ง 2 และ 4 แต่ในโครงสร้างนามวลีภาษาเวียดนามคำลักษณนาม “แห่ง” (แปลว่า “trường”) ปรากฏหนึ่งครั้งเท่านั้นในตำแหน่งที่ 2

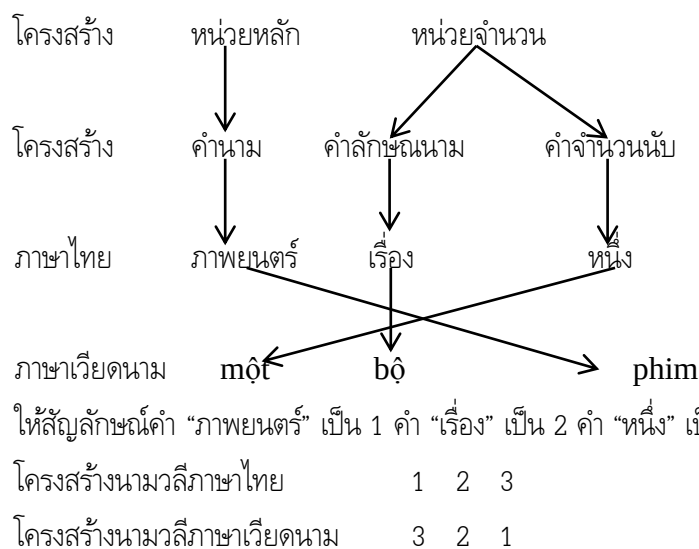
ตัวอย่างที่ 25:

“วันหนึ่งดิฉันได้ดูภาพยนตร์เรื่องหนึ่งและชอบนักแสดงคนหนึ่งในภาพยนตร์เรื่องนี้”

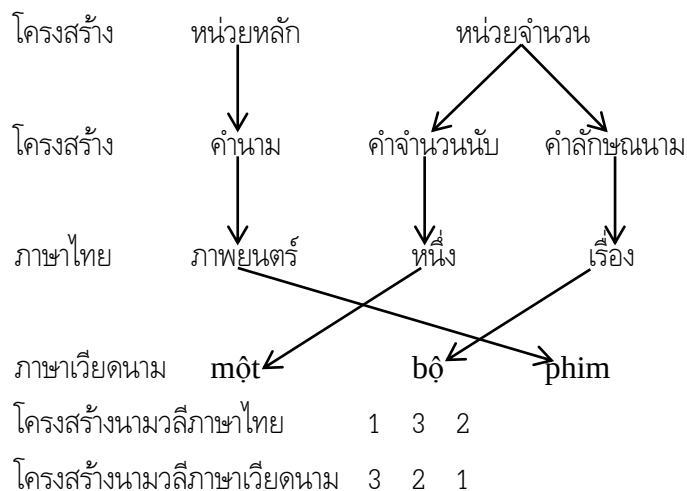
(2557: 362)

“ภาพยนตร์เรื่องหนึ่ง” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยจำนวน โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “ภาพยนตร์” ส่วนหน่วยจำนวนประกอบด้วยคำลักษณนาม “เรื่อง” และ คำจำนวนนับ “หนึ่ง” ในตัวอย่างดังกล่าวถ้าเปลี่ยนคำลักษณนาม “เรื่อง” อยู่ตำแหน่งหลังคำจำนวนนับ “หนึ่ง” นามวลีดังกล่าวยังคงมีความหมายเดิม แต่ในโครงสร้างนามวลีภาษาเวียดนามตำแหน่งของคำลักษณนามจะคงที่ กล่าวคือไม่สามารถเปลี่ยนตำแหน่งของคำลักษณนามได้ ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นลักษณะความต่างนี้โดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

กรณียังไม่เปลี่ยนตำแหน่งของคำลักษณนามในโครงสร้างนามวลีภาษาไทย

กรณีเมื่อเปลี่ยนตำแหน่งของคำลักษณนามในโครงสร้างนามวลีภาษาไทย

จะเห็นว่าในโครงสร้างนามวลีภาษาไทยคำลักษณนามอาจจะเปลี่ยนตำแหน่งเพื่อแสดงความหมายอย่างหนึ่ง หรือเพื่อแสดงความสวยงามของการใช้ภาษา ซึ่งจะทำให้โครงสร้างของวลีเปลี่ยน แต่ในภาษาเวียดนามคำลักษณนามยังคงอยู่ตำแหน่งเดิมทำให้โครงสร้างของวลีไม่เปลี่ยน

ลักษณะความต่างระหว่างโครงสร้างนามวลีภาษาไทยกับภาษาเวียดนามที่ได้กล่าวมาข้างต้น อาจจะเป็นสาเหตุของข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนาม ดังในตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 26:

“อาจารย์ก็คือพ่อแม่ที่สอง” (2555: 248)

“พ่อแม่ที่สอง” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยจำนวน โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “พ่อแม่” ส่วนหน่วยจำนวนเป็นคำลำดับที่ “ที่สอง” อย่างเดียวและไม่มีคำลักษณนามอยู่ด้วย ซึ่ง

โครงสร้างนี้เป็นโครงสร้างของนามวลีภาษาเวียดนาม ถ้าเขียนเป็นภาษาไทยอย่างถูกต้องตามไวยากรณ์จะต้องเป็น “พ่อแม่คนที่สอง” ซึ่งจะต้องมีคำลักษณนามอยู่ด้วย ข้อพบพร่องนี้เกิดขึ้นอาจจะเพราะสาเหตุที่ว่า นักศึกษาเวียดนามได้ชินกับโครงสร้างภาษาเวียดนาม แล้วนำโครงสร้างภาษาเวียดนามมาใช้ในภาษาไทย เมื่อโครงสร้างภาษาไทยต่างกับโครงสร้างภาษาเวียดนามจะเกิดข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนาม

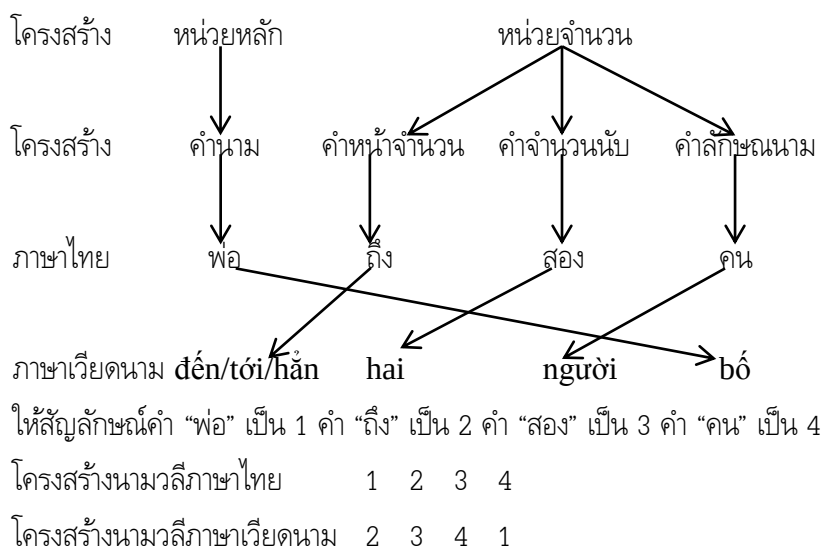
4.1.2.4 ตำแหน่งของคำหน้าจำนวน “ถึง” ในโครงสร้างนามวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม

คำหน้าจำนวน “ถึง” จะอยู่ตำแหน่งหลังหน่วยหลักในโครงสร้างนามวลีภาษาไทยแต่จะอยู่ตำแหน่งหน้าหน่วยหลักในโครงสร้างนามวลีภาษาเวียดนาม

ตัวอย่างที่ 27:

“เรามีพ่อถึงสองคน” (2556: 275)

“พ่อถึงสองคน” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยจำนวน โดยหน่วยหลักเป็นคำสรรพนาม “พ่อ” ส่วนหน่วยจำนวนประกอบด้วยคำหน้าจำนวน “ถึง” คำจำนวนนับ “สอง” และคำลักษณนาม “คน” นามวลีดังกล่าวทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค และเมื่อเทียบกับภาษาเวียดนามพบว่า โครงสร้างนามวลีภาษาไทยต่างกับโครงสร้างนามวลีภาษาเวียดนาม ซึ่งสามารถแสดงลักษณะความต่างโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

จะเห็นว่า คำหน้าจำนวน “ถึง” อยู่ตำแหน่งหลังคำสรรพนาม “พ่อ” ที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยหลักในโครงสร้างนามวลีภาษาไทย แต่คำหน้าจำนวน “ถึง” ที่แปลเป็นภาษาเวียดนามว่า “đến/tôi/hắn” จะอยู่ตำแหน่งหน้าคำสรรพนาม “พ่อ” ที่แปลว่า “bố” ในโครงสร้างนามวลีภาษาเวียดนาม

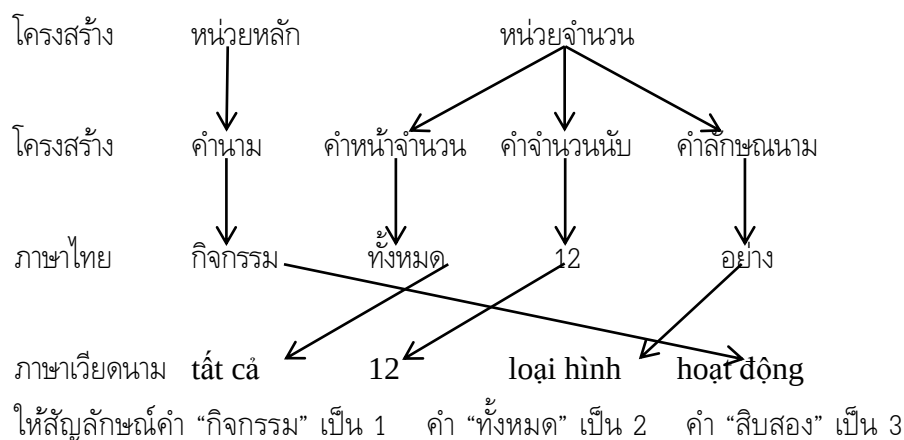
4.1.2.5 ตำแหน่งของคำหน้าจำนวน “ทั้งหมด/ทั้ง” ในโครงสร้างนามวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม

คำหน้าจำนวน “ทั้งหมด/ทั้ง” จะอยู่ตำแหน่งหลังหน่วยหลักในโครงสร้างนามวลีภาษาไทยแต่จะอยู่ตำแหน่งหน้าหน่วยหลักในโครงสร้างนามวลีภาษาเวียดนาม

ตัวอย่างที่ 28:

“ฉันได้เข้าร่วมกิจกรรมทั้งหมด 12 อย่างอย่างสนุกสนาน” (2553: 67)

“กิจกรรมทั้งหมด 12 อย่าง” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยจำนวน โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “กิจกรรม” หน่วยจำนวนประกอบด้วยคำหน้าจำนวน “ทั้งหมด” คำจำนวนนับ “12” และคำลักษณนาม “อย่าง” นามวลีดังกล่าวทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค และเมื่อเทียบกับภาษาเวียดนามพบว่า โครงสร้างนามวลีภาษาไทยและโครงสร้างนามวลีภาษาเวียดนามต่างกัน ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นลักษณะความต่างโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

โครงสร้างนามวลีภาษาไทย 1 2 3 4

โครงสร้างนามวลีภาษาเวียดนาม 2 3 4 1

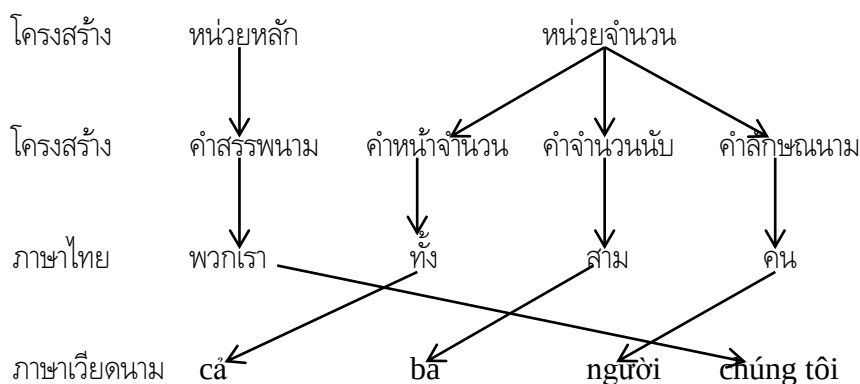
จะเห็นว่าคำหน้าจำนวน “ทั้งหมด” อยู่ตำแหน่งหลังคำนาม “กิจกรรม” ที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยหลักในโครงสร้างนามวลีภาษาไทย แต่คำหน้าจำนวน “ทั้งหมด” ที่แปลว่า “tất cả” จะอยู่ตำแหน่งหน้าคำนาม “กิจกรรม” ที่แปลว่า “hoạt động” ที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยหลักในโครงสร้างนามวลีภาษาเวียดนาม

ตัวอย่างที่ 29:

“พวกเราทั้งสามคนทั้งตกใจและดีใจที่ได้พบกันครั้งนี้” (2557: 337)

“พวกเราทั้งสามคน” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยจำนวน โดยหน่วยหลักเป็นคำสรรพนาม “พวกเรา” หน่วยจำนวนประกอบด้วยคำหน้าจำนวน “ทั้ง” คำจำนวนนับ “สาม” และคำลักษณนาม “คน” นามวลีดังกล่าวทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค และเมื่อเทียบกับภาษาเวียดนาม

พบว่า โครงสร้างนามวลีภาษาไทยและโครงสร้างนามวลีภาษาเวียดนามต่างกัน ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นถึงลักษณะความต่างโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ให้สัญลักษณ์คำ “พวกเรา” เป็น 1 คำ “ทั้ง” เป็น 2 คำ “สาม” เป็น 3 คำ “คน” เป็น 4

โครงสร้างนามวลีภาษาไทย 1 2 3 4

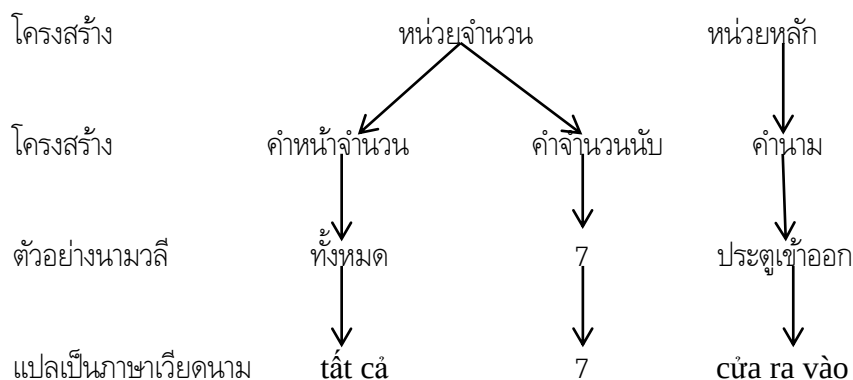
โครงสร้างนามวลีภาษาเวียดนาม 2 3 4 1

จะเห็นว่าคำหน้าจำนวน “ทั้ง” อยู่ตำแหน่งหลังคำสรรพนาม “พวกเรา” ที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยหลักในโครงสร้างนามวลีภาษาไทยแต่คำหน้าจำนวน “ทั้ง” ที่แปลว่า “cả” จะอยู่ตำแหน่งหน้าคำสรรพนาม “พวกเรา” ที่แปลว่า “chúng tôi” ที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยหลักในโครงสร้างนามวลีภาษาเวียดนาม

ตัวอย่างที่ 30:

“วัดพระแก้วมีทั้งหมด 7 ประตูเข้าออก” (2557 : 394)

“ทั้งหมด 7 ประตูเข้าออก” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยจำนวนและหน่วยหลัก โดยหน่วยจำนวนอยู่ตำแหน่งหน้าหน่วยหลักและหน่วยจำนวนประกอบด้วยคำหน้าจำนวน “ทั้งหมด” คำจำนวนนับ “7” ส่วนหน่วยหลักเป็นคำนาม “ประตูเข้าออก” โครงสร้างนามวลีดังกล่าวเป็นโครงสร้างที่ถูกไวยากรณ์ภาษาเวียดนาม ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

นามวลี “ทั้งหมด 7 ประตูเข้าออก” เป็นนามวลีที่มีโครงสร้างพิชไวยากรณ์ภาษาไทย ซึ่งที่ถูกจะต้องเป็น “ประตูเข้าออกทั้งหมด 7 ประตู” สาเหตุของข้อบกพร่องดังกล่าวอาจจะเพราะว่า นักศึกษา

เวียดนามนำโครงสร้างนามวลีภาษาเวียดนามมาใช้ในภาษาไทย เมื่อโครงสร้างนามวลีภาษาไทยต่างกับโครงสร้างนามวลีภาษาเวียดนามจะเกิดข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนาม

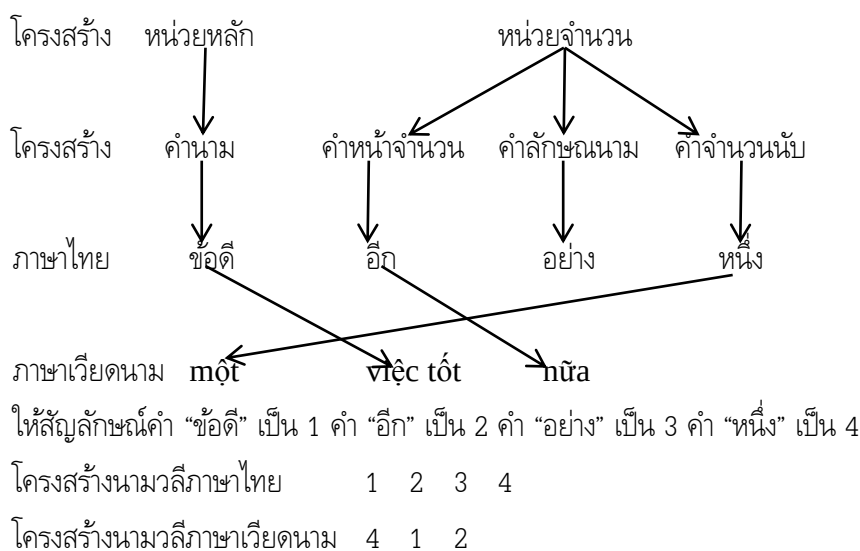
4.1.2.6 ตำแหน่งของคำหน้าจำนวน “อีก” ในโครงสร้างนามวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม

คำหน้าจำนวน “อีก” จะอยู่ตำแหน่งหน้าคำจำนวนนับและอยู่หลังหน่วยหลักในโครงสร้างนามวลีภาษาไทยแต่ในโครงสร้างนามวลีภาษาเวียดนาม คำว่า “อีก” (แปลว่า “nữa”) จะอยู่ตำแหน่งหลังหน่วยหลักและอยู่หลังคำจำนวนนับ

ตัวอย่างที่ 31:

“การกินหมากก็มีข้อดีอีกอย่างหนึ่ง กล่าวคือจะช่วยให้สุขภาพแข็งแรง (2553: 17)

จากตัวอย่างที่ 31 นามวลี “ข้อดีอีกอย่างหนึ่ง” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยจำนวนโดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “ข้อดี” ส่วนหน่วยจำนวนประกอบด้วยคำหน้าจำนวน “อีก” คำลักษณนาม “อย่าง” และคำจำนวนนับ “หนึ่ง” เมื่อเทียบกับภาษาเวียดนามพบว่า โครงสร้างนามวลีภาษาไทยและโครงสร้างนามวลีภาษาเวียดนามต่างกัน ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นลักษณะความต่างดังนี้

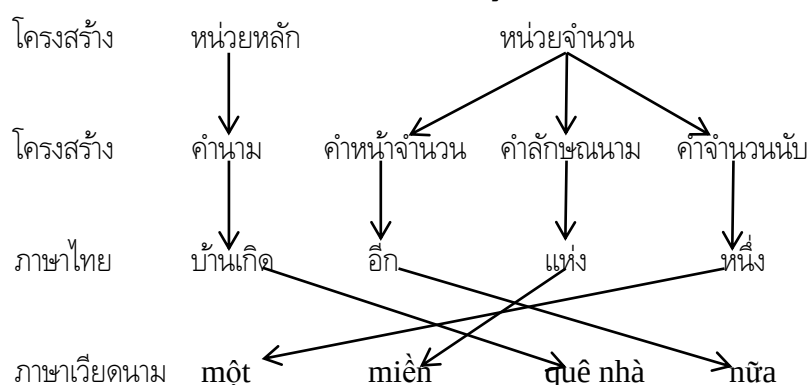
จะเห็นว่าคำหน้าจำนวน “อีก” จะอยู่ตำแหน่งหน้าคำจำนวนนับ “หนึ่ง” ในโครงสร้างนามวลีภาษาไทยแต่คำหน้าจำนวน “อีก” ที่แปลว่า “nữa” จะอยู่ตำแหน่งหลังคำจำนวนนับ “หนึ่ง” ที่แปลว่า “một” ในโครงสร้างนามวลีภาษาเวียดนาม

ตัวอย่างที่ 32:

“ตัวเองยังมีบ้านเกิดอีกแห่งหนึ่ง คือเมืองไทย” (2556: 300)

“บ้านเกิดอีกแห่งหนึ่ง” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยจำนวน โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “บ้านเกิด” หน่วยจำนวนประกอบด้วยคำหน้าจำนวน “อีก” คำลักษณนาม “แห่ง” และ

คำจำนวนนับ “หนึ่ง” เมื่อเทียบกับภาษาเวียดนามพบว่า โครงสร้างนามวลีภาษาไทยต่างกับโครงสร้างนามวลีภาษาเวียดนาม ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นถึงลักษณะความต่างโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ให้สัญลักษณ์คำ “บ้านเกิด” เป็น 1 คำ “อีก” เป็น 2 คำ “แห่ง” เป็น 3 คำ “หนึ่ง” เป็น 4

โครงสร้างนามวลีภาษาไทย 1 2 3 4

โครงสร้างนามวลีภาษาเวียดนาม 4 3 1 2

จากการวิเคราะห์นามวลีในตัวอย่างที่ 32 เห็นว่า คำหน้าจำนวน “อีก” จะอยู่ตำแหน่งหน้าคำลักษณนาม “แห่ง” และคำจำนวนนับ “หนึ่ง” ในโครงสร้างนามวลีภาษาไทย แต่คำหน้าจำนวน “อีก” ที่แปลว่า “nữa” จะอยู่ตำแหน่งหลังคำลักษณนาม “แห่ง” ที่แปลว่า “miền” และคำจำนวนนับ “หนึ่ง” ที่แปลว่า “một” ในโครงสร้างนามวลีภาษาเวียดนาม

สรุปว่าตำแหน่งของคำหน้าจำนวน “อีก” เป็นลักษณะความต่างอย่างหนึ่งระหว่างโครงสร้างนามวลีภาษาไทยและโครงสร้างนามวลีภาษาเวียดนาม

นามวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนามต่างกันในเรื่องโครงสร้าง 6 ลักษณะ ซึ่งสามารถสรุปตามตารางดังนี้

ตาราง 15 ลักษณะความต่างระหว่างโครงสร้างนามวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม

ลำดับที่	ลักษณะโครงสร้าง
1	ตำแหน่งของคำจำนวนนับในโครงสร้างนามวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม
2	ตำแหน่งของคำลักษณนามในโครงสร้างนามวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม
3	การปรากฏของคำลักษณนามในโครงสร้างนามวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม
4	ตำแหน่งของคำหน้าจำนวน “ถึง” ในโครงสร้างนามวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม
5	ตำแหน่งของคำหน้าจำนวน “ทั้งหมด/ทั้ง” ในโครงสร้างนามวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม
6	ตำแหน่งของคำหน้าจำนวน “อีก” ในโครงสร้างนามวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม

4.2 การเปรียบเทียบโครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเปรียบเทียบโครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม ผลจากการเปรียบเทียบพบว่า โครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนามมีทั้งลักษณะความเหมือนและลักษณะความต่าง ซึ่งรายละเอียดมีดังนี้

4.2.1 ลักษณะความเหมือนของโครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยกับภาษาเวียดนาม

โครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนามมีลักษณะความเหมือนอยู่ที่ 7 ลักษณะโครงสร้างดังนี้

4.2.1.1 โครงสร้างกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่นหน่วยเดียว

โครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยที่ประกอบด้วยหน่วยแก่นหน่วยเดียวหมายถึงโครงสร้างกริยาวลีที่ปรากฏหน่วยแก่นเพียงอย่างเดียว จะเหมือนโครงสร้างกริยาวลีภาษาเวียดนาม จากการวิเคราะห์พบว่าโครงสร้างกริยาวลีที่ปรากฏเฉพาะหน่วยแก่นหน่วยเดียวในทั้งภาษาไทยและภาษาเวียดนามมีลักษณะ 3 แบบดังนี้

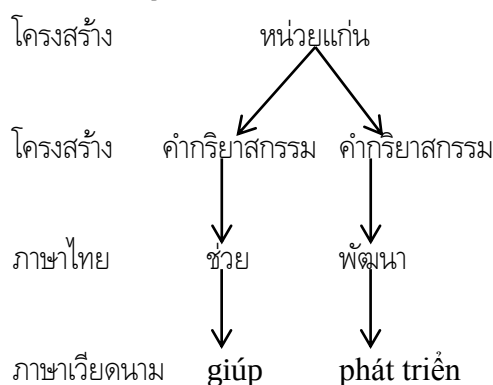
แบบที่ 1: คำกริยากรรม/ คำกริยากรรม - คำกริยากรรม/ คำกริยากรรม

ตัวอย่างที่ 33:

"ปริศนาคำทายช่วยพัฒนาความคิดไหวพริบเพราะเราต้องคิดอย่างรอบคอบ"

(2553: 1)

"ช่วยพัฒนา" เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่นเพียงอย่างเดียว โดยหน่วยแก่นประกอบด้วยคำกริยาสองคำได้แก่ คำกริยากรรม "ช่วย" และ คำกริยากรรม "พัฒนา" เมื่อเทียบกับภาษาเวียดนามพบว่า โครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยจะเหมือนกับโครงสร้างกริยาวลีภาษาเวียดนาม ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นลักษณะความเหมือนโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

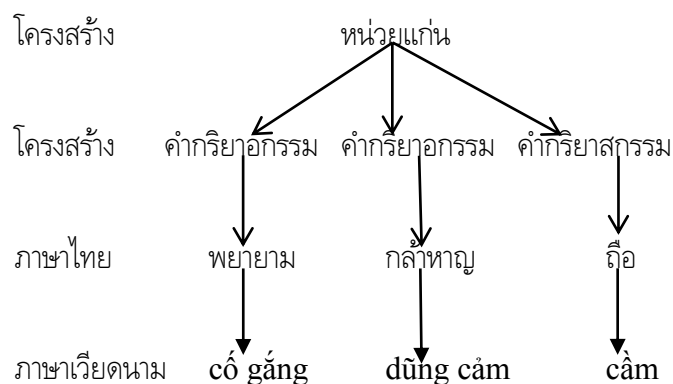

ตัวอย่างที่ 34:

"ฉันพยายามกล้าหาญต่อสู้เหลื่อมตัวนำรังเกียจนั้น" (2553: 21)

"พยายามกล้าหาญต่อสู้" เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่นเพียงอย่างเดียว โดยหน่วยแก่นประกอบด้วยคำกริยาสามคำได้แก่ คำกริยากรรม "พยายาม" คำกริยากรรม "กล้าหาญ" และ

คำกริยากรรม “ถือ” เมื่อเทียบกับภาษาเวียดนามพบว่า โครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยจะเหมือนกับโครงสร้างกริยาวลีภาษาเวียดนาม ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นลักษณะความเหมือนโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

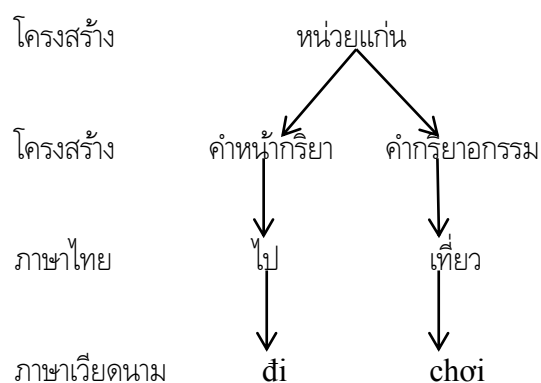

แบบที่ 2: คำหน้ากริยา - คำกริยากรรม/คำกริยากรรม

ตัวอย่างที่ 35:

“ทุกวันนี้ฉันและเพื่อนไปเที่ยว และไปตลาด” (2553: 39)

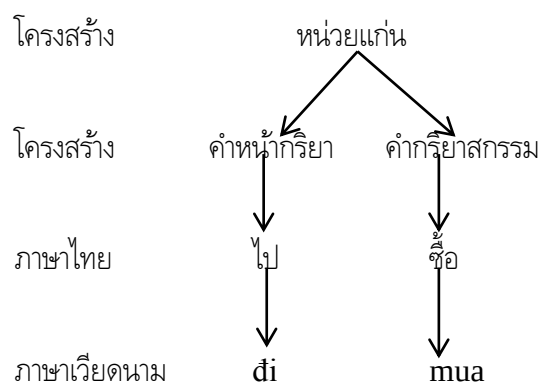
“ไปเที่ยว” เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยแค้นเพียงอย่างเดียว โดยหน่วยแค้นประกอบด้วยคำหน้ากริยา “ไป” และคำกริยากรรม “เที่ยว” เมื่อเทียบกับภาษาเวียดนามพบว่า โครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยเหมือนกับโครงสร้างกริยาวลีภาษาเวียดนาม ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นลักษณะความเหมือนโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 36:

“ตอนบ่ายดิฉันไปซื้อของ” (2557: 330)

“ไปซื้อ” เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยแค้นเพียงอย่างเดียว โดยหน่วยแค้นประกอบด้วยคำหน้ากริยา “ไป” และคำกริยากรรม “ซื้อ” เมื่อเทียบกับภาษาเวียดนามพบว่า โครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยเหมือนกับโครงสร้างกริยาวลีภาษาเวียดนาม ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นลักษณะความเหมือนโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

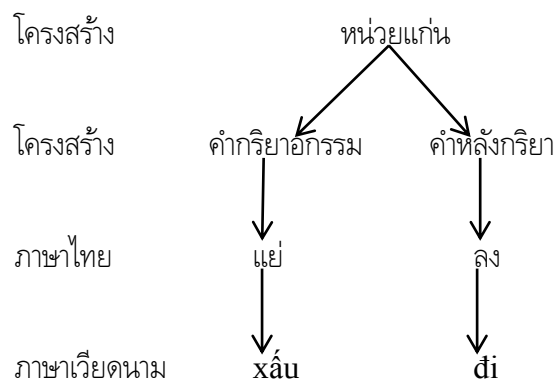

แบบที่ 3: คำกริยากรรม/คำกริยากรรม - คำหลังกริยา

ตัวอย่างที่ 37:

“การค้าขายของพ่อค้าก็ แย่ลง” (2553: 19)

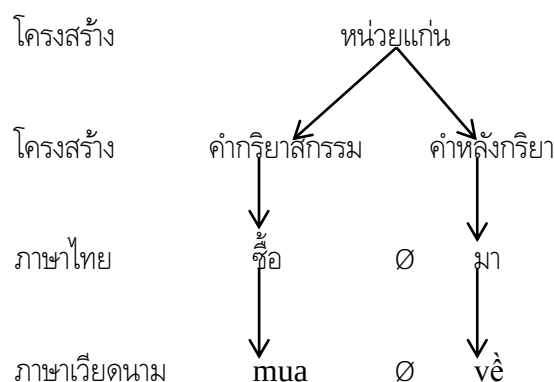
“แย่ลง” เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่นอย่างเดียว โดยหน่วยแก่นประกอบด้วยคำกริยากรรม “แย่” และคำหลังกริยา “ลง” เมื่อเทียบกับภาษาเวียดนามพบว่า โครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยจะเหมือนกับโครงสร้างกริยาวลีภาษาเวียดนาม ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นลักษณะความเหมือนโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 38:

“ในหลวงจึงซื้อที่ดินนั้นมา” (2557: 336)

“ซื้อ ๐ มา” เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่นอย่างเดียว โดยหน่วยแก่นประกอบด้วยคำกริยากรรม “ซื้อ” และคำหลังกริยา “มา” เมื่อเทียบกับภาษาเวียดนามพบว่า โครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยเหมือนกับโครงสร้างกริยาวลีภาษาเวียดนาม ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นลักษณะความเหมือนโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

4.2.1.2 หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น - หน่วยแก่น

โครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนามมีโครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น - หน่วยแก่น เหมือนกัน โดยจะปรากฏหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นอยู่ตำแหน่งหน้าหน่วยแก่น

ตัวอย่างที่ 39:

“ประเทศไทยกำลังเจริญก้าวหน้าและมีชื่อเสียงทั่วโลก” (2553: 46)

“กำลังเจริญก้าวหน้า” เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นและหน่วยแก่น โดยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นเป็นคำช่วยหน้ากริยา “กำลัง” หน่วยแก่นประกอบด้วยคำกริยากรรม “เจริญก้าวหน้า” เมื่อเทียบกับภาษาเวียดนามพบว่า โครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยและโครงสร้างกริยาวลีภาษาเวียดนามเหมือนกัน ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นลักษณะความเหมือนโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 40:

“ในเวลานั้นหนูก็เพิ่งรู้วิธีการปลูกกล้วยไม้” (2553: 48)

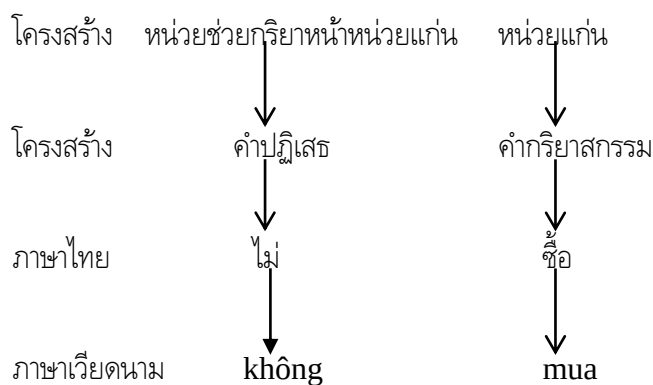
“เพิ่งรู้” เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นและหน่วยแก่น โดยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นเป็นคำช่วยหน้ากริยา “เพิ่ง” ส่วนหน่วยแก่นเป็นคำกริยากรรม “รู้” เมื่อเทียบกับภาษาเวียดนามพบว่า โครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยกับโครงสร้างกริยาวลีภาษาเวียดนามเหมือนกัน ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นลักษณะความเหมือนโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 41:

"ถ้าดิฉันไม่ซื้ออะไรเขายังยิ้มอย่างใจดี" (2557: 330)

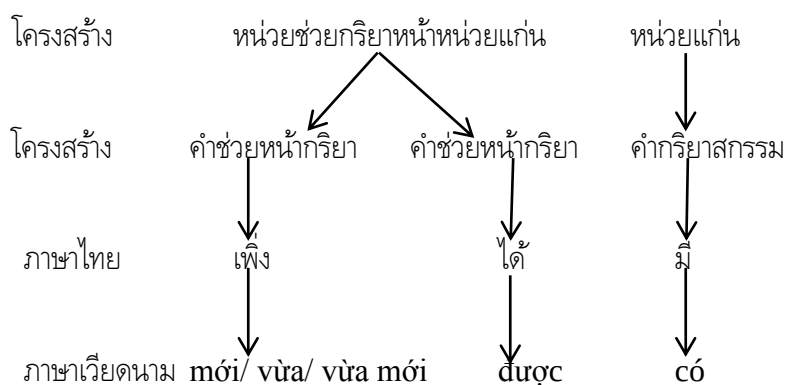
"ไม่ซื้อ" เป็นกริยาลีที่ประกอบด้วยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นและหน่วยแก่น โดยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นเป็นคำปฏิเสธ "ไม่" ส่วนหน่วยแก่นเป็นคำกริยากรรม "ซื้อ" เมื่อเทียบกับภาษาเวียดนามพบว่า โครงสร้างกริยาลีภาษาไทยและโครงสร้างกริยาลีภาษาเวียดนามเหมือนกัน ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นลักษณะความเหมือนโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 42:

"ดิฉันและเพื่อนๆ เพิ่งได้มีโอกาสไปเที่ยวที่สวนสามพรานวันเสาร์" (2553: 30)

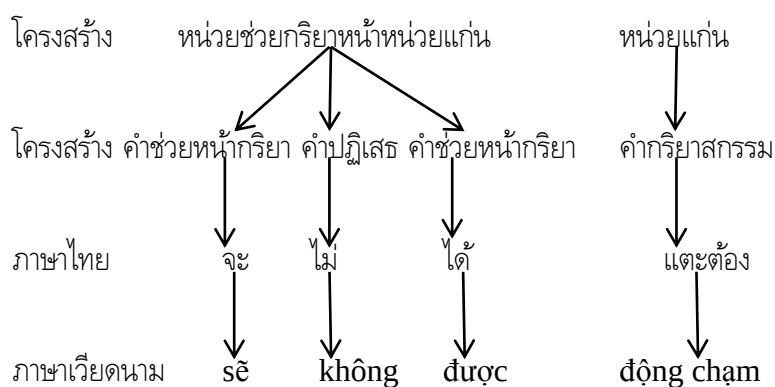
"เพิ่งได้มี" เป็นกริยาลีที่ประกอบด้วยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นและหน่วยแก่น โดยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นประกอบด้วยคำช่วยหน้ากริยาสองคำได้แก่ "เพิ่ง" และ "ได้" ส่วนหน่วยแก่นเป็นคำกริยากรรม "มี" เมื่อเทียบกับภาษาเวียดนามแล้วพบว่า โครงสร้างกริยาลีภาษาไทยและโครงสร้างกริยาลีภาษาเวียดนามเหมือนกัน ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นลักษณะความเหมือนโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 43:

“เวลาเราเข้าพิพิธภัณฑน์ เราจะได้แต่ต้องข้าวของเครื่องใช้” (2553: 60)

“จะได้แต่ต้อง” เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นและหน่วยแก่น โดยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นประกอบด้วยคำช่วยหน้ากริยา “จะ” คำปฏิเสธ “ไม่” และคำช่วยหน้ากริยา “ได้” ส่วนหน่วยแก่นเป็นคำกริยากรรม “แต่ต้อง” เมื่อเทียบกับภาษาเวียดนามพบว่า โครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยเหมือนกับโครงสร้างกริยาวลีภาษาเวียดนาม ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นลักษณะความเหมือนโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

จากตัวอย่างที่ 39, 40, 41, 42 และตัวอย่างที่ 43 ข้างต้นเห็นหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นอยู่ตำแหน่งหน้าหน่วยแก่นในทั้งโครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม

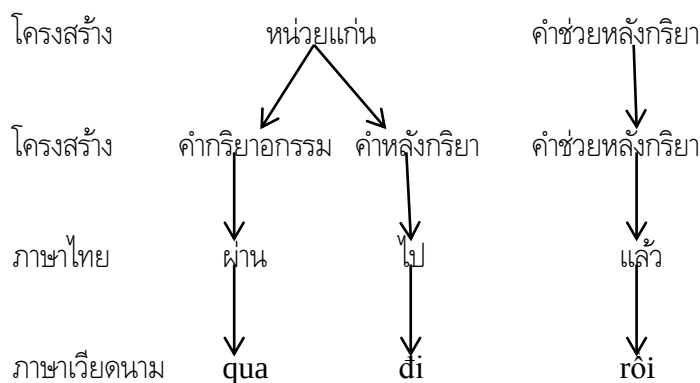
4.2.1.3 หน่วยแก่น - คำช่วยหลังกริยา “แล้ว”

โครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนามมีโครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - คำช่วยหลังกริยา “แล้ว” เหมือนกัน โดยจะปรากฏคำช่วยหลังกริยา “แล้ว” อยู่ตำแหน่งหลังหน่วยแก่น

ตัวอย่างที่ 44:

“สามวันที่ได้ไปทัศนศึกษาผ่านไปแล้ว” (2557: 340)

“ผ่านไปแล้ว” เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่นและคำช่วยหลังกริยา “แล้ว” โดยหน่วยแก่นประกอบด้วยคำกริยากรรม “ผ่าน” และคำหลังกริยา “ไป” เมื่อเทียบกับภาษาเวียดนามแล้วพบว่า โครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยเหมือนกับโครงสร้างกริยาวลีภาษาเวียดนาม ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นลักษณะความเหมือนโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

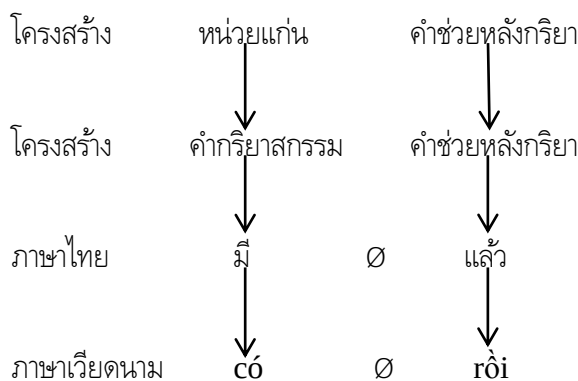

ตัวอย่างที่ 45:

“เมืองไทยเมื่อก่อนมีชื่อว่า “สยาม” ฉันสงสัยมาก แต่ถึงวันนี้ฉันมีคำตอบแล้ว”

(2553: 31)

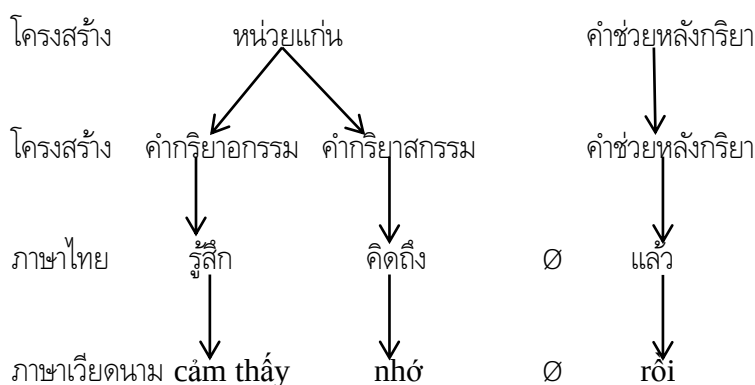
“มี $\emptyset$ แล้ว” เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่นและคำช่วยหลังกริยา “แล้ว” โดยหน่วยแก่นเป็นคำกริยากรรม “มี” เมื่อเทียบกับภาษาเวียดนามพบว่า โครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยเหมือนกับโครงสร้างกริยาวลีภาษาเวียดนาม ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นลักษณะความเหมือนโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 46:

“ฉันยังไม่ได้กลับบ้าน แต่ก็รู้สึกคิดถึงประเทศไทยแล้ว” (2557: 383)

“รู้สึกคิดถึง $\emptyset$ แล้ว” เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่นและคำช่วยหลังกริยา “แล้ว” โดยหน่วยแก่นประกอบด้วยคำกริยากรรม “รู้สึก” และคำกริยากรรม “คิดถึง” เมื่อเทียบกับภาษาเวียดนามแล้วพบว่า โครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยเหมือนกับโครงสร้างกริยาวลีภาษาเวียดนาม ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นลักษณะความเหมือนโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

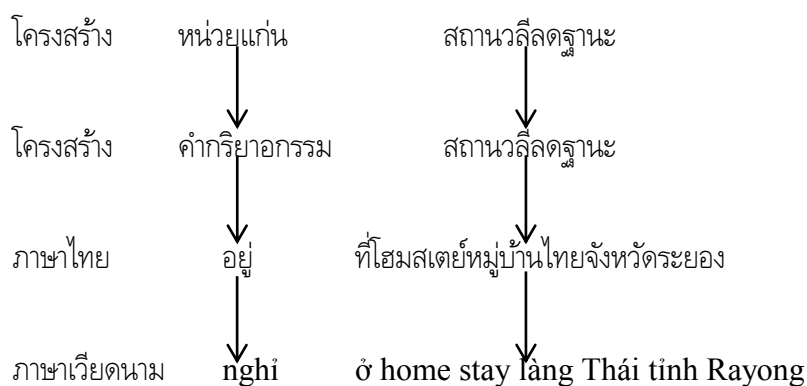
4.2.1.4 หน่วยแก่น - สถานวลีลดฐานะ

โครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนามมีโครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - สถานวลีลดฐานะ เหมือนกัน โดยจะปรากฏสถานวลีลดฐานะอยู่ตำแหน่งหลังหน่วยแก่น

ตัวอย่างที่ 47:

“ดิฉันมีความรู้สึกประทับใจเมื่ออยู่ที่โฮมสเตย์หมู่บ้านไทยจังหวัดระยอง” (2553: 36)

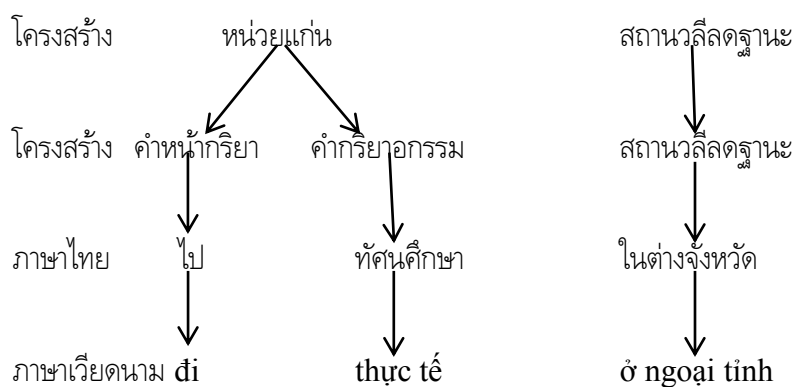
“อยู่ที่โฮมสเตย์หมู่บ้านไทยจังหวัดระยอง” เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่นและสถานวลีลดฐานะ โดยหน่วยแก่นเป็นคำกริยากรรม “อยู่” ส่วนสถานวลีลดฐานะคือ “ที่โฮมสเตย์หมู่บ้านไทยจังหวัดระยอง” เมื่อเทียบกับภาษาเวียดนามพบว่า โครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยเหมือนกับโครงสร้างกริยาวลีภาษาเวียดนาม ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นลักษณะความเหมือนโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 48:

“สัปดาห์ที่แล้วดิฉันและอาจารย์และพี่ๆ staff ไปทัศนศึกษาในต่างจังหวัด” (2557: 356)

“ไปทัศนศึกษาในต่างจังหวัด” เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่นและสถานวลีลดฐานะ โดยหน่วยแก่นประกอบด้วยคำหน้ากริยา “ไป” และคำกริยากรรม “ทัศนศึกษา” ส่วนสถานวลีลดฐานะคือ “ในต่างจังหวัด” เมื่อเทียบกับภาษาเวียดนามแล้วพบว่า โครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยเหมือนกับโครงสร้างกริยาวลีภาษาเวียดนาม ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นลักษณะความเหมือนโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

จากตัวอย่างที่ 47 และ ตัวอย่างที่ 48 เห็นว่าสถานวลีลดฐานะจะอยู่ตำแหน่งหลังหน่วยแก่น ในทั้งโครงสร้างกริยาลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม

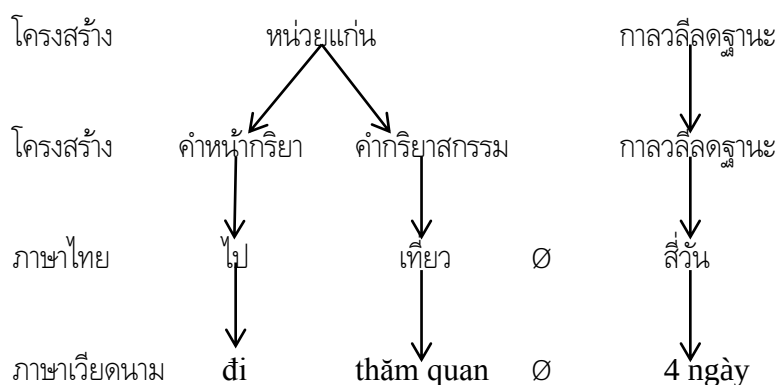
4.2.1.5 หน่วยแก่น - กาลวลีลดฐานะ

โครงสร้างกริยาลีภาษาไทยและภาษาเวียดนามมีโครงสร้างกริยาลีแบบ หน่วยแก่น - กาลวลีลดฐานะ เหมือนกัน โดยจะปรากฏกาลวลีลดฐานะอยู่ตำแหน่งหลังหน่วยแก่น

ตัวอย่างที่ 49:

“หนูไปเที่ยวจังหวัดอุทัยธานีสี่วัน” (2554: 87)

“ไปเที่ยว ๐ สี่วัน” เป็นกริยาลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่นและกาลวลีลดฐานะ โดย หน่วยแก่นประกอบด้วยคำนำกริยา “ไป” และคำกริยากรรม “เที่ยว” ส่วนกาลวลีลดฐานะคือ “สี่วัน” เมื่อเทียบกับ ภาษาเวียดนามพบว่า โครงสร้างกริยาลีภาษาไทยเหมือนกับโครงสร้างกริยาลีภาษาเวียดนาม ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นลักษณะความเหมือนโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

4.2.1.6 หน่วยแก่น - คำกริยาวิเศษณ์

โครงสร้างกริยาลีภาษาไทยและภาษาเวียดนามมีโครงสร้างกริยาลีแบบ หน่วยแก่น - คำกริยาวิเศษณ์ เหมือนกัน โดยจะปรากฏคำกริยาวิเศษณ์อยู่ตำแหน่งหลังหน่วยแก่น

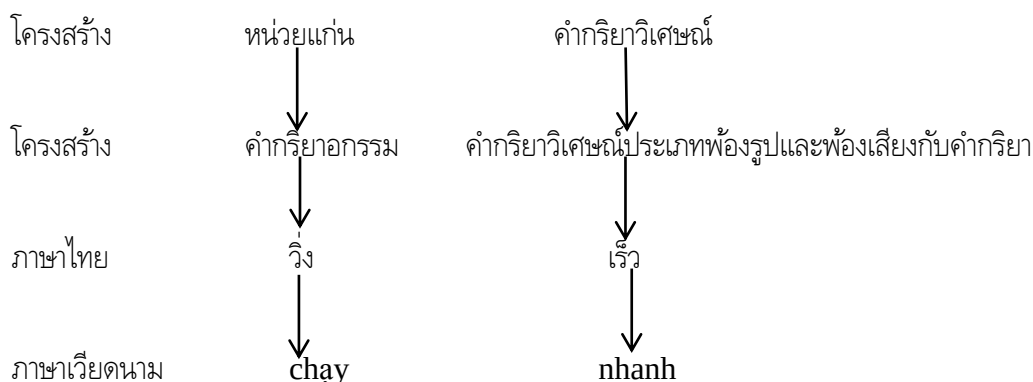
คำกริยาวิเศษณ์จะจำแนกเป็นสองประเภท ได้แก่ คำกริยาวิเศษณ์ประเภทที่พ้องรูปและพ้องเสียงกับคำกริยา และคำกริยาวิเศษณ์ประเภทที่ไม่พ้องกับคำกริยา ผู้วิจัยจึงจำแนกโครงสร้างกริยาลีดังกล่าวออกเป็น 2 แบบย่อยดังนี้

4.2.1.6.1 โครงสร้างกริยาลีแบบ หน่วยแก่น – คำกริยาวิเศษณ์ประเภทที่พ้องรูปและพ้องเสียงกับคำกริยา

ตัวอย่างที่ 50:

“ผมชอบนั่งเรือที่สุด เพราะว่ามันวิ่งเร็ว” (2555: 250)

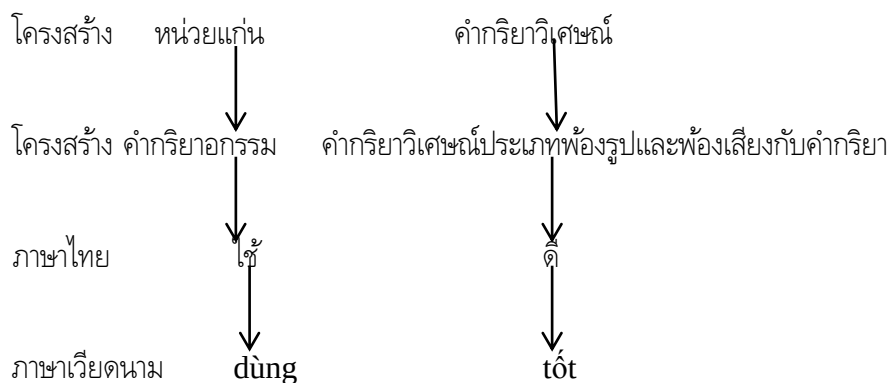
“วิ่งเร็ว” เป็นกริยาลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่นและคำกริยาวิเศษณ์ โดยหน่วยแก่นเป็นคำกริยากรรม “วิ่ง” ส่วนคำกริยาวิเศษณ์เป็นคำกริยาวิเศษณ์ประเภทพ้องรูปและพ้องเสียงกับคำกริยา “เร็ว” เมื่อเทียบกับภาษาเวียดนามแล้วพบว่า โครงสร้างกริยาลีภาษาไทยเหมือนกับโครงสร้างกริยาลีภาษาเวียดนาม ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นลักษณะความเหมือนโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 51:

“สิ่งของของไทยใช้ดี ราคาก็ถูก” (2555: 254)

“ใช้ดี” เป็นกริยาลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่นและคำกริยาวิเศษณ์ โดยหน่วยแก่นเป็นคำกริยากรรม “ใช้” และคำกริยาวิเศษณ์เป็นคำกริยาวิเศษณ์ประเภทพ้องรูปและพ้องเสียงกับคำกริยา “ดี” เมื่อเทียบกับภาษาเวียดนามพบว่า โครงสร้างกริยาลีภาษาไทยเหมือนกับโครงสร้างกริยาลีภาษาเวียดนาม ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นลักษณะความเหมือนโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

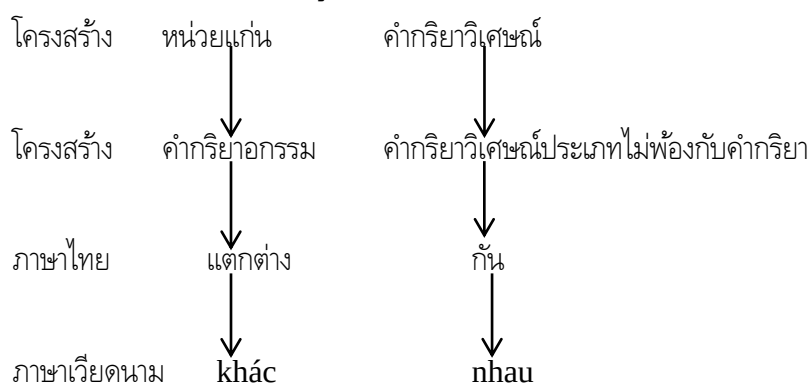

4.2.1.6.2 โครงสร้างกริยาวิเศษณ์แบบ หน่วยแก่น - คำกริยาวิเศษณ์ที่ไม่พ้องกับคำกริยา ซึ่งคำกริยาวิเศษณ์ประเภทนี้ที่พบในโครงสร้างกริยาวิเศษณ์จากความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนามมีจำนวนทั้งหมด 4 คำ ได้แก่ *กัน ด้วย มาก ทันที* ซึ่งเมื่อประกอบกับหน่วยแก่นจะเป็นโครงสร้างกริยาวิเศษณ์ที่เหมือนกับโครงสร้างกริยาวิเศษณ์ภาษาเวียดนาม

ตัวอย่างที่ 52:

“อาหารไทยแต่ละภาคแตกต่างกัน” (2555: 250)

“แตกต่างกัน” เป็นกริยาวิเศษณ์ที่ประกอบด้วยหน่วยแก่นและคำกริยาวิเศษณ์ โดยหน่วยแก่นเป็นคำกริยากรรม “แตกต่าง” ส่วนคำกริยาวิเศษณ์เป็นคำกริยาวิเศษณ์ประเภทไม่พ้องกับคำกริยา “กัน” เมื่อเทียบกับภาษาเวียดนามพบว่า โครงสร้างกริยาวิเศษณ์ภาษาไทยเหมือนกับโครงสร้างกริยาวิเศษณ์ภาษาเวียดนาม ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นลักษณะความเหมือนโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

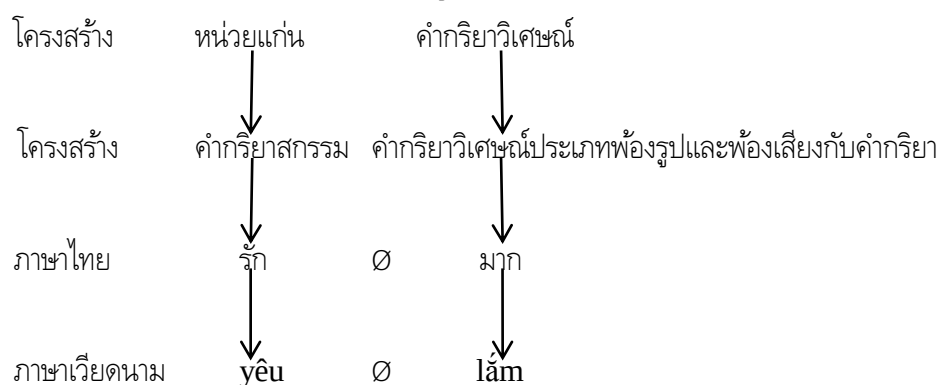

ตัวอย่างที่ 53:

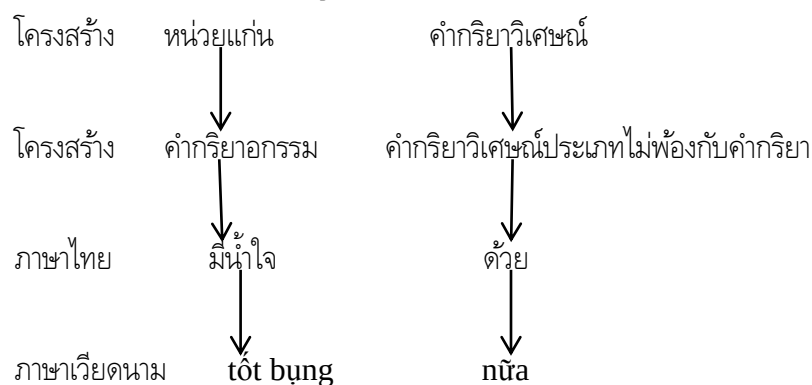
“คนไทยรักสัตว์เลี้ยงมากและมีน้ำใจด้วย” (2555: 253)

จากตัวอย่างที่ 53 มีกริยาวิเศษณ์สองวลีได้แก่ “รัก ๐ มาก” และ “มีน้ำใจด้วย”

“รัก ๐ มาก” เป็นกริยาวิเศษณ์ที่ประกอบด้วยหน่วยแก่นและคำกริยาวิเศษณ์ โดยหน่วยแก่นเป็นคำกริยา “รัก” ส่วนคำกริยาวิเศษณ์เป็นคำกริยาวิเศษณ์ประเภทพ้องรูปและพ้องเสียงกับคำกริยา “มาก” เมื่อเทียบกับภาษาเวียดนามพบว่า โครงสร้างกริยาวิเศษณ์ภาษาไทยเหมือนกับโครงสร้างกริยาวิเศษณ์ภาษาเวียดนาม ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นลักษณะความเหมือนโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

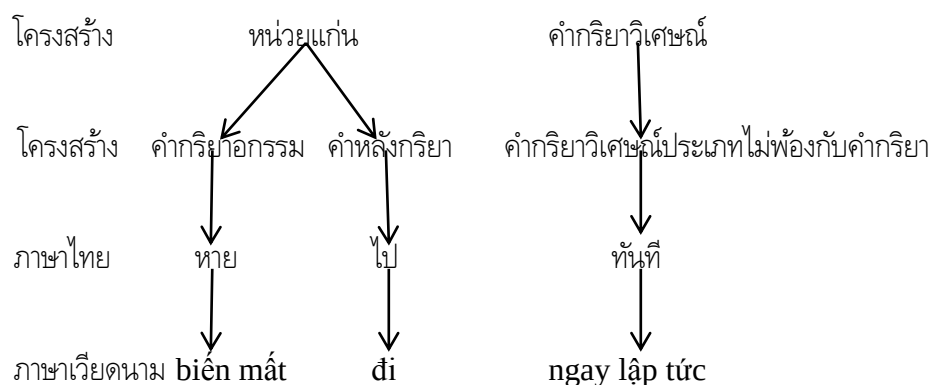
“มีน้ำใจด้วย” เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่นและคำกริยาวิเศษณ์ โดยหน่วยแก่นเป็นคำกริยาอาการ “มีน้ำใจ” ส่วนคำกริยาวิเศษณ์เป็นคำกริยาวิเศษณ์ประเภทไม่พ้องกับคำกริยา “ด้วย” เมื่อเทียบกับภาษาเวียดนามพบว่า โครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยเหมือนกับโครงสร้างกริยาวลีภาษาเวียดนาม ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นลักษณะความเหมือนโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ตัวอย่างที่ 54:

“ดิฉันเป็นคนเมารถแต่หลังจากก้าวลงไปสวนสามพราน ความอึดอัดในหัวฉันหายไปทันที” (2553: 26)

“หายไปทันที” เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่นและคำกริยาวิเศษณ์ โดยหน่วยแก่นประกอบด้วยคำกริยาอาการ “หาย” และคำหลังกริยา “ไป” ส่วนคำกริยาวิเศษณ์เป็นคำกริยาวิเศษณ์ประเภทไม่พ้องกับคำกริยา “ทันที” เมื่อเทียบกับภาษาเวียดนามพบว่า โครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยเหมือนกับโครงสร้างกริยาวลีภาษาเวียดนาม ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นลักษณะความเหมือนโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

สรุปได้ว่าโครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยและโครงสร้างกริยาวลีภาษาเวียดนามเหมือนกันใน 6 ลักษณะโครงสร้าง ซึ่งสามารถสรุปตามตารางดังนี้

ตาราง 16 ลักษณะความเหมือนของโครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยกับภาษาเวียดนาม

ลำดับที่	ลักษณะโครงสร้าง
1	โครงสร้างกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่นหน่วยเดียว
2	โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น - หน่วยแก่น
3	โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - คำช่วยหลังกริยา “แล้ว”
4	โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - สถานวลีลดฐานะ
5	โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - กาลวลีลดฐานะ
6	โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - คำกริยาวิเศษณ์

4.2.2 ลักษณะความต่างของโครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยกับภาษาเวียดนาม

ผลจากการเปรียบเทียบระหว่างโครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยกับภาษาเวียดนามพบว่า โครงสร้างนามวลีภาษาไทยต่างกับโครงสร้างนามวลีภาษาเวียดนามในลักษณะโครงสร้าง 10 ลักษณะ ดังนี้

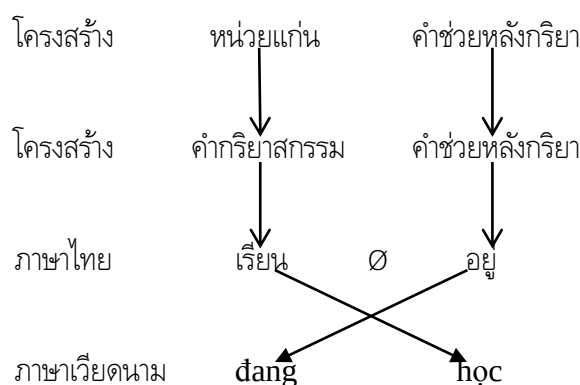
4.2.2.1 ตำแหน่งของคำช่วยหลังกริยา “อยู่” ในโครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม

คำช่วยหลังกริยา “อยู่” จะอยู่ตำแหน่งหลังหน่วยแก่นในโครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยแต่จะอยู่ตำแหน่งหน้าหน่วยแก่นในโครงสร้างกริยาวลีภาษาเวียดนาม

ตัวอย่าง ที่ 55:

"ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีวัฒนธรรมหลากหลาย ที่ดิฉันชอบมากที่สุดก็อาจเป็นเพราะดิฉันเรียนภาษาไทยอยู่" (2556: 293)

"เรียน อยู่" เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่นและคำช่วยหลังกริยา “อยู่” โดยหน่วยแก่นเป็นคำกริยากรรม "เรียน" เมื่อเทียบกับภาษาเวียดนามพบว่า โครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยต่างกับโครงสร้างกริยาวลีภาษาเวียดนาม ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นลักษณะความต่างโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ให้สัญลักษณ์คำ “เรียน” เป็น 1 คำ “อยู่” เป็น 2

โครงสร้างกริยาวลีภาษาไทย 1 2

โครงสร้างกริยาวลีภาษาเวียดนาม 2 1

ในภาษาเวียดนามเมื่อแสดงการกระทำกำลังดำเนินอยู่จะมีโครงสร้างอย่างเดียวคือ คำว่า “đang” อยู่ตำแหน่งหน้าคำกริยา แบบ **đang** – คำกริยา

ส่วนในภาษาไทยเมื่อแสดงการกระทำกำลังดำเนินอยู่สามารถแสดงโดยใช้โครงสร้าง 3 แบบ ได้แก่

แบบที่ 1: กำลัง - คำกริยา

แบบที่ 2: คำกริยา - อยู่

แบบที่ 3: คำกริยา - อยู่แล้ว

โครงสร้างกริยาวลีที่แสดงการกระทำดำเนินอยู่ในภาษาเวียดนาม แบบ **đang** – คำกริยา จะตรงกับโครงสร้างแบบที่ 1 ในภาษาไทย ซึ่งถือว่าเป็นลักษณะความเหมือนของโครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยกับภาษาเวียดนามที่ผู้วิจัยได้กล่าวไว้แล้วในหัวข้อ 4.2.1.2 ส่วนโครงสร้างกริยาวลีที่แสดงการกระทำดำเนินอยู่ในภาษาไทยแบบที่ 2 และแบบที่ 3 มีลักษณะต่างกับโครงสร้างกริยาวลีภาษาเวียดนาม ด้วยลักษณะความต่างนี้อาจจะมีอิทธิพลในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนาม เพราะจากการรวบรวมกริยาวลีในความเรียงภาษาไทยพบว่า เมื่อต้องการแสดงการกระทำกำลังดำเนินการอยู่นั้น นักศึกษาเวียดนามมักจะเลือกใช้โครงสร้างกริยาวลีแบบที่ 1 ซึ่งมีลักษณะเหมือนกับโครงสร้างกริยาวลีภาษาเวียดนาม ส่วนโครงสร้างกริยาวลีแบบที่ 2 พบใช้โดยจำนวนน้อยกว่า และไม่พบการใช้โครงสร้างกริยาวลีแบบที่ 3

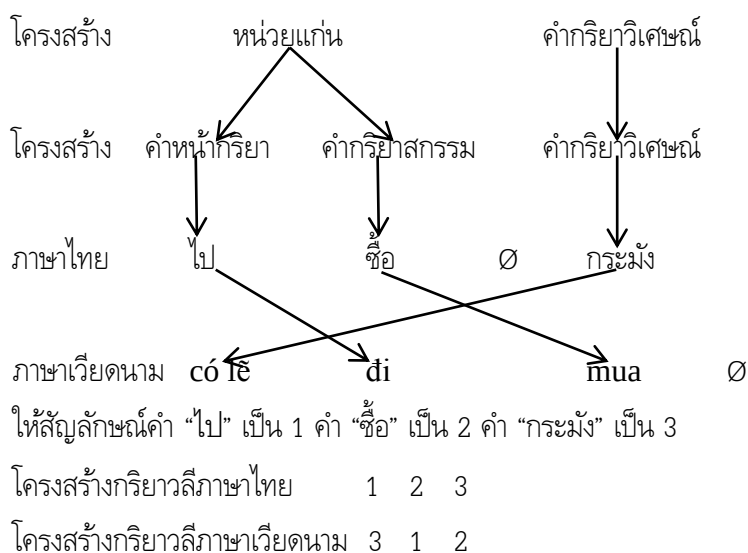
4.2.2.2 ตำแหน่งของกริยาวิเศษณ์ “กระมัง” ในโครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม

คำกริยาวิเศษณ์ “กระมัง” จะอยู่ตำแหน่งหลังหน่วยแก่นในโครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยแต่จะอยู่ตำแหน่งหน้าหน่วยแก่นในโครงสร้างกริยาวลีภาษาเวียดนาม

ตัวอย่างที่ 56:

“เขาไปซื้อของกระมัง” (2553: 26)

“ไปซื้อ ๐ กระมัง” เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่นและคำกริยาวิเศษณ์ “กระมัง” โดยหน่วยแก่นประกอบด้วยคำหน้ากริยา “ไป” และคำกริยากรรม “ซื้อ” เมื่อเทียบกับภาษาเวียดนามพบว่า โครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยต่างกับโครงสร้างกริยาวลีภาษาเวียดนาม ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นลักษณะความต่างโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

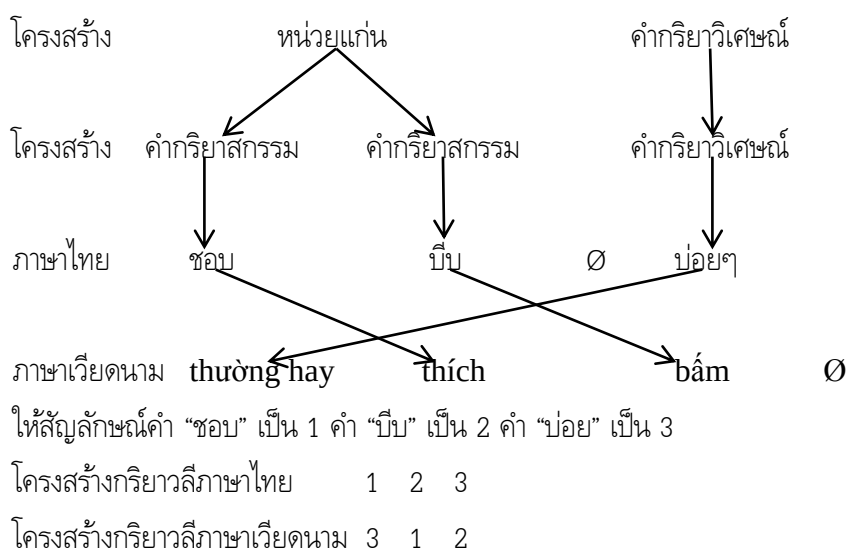
4.2.2.3 ตำแหน่งของคำกริยาวิเศษณ์ “บ่อย” ในโครงสร้างกริยาลิภาษาไทยและภาษาเวียดนาม

คำกริยาวิเศษณ์ “บ่อย” จะอยู่ตำแหน่งหลังหน่วยแก่นในโครงสร้างกริยาลิภาษาไทยแต่จะอยู่ตำแหน่งหน้าหน่วยแก่นในโครงสร้างกริยาลิภาษาเวียดนาม

ตัวอย่างที่ 57:

“คนเวียดนามชอบบีบแตรบ่อยๆ” (2553: 24)

“ชอบบีบ ∅ บ่อยๆ” เป็นกริยาลิที่ประกอบด้วยหน่วยแก่นและคำกริยาวิเศษณ์ “บ่อย” โดยหน่วยแก่นประกอบด้วยคำกริยากรรมสองคำ “ชอบ” และ “บีบ” เมื่อเทียบกับภาษาเวียดนามพบว่าโครงสร้างกริยาลิภาษาไทยต่างกับโครงสร้างกริยาลิภาษาเวียดนาม ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นลักษณะความต่างโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

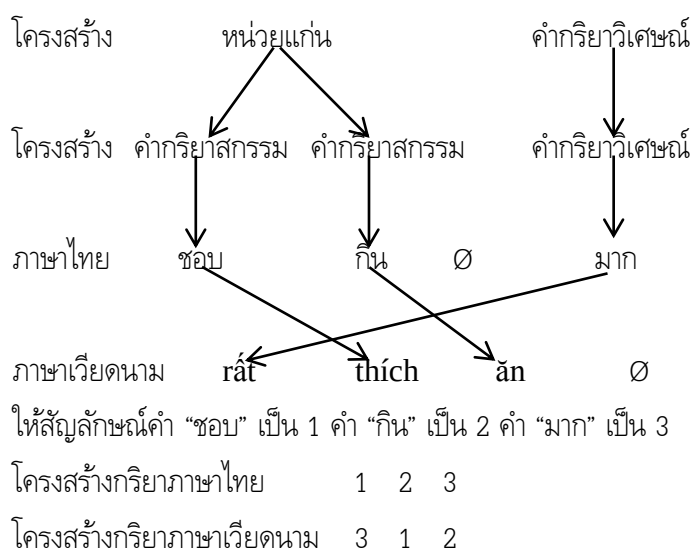
4.2.2.4 ตำแหน่งของคำกริยาวิเศษณ์ “มาก” ในโครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม

คำกริยาวิเศษณ์ “มาก” จะอยู่ตำแหน่งหลังหน่วยแก่นในโครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยเสมอ แต่ในโครงสร้างกริยาวลีภาษาเวียดนาม คำกริยาวิเศษณ์ “มาก” สามารถแปลได้เป็น “rất” หรือ “lắm” คำภาษาเวียดนามสองคำนี้มีความหมายบ่งบอกถึงจำนวนมากเช่นกัน แต่คำ “lắm” มักใช้เมื่อแสดงถึงความหมายในแง่การอุทาน ถ้าแปลคำว่า “มาก” เป็น “rất” คำนี้จะอยู่ตำแหน่งหน้าหน่วยแก่นในโครงสร้างกริยาวลีภาษาเวียดนาม แต่ถ้าแปลคำว่า “มาก” เป็น “lắm” คำนี้จะอยู่ตำแหน่งหลังหน่วยแก่นในโครงสร้างกริยาวลีภาษาเวียดนามเหมือนในโครงสร้างกริยาวลีภาษาไทย

ตัวอย่างที่ 58:

“ดิฉันชอบกินเผ็ดจึงชอบกินอาหารไทยมาก” (2553: 33)

“ชอบกิน Ø มาก” เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่นและคำกริยาวิเศษณ์ โดยหน่วยแก่นประกอบด้วยคำกริยากรรมสองคำ “ชอบ” และ “กิน” ส่วนคำกริยาวิเศษณ์เป็นคำกริยาวิเศษณ์ประเภทพ้องรูปและพ้องเสียงกับคำกริยา “มาก” ถ้าแปลคำ “มาก” เป็นภาษาเวียดนามว่า “rất” โครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยจะต่างกับโครงสร้างกริยาวลีภาษาเวียดนาม แต่ถ้าแปลคำ “มาก” เป็นภาษาเวียดนามว่า “lắm” (เมื่อแสดงถึงความหมายในแง่ของการอุทาน) โครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยจะเหมือนโครงสร้างกริยาวลีภาษาเวียดนาม ซึ่งลักษณะความเหมือนผู้วิจัยได้เสนอในส่วนของหัวข้อ 4.2.1.6 ต่อไปผู้วิจัยจะแสดงให้เห็นลักษณะความต่างโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

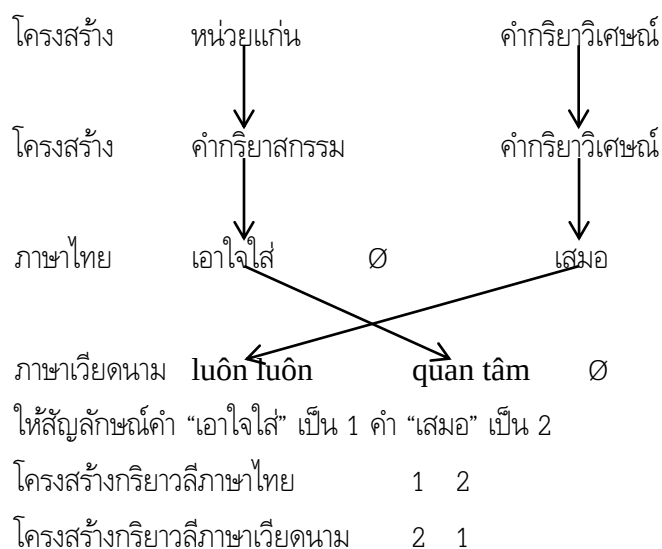
4.2.2.5 ตำแหน่งของคำกริยาวิเศษณ์ “เสมอ” ในโครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม

คำกริยาวิเศษณ์ “เสมอ” จะอยู่ตำแหน่งหลังหน่วยแก่นในโครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยแต่จะอยู่ตำแหน่งหน้าหน่วยแก่นในโครงสร้างกริยาวลีภาษาเวียดนาม

ตัวอย่างที่ 59:

“เมื่อเรียนภาษาไทยอาจารย์คนไทยเอาใจใส่นักศึกษาเวียดนามเสมอ” (2557: 324)

“เอาใจใส่ ๐ เสมอ” เป็นกริยาสรรคที่ประกอบด้วยหน่วยแก่นและคำกริยวิเศษณ์ โดยหน่วยแก่นเป็นคำกริยาสรรค “เอาใจใส่” ส่วนคำกริยวิเศษณ์เป็นคำกริยวิเศษณ์ประเภทไม่พ้องกับคำกริยา “เสมอ” เมื่อเทียบกับภาษาเวียดนามพบว่า โครงสร้างกริยาสรรคภาษาไทยต่างกับโครงสร้างกริยาสรรคภาษาเวียดนาม ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นลักษณะความต่างโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

4.2.2.6 ตำแหน่งของคำกริยวิเศษณ์ “เอง” ในโครงสร้างกริยาสรรคภาษาไทยและภาษาเวียดนาม

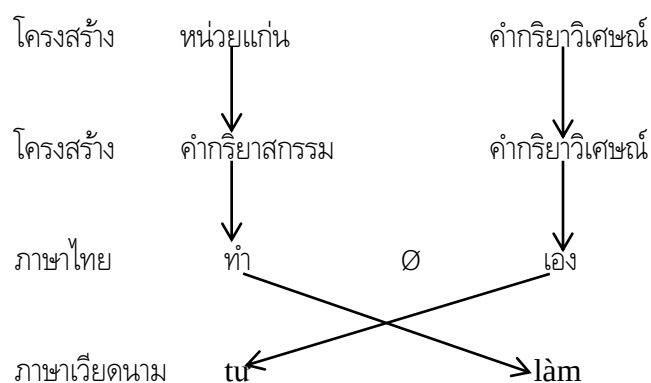
คำกริยวิเศษณ์ “เอง” จะอยู่ตำแหน่งหลังหน่วยแก่นในโครงสร้างกริยาสรรคภาษาไทย แต่ในภาษาเวียดนาม ความหมายของคำว่า “เอง” สามารถแสดงโดยใช้โครงสร้าง 3 แบบ ซึ่งแบบที่ 1: คำว่า “เอง” ที่แปลว่า “tự” จะอยู่ตำแหน่งหน้าหน่วยแก่น แบบที่ 2: คำว่า “เอง” ที่แปลว่า “láy” จะอยู่ตำแหน่งหลังหน่วยแก่น แบบที่ 3: คำว่า “เอง” ที่แปลว่า “tự ๐ láy” ซึ่งอยู่ตำแหน่งทั้งหน้าและหลังหน่วยแก่น ผู้วิจัยจะอธิบายอย่างละเอียดโดยใช้ตัวอย่างดังนี้

ตัวอย่างที่ 60:

“คุณย่าทำอาหารเอง” (2553: 56)

“ทำ ๐ เอง” เป็นกริยาสรรคที่ประกอบด้วยหน่วยแก่นและคำกริยวิเศษณ์ โดยหน่วยแก่นเป็นคำกริยาสรรค “ทำ” คำกริยวิเศษณ์เป็นคำกริยวิเศษณ์ประเภทไม่พ้องกับคำกริยา “เอง” เมื่อเทียบกับภาษาเวียดนามจะมีโครงสร้าง 3 แบบดังนี้

แบบที่ 1: คำว่า “เอง” ที่แปลว่า “tự”

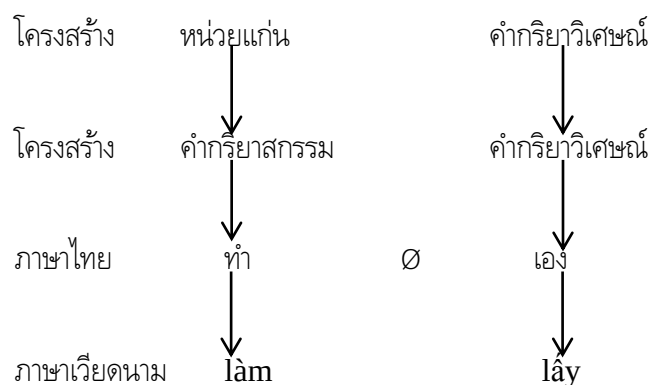

ให้สัญลักษณ์คำ “ทำ” เป็น 1 คำ “เอง” เป็น 2

โครงสร้างกริยาลีภาษาไทย 1 2

โครงสร้างกริยาลีภาษาเวียดนาม 2 1

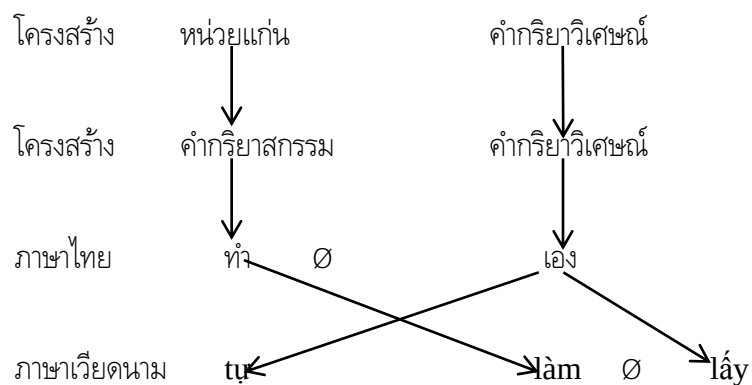
แบบที่ 2: คำว่า “เอง” ที่แปลว่า “lấy”

โครงสร้างกริยาลีภาษาไทย 1 2

โครงสร้างกริยาลีภาษาเวียดนาม 1 2

แบบที่ 3: คำว่า “เอง” ที่แปลว่า “tự ∅ lấy”

โครงสร้างกริยาวลีภาษาไทย	1	2
โครงสร้างกริยาวลีภาษาเวียดนาม	2	1 2

4.2.2.7 ตำแหน่งของคำกริยาวิเศษณ์ “ง่าย” ในโครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม

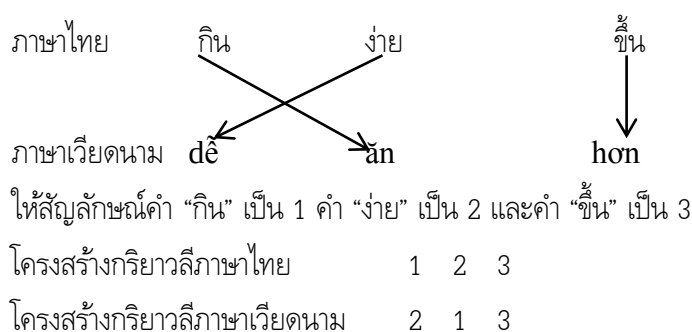
คำกริยาวิเศษณ์ “ง่าย” จะอยู่ตำแหน่งหลังหน่วยแก่นในโครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยแต่จะอยู่ตำแหน่งหน้าหรือหลังก็ได้ในโครงสร้างกริยาวลีภาษาเวียดนามโดยที่ไม่ทำให้ความหมายของประโยคเปลี่ยน ซึ่งผู้วิจัยจะอธิบายโครงสร้างทั้งสองแบบอย่างละเอียดโดยใช้ตัวอย่างดังนี้

ตัวอย่างที่ 61:

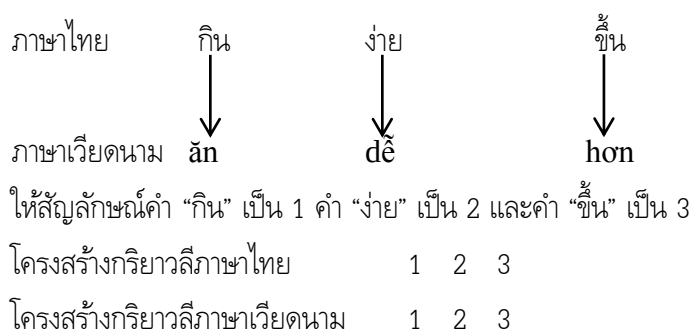
“คุณป้าเปลี่ยนวิธีทำกับข้าวทำให้เราง่ายกินขึ้น” (2553: 37)

“ง่ายกินขึ้น” เป็นกริยาวลีที่ผิดไวยากรณ์ภาษาไทย ซึ่งโครงสร้างที่ถูกต้องจะเป็น “กินง่ายขึ้น” เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่นและคำกริยาวิเศษณ์ โดยหน่วยแก่นเป็นคำกริยา “กิน” คำกริยาวิเศษณ์เป็นคำกริยาวิเศษณ์ประเภทพ้องรูปและพ้องเสียงกับคำกริยา “ง่าย” และคำขยายคำกริยาวิเศษณ์ “ขึ้น” เมื่อเทียบกับภาษาเวียดนามจะมีโครงสร้าง 2 แบบดังนี้

แบบที่ 1: คำกริยาวิเศษณ์ “ง่าย” ที่แปลว่า “dễ” จะอยู่ตำแหน่งหน้าหน่วยแก่นในโครงสร้างกริยาวลีภาษาเวียดนาม

แบบที่ 2: คำกริยาวิเศษณ์ “ง่าย” ที่แปลว่า “dễ” จะอยู่ตำแหน่งหลังหน่วยแก่นในโครงสร้างกริยาวลีภาษาเวียดนาม

จากการวิเคราะห์ตัวอย่างดังกล่าวข้างต้นเห็นว่า ลักษณะความต่างระหว่างโครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนามอาจจะเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนาม ดังที่นักศึกษาเวียดนามใช้กริยาวลี “ง่ายกินขึ้น” ซึ่งเป็นโครงสร้างกริยาวลีที่ถูกต้องตามไวยากรณ์ภาษาเวียดนามแต่ผิดไวยากรณ์ภาษาไทย

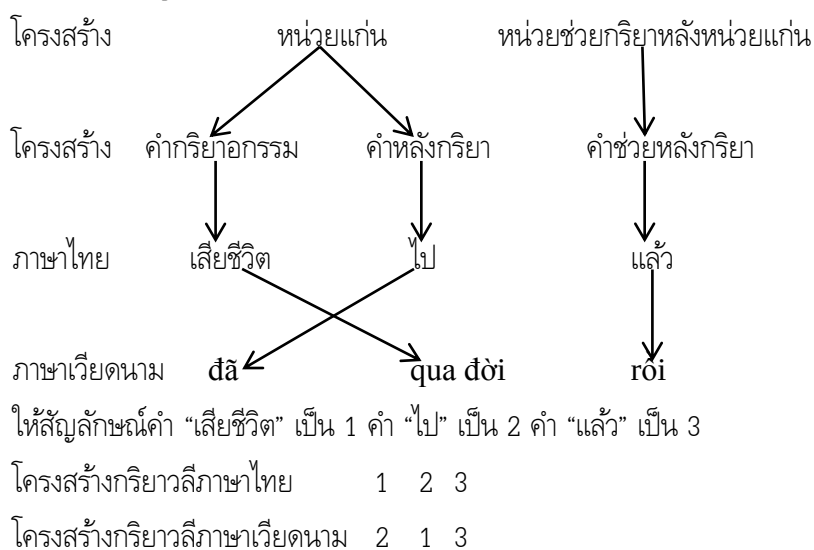
4.2.2.8 ตำแหน่งของคำหลังกริยา “ไป” และ “มา” ที่แสดงความหมายเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นแล้วในโครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม

คำหลังกริยา “ไป” และ “มา” ที่แสดงว่าเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นแล้ว คือเป็นอดีตกาล จะอยู่ตำแหน่งหลังคำกริยาที่เป็นหน่วยแก่น แต่ในโครงสร้างกริยาวลีภาษาเวียดนาม คำหลังกริยาสองคำ “ไป” และ “มา” แปลว่า “đã” จะอยู่ตำแหน่งหน้าคำกริยาที่เป็นหน่วยแก่น

ตัวอย่างที่ 62:

“เขาเสียชีวิตไปแล้ว” (2555: 190)

“เสียชีวิตไปแล้ว” เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่นและหน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น โดยหน่วยแก่นประกอบด้วยคำกริยากรรม “เสียชีวิต” และคำหลังกริยา “ไป” (ที่แสดงความหมายของสิ่งที่เกิดขึ้นแล้ว เป็นเรื่องของอดีต) ส่วนหน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่นเป็นคำช่วยหลังกริยา “แล้ว” เมื่อเทียบกับภาษาเวียดนามพบว่า โครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยต่างกับโครงสร้างกริยาวลีภาษาเวียดนาม ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นลักษณะความต่างโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

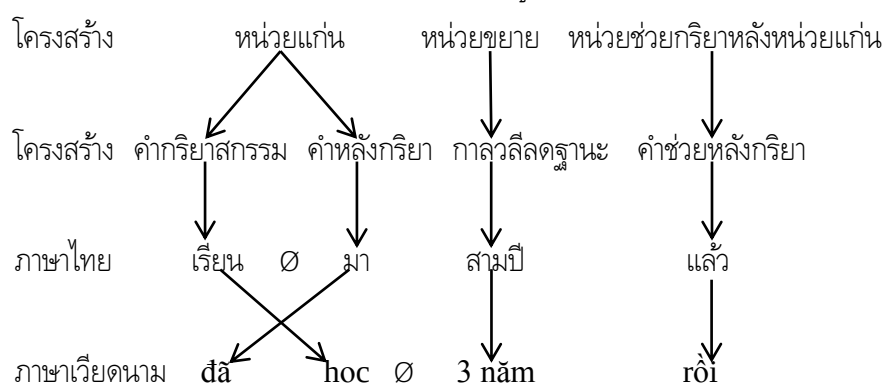

จะเห็นว่าในตัวอย่างที่ 62 คำหลังกริยา “ไป” ที่แสดงความหมายของสิ่งที่เกิดขึ้นแล้ว จะอยู่ตำแหน่งหลังคำกริยากรรม “เสียชีวิต” ในโครงสร้างกริยาวลีภาษาไทย แต่คำหลังกริยา “ไป” ที่แปลเป็นภาษาเวียดนามว่า “đã” จะอยู่ตำแหน่งหน้าคำกริยากรรม “เสียชีวิต” ที่แปลว่า “qua đời” ในโครงสร้างกริยาวลีภาษาเวียดนาม

ตัวอย่างที่ 63:

“ดิฉันเรียนภาษาไทยมาสามปีแล้ว” (2557: 336)

“เรียน ๐ มาสามปีแล้ว” ประกอบด้วยหน่วยแก่น หน่วยขยายและหน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น โดยหน่วยแก่นประกอบด้วยคำกริยากรรม “เรียน” และคำหลังกริยา “มา” (ที่แสดงความหมายของเรื่องที่เกิดขึ้นแล้ว เป็นเรื่องของอดีต) หน่วยขยายเป็นกาลวลีลดฐานะ “สามปี” หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่นเป็นคำช่วยหลังกริยา “แล้ว” เมื่อเทียบกับภาษาเวียดนามพบว่า โครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยต่างกับโครงสร้างกริยาวลีภาษาเวียดนาม ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นลักษณะความต่างโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

จะเห็นว่าในตัวอย่างที่ 63 คำหลังกริยา “มา” ที่แสดงความหมายของเรื่องที่เกิดขึ้นแล้ว จะอยู่ตำแหน่งหลังคำกริยา “เรียน” ในโครงสร้างกริยาวลีภาษาไทย แต่คำหลังกริยา “มา” ที่แปลเป็นภาษาเวียดนามว่า “đã” จะอยู่ตำแหน่งหน้าคำกริยา “เรียน” ที่แปลว่า “học” ในโครงสร้างกริยาวลีภาษาเวียดนาม

ในภาษาไทยเมื่อแสดงถึงการกระทำที่เกิดขึ้นแล้วนอกจากคำว่า “ไป” และ “มา” อาจจะแสดงโดยใช้คำว่า “ได้” ก็ได้ คำว่า “ได้” จะจัดอยู่ในคำชนิดคือ คำช่วยหน้ากริยา ซึ่งอยู่ตำแหน่งหน้าคำกริยาที่ทำหน้าที่ของหน่วยแก่น เมื่อเทียบกับภาษาเวียดนามพบว่า คำ “ได้” จะเหมือนกับ คำว่า “đã” ในภาษาเวียดนาม ซึ่งคำว่า “đã” ก็อยู่ตำแหน่งหน้าคำกริยาที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยแก่นเช่นกัน ลักษณะความเหมือนนี้ผู้วิจัยได้เสนอในหัวข้อ 4.2.1.2 แล้ว ด้วยลักษณะความต่างและความเหมือนดังกล่าว อาจจะเป็นปัจจัยอย่างหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนาม เพราะจากการรวบรวมกริยาวลีในความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนามพบว่า เมื่อต้องการแสดงถึงการกระทำที่เกิดขึ้นแล้ว หรืออดีตกาล นักศึกษาเวียดนามมักจะเลือกใช้โครงสร้างกริยาวลีที่มีคำว่า “ได้” ขึ้นก่อนคำกริยาที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยแก่น ซึ่งเป็นลักษณะโครงสร้างที่เหมือนกับโครงสร้างกริยาวลีภาษาเวียดนาม ส่วนโครงสร้างกริยาวลีที่มี คำว่า “ไป” และ “มา” พบใช้จำนวนน้อยหรือแทบจะไม่พบเห็น

4.2.2.9 โครงสร้างกริยาวลีในประโยคที่หน่วยแก่นเป็นคำกริยากรรม

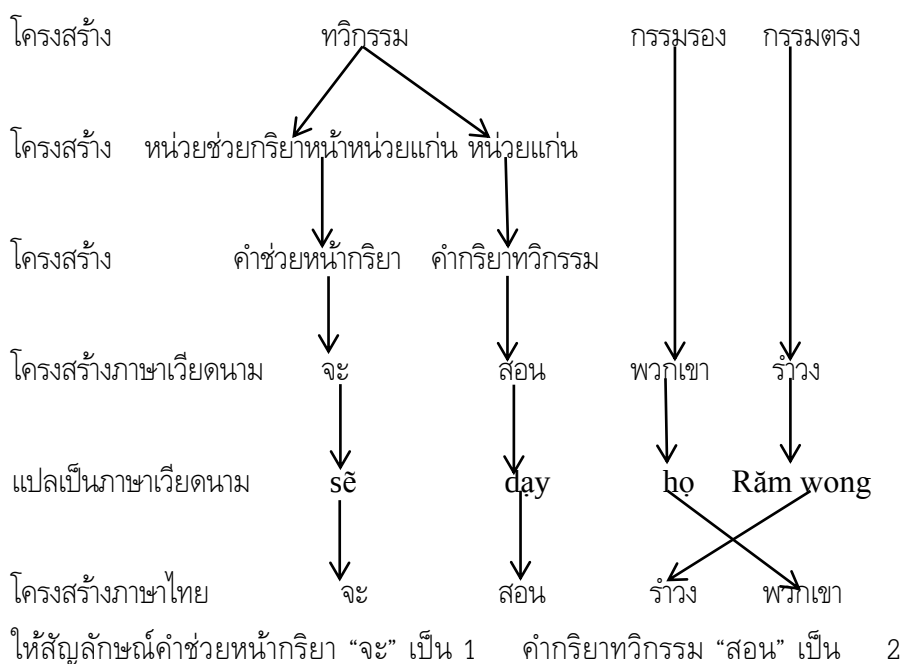
ถ้าพิจารณากริยาวลีในประโยค เมื่อหน่วยแก่นเป็นคำกริยากรรม ซึ่งมีกรรมตรงตามด้วย และกริยาวลีนั้นประกอบด้วยหน่วยแก่นและหน่วยขยาย การเรียงลำดับหน่วยแก่น หน่วยขยายในกริยาวลีและหน่วยกรรมตรงในประโยคในภาษาไทยกับภาษาเวียดนามจะไม่เหมือนกัน กล่าวคือในภาษาไทยหน่วยกรรมตรงจะ

จะไม่เหมือนกัน กล่าวคือหน่วยกรรมรองจะอยู่ตำแหน่งหลังหน่วยแก่นที่เป็นคำกริยาทวิกรรมและหน่วยกรรมตรงในโครงสร้างกริยาวลีภาษาไทย แต่ในภาษาเวียดนามหน่วยกรรมรองจะอยู่ตำแหน่งหลังหน่วยแก่นที่เป็นคำกริยาทวิกรรมและอยู่ตำแหน่งหน้าหน่วยกรรมตรงดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 65:

“ฉันจะรำให้รุ่นน้องดู และจะสอนพวกเขาบ้าง” (2556: 307)

“จะสอน” เป็นกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นและหน่วยแก่น โดยหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นเป็นคำช่วยหน้ากริยา “จะ” หน่วยแก่นเป็นคำกริยาทวิกรรม “สอน” และจะมีหน่วยกรรมตรงของประโยคคือ “บ้าง” และหน่วยกรรมรองของประโยคคือ “พวกเขา” ตามด้วย กริยาวลี “จะสอน” ทำหน้าที่เป็นหน่วยทวิกรรมของประโยค “และจะสอนพวกเขาบ้าง” การเรียงลำดับระหว่างกริยาวลีที่ทำหน้าเป็นหน่วยทวิกรรมกับหน่วยกรรมตรงและหน่วยกรรมรองในประโยคดังในตัวอย่างที่ 65 เป็นโครงสร้างประโยคภาษาเวียดนาม กล่าวคือเรียงหน่วยกรรมรองอยู่ระหว่างคำกริยาทวิกรรม “สอน” และหน่วยกรรมตรง “บ้าง” ซึ่งเป็นโครงสร้างที่ต่างกับโครงสร้างประโยคภาษาไทย การเรียงลำดับประโยคภาษาไทยจะเป็น “จะสอนบ้างพวกเขา” ลักษณะความต่างระหว่างโครงสร้างภาษาไทยและภาษาเวียดนามนี้สามารถแสดงให้เห็นโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

โครงสร้างภาษาเวียดนาม	1	2	3	4
โครงสร้างภาษาไทย	1	2	4	3

สรุปได้ว่า โครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยและโครงสร้างกริยาวลีภาษาเวียดนามต่างกัน 10 ลักษณะ โครงสร้าง ซึ่งสามารถสรุปตามตารางดังนี้

ตาราง 17 ลักษณะความต่างระหว่างโครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม

ลำดับที่	ลักษณะโครงสร้าง
1	ตำแหน่งของคำช่วยหลังกริยา “อยู่” ในโครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม
2	ตำแหน่งของคำกริยาวิเศษณ์ “กระมัง” ในโครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม
3	ตำแหน่งของคำกริยาวิเศษณ์ “บ่อย” ในโครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม
4	ตำแหน่งของคำกริยาวิเศษณ์ “มาก” ในโครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม
5	ตำแหน่งของคำกริยาวิเศษณ์ “เสมอ” ในโครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม
6	ตำแหน่งของคำกริยาวิเศษณ์ “เอง” ในโครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม
7	ตำแหน่งของคำกริยาวิเศษณ์ “ง่าย” ในโครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม
8	ตำแหน่งของคำหลังกริยา “ไป” และ “มา” ที่แสดงความหมายเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นแล้วในโครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม
9	โครงสร้างกริยาวลีในประโยคที่หน่วยแก่นเป็นคำกริยากรรม
10	โครงสร้างกริยาวลีในประโยคที่หน่วยแก่นเป็นคำกริยาวิกรรม

สรุป

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเปรียบเทียบโครงสร้างนามวลี กริยาวลีที่นักศึกษาเวียดนามใช้ในงานเขียนความเรียงภาษาไทย ผลจากการเปรียบเทียบพบว่า โครงสร้างนามวลี กริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนามมีทั้งลักษณะความเหมือนและลักษณะความต่างดังนี้

โครงสร้างนามวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนามเหมือนกันในโครงสร้าง 6 ลักษณะ ซึ่งได้แก่ 1. โครงสร้างนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักอย่างเดียว 2. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด 3. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ 4. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - สถานวลีลดฐานะ 5. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - กาลวลีลดฐานะ 6. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - พิเศษวลีลดฐานะ

โครงสร้างนามวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนามต่างกัน 6 ลักษณะ ซึ่งได้แก่ 1. ตำแหน่งของคำจำนวนนับในโครงสร้างนามวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม 2. ตำแหน่งของคำลักษณนามในโครงสร้างนามวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม 3. การปรากฏของคำลักษณนามในโครงสร้างนามวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม 4. ตำแหน่งของคำหน้าจำนวน “ถึง” ในโครงสร้างนามวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม 5. ตำแหน่งของคำหน้าจำนวน “ทั้งหมด/ ทั้ง” ในโครงสร้างนามวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม 6. ตำแหน่งของคำหน้าจำนวน “อีก” ในโครงสร้างนามวลี กริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม

โครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนามเหมือนกันในโครงสร้าง 6 ลักษณะ ซึ่งได้แก่ 1. โครงสร้างกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่นอย่างเดียว 2. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น - หน่วยแก่น 3. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - คำช่วยหลังกริยา “แล้ว” 4. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - สถานวลีลดฐานะ 5. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - กาลวลีลดฐานะ 6. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - คำกริยวิเศษณ์

โครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนามต่างกัน 10 ลักษณะ ซึ่งได้แก่ 1. ตำแหน่งของคำช่วยหลังกริยา “อยู่” ในโครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม 2. ตำแหน่งของกริยวิเศษณ์ “กระมัง” ในโครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม 3. ตำแหน่งของคำกริยวิเศษณ์ “บ่อย” ในโครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม 4. ตำแหน่งของคำกริยวิเศษณ์ “มาก” ในโครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม 5. ตำแหน่งของคำกริยวิเศษณ์ “เสมอ” ในโครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม 6. ตำแหน่งของคำกริยวิเศษณ์ “เอง” ในโครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม 7. ตำแหน่งของคำกริยวิเศษณ์ “ง่าย” ในโครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม 8. ตำแหน่งของคำหลังกริยา “ไป” และ “มา” ที่แสดงความหมายเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นแล้วในโครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม 9. โครงสร้างกริยาวลีในประโยคที่หน่วยแก่นเป็นคำกริยากรรม 10. โครงสร้างกริยาวลีในประโยคที่หน่วยแก่นเป็นคำกริยาพิพจน์

ผลการเปรียบเทียบโครงสร้างนามวลี กริยาวลีภาษาไทยกับภาษาเวียดนามสามารถแสดงตามตารางดังนี้

ตาราง 18 ผลการเปรียบเทียบโครงสร้างนามวลี กริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม

ชนิดของวลี	ลักษณะความเหมือน	ลักษณะความต่าง
นามวลี	โครงสร้างนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักอย่างเดียว	ตำแหน่งของคำจำนวนนับในโครงสร้างนามวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม
	โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด	ตำแหน่งของคำลักษณนามในโครงสร้างนามวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม
	โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์	การปรากฏของคำลักษณนามในโครงสร้างนามวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม
	โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - สถานวลีลดฐานะ	ตำแหน่งของคำหน้าจำนวน “ถึง” ในโครงสร้างนามวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม
	โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - กาลวลีลดฐานะ	ตำแหน่งของคำหน้าจำนวน “ทั้งหมด/ทั้ง” ในโครงสร้างนามวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม
	โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - พิเศษวลีลดฐานะ	ตำแหน่งของคำหน้าจำนวน “อีก” ในโครงสร้างนามวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม
กริยาวลี	โครงสร้างกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่นอย่างเดียว	ตำแหน่งของคำช่วยหลังกริยา “อยู่” ในโครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม
	โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น - หน่วยแก่น	ตำแหน่งของกริยาวิเศษณ์ “กระมัง” ในโครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม
	โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - คำช่วยหลังกริยา “แล้ว”	ตำแหน่งของคำกริยาวิเศษณ์ “บ่อย” ในโครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม
	โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - สถานวลีลดฐานะ	ตำแหน่งของคำกริยาวิเศษณ์ “มาก” ในโครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม
	โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - กาลวลีลดฐานะ	ตำแหน่งของคำกริยาวิเศษณ์ “เสมอ” ในโครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม
	โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - คำกริยาวิเศษณ์	ตำแหน่งของคำกริยาวิเศษณ์ “เอง” ในโครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม
		ตำแหน่งของคำกริยาวิเศษณ์ “ง่าย” ในโครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม
		ตำแหน่งของคำหลังกริยา “ไป” และ “มา” ที่แสดงความหมายเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นแล้วในโครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม
		โครงสร้างกริยาวลีในประโยคที่หน่วยแก่นเป็นคำกริยากรรม
		โครงสร้างกริยาวลีในประโยคที่หน่วยแก่นเป็นคำกริยาวิกรรม

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยในหัวข้อ "การวิเคราะห์โครงสร้างนามวลี กริยาวลี: กรณีศึกษาความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนาม" มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์โครงสร้างนามวลี กริยาวลีในความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนาม ผู้วิจัยได้รวบรวมนามวลี กริยาวลีจากความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนามที่เข้าร่วมโครงการอบรมภาษาไทยระยะสั้นแบบเข้มให้แก่นักศึกษาเวียดนาม จัดโดยภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ตั้งแต่ พ.ศ. 2553 ถึง พ.ศ. 2557 จำนวน 148 คน และได้เขียนความเรียงไว้จำนวนทั้งหมด 400 ชิ้นงาน

การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้ทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวจินตัน ภาณุพงศ์ (2543) เป็นแนวทางในการวิเคราะห์โครงสร้างนามวลี กริยาวลี สาเหตุที่ผู้วิจัยเลือกทฤษฎีนี้เพราะงานวิจัยมุ่งเน้นอธิบายโครงสร้างของนามวลีและกริยาวลีภาษาไทย ทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างเป็นทฤษฎีที่เน้นรูปของภาษา ซึ่งเป็นสิ่งที่มองเห็นได้โดยตรง นอกจากนั้นทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างวิเคราะห์ภาษาเป็นหน่วยสร้างระดับต่างๆ โดยแสดงให้เห็นหน่วยเล็กรวมกันเป็นหน่วยใหญ่กว่าอย่างไร หรือจากหน่วยใหญ่สามารถวิเคราะห์จำแนกออกให้เห็นได้ว่า มีหน่วยเล็กหน่วยอะไรและอยู่ตำแหน่งไหนในโครงสร้างของหน่วยใหญ่ ด้วยลักษณะสำคัญดังกล่าวผู้วิจัยจึงเลือกใช้ทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวจินตัน ภาณุพงศ์ (2543) เป็นแนวทางในการวิเคราะห์นามวลี กริยาวลีภาษาไทยที่นักศึกษาเวียดนามใช้ในงานเขียนความเรียงเพื่อให้เห็นลักษณะโครงสร้างของนามวลีและกริยาวลี

ผู้วิจัยได้ดำเนินการรวบรวมและวิเคราะห์นามวลี กริยาวลีในความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนามตามขั้นตอน 6 ขั้นตอน ได้แก่ 1. รวบรวมนามวลี กริยาวลีโดยใช้คำนิยามของนามวลีตามทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวจินตัน ภาณุพงศ์ (2543) ซึ่งนามวลีได้แก่ หน่วยประธาน หน่วยกรรมตรงและหน่วยกรรมรอง รวบรวมกริยาวลี โดยใช้คำนิยามกริยาวลีตามทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวจินตัน ภาณุพงศ์ (2543) ซึ่งกริยาวลีได้แก่หน่วยอกรรม หน่วยสกรรม และหน่วยทวิกรรม โดยมีวิธีการนับจำนวนนามวลี กริยาวลีคือ แต่ละหน่วยได้แก่ หน่วยประธาน หน่วยกรรมตรง หน่วยกรรมรอง หน่วยอกรรม หน่วยสกรรมหรือหน่วยทวิกรรมในแต่ละประโยคถ้ามีลักษณะเป็นกลุ่มคำโดยมีตั้งแต่สองคำขึ้นไป จะนับเป็นวลีหนึ่งครั้ง นอกจากนั้นเนื่องจากว่านักศึกษาเวียดนามจะเขียนความเรียงในหัวข้อเหมือนกัน นักศึกษาบางครั้งจึงอาจจะใช้ประโยคเหมือนกันที่มีนามวลี กริยาวลีเหมือนกัน ผู้วิจัยยังนับนามวลี กริยาวลีที่เหมือนกันนั้นเป็นอีกหนึ่งครั้งต่างหาก 2. วิเคราะห์นามวลี กริยาวลีจำนวนทั้งหมดออกมาเป็นโครงสร้างต่างๆ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงส่วนประกอบและลำดับส่วนประกอบของแต่ละนามวลี กริยาวลี 3. รวบรวมและจัดหมวดหมู่นามวลี กริยาวลีที่มีโครงสร้างเหมือนกัน 4. นับความถี่ลักษณะโครงสร้างนามวลี กริยาวลีที่นักศึกษาเวียดนามใช้ และนับความถี่จำนวนนามวลี กริยาวลีที่นักศึกษาเวียดนามใช้ในแต่ละลักษณะโครงสร้าง หลังจากนั้นสรุปลักษณะโครงสร้างนามวลี กริยาวลีที่

นักศึกษาเวียดนามใช้ในความเรียงภาษาไทย 5. เปรียบต่างโครงสร้างนามวลี กริยาวลีภาษาไทยกับภาษาเวียดนาม โดยวิเคราะห์ลักษณะความเหมือนและลักษณะความต่างระหว่างโครงสร้างนามวลี กริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม ขั้นตอนสุดท้ายคือ เสนอผลการวิจัยโดยวิธีพรรณนาวิเคราะห์

ในส่วนเนื้อหาของบทที่ 5 จะจัดลำดับประเด็นใหญ่ 3 ประเด็น ซึ่งได้แก่ 5.1 สรุปผลการวิจัย 5.2 อภิปรายผลการวิจัย 5.3 ข้อเสนอแนะ ในแต่ละประเด็นจะมีเนื้อหา ดังนี้

5.1 สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยพบว่านามวลี กริยาวลีที่นักศึกษาเวียดนามใช้ในงานเขียนความเรียงภาษาไทยมีลักษณะโครงสร้าง ซึ่งผู้วิจัยจำแนกเป็นโครงสร้าง 2 หมวดใหญ่ ได้แก่ หมวดที่ 1 เป็นโครงสร้างนามวลี กริยาวลีที่ได้กล่าวถึงในหนังสือ “โครงสร้างของภาษาไทย: ระบบไวยากรณ์” ของวิจิตน์ ภาณุพงศ์ (2543) หรือผู้วิจัยตั้งหัวข้อเป็นโครงสร้างที่ตามแนวทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวิจิตน์ ภาณุพงศ์ (2543) และหมวดที่ 2 เป็นโครงสร้างที่ไม่ได้กล่าวถึงในหนังสือ “โครงสร้างของภาษาไทย: ระบบไวยากรณ์” ของวิจิตน์ ภาณุพงศ์ (2543) หรือผู้วิจัยตั้งหัวข้อเป็นโครงสร้างที่ไม่ตามแนวทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวิจิตน์ ภาณุพงศ์ (2543) ผู้วิจัยได้นำโครงสร้างนามวลี กริยาวลีที่ได้วิเคราะห์มานั้นเปรียบต่างกับโครงสร้างนามวลี กริยาวลีภาษาเวียดนาม ผลการเปรียบเทียบพบว่า โครงสร้างนามวลี กริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนามมีทั้งลักษณะความเหมือนและลักษณะความต่างต่อไปผู้วิจัยจะสรุปเนื้อหาของงานวิจัยครั้งนี้ตามประเด็นที่ได้กล่าวมาข้างต้น ได้แก่ 5.1.1 โครงสร้างนามวลี กริยาวลีที่ตามแนวทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวิจิตน์ ภาณุพงศ์ (2543) 5.1.2 โครงสร้างนามวลี กริยาวลีที่ไม่ตามแนวทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวิจิตน์ ภาณุพงศ์ (2543) 5.1.3 การเปรียบเทียบโครงสร้างนามวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม 5.1.4 การเปรียบเทียบโครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม ดังนี้

5.1.1 โครงสร้างนามวลี กริยาวลีที่ตามแนวทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวิจิตน์ ภาณุพงศ์ (2543)

ในส่วนเนื้อหาของประเด็นนี้ผู้วิจัยได้จำแนกเป็นโครงสร้างนามวลีและโครงสร้างกริยาวลี

5.1.1.1 โครงสร้างนามวลี

ผู้วิจัยจะพรรณนาลักษณะโครงสร้างนามวลีในความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนาม ซึ่งมีลักษณะโครงสร้างที่ตามแนวทฤษฎีไวยากรณ์ของวิจิตน์ ภาณุพงศ์ (2543) โดยจะจัดเนื้อหาอยู่ใน 3 ประเด็น ได้แก่ 1. ส่วนประกอบของนามวลี 2. โครงสร้างของนามวลี 3. หน้าที่ของนามวลีในประโยค

1. ส่วนประกอบของนามวลี

นามวลีที่นักศึกษาเวียดนามใช้ในงานเขียนความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนาม ซึ่งมีลักษณะโครงสร้างที่ตามแนวทฤษฎีไวยากรณ์ของวิจิตน์ ภาณุพงศ์ (2543) มีส่วนประกอบทั้งหมด 6 หน่วย ได้แก่ หน่วยหลัก หน่วยกำหนด หน่วยจำนวน หน่วยคุณศัพท์ หน่วยขยายเสริม และอนุภาคยักยัด โดยแต่ละหน่วยมีโครงสร้างดังนี้

หน่วยหลักจะเป็นโครงสร้างอย่างใดอย่างหนึ่งใน 7 แบบ ซึ่งได้แก่ แบบที่ 1. คำนำคำเดียว แบบที่ 2. คำสรรพนามคำเดียว แบบที่ 3. คำนำเรียงกันโดยมีคำเชื่อมนามอยู่ด้วย แบบที่ 4. คำนำเรียงกันโดยไม่มีคำเชื่อมนามอยู่ด้วย แบบที่ 5. คำสรรพนามเรียงกันโดยมีคำเชื่อมนามอยู่ด้วย แบบที่ 6. คำนำและคำสรรพนามเรียงกันโดยมีคำเชื่อมนามอยู่ด้วย แบบที่ 7. คำนำและคำสรรพนามเรียงกันโดยไม่มีคำเชื่อมนามอยู่ด้วย

หน่วยกำหนดจะเป็นโครงสร้างอย่างใดอย่างหนึ่งใน 3 แบบ ซึ่งได้แก่ แบบที่ 1. คำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวาอย่างเดียว แบบที่ 2. คำไม่บอกกำหนดอย่างเดียว แบบที่ 3. คำลักษณะนามกับคำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวา หรือกับคำไม่บอกกำหนด

หน่วยจำนวนจะเป็นโครงสร้างอย่างใดอย่างหนึ่งใน 4 แบบ ซึ่งได้แก่ แบบที่ 1. คำจำนวนนับ - คำลักษณะนาม แบบที่ 2. คำลักษณะนาม - คำลำดับที่ แบบที่ 3. คำหน้าจำนวน - คำจำนวนนับ - คำลักษณะนาม แบบที่ 4. คำลักษณะนาม - คำจำนวนนับ - คำหลังจำนวน

หน่วยคุณศัพท์จะเป็นโครงสร้างอย่างใดอย่างหนึ่งใน 2 แบบ ซึ่งได้แก่ แบบที่ 1. คำคุณศัพท์อย่างเดียว แบบที่ 2. คำลักษณะนาม - คำคุณศัพท์

หน่วยขยายเสริมจะเป็นโครงสร้างอย่างใดอย่างหนึ่งใน 5 แบบ ซึ่งได้แก่ แบบที่ 1. พิเศษวลีลดฐานะ แบบที่ 2. สถานวลีลดฐานะ แบบที่ 3. กาลวลีลดฐานะ แบบที่ 4. สถานวลีลดฐานะและกาลวลีลดฐานะ แบบที่ 5. สถานวลีลดฐานะและพิเศษวลีลดฐานะ

อนุพากย์คุณศัพท์เป็นประโยคที่ลดฐานะทำหน้าที่ขยายหน่วยหลักในนามวลี

2. โครงสร้างของนามวลี

นามวลีที่นักศึกษาเวียดนามใช้ในงานเขียนความเรียงภาษาไทย และมีลักษณะโครงสร้างที่ตามแนวทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวิจินต์ ภาณุพงศ์ (2543) พบนามวลีจำนวนทั้งหมด 4676 วลี ได้จำแนกเป็นโครงสร้างนามวลี 15 โครงสร้าง โดยเรียงลำดับตามอัตราการปรากฏจากจำนวนมากไปหาน้อยได้แก่

1. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลักหน่วยเดียว
2. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - อนุพากย์คุณศัพท์
3. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยขยายเสริม
4. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน
5. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด
6. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์
7. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน - หน่วยขยายเสริม
8. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ - หน่วยขยายเสริม
9. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ - หน่วยจำนวน
10. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด - หน่วยขยายเสริม
11. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน - หน่วยกำหนด
12. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ - หน่วยกำหนด
13. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด - หน่วยจำนวน
14. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน - หน่วยคุณศัพท์
15. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด - หน่วยคุณศัพท์

3. หน้าที่ยของนามวลีในประโยค

นามวลีจากความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนามที่มีลักษณะโครงสร้างตามแนวทฤษฎีไวยากรณ์ โครงสร้างของวิจินต์ ภาณุพงศ์ (2543) พบทำหน้าที่เป็นส่วนประกอบของประโยคทั้งหมด 3 หน่วยได้แก่ หน่วยประธาน หน่วยกรรมตรงและหน่วยกรรมรอง ซึ่งพบว่า **โครงสร้างนามวลีที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค ปรากฏโครงสร้างจำนวนทั้งหมด 11 โครงสร้าง โดยจะเรียงลำดับตามอัตราการปรากฏจากจำนวนมากไปหาน้อยได้แก่** 1. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลักหน่วยเดียว 2. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - อนุพากย์คุณศัพท์ 3. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยขยายเสริม 4. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด 5. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน 6. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน - หน่วยกำหนด 7. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน - หน่วยขยายเสริม 8. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด - หน่วยขยายเสริม 9. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ 10. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ - หน่วยกำหนด 11. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ - หน่วยขยายเสริม ส่วน**โครงสร้างนามวลีที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค ปรากฏโครงสร้างจำนวนทั้งหมด 15 โครงสร้าง โดยจะเรียงลำดับตามอัตราการปรากฏจากจำนวนมากไปหาน้อยได้แก่** 1. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลักหน่วยเดียว 2. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - อนุพากย์คุณศัพท์ 3. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน 4. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยขยายเสริม 5. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด 6. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ 7. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ - หน่วยขยายเสริม 8. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน - หน่วยขยายเสริม 9. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ - หน่วยจำนวน 10. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด - หน่วยขยายเสริม 11. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด - หน่วยจำนวน 12. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ - หน่วยกำหนด 13. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน - หน่วยคุณศัพท์ 14. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน - หน่วยกำหนด 15. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด - หน่วยคุณศัพท์ และ**โครงสร้างนามวลีที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมรองของประโยค ปรากฏโครงสร้างจำนวนทั้งหมด 6 โครงสร้าง โดยจะเรียงลำดับตามอัตราการปรากฏจากจำนวนมากไปหาน้อยได้แก่** 1. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลักหน่วยเดียว 2. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด 3. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยขยายเสริม 4. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน 5. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - อนุพากย์คุณศัพท์ 6. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน - หน่วยขยายเสริม

5.1.1.2 โครงสร้างกริยาวลี

ผู้วิจัยจะพรรณนาลักษณะโครงสร้างกริยาวลีในความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนาม ซึ่งมีลักษณะโครงสร้างที่ตามแนวทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวิจิตร ภาณุพงศ์ (2543) โดยจัดเนื้อหาอยู่ใน 3 ประเด็น ซึ่งได้แก่ 1. ส่วนประกอบของกริยาวลี 2. โครงสร้างของกริยาวลี 3. หน้าที่ของกริยาวลีในประโยค

1. ส่วนประกอบของกริยาวลี

กริยาวลีจากความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนาม ซึ่งมีลักษณะโครงสร้างตามทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวิจิตร ภาณุพงศ์ (2543) จะประกอบด้วยส่วนประกอบ 4 หน่วย ซึ่งได้แก่ **หน่วยแก่น หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น และหน่วยขยาย**

หน่วยแก่นจะเป็นโครงสร้างอย่างใดอย่างหนึ่งใน 4 แบบ ได้แก่ แบบที่ 1. คำกริยาคำเดียว แบบที่ 2. คำกริยากรรมกับคำกริยากรรม หรือกับคำกริยากรรม แบบที่ 3. คำนำกริยากับคำกริยากรรม หรือกับคำกริยากรรม หรือกับคำกริยาวิกรรม แบบที่ 4. คำกริยากรรมหรือคำกริยากรรมหรือคำกริยาวิกรรมกับคำหลังกริยา

หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นจะประกอบด้วยคำ 2 ชนิด ได้แก่ คำช่วยหน้ากริยาและคำปฏิเสธ “ไม่” คำแต่ละชนิดจะปรากฏตามลำดับก็ได้หรือคำ 2 ชนิดจะปรากฏพร้อมกันก็ได้

หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่นจะประกอบด้วยคำช่วยหลังกริยาชนิดเดียว และคำช่วยหลังกริยาที่พบในความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนามมี 2 คำ ได้แก่ คำว่า *อยู่* และ *แล้ว*

หน่วยขยายจะเป็นโครงสร้างอย่างใดอย่างหนึ่งใน 5 แบบ ซึ่งได้แก่ แบบที่ 1: คำกริยาวิเศษณ์เพียงคำเดียว แบบที่ 2: สถานวลีลดฐานะ แบบที่ 3: กาลวลีลดฐานะ แบบที่ 4: สถานวลีลดฐานะ - กาลวลีลดฐานะ แบบที่ 5: สถานวลีลดฐานะ - คำกริยาวิเศษณ์

2. โครงสร้างของกริยาวลี

กริยาวลีที่นักศึกษาเวียดนามใช้ในการเขียนความเรียงภาษาไทย ซึ่งมีลักษณะโครงสร้างที่ตามแนวทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวิจิตร ภาณุพงศ์ (2543) พบกริยาวลีจำนวนทั้งหมด 6025 วลี จำแนกเป็นโครงสร้างกริยาวลี 9 โครงสร้าง โดยเรียงลำดับตามอัตราการปรากฏจากจำนวนมากไปหาน้อยได้แก่ 1. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น - หน่วยแก่น 2. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - หน่วยขยาย 3. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น - หน่วยแก่น - หน่วยขยาย 4. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่นหน่วยเดียว 5. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น 6. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - หน่วยขยาย - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น 7. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น - หน่วยแก่น - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น 8. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น - หน่วยแก่น - หน่วยขยาย - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น 9. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น - หน่วยขยาย

3. หน้าที่ของกริยาวลีในประโยค

กริยาวลีจากความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนามที่มีลักษณะโครงสร้างตามแนวทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวิจินต์ ภาณุพงศ์ (2543) พบทำหน้าที่เป็นส่วนประกอบของประโยคทั้งหมด 3 หน่วยซึ่งได้แก่ หน่วยอกรรม หน่วยสกรรมและหน่วยทวิกรรม ซึ่งพบว่า **โครงสร้างกริยาวลีที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยอกรรมของประโยคปรากฏโครงสร้างจำนวนทั้งหมด 9 โครงสร้าง โดยจะเรียงลำดับตามอัตราการปรากฏจากจำนวนมากไปหาน้อยได้แก่** 1. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - หน่วยขยาย 2. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น - หน่วยแก่น 3. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น - หน่วยแก่น - หน่วยขยาย 4. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่นหน่วยเดียว 5. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - หน่วยขยาย - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น 6. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น 7. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น - หน่วยแก่น - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น 8. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น - หน่วยแก่น - หน่วยขยาย - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น 9. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น - หน่วยขยาย และ **โครงสร้างกริยาวลีที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยสกรรมของประโยคปรากฏโครงสร้างจำนวนทั้งหมด 8 โครงสร้าง โดยจะเรียงลำดับตามอัตราการปรากฏจากจำนวนมากไปหาน้อยได้แก่** 1. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น - หน่วยแก่น 2. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - หน่วยขยาย 3. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น - หน่วยแก่น - หน่วยขยาย 4. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่นหน่วยเดียว 5. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น 6. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - หน่วยขยาย - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น 7. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น - หน่วยแก่น - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น 8. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น - หน่วยขยาย ส่วน **โครงสร้างกริยาวลีที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยทวิกรรมของประโยคปรากฏโครงสร้างจำนวนทั้งหมด 2 โครงสร้าง โดยจะเรียงลำดับตามอัตราการปรากฏจากจำนวนมากไปหาน้อยได้แก่** 1. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น - หน่วยแก่น - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น 2. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - หน่วยขยาย

5.1.2 โครงสร้างนามวลี กริยาวลีที่ไม่ตามแนวทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวิจินต์ ภาณุพงศ์ (2543)

ในส่วนเนื้อหาของประเด็นนี้ผู้วิจัยได้จำแนกเป็นโครงสร้างนามวลีและโครงสร้างกริยาวลี

5.1.2.1 โครงสร้างนามวลี

ผู้วิจัยจะพรรณนาลักษณะโครงสร้างนามวลีในความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนาม ซึ่งมีลักษณะโครงสร้างที่ไม่ตามแนวทฤษฎีไวยากรณ์ของวิจินต์ ภาณุพงศ์ (2543) โดยจะจัดเนื้อหาอยู่ใน 3 ประเด็นได้แก่ 1. ส่วนประกอบของนามวลี 2. โครงสร้างของนามวลี 3. หน้าที่ของนามวลีในประโยค

1. ส่วนประกอบของนามวลี

นามวลีที่นักศึกษาเวียดนามใช้ในการเขียนความเรียงภาษาไทย ซึ่งมีลักษณะโครงสร้างที่ไม่ตามแนวทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างวจินตน์ ภาณุพงศ์ (2543) มีส่วนประกอบทั้งหมด 5 หน่วยได้แก่ **หน่วยหลัก หน่วยกำหนด หน่วยคุณศัพท์ หน่วยจำนวน และหน่วยขยายเสริม** โดยแต่ละหน่วยจะมีโครงสร้างดังนี้

หน่วยหลักจะเป็นโครงสร้างอย่างใดอย่างหนึ่งใน 2 แบบได้แก่ แบบที่ 1. คำนามคำเดียว
แบบที่ 2. คำนาม - คำนาม

หน่วยกำหนดจะประกอบด้วยคำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวาอย่างเดียว

หน่วยคุณศัพท์จะประกอบด้วยคำคุณศัพท์อย่างเดียว

หน่วยจำนวนจะเป็นโครงสร้างอย่างใดอย่างหนึ่งใน 6 แบบได้แก่ แบบที่ 1. คำจำนวนนับ
อย่างเดียว แบบที่ 2. คำลำดับที่อย่างเดียว แบบที่ 3. คำจำนวนนับ - คำลักษณนาม แบบที่ 4. คำหน้าจำนวน -
คำจำนวนนับ - คำลักษณนาม แบบที่ 5. คำจำนวนนับ - คำลักษณนาม - คำหน้าจำนวน แบบที่ 6. คำหน้าจำนวน
คำจำนวนนับ - คำลักษณนาม - คำจำนวนนับ - คำลักษณนาม

หน่วยขยายเสริมจะเป็นโครงสร้างแบบใดแบบหนึ่งใน 2 แบบ ซึ่งได้แก่ แบบที่ 1. พิเศษ
วลีลดฐานะ แบบที่ 2. สถานวลีลดฐานะ

2. โครงสร้างของนามวลี

นามวลีที่นักศึกษาเวียดนามใช้ในการเขียนความเรียงภาษาไทย ซึ่งมีลักษณะโครงสร้างที่ไม่ตามแนวทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวจินตน์ ภาณุพงศ์ (2543) พบนามวลีจำนวนทั้งหมด 912 วลี ได้จำแนก
ออกเป็นโครงสร้างนามวลี 11 โครงสร้าง โดยเรียงลำดับตามอัตราการปรากฏจากจำนวนมากไปหาน้อยได้แก่
1. โครงสร้างนามวลีที่หน่วยหลักและหน่วยขยายของนามวลีนั้นอาจมีลักษณะเป็นนามวลีอยู่เองก็ได้ 2. โครงสร้าง
นามวลีแบบ หน่วยจำนวนหน่วยเดียว 3. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวน - หน่วยขยายเสริม 4. โครงสร้าง
นามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน 5. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวน - หน่วยหลัก 6. โครงสร้าง
นามวลีแบบ หน่วยจำนวน - หน่วยกำหนด 7. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยขยายเสริม - หน่วยหลัก 8. โครงสร้าง
นามวลีแบบ หน่วยจำนวน - หน่วยคุณศัพท์ 9. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด 10. โครงสร้าง
นามวลีแบบ หน่วยจำนวน - หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด 11. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยคุณศัพท์ -
หน่วยหลัก

3. หน้าที่ของนามวลีในประโยค

นามวลีจากความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนามที่มีลักษณะโครงสร้างไม่ตาม
ทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวจินตน์ ภาณุพงศ์ (2543) พบทำหน้าที่เป็นส่วนประกอบของประโยคทั้งหมด 2

หน่วย ซึ่งได้แก่ หน่วยประธานและหน่วยกรรมตรง ซึ่งพบว่า **โครงสร้างนามวลีที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค ปรากฏโครงสร้างจำนวนทั้งหมด 9 โครงสร้าง โดยจะเรียงลำดับตามอัตราการปรากฏจากจำนวนมากไปหาน้อยได้แก่** 1. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวนหน่วยเดียว 2. โครงสร้างนามวลีที่หน่วยหลักและหน่วยขยายของนามวลีนั้นอาจมีลักษณะเป็นนามวลีอยู่เองก็ได้ 3. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวน - หน่วยขยายเสริม 4. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน 5. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวน - หน่วยหลัก 6. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวน - หน่วยกำหนด 7. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยขยายเสริม - หน่วยหลัก 8. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวน - หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด 9. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวน - หน่วยขยายเสริม ส่วน**โครงสร้างนามวลีที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงของประโยค ปรากฏโครงสร้างจำนวนทั้งหมด 8 โครงสร้าง โดยจะเรียงลำดับตามอัตราการปรากฏจากจำนวนมากไปหาน้อยได้แก่**

1. โครงสร้างนามวลีที่หน่วยหลักและหน่วยขยายของนามวลีนั้นอาจมีลักษณะเป็นนามวลีอยู่เองก็ได้ 2. โครงสร้างนามวลีแบบหน่วยจำนวนอย่างเดียว 3. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวน - หน่วยขยายเสริม 4. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน 5. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวน - หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ 6. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยจำนวน - หน่วยหลัก 7. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ 8. หน่วยคุณศัพท์ - หน่วยหลัก

5.1.2.2 โครงสร้างกริยาวลี

ผู้วิจัยจะพรรณนาลักษณะโครงสร้างกริยาวลีในความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนาม ซึ่งมีลักษณะโครงสร้างที่ไม่ตามทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวิจินต์ ภาณุพงศ์ (2543) โดยจัดเนื้อหาอยู่ใน 3 ประเด็น ได้แก่ 1. ส่วนประกอบของกริยาวลี 2. โครงสร้างของกริยาวลี 3. หน้าที่ของกริยาวลีในประโยค

1. ส่วนประกอบของกริยาวลี

กริยาวลีที่นักศึกษาเวียดนามใช้ในการเขียนความเรียงภาษาไทย ซึ่งมีลักษณะโครงสร้างที่ไม่ตามทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวิจินต์ ภาณุพงศ์ (2543) มีส่วนประกอบ 2 หน่วย ได้แก่ หน่วยแก่นและหน่วยขยาย โดยหน่วยแก่นเป็นคำกริยากรรม ส่วนหน่วยขยายเป็นคำกริยาวิเศษณ์

2. โครงสร้างของกริยาวลี

กริยาวลีที่นักศึกษาเวียดนามใช้ในการเขียนความเรียงภาษาไทย ซึ่งมีลักษณะโครงสร้างที่ไม่ตามทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวิจินต์ ภาณุพงศ์ (2543) พบกริยาวลีจำนวนทั้งหมด 2 วลี จำแนกออกเป็นโครงสร้างกริยาวลี 2 โครงสร้าง ได้แก่ โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยขยาย - หน่วยแก่น และโครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - หน่วยขยาย

3. หน้าที่ของกริยาวลีในประโยค

กริยาวลีที่นักศึกษาเวียดนามใช้ในการเขียนความเรียงภาษาไทย ซึ่งมีลักษณะโครงสร้างที่ไม่ตามทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวจินตัน ภาณุพงศ์ (2543) ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมของประโยคอย่างเดียว

5.1.3 การเปรียบเทียบโครงสร้างนามวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม

หลังจากวิเคราะห์นามวลีในความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนามออกมาเป็นโครงสร้างต่างๆ แล้ว ผู้วิจัยได้นำโครงสร้างดังกล่าวเปรียบเทียบกับโครงสร้างนามวลีภาษาเวียดนาม ผลการเปรียบเทียบพบว่า โครงสร้างนามวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนามมีทั้งลักษณะความเหมือนและลักษณะความต่าง ซึ่งจะสรุปเนื้อหาใน 2 ประเด็นได้แก่ 5.1.3.1 ลักษณะความเหมือนระหว่างโครงสร้างนามวลีภาษาไทยกับภาษาเวียดนาม 5.1.3.2 ลักษณะความต่างระหว่างโครงสร้างนามวลีภาษาไทยกับภาษาเวียดนาม

5.1.3.1 ลักษณะความเหมือนระหว่างโครงสร้างนามวลีภาษาไทยกับภาษาเวียดนาม

โครงสร้างนามวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนามเหมือนกันในลักษณะโครงสร้าง 6 โครงสร้าง ซึ่งได้แก่ 1. โครงสร้างนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักอย่างเดียว 2. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด 3. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ 4. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - สถานวลีลดฐานะ 5. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - กาลวลีลดฐานะ 6. โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - พิเศษวลีลดฐานะ

5.1.3.2 ลักษณะความต่างระหว่างโครงสร้างนามวลีภาษาไทยกับภาษาเวียดนาม

โครงสร้างนามวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนามต่างกัน ลักษณะโครงสร้าง 6 ลักษณะ ซึ่งได้แก่ 1. ตำแหน่งของคำจำนวนนับในโครงสร้างนามวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม 2. ตำแหน่งของคำลักษณนามในโครงสร้างนามวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม 3. การปรากฏของคำลักษณนามในโครงสร้างนามวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม 4. ตำแหน่งของคำหน้าจำนวน “ถึง” ในโครงสร้างนามวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม 5. ตำแหน่งของคำหน้าจำนวน “ทั้งหมด/ ทั้ง” ในโครงสร้างนามวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม 6. ตำแหน่งของคำหน้าจำนวน “อีก” ในโครงสร้างนามวลี กริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม

5.1.4 การเปรียบเทียบโครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม

หลังจากวิเคราะห์กริยาวลีในความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนามออกมาเป็นโครงสร้างต่างๆ แล้ว ผู้วิจัยได้นำโครงสร้างดังกล่าวเปรียบเทียบกับโครงสร้างกริยาวลีภาษาเวียดนาม ผลการเปรียบเทียบพบว่า โครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนามมีทั้งลักษณะความเหมือนและลักษณะความต่าง ซึ่งจะสรุปเนื้อหาใน 2 ประเด็นได้แก่ 5.1.4.1 ลักษณะความเหมือนระหว่างโครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยกับภาษาเวียดนาม 5.1.4.2 ลักษณะความต่างระหว่างโครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยกับภาษาเวียดนาม

5.1.4.1 ลักษณะความเหมือนระหว่างโครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยกับภาษาเวียดนาม

โครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนามเหมือนกันในลักษณะโครงสร้าง 6 โครงสร้าง ซึ่งได้แก่ 1. โครงสร้างกริยาวลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่นอย่างเดียว 2. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยช่วยกริยา หน้าหน่วยแก่น - หน่วยแก่น 3. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - คำช่วยหลังกริยา “แล้ว” 4. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - สถานวลีลดฐานะ 5. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - กาลวลีลดฐานะ 6. โครงสร้างกริยาวลีแบบ หน่วยแก่น - คำกริยวิเศษณ์

5.1.4.2 ลักษณะความต่างระหว่างโครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยกับภาษาเวียดนาม

โครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนามต่างกัน 10 ลักษณะ ซึ่งได้แก่ 1. ตำแหน่งของคำช่วยหลังกริยา “อยู่” ในโครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม 2. ตำแหน่งของคำกริยวิเศษณ์ “กระมัง” ในโครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม 3. ตำแหน่งของคำกริยวิเศษณ์ “บ่อย” ในโครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม 4. ตำแหน่งของคำกริยวิเศษณ์ “มาก” ในโครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม 5. ตำแหน่งของคำกริยวิเศษณ์ “เสมอ” ในโครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม 6. ตำแหน่งของคำกริยวิเศษณ์ “เอง” ในโครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม 7. ตำแหน่งของคำกริยวิเศษณ์ “ง่าย” ในโครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม 8. ตำแหน่งของคำหลังกริยา “ไป” และ “มา” ที่แสดงความหมายเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นแล้วในโครงสร้างกริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม 9. โครงสร้างกริยาวลีในประโยคที่หน่วยแก่นเป็นคำกริยากรรม 10. โครงสร้างกริยาวลีในประโยคที่หน่วยแก่นเป็นคำกริยาพิกรกรรม

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์โครงสร้างนามวลี กริยาวลีในความเรียงภาษาไทยจำนวน 400 ชิ้นงานของนักศึกษาเวียดนาม ซึ่งเป็นกลุ่มที่ได้รับการสนับสนุนจากกรมความร่วมมือระหว่างประเทศ เข้าร่วมโครงการฝึกอบรมภาษาไทยระยะสั้นแบบเข้มให้แก่นักศึกษาเวียดนาม ตั้งแต่ พ.ศ. 2553 ถึง พ.ศ. 2557 สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

1. การวิเคราะห์โครงสร้างนามวลี กริยาวลีในความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนามทำให้ได้ทราบว่านักศึกษาเวียดนามมักจะใช้โครงสร้างนามวลีและกริยาวลีที่มีโครงสร้างที่ไม่ซับซ้อน ซึ่งได้แสดงจากผลการวิจัยคือ นักศึกษาเวียดนามได้ใช้โครงสร้างนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักหน่วยเดียวมากที่สุด โดยพบจำนวนทั้งหมด 1791 ครั้ง ส่วนโครงสร้างนามวลีที่มีความซับซ้อน กล่าวคือมีส่วนประกอบตั้งแต่ 4 หน่วย พบจำนวนน้อย จากการวิเคราะห์โครงสร้างนามวลีไม่พบการใช้โครงสร้างนามวลี 4 แบบ ได้แก่

แบบที่ 1: โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด - หน่วยจำนวน

ตัวอย่างที่ 1: เลื่อ / นี่ / ตัวเดียว

แบบที่ 2: โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ - หน่วยจำนวน - หน่วยกำหนด

ตัวอย่างที่ 2: เลื้อ / ใหม่ / สองตัว / นั้น

แบบที่ 3: โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ - หน่วยกำหนด - หน่วยจำนวน

ตัวอย่างที่ 3: บ้าน / หลังเล็ก / นี้ / อีกหลังหนึ่ง

แบบที่ 4: โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน - หน่วยคุณศัพท์ - หน่วยกำหนด

ตัวอย่างที่ 4: เนื่อ / สองชั้น / ใหญ่ / นี้

นอกจากนั้นไม่พบโครงสร้างนามวลีแบบผสมระหว่างโครงสร้าง 4 แบบดังกล่าวข้างต้นกับอนุพากย์ ถึงแม้ว่าพบการใช้นามวลีโครงสร้างแบบ หน่วยหลัก - อนุพากย์คุณศัพท์ ซึ่งอยู่ในประโยคซับซ้อนก็ตาม แต่เมื่อวิเคราะห์แล้วพบว่า หน่วยหลักในนามวลีโครงสร้างนี้มักจะเป็นคำนามคำเดียว ส่วนอนุพากย์คุณศัพท์มักจะเป็นประโยคสามัญ ซึ่งประกอบด้วย หน่วยประธาน หน่วยกรรม หน่วยกรรมตรงหรือหน่วยกรรมรอง โดยหน่วยประกอบเหล่านี้มักจะเป็นแค่คำๆ เดียว ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 5:

“บ้านที่ดีฉันอยู่มีสามคน” (2553: 39)

“บ้านที่ดีฉันอยู่” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและอนุพากย์คุณศัพท์ โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “บ้าน” คำเดียว ส่วนอนุพากย์คุณศัพท์เป็นประโยคสามัญ “ดีฉันอยู่” โดยมีคำเชื่อมอนุพากย์ “ที่” ประโยคสามัญ “ดีฉันอยู่” ประกอบด้วยหน่วยประธานและหน่วยกรรม โดยหน่วยประธานเป็นคำสรรพนาม “ดิฉัน” คำเดียว และหน่วยกรรมเป็นคำกริยากรรม “อยู่” คำเดียว นามวลี “บ้านที่ดีฉันอยู่” ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานของประโยค “บ้านที่ดีฉันอยู่มีสามคน”

สำหรับกริยาลีพบการใช้โครงสร้างกริยาลีที่ประกอบด้วยส่วนประกอบ 2 หน่วย ได้แก่ หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่นและหน่วยแก่น มีการใช้มากที่สุด กล่าวคือ พบจำนวน 2457 ครั้ง และโครงสร้างกริยาลีแบบ หน่วยแก่น - หน่วยขยาย พบจำนวน 2092 ครั้ง ส่วนโครงสร้างกริยาลีที่ประกอบด้วยส่วนประกอบ 4 หน่วย ได้แก่ หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น หน่วยแก่น หน่วยขยาย และหน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น พบเพียงแค่ 1 ครั้งเท่านั้น นับว่ามีจำนวนน้อยมากเมื่อเทียบกับกริยาลีจำนวน 6027 วลี ที่ได้รวบรวมมา นอกจากนี้ผู้วิจัยยังสังเกตว่า นักศึกษาเวียดนามไม่ใช้โครงสร้างกริยาลีที่มีลักษณะโครงสร้างซับซ้อนเหมือนโครงสร้างกริยาลีที่ได้กล่าวไว้ในหนังสือของวิจินต์ ภาณุพงศ์ (2543) ซึ่งประกอบด้วยโครงสร้าง 2 แบบดังนี้

แบบที่ 1: โครงสร้างกริยาลีแบบ หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น - หน่วยแก่น - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น - หน่วยขยาย

ตัวอย่างที่ 6: น่าจะ / หัก / อยู่ / ก่อน

แบบที่ 2: โครงสร้างกริยาลีแบบ หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น - หน่วยแก่น - หน่วยขยาย - หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น

ตัวอย่างที่ 7: ยัง / บริक्षा / กัน / อยู่

ผู้วิจัยสันนิษฐานว่า สาเหตุของการใช้โครงสร้างนามวลี กริยาวลีภาษาไทยดังกล่าวอาจจะเพราะ นักศึกษาเวียดนามนิยมใช้นามวลี กริยาวลีที่มีโครงสร้างไม่ซับซ้อน ไม่ค่อยนิยมใช้นามวลี กริยาวลีที่มีโครงสร้างซับซ้อน เพราะไม่มั่นใจ กลัวผิดหรือไม่ทราบโครงสร้างนั้นๆ จริงๆ จึงไม่ใช้ ลักษณะการใช้โครงสร้างนามวลี กริยาวลีดังกล่าวบ่งบอกให้เห็นว่า ระดับความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนามยังอยู่ในระดับสื่อสารได้ ยังไม่ถึงระดับสูง

2. นักศึกษาเวียดนามนิยมใช้โครงสร้างนามวลี กริยาวลีที่มีลักษณะเหมือนโครงสร้างนามวลี กริยาวลีภาษาไทยเวียดนาม หรือในบางกรณีนักศึกษาเวียดนามจะหลีกเลี่ยงใช้โครงสร้างที่มีในภาษาไทยแต่ไม่มีใน ภาษาเวียดนาม ผู้วิจัยจะยกตัวอย่างในเรื่องของนามวลีดังนี้

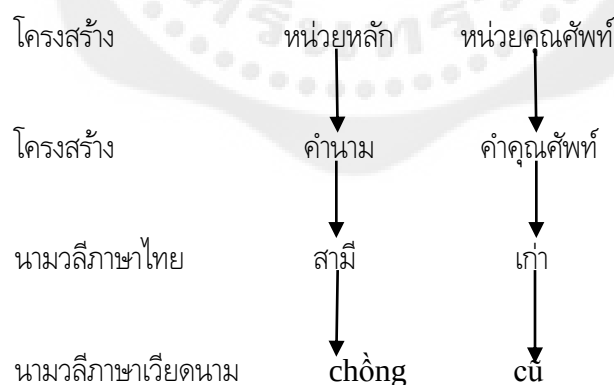
ผลการเปรียบเทียบโครงสร้างนามวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนามพบว่า โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ โดยหน่วยหลักเป็นคำคุณศัพท์อย่างเดียวและไม่มีคำลักษณนามอยู่ด้วย ใน ภาษาไทยจะเหมือนโครงสร้างนามวลีภาษาเวียดนาม แต่ถ้าหน่วยคุณศัพท์ประกอบด้วยคำคุณศัพท์และคำลักษณ นามอยู่ด้วย โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ในภาษาไทยจะต่างกับโครงสร้างนามวลีภาษา เวียดนาม

ตัวอย่างที่ 8:

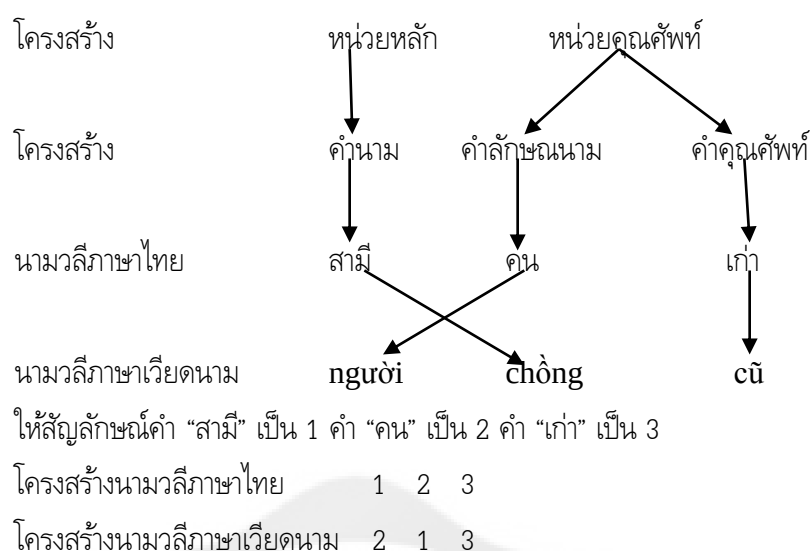
“เมื่อเห็นว่า สามีเก่าตาย นายผู้หญิงเสียใจและกระโดดเข้ากองไฟตายตามไปด้วย”

(2553: 11)

“สามีเก่า” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยคุณศัพท์ โดยหน่วยหลักเป็น คำนาม “สามี” ส่วนหน่วยคุณศัพท์เป็นคำคุณศัพท์ “เก่า” โครงสร้างนามวลีภาษาไทยแบบนี้จะเหมือนกับโครงสร้าง นามวลีภาษาเวียดนาม ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นลักษณะความเหมือนโดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

แต่ถ้าหน่วยคุณศัพท์มีคำลักษณนาม “คน” เพิ่ม นามวลี “สามีเก่า” จะกลายเป็นนามวลี “สามี คนเก่า” โครงสร้างนามวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนามจะต่างกัน ซึ่งลักษณะความต่างนี้ผู้วิจัยได้กล่าวไว้ในบทที่ 4 ในลักษณะความต่างที่ว่า “ตำแหน่งของคำลักษณนามในโครงสร้างนามวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม” ผู้วิจัยจะ แสดงให้เห็นลักษณะความต่างระหว่างโครงสร้างนามวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนามของนามวลีตัวอย่างดังกล่าว โดยใช้เครื่องหมายลูกศรดังนี้

ผู้วิจัยได้นับจำนวนการปรากฏของนามวลีโครงสร้างแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ พบจำนวนทั้งหมด 114 ครั้ง หลังจากวิเคราะห์เห็นว่า นักศึกษาเวียดนามใช้นามวลีโครงสร้างแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ โดยหน่วยคุณศัพท์ประกอบด้วยคำคุณศัพท์อย่างเดียว จำนวน 113 ครั้ง และใช้นามวลีโครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยคุณศัพท์ โดยหน่วยคุณศัพท์ประกอบด้วยคำคุณศัพท์และคำลักษณนามอยู่ด้วยจำนวนแค่ 1 ครั้งเท่านั้น กรณีเช่นเดียวกันกับโครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด นักศึกษาเวียดนามจะนิยมใช้โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด โดยหน่วยกำหนดประกอบด้วยคำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวาหรือคำไม่บอกกำหนดอย่างเดียวโดยไม่มีคำลักษณนามอยู่ด้วย กล่าวคือ โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนดปรากฏจำนวนทั้งหมด 437 ครั้ง พบ โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด โดยหน่วยกำหนดประกอบด้วยคำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวาหรือคำไม่บอกกำหนดอย่างเดียวจำนวน 339 ครั้ง และ โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยกำหนด โดยหน่วยกำหนดประกอบด้วยคำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวาหรือคำไม่บอกกำหนดปรากฏพร้อมกับคำลักษณนามจำนวน 98 ครั้ง

สำหรับกริยาลี เมื่อแสดงการกระทำกำลังดำเนินอยู่ในภาษาเวียดนามจะมีโครงสร้างอย่างเดียวกันคือ คำว่า “đang” อยู่ตำแหน่งหน้าคำกริยา แบบ **đang** - คำกริยา

ส่วนในภาษาไทยเมื่อแสดงการกระทำกำลังดำเนินอยู่สามารถแสดงโดยใช้โครงสร้าง 3 แบบได้แก่

แบบที่ 1: กำลัง - คำกริยา

แบบที่ 2: คำกริยา - อยู่

แบบที่ 3: คำกริยา - อยู่แล้ว

โครงสร้างกริยาลีที่แสดงการกระทำดำเนินอยู่ในภาษาเวียดนาม แบบ **đang** - คำกริยา จะตรงกับโครงสร้างแบบที่ 1 ในภาษาไทย ซึ่งถือว่าเป็นลักษณะความเหมือนของโครงสร้างกริยาลีภาษาไทยกับภาษาเวียดนามที่ผู้วิจัยได้กล่าวไว้แล้วในหัวข้อ 4.2.1.2 ของบทที่ 4 ส่วนโครงสร้างกริยาลีที่แสดงการกระทำ

ดำเนินอยู่ในภาษาไทยแบบที่ 2 และแบบที่ 3 มีลักษณะต่างกับโครงสร้างกริยาลีภาษาเวียดนาม ด้วยลักษณะความต่างนี้อาจจะมีอิทธิพลในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนาม เพราะจากการรวบรวมกริยาลีในความเรียงภาษาไทยพบว่า เมื่อต้องการแสดงการกระทำกำลังดำเนินการอยู่นั้น นักศึกษาเวียดนามมักจะเลือกใช้โครงสร้างกริยาลีแบบที่ 1 ซึ่งมีลักษณะเหมือนกับโครงสร้างนามวลีภาษาเวียดนาม ส่วนโครงสร้างกริยาลีแบบที่ 2 พบใช้จำนวนน้อยกว่า และไม่พบการใช้โครงสร้างกริยาลีแบบที่ 3

ด้วยลักษณะการใช้โครงสร้างนามวลี กริยาลีภาษาไทยดังกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นว่า นักศึกษาเวียดนามนิยมใช้โครงสร้างนามวลีและกริยาลีภาษาไทยที่เหมือนกับโครงสร้างนามวลีและกริยาลีภาษาเวียดนามมากกว่าโครงสร้างนามวลี กริยาลีภาษาไทยที่แตกต่างกับโครงสร้างภาษาเวียดนาม

3. โครงสร้างนามวลี กริยาลีที่นักศึกษาเวียดนามใช้ในงานเขียนความเรียงภาษาไทย ซึ่งมีลักษณะที่ไม่ตามทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวิจินตัน ภาณุพงศ์ (2543) อาจจะเป็นโครงสร้างที่ผิดไวยากรณ์ไทย หรืออาจจะเป็นโครงสร้างที่คนไทยยังใช้สื่อสารในชีวิตประจำวันอยู่ เนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงและการพัฒนาการของภาษาตามเวลา

ตัวอย่างที่ 9:

“กิจกรรมที่สองคือทำบุญในตอนเช้า” (2555: 218)

“กิจกรรมที่สอง” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยจำนวน โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “กิจกรรม” ส่วนหน่วยจำนวนเป็นคำลำดับที่ “ที่สอง” อย่างเดียวโดยไม่มีคำลักษณนามอยู่ด้วย ซึ่งเป็นโครงสร้างที่ไม่ได้กล่าวถึงในหนังสือ “โครงสร้างของภาษาไทย: ระบบไวยากรณ์” ของวิจินตัน ภาณุพงศ์ (2543) เพราะว่า ในคำจำกัดความของหน่วยจำนวน วิจินตัน ภาณุพงศ์ (2543: 83) กล่าวว่า “หน่วยจำนวนคือองค์ประกอบของนามวลี ซึ่งอาจจะประกอบด้วยคำ 5 ชนิด คือ คำลักษณนาม คำจำนวนนับ คำลำดับที่ คำหน้าจำนวน และคำหลังจำนวน แต่จะต้องมีคำลักษณนามอยู่ด้วยอย่างน้อย 1 คำ” อย่างไรก็ตาม นามวลี “กิจกรรมที่สอง” เป็นนามวลีที่คนไทยยังคงใช้อยู่ในชีวิตประจำวัน

ตัวอย่างที่ 10:

“นักศึกษาสาขาวิศวกรรมไฟฟ้าได้รับรางวัลที่ 2 ในการประกวดสิ่งประดิษฐ์ ครั้งที่ 10 ประจำปี 2559” (มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี. 2559: ออนไลน์)

“รางวัลที่ 2” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยจำนวน โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “รางวัล” ส่วนหน่วยจำนวนเป็นคำลำดับที่ “ที่ 2” นามวลีนี้มีลักษณะโครงสร้างเหมือนโครงสร้างนามวลีในตัวอย่างที่ 9 ซึ่งจะเป็นการยืนยันได้ว่า โครงสร้างนามวลีแบบ หน่วยหลัก - หน่วยจำนวน โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม หน่วยจำนวนเป็นคำลำดับที่อย่างเดียวยังไม่มีคำลักษณนามอยู่ด้วยเป็นโครงสร้างนามวลีที่ไม่ได้ถูกกล่าวถึงในหนังสือของวิจินตัน ภาณุพงศ์ (2543) แต่ยังเป็นโครงสร้างที่คนไทยใช้สื่อสารกันอยู่ในชีวิตประจำวันปัจจุบัน เพราะว่าภาษามีการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาการตามเวลา

อย่างไรก็ตาม โครงสร้างนามวลีที่ไม่ได้กล่าวถึงในหนังสือของวิจิตร ภาณุพงศ์ (2543) ยังมีอีกด้านหนึ่งคือ โครงสร้างนามวลีที่ผลิตไวยากรณ์ไทยและคนไทยก็ไม่ใช้สื่อสารในชีวิตประจำวันจริง

ตัวอย่างที่ 11:

“อาจารย์ก็คือพ่อแม่ที่สอง” (2555: 248)

“พ่อแม่ที่สอง” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยหน่วยหลักและหน่วยจำนวน โดยหน่วยหลักเป็นคำนาม “พ่อแม่” ส่วนหน่วยจำนวนเป็นคำลำดับที่ “ที่สอง” อย่างเดียวและไม่มีคำลักษณะอยู่ด้วย นามวลีนี้มีลักษณะโครงสร้างที่ไม่ได้กล่าวไว้ในหนังสือของวิจิตร ภาณุพงศ์ (2543) และคนไทยก็ไม่ใช้สื่อสารในชีวิตประจำวันเหมือนกัน จึงถือได้ว่า โครงสร้างนามวลีดังกล่าวเป็นโครงสร้างนามวลีที่ผลิตไวยากรณ์ไทย

จากการวิเคราะห์ตัวอย่างที่ 9 ตัวอย่างที่ 10 และตัวอย่างที่ 11 เห็นว่า โครงสร้างวลีที่นักศึกษาเวียดนามใช้ในงานเขียนความเรียงภาษาไทยนั้น ซึ่งมีลักษณะโครงสร้างที่ไม่ได้กล่าวถึงในหนังสือของวิจิตร ภาณุพงศ์ (2543) ก็ตาม แต่ยังเป็นโครงสร้างวลีที่ถือว่าถูกเพราะคนไทยยังใช้สื่อสารในชีวิตประจำวันปัจจุบัน หรืออาจจะเป็นโครงสร้างวลีที่ถือว่าผิด เพราะทั้งไม่ได้กล่าวถึงในหนังสือของวิจิตร ภาณุพงศ์ (2543) ทั้งที่เป็นโครงสร้างที่คนไทยไม่ใช้สื่อสารในชีวิตประจำวันปัจจุบัน ด้วยลักษณะดังกล่าว อาจารย์ผู้สอนภาษาไทยควรชี้แนะการใช้โครงสร้างแบบต่างๆ ในแต่ละกรณีอย่างชัดเจนให้แก่ศึกษา ส่วนนักศึกษาควรเพียรศึกษาค้นคว้าโครงสร้างที่ถูกต้องให้แม่นยำก่อนที่ใช้ เพื่อให้สามารถใช้ภาษาไทยได้อย่างถูกต้องและแม่นยำ

4. ผู้วิจัยได้เปรียบเทียบโครงสร้างนามวลี กริยาภาษาไทยและภาษาเวียดนามพบทั้งลักษณะความเหมือนและลักษณะความแตกต่าง และสังเกตว่า นักศึกษาเวียดนามใช้โครงสร้างนามวลี กริยาภาษาไทยถูกต้องในลักษณะที่เหมือนกับโครงสร้างภาษาเวียดนาม และพบข้อบกพร่องในการใช้โครงสร้างนามวลี กริยาภาษาไทยในลักษณะโครงสร้างที่ต่างกับโครงสร้างภาษาเวียดนาม สำหรับนามวลีพบข้อบกพร่องในการใช้นามวลีภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนามจำนวนทั้งหมด 71 ครั้งโดยข้อบกพร่องจะอยู่ในโครงสร้างนามวลีที่มีการปรากฏของหน่วยจำนวน อาจจะเป็นเพราะหน่วยจำนวนประกอบด้วยคำหน้าจำนวน คำจำนวนนับและคำลักษณนาม คำหลังจำนวน ซึ่งตำแหน่งของคำเหล่านี้ในโครงสร้างนามวลีภาษาไทยจะแตกต่างกับเมื่ออยู่ในโครงสร้างนามวลีภาษาเวียดนาม

ตัวอย่างที่ 12:

“นั่นเป็นสามเหตุผลทำให้ฉันชอบไปช้อปปิ้งใน MBK มากที่สุด” (2553: 46)

“สามเหตุผล” เป็นนามวลีที่ประกอบด้วยคำจำนวนนับ “สาม” ที่ทำหน้าที่ของหน่วยจำนวน และคำนาม “เหตุผล” ที่ทำหน้าที่ของหน่วยหลัก นามวลี “สามเหตุผล” เป็นโครงสร้างนามวลีที่ผลิตไวยากรณ์ภาษาไทย โดยมีลักษณะที่ผิดก็คือ การเรียงลำดับคำจำนวนนับ “สาม” อยู่ตำแหน่งหน้าคำนาม “เหตุผล” ซึ่งโครงสร้างนามวลีที่ถูกต้องเป็น “เหตุผลสามอย่าง” กล่าวคือคำจำนวนนับ “สาม” จะต้องอยู่ตำแหน่งหลังคำนาม “เหตุผล” นามวลี “สามเหตุผล” เป็นโครงสร้างนามวลีที่ถูกไวยากรณ์ภาษาเวียดนาม จะเห็นว่าลักษณะความต่างระหว่างโครงสร้างนามวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนามในตัวอย่างที่ 12 อยู่ในเรื่องตำแหน่งของคำจำนวนนับ ซึ่งผู้วิจัยได้เสนอ

ประเด็นนี้ในบทที่ 4 กล่าวคือ ในโครงสร้างนามวลีภาษาไทยคำจำนวนนับจะอยู่ตำแหน่งหลังหน่วยหลัก แต่ในโครงสร้างนามวลีภาษาเวียดนามคำจำนวนนับจะอยู่ตำแหน่งหน้าหน่วยหลัก

สำหรับกริยาลี พบข้อบกพร่องในการใช้กริยาลีของนักศึกษาเวียดนามจำนวน 2 ครั้ง โดยพบข้อบกพร่องในโครงสร้างกริยาลีที่ประกอบด้วยหน่วยแก่นและหน่วยขยาย โดยหน่วยขยายเป็นคำกริยาลีพิเศษ ซึ่งข้อบกพร่องเหล่านี้ล้วนอยู่ในโครงสร้างกริยาลีที่มีลักษณะต่างกับโครงสร้างนามวลีภาษาเวียดนาม

ตัวอย่างที่ 14:

“คุณป้าเปลี่ยนวิธีทำกับข้าวเพื่อให้เราง่ายขึ้น (2553: 37)

“ง่ายขึ้น” เป็นกริยาลีที่ประกอบด้วยคำกริยาลีพิเศษ “ง่าย” คำกริยากรรม “กิน” และคำ “ขึ้น” ในกรณีนี้จะเป็นคำขยายคำ “ง่าย” เป็นโครงสร้างกริยาลีที่ถูกไวยากรณ์ภาษาเวียดนามแต่ผิดไวยากรณ์ภาษาไทย ถ้าเป็นกริยาลีที่ถูกต้องตามไวยากรณ์ภาษาไทยจะต้องเป็น “กินง่ายขึ้น” จะเห็นว่าลักษณะความต่างระหว่างโครงสร้างกริยาลีภาษาไทยและภาษาเวียดนามอยู่ที่ตำแหน่งของคำกริยาลีพิเศษ กล่าวคือ ในโครงสร้างกริยาลีภาษาเวียดนามคำกริยาลีพิเศษสามารถอยู่ตำแหน่งหน้าหน่วยแก่นก็ได้ แต่ในโครงสร้างกริยาลีภาษาไทยคำกริยาลีพิเศษจะอยู่ตำแหน่งหลังหน่วยแก่น

อย่างไรก็ตาม โดยภาพรวมถือได้ว่าพบข้อบกพร่องในงานเขียนความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนามในเรื่องโครงสร้างนามวลีและกริยาลีไม่มากนัก เพราะฉะนั้นผู้วิจัยจึงสันนิษฐานว่า นักศึกษาเวียดนามกลุ่มที่ได้รับการสนับสนุนจากกรมความร่วมมือระหว่างประเทศ เข้าร่วมโครงการฝึกอบรมภาษาไทยระยะสั้นแบบเข้มข้นให้แก่นักศึกษาเวียดนาม จัดโดยภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับคำแนะนำจากอาจารย์คนไทยเมื่อเรียนภาษาไทยเป็นอย่างดี จึงสามารถใช้ภาษาไทยได้อย่างถูกต้อง

5. จากลักษณะโครงสร้างนามวลี กริยาลีที่นักศึกษาเวียดนามใช้ในงานเขียนความเรียงภาษาไทย และผลของการเปรียบเทียบโครงสร้างนามวลี กริยาลีภาษาไทยและภาษาเวียดนามเห็นว่า ไวยากรณ์ภาษาเวียดนามซึ่งเป็นภาษาแม่มีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนาม หรือกล่าวอีกอย่างหนึ่งคือมีการแทรกแซงภาษาในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนาม แต่ระดับของการแทรกแซงไม่มาก เห็นได้จากผลการเปรียบเทียบโครงสร้างนามวลี กริยาลีภาษาไทยกับภาษาเวียดนาม และจำนวนข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนาม สำหรับกริยาลี ผลการเปรียบเทียบพบลักษณะความต่างระหว่างโครงสร้างกริยาลีภาษาไทยและภาษาเวียดนาม 10 ลักษณะโครงสร้าง แต่พบข้อบกพร่องอยู่ในลักษณะความต่าง 1 โครงสร้างเท่านั้น กล่าวอีกอย่างหนึ่งคือ นักศึกษาเวียดนามนิยมใช้และใช้ได้ถูกต้องในโครงสร้างนามวลี กริยาลีภาษาไทยที่เหมือนกับโครงสร้างนามวลีภาษาเวียดนาม และพบการใช้ผิดซึ่งถือเป็นข้อบกพร่องในโครงสร้างนามวลี กริยาลีภาษาไทยที่ต่างกับโครงสร้างภาษาเวียดนาม แต่สำหรับบางกรณีถึงแม้ว่าโครงสร้างนามวลี กริยาลีภาษาไทยต่างกับโครงสร้างภาษาเวียดนาม นักศึกษาเวียดนามยังคงใช้ได้ถูกต้องเช่นกัน

6. ผลการวิเคราะห์โครงสร้างนามวลี กริยาวลีในความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนามในครั้งนี้ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ฟาน จอง บินห์ (Phan Trong Binh. 2552) ในหัวข้อ “การศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนาม” ที่พบว่า นักศึกษาเวียดนามมีข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยด้านการใช้ประโยค โดยมีลักษณะการเรียงลำดับคำในประโยคพบจำนวนมากที่สุด ฟาน จอง บินห์ ได้อธิบายว่า ถึงแม้ว่า การเรียงลำดับส่วนประกอบของประโยคในภาษาไทยและภาษาเวียดนามเป็นแบบ ประธาน - กริยา - กรรม เหมือนกัน แต่เมื่อประธาน กริยา กรรมไม่ใช่คำเพียงคำเดียว หรือประกอบด้วยหน่วยหลักและมีหน่วยขยาย จะทำให้การเรียงลำดับส่วนประกอบของประโยคภาษาไทยและภาษาเวียดนามต่างกัน ส่งผลให้เกิดข้อบกพร่องในด้านการใช้ประโยคของนักศึกษาเวียดนาม ฟาน จอง บินห์ กล่าวเพิ่มเติมว่า สาเหตุของการเรียงลำดับคำในประโยคผิดของนักศึกษาเวียดนามนั้นมาจากการที่นักศึกษาเวียดนามไม่รู้หลักการเรียงลำดับคำในประโยคภาษาไทย และมีอิทธิพลของภาษาแม่ต่อการเขียนภาษาไทย เพราะฉะนั้นลักษณะที่แตกต่างระหว่างโครงสร้างภาษาไทยและภาษาเวียดนามยังเป็นอุปสรรคสำหรับนักศึกษาชาวเวียดนามเมื่อใช้ภาษาไทย ครูผู้สอนควรให้ความสำคัญในการศึกษาเปรียบเทียบระหว่างภาษาเพื่ออธิบายถึงลักษณะความแตกต่างให้นักศึกษาเวียดนามเข้าใจอย่างชัดเจน

7. ผลการวิจัยในครั้งนี้ก็สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ วาสนา นามพงศ์ (Wassana Nampong. 2009) ในหัวข้อ “So sánh đối chiếu ngữ pháp tiếng Thái Lan và Tiếng Việt” (การเปรียบเทียบไวยากรณ์ภาษาไทยและภาษาเวียดนาม. ผู้วิจัยแปล) ที่พบว่า โครงสร้างนามวลี กริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนามมีทั้งลักษณะความเหมือนและลักษณะความต่าง และทำนายว่า ลักษณะความต่างจะเป็นอุปสรรคสำหรับชาวเวียดนามที่เรียนภาษาไทยหรือชาวไทยที่เรียนภาษาเวียดนาม เพราะฉะนั้นผลการวิเคราะห์โครงสร้างนามวลี กริยาวลีในความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนามยังมีประโยชน์ต่อทั้งครูผู้สอน ผู้เขียนตำราเรียนภาษาไทย และนักศึกษาชาวเวียดนาม กล่าวคือจะช่วยให้ครู ผู้สอน ผู้เขียนตำราภาษาไทยทราบลักษณะโครงสร้างนามวลี กริยาวลีที่นักศึกษาเวียดนามใช้และปัญหาของนักศึกษาเวียดนามกำลังประสบ จึงมีแนวทางในการเตรียมเนื้อหา ตำราการสอน วิธีหรือเทคนิคการสอนให้เหมาะสม สามารถช่วยให้นักศึกษาเวียดนามใช้ภาษาไทยได้อย่างถูกต้องมากขึ้น นอกจากนั้นผลการวิจัยครั้งนี้ยังช่วยนักศึกษาเวียดนามเข้าใจโครงสร้างนามวลี กริยาวลีภาษาไทยมากขึ้น ทราบถึงปัญหาที่ตนเองกำลังประสบ และทราบถึงสาเหตุของปัญหาเหล่านั้น ช่วยให้นักศึกษาเวียดนามมีวิธีการเรียนรู้ให้ถูกต้องเพื่อลดข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของตน

5.3 ข้อเสนอแนะ

1. งานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยวิเคราะห์โครงสร้างนามวลี กริยาวลีในความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนาม เป็นการวิเคราะห์โครงสร้างภาษาอยู่ในระดับหน่วยสร้างวลี ซึ่งเป็นส่วนประกอบของประโยค ในบางกรณีเมื่อพิจารณานามวลี กริยาวลีตามลำพัง โครงสร้างนามวลี กริยาวลีภาษาไทยและภาษาเวียดนามจะเหมือนกัน แต่

ถ้าพิจารณาโครงสร้างนามวลี กริยาวลีที่เป็นส่วนประกอบในประโยค การเรียงลำดับหน่วยต่างๆ ในประโยคจะทำให้โครงสร้างประโยคภาษาไทยและภาษาเวียดนามไม่เหมือนกัน ส่งผลให้เกิดข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนาม จึงควรนำเรื่องโครงสร้างประโยคซับซ้อนมาศึกษาเพื่อให้เห็นถึงลักษณะโครงสร้างประโยคซับซ้อนภาษาไทย พร้อมทั้งทำให้เห็นลักษณะความเหมือนและความแตกต่างระหว่างโครงสร้างประโยคซับซ้อนภาษาไทยและภาษาเวียดนาม จะสามารถช่วยในการวัดผลการเรียน การใช้ภาษาไทยให้แก่นักศึกษาเวียดนาม

2. งานวิจัยครั้งนี้ได้รวบรวมนามวลี กริยาวลีจากความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนาม ซึ่งเป็นกลุ่มนักศึกษาที่ได้เข้าร่วมโครงสร้างฝึกอบรมภาษาไทยระยะสั้นแบบเข้ม กล่าวคือเป็นกลุ่มนักศึกษาที่ได้มาเรียนและฝึกภาษาไทยในประเทศไทย ได้เรียนกับอาจารย์คนไทยจึงได้รับคำแนะนำในการใช้ภาษาไทยจากอาจารย์คนไทย จึงควรจะมีการศึกษาเปรียบเทียบโครงสร้างนามวลีและกริยาวลีในความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนามที่เรียนในประเทศไทยกับนักศึกษาเวียดนามที่เรียนในประเทศเวียดนามว่า จะมีข้อผิดพลาดหรือข้อบกพร่องหรือมีความแตกต่างกันหรือไม่

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- จินตนา พุทธเมตตะ. (2554). การศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาในโครงการความร่วมมือทางวิชาการวิชาเอกภาษาไทย ชั้นปีที่ 3 ภาควิชาภาษาไทยคณะภาษาและวัฒนธรรมตะวันออก มหาวิทยาลัยภาษาและการค้าต่างประเทศ กวางตุ้ง สาธารณรัฐประชาชนจีน พ.ศ.2552. วารสารศรีนครินทรวิโรฒวิจัยและพัฒนา (สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์): 23-30.
- ชีรวัดณ์ นิเจนตร. (2521). การวิเคราะห์เปรียบเทียบกริยาวิเศษณ์ในภาษาอังกฤษและภาษาไทย. ปรินูญานิพนธ์ ศศ.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ธัญญาทิพย์ ศรีพนา. (2550). นโยบายต่างประเทศของเวียดนามหลังปี 1986 กรณีนโยบายของเวียดนามต่อไทย. กรุงเทพฯ: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.).
- ถนอม อานามวัฒน์. (2516). ความสัมพันธ์ระหว่างไทยเขมรและญวนในสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้น. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- ผกา สัตยธรรม. (2528). ลักษณะการเขียนความเรียงของนักเรียนในชั้นประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่ผลงานวิจัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พระยาอุปทิศศิลปสาร. (2545). หลักภาษาไทย: อักษรวิธภาค วากยสัมพันธ์ ฉันทลักษณ์. พิมพ์ครั้งที่ 11. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- พาน จง บัณฑ์. (2552). การศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนาม. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ภาสพงศ์ ผิวพอใช้. (2550). การศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาลาว ระดับบัณฑิตศึกษา "มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี. รายงานการวิจัย. อุบลราชธานี: มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี. ถ่ายเอกสาร.
- นพวรรณ พันธุเมธา. (2554). ไวยากรณ์ไทย. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บรรจบ พันธุเมธา. (2555). ลักษณะภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 19. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ปณิธาน บรรณาธรรม. (2555). นักศึกษาจีนกับข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย. รายงานการวิจัย. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา. ถ่ายเอกสาร.
- ปรีชา ทิชนพงศ์. (2523). ลักษณะภาษาไทย (ไทย 104). กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี. (2560). นักศึกษาสาขาวิชาวิศวกรรมไฟฟ้าได้รับรางวัลที่ ในการประกวดสิ่งประดิษฐ์ ครั้งที่ ประจำปี. นครราชสีมา: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี. สืบค้นเมื่อ 15 มีนาคม พ.ศ. 2560, จาก <http://eng.sut.ac.th/ee/wordpress/?p=79&lang=th>

- วจินตน์ ภาณุพงศ์. (2543). *โครงสร้างของภาษาไทย*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศุขปริดา พนมยงค์. (2553). *โฮจิมินห์: เทพเจ้าผู้ยังมีลมหายใจ*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: มิ่งมิตร.
- สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราช. (2547). *เอกสารการสอนชุดวิชาภาษาไทย*. พิมพ์ครั้งที่ 3. สุโขทัยธรรมราช: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราช.
- สุธินี สุขตระกูล. (2526). *วิธีวิเคราะห์และเปรียบเทียบภาษา*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สุริยวรรณ เสถียรสุคนธ์. (2553). *ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีน: กรณีศึกษามหาวิทยาลัยหอการค้าไทย*. รายงานการวิจัย. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย. ถ่ายเอกสาร.
- สุวติน เกษมปิติ. (2556). *การศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนเรียงความภาษาไทยของนักศึกษาชาวจีนในโครงการแลกเปลี่ยน มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต*. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ลิระ สมนาม. (2550). *การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนของนักศึกษาที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง: กรณีศึกษานักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร 1 ปี จากมหาวิทยาลัยอาชีวศึกษา และเทคโนโลยีสิบสองปันนา ณ มหาวิทยาลัยฟอร์อีสเทอร์น*. รายงานการวิจัย. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยฟอร์อีสเทอร์น. ถ่ายเอกสาร.
- โสภณา ศรีจำปา. (2545). *ไวยากรณ์เวียดนาม*. กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2548). *ภาษาในสังคมไทย: ความหลากหลาย การเปลี่ยนแปลง การพัฒนา*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: ภาควิชาภาษาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2553). *หน่วยสร้างที่มีข้อขัดแย้งในไวยากรณ์*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2554). *ทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้าง*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: เอเอสพี.
- อัจนรา เพงพานิชย์. (2529). *การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ภาษาเวียดนาม

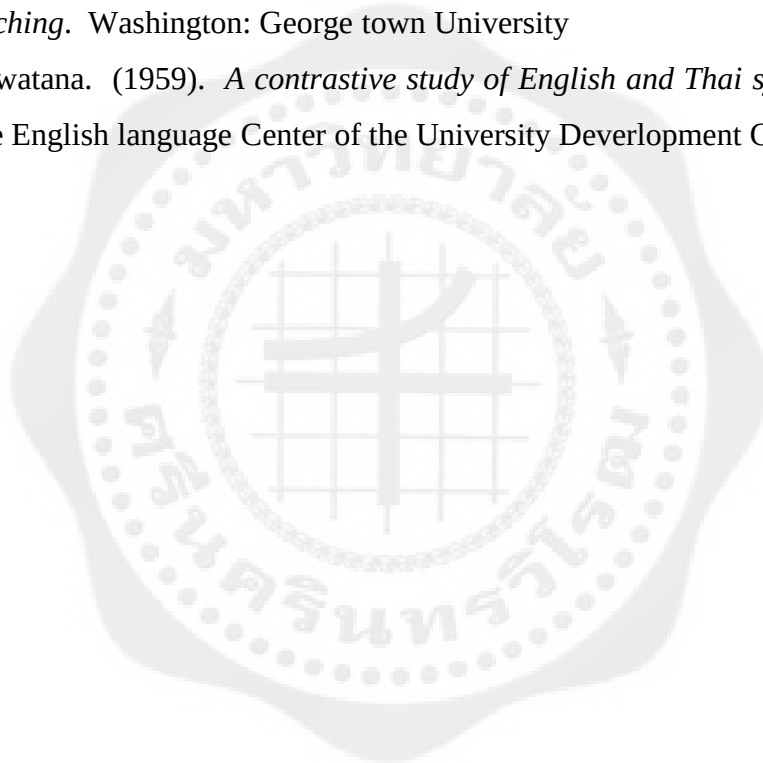
- Cao Xuân Hạo. (2006). *Tiếng Việt mấy vấn đề ngữ âm – ngữ pháp – ngữ nghĩa*. Thành phố Hồ Chí Minh: Công ty văn hóa Phương Nam.
- Diệp Quang Ban. (2012). *Ngữ pháp tiếng Việt*. Hà Nội: Nhà xuất bản đại học sư phạm.
- Diệp Quang Ban, Hoàng Văn Thung. (1993). *Thực hành ngữ pháp tiếng Việt*. Hà Nội: xuất bản giáo dục.

- Đỗ Thị Kim Liên. (1999). *Ngữ pháp tiếng Việt*. Hà Nội: Nhà xuất bản giáo dục.
- Đinh Trọng Lạc, Bùi Minh Toán. (1998). *Tiếng Việt tập 2, giáo trình đào tạo giáo viên tiểu học hệ CDSP và SP 12+2*. Tái Bản lần thứ 6. Thanh Hóa: Xí nghiệp in Ba Đình Thanh Hóa.
- Huỳnh Văn Có. (2008). *So sánh trật tự ngữ động từ Việt – Anh trong câu tỉnh lược*. Luận văn thạc sĩ khoa học ngữ văn (chuyên ngành ngôn ngữ học so sánh). Thành Phố Chí Minh: Đại học khoa học xã hội và nhân văn Đại học quốc gia Thành Phố Hồ Chí Minh .
- Nguyễn Tài Cẩn. (1998). *Ngữ pháp Tiếng Việt (tiếng – từ ghép – đoản ngữ)*. In lần thứ 4. Hà Nội: Nhà xuất bản đại học quốc gia Hà Nội.
- Nguyễn Hữu Quỳnh. (2007). *Ngữ pháp tiếng Việt*. Hà Nội: Nhà xuất bản từ điển Bách Khoa.
- Nguyễn khắc phi. (2014). *Ngữ văn 6 tập 1*. Tái bản lần thứ 12. Hà nội: Nhà xuất bản giáo dục Việt Nam.
- Nguyễn Minh Thúy. (2003). *So sánh những đặc điểm cú pháp của động từ di chuyển có hướng trong Tiếng Việt và trong Tiếng Hán hiện đại*. Luận văn thạc sĩ khoa học ngữ văn (chuyên ngành ngôn ngữ học so sánh). Thành Phố Hồ Chí Minh: Đại học khoa học xã hội và nhân văn Đại học quốc gia Thành Phố Hồ Chí Minh.
- Phạm Thị Đoan Trang. (2008). *So sánh cấu trúc danh ngữ Tiếng Hán hiện đại với cấu trúc danh ngữ Tiếng Việt hiện đại*. Luận văn thạc sĩ Ngữ Văn (chuyên ngành ngôn ngữ học so sánh). Thành Phố Hồ Chí Minh: Đại học khoa học xã hội và nhân văn Đại học quốc gia Thành Phố Hồ Chí Minh.
- Wassana Namphonng. (2009). *So sánh đối chiếu ngữ pháp Tiếng Thái Lan và Tiếng Việt*. Luận văn tiến sĩ ngữ văn (chuyên ngành ngôn ngữ học so sánh). Thành Phố Hồ Chí Minh: Đại học khoa học xã hội và nhân văn Đại học quốc gia Thành Phố Hồ Chí Minh.

ภาษาอังกฤษ

Carl Jame. (1980). *Contrastive anaylysis 3rd ed*. Singapore: Four strong.

- Corder, S.P. (1981). *Error Analysis and Interlanguage*. Oxford : Oxford University Press.
- Chaiyaratana chalao. (1961). *A comparative study of English and Thai syntax*. Doctor's thesis. India: Indiana University.
- Fisiak, Tacek. (1981). *Contrastive Linguistics and Language Teacher*. Great Britain: Pergamon
- Lado Robert. (1957). *Linguistics Across Cultures: Applied Linguistics for language Teachers*. Ann Arbor: The University of Michigan Press.
- Lee, W.R. (1968). *Thoughts on contrastive linguistics in the context of language teaching*. Washington: George town University
- Pongsri lekawatana. (1959). *A contrastive study of English and Thai syntax*. Bangkok: The English language Center of the University Deverlopment Comission.

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล

นางสาว ด่าว ธิ ลาน อันห์ (DAO THI LAN ANH)

วันเดือนปีเกิด

10 เมษายน 2530

สถานที่เกิด

เมืองฮานอย สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

สถานที่อยู่ปัจจุบัน

Thuong Thanh, Long Bien, Ha Noi, Viet Nam

ประวัติการศึกษา

พ.ศ.2555

ศิลปศาสตรบัณฑิต วิชาเอกภาษาเกาหลี วิชาโทภาษาไทย
จากมหาวิทยาลัยฮานอย สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

พ.ศ.2560

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย (ศศ.ม)
แผนกการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ จาก
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประเทศไทย

